SANDRA DONOVAN

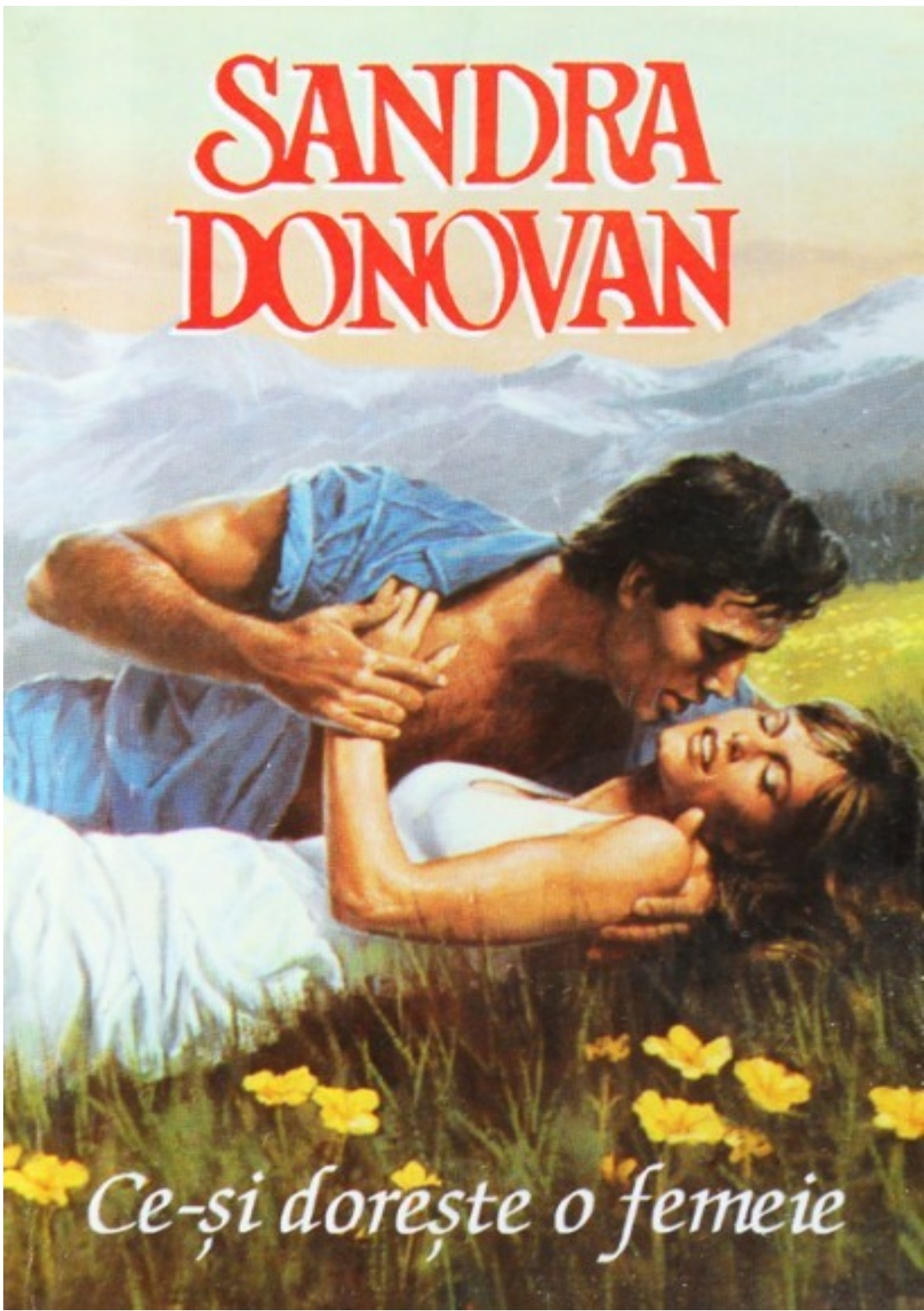

Ce-și dorește o femeie

Sandra Donovan

Ce-şi doreşte o femeie?

What's good for a woman by Sandra Donovan

Capitolul 1

Femeile îl doriseră dintotdeauna pe Zak, pur şi simplu avea el ceva anume, ceva crud, copt şi puţin cam necruţător.

Şi, uneori, le dorea şi el aproape la fel de mult pe cât îl doreau şi ele.

Saffron *(Şofran)* îl urmase tocmai de la Glastonbury şi, în cele din urmă, o lăsase să-l se ducă, sub dig, o fată cu râs strident, sânii săltăreţi şi un inel de aur în nas. Numele ei îl amuza; trezea imagini ale acelei înduioşătoare ghirlande de flori, pe care o lasă în urmă copiii la festivaluri, printre care se numărase şi mama lui..

Paşii iscoditori ai fetei îl urmaseră oriunde s-ar fi dus, ca un câine vagabond, un căţeluş pierdut, o *groupie (Admiratoare, de obicei a unei formaţii rock, care îşi însoţea idolii în turnee.).* Încă de la vârsta de şaisprezece ani, era uzată, roasă pe la margini, destul de mestecată. Moale, smântânoasă şi proastă.

O briză caldă adia pe mare, în timp ce seara se topea în noapte, iar degetele delicate, cercetătoare, ale lui Saffron îl explorau, îl atingeau intim, turnând într-însul valuri de

voluptate nehotărâtă. Când Zak deschise ochii, ai ei erau semiînchişi într-un soi de extaz, lucioşi şi grei, în timp ce-l
expunea complet şi-i ţinea erecţia în degetele ei grăsuţe, de bebeluş, ca pe un premiu.

Micuţa Saffron fusese atât de dispusă, atât de uşor de avut. Îl călărise cu un soi de energie disperată şi neobosită; frecându-şi şoldurile cărnoase cu o forţă incredibilă, în timp ce se foia înnebunită să absoarbă vraja din el. Şi, tot timpul, marea tuşise şi izbise, bubuise şi se agitase în hruba de fier a digului, astfel că spasmele şi ţipetele lui erau înghiţite de urletele ei de exultare.

După ce au terminat, Zak n-a mai dorit-o alături, aşa că a alungat-o şi a făcut o plimbare pe plaja prunduită, ca să se spele. Apa era călduţă şi stătu acolo un lung răstimp, privind uriaşul animal apropiindu-se şi retrăgându-se, furişându-se tot mai în sus pe plajă, până începu să lângă pietrele cenuşii din jurul picioarelor lui, gustându-i praful de pe pantofii *Doc Marten.* În lumina lunii, întinsa plaja pietroasă părea nepământeană şi îndepărtată, ca un peisaj lunar, dar Zak nu trebuia decât sa ridice capul pentru a vedea vechea epavă veselă a digului doldora de jocuri mecanice, suveniruri ieftine, tineri raşi pe cap şi cu cutii de bere blondă, nemţească, şi fete, o mulţime de fete, întocmai ca Saffron. Se ridică şi, pornind pe urmele propriilor paşi, găsi o scară care ducea pe

o promenadă şi urmă sunetul ca de sirenă al muzicii,

O rafală de vânt marin îl izbi cu toată puterea în chipul frumos, răvăşindu-i părul de pe frunte. Zak ridică faţa în vânt. şi întoarse privirea spre oraş şi spre sutele de oameni care forfoteau ca vitele în bâlci şi prin împrejurimi. Îi putea vedea bine, chiar şi din capătul digului, luminile de neon se unduiau şi clipeau în valuri colorate ţipător ce brăzdau cerul nopţii, curvăsărindu-se, înghiontind mulţimea, dar, cu toate acestea, Zak se simţea atras şi, în plus, avea de respectat nişte promisiuni. Exista ceva anume în gloatele numeroase, sute de omuleţi obişnuiţi, furnicând laolaltă. Aşteptând marea plesneală.

Zak o văzu pe Saffron făcându-i cu mâna dintr-unul dintre scaunele scrânciobului; era acolo, întocmai cum spusese: o fată rânjită şi enervantă care-i supsese penisul ca un aspirator de praf. Îl plictisea, la fel cum îl plictisea majoritatea femeilor pe care le cunoscuse, cu excepţia activităţilor sexuale; aia era altceva – o plăcere pârjolitoare, imposibilă, o rachetă a extazului, ca o porţie de eliberare.

În burtă începu să i se formeze un glob fierbinte şi dulce de emoţie, pe când stătea acolo şi uriaşa roată începea să se învârtească tot mai repede şi mai repede. Se auzi un zgomot, tot mai puternic, ca un geamăt ameninţător, de casă bântuită. Capetele oamenilor se întoarseră, privind în sus,

atrase de zgomot, în timp ce Zak urmărea scrânciobul rotindu-se la nesfârşit, fără ca ochii lui tineri-bătrâneşti să trădeze vreun sentiment. Saffron nu mai rânjea, de fapt faţa ei devenise deodată absolut încremenită şi palidă ca moartea, părând pe cale să borască.

Unul dintre scaunele balansiere se legăna desincronizat, bara de siguranţă căzu, agăţându-se de roata ce se învârtea cu furie şi catapultând ocupanta, de la locul ei sigur în leagănul fragil, spre cerul nopţii.

Saffron izbi aleea, cu picioarele, amândouă fracturându-i-se, instantaneu, cu un mare trosnet umed.

În fond, se folosise de el, Zak clipi din ochi dezgustat şi se îndepărtă, lunecând printre oamenii ce se adunau, cu gurile căscate, până în stradă.

Dorea o femeie *bună,* o imagine dulce şi anonimă pe care şi-o făurise de prea mult timp, ca să mai ţină minte: o doamnă tandră, caldă, iertătoare, care să-şi împartă carnea numai cu el.

Exista o asemenea femeie, undeva aproape, putea s-o simtă. Tânjea la propria lui poveste de dragoste, întocmai cum jinduia după respectabilitate şi după toate harnaşamentele care-şi închipuia că o însoţeau, fă*ă a şti cu adevărat despre ce era vorba, şi îi era dor de un lucru pe care nu-l avusese niciodată.

*

Jessica închise ochii obosită şi-i deschise din nou, pentru a-şi privi imaginea reflectată în oglinda dulăpiorului din baie. Era palidă şi, chiar deasupra sprâncenei drepte, începea să i se formeze o pată care avea să dispară odată cu încheierea ciclului. Mâine. Mica şi credincioasa ei prietenă n-o abandona niciodată, avea o regularitate de ceasornic. Îşi cuprinse în palme sânii puţin cam moi, dureroşi chiar, dar plini şi umflaţi ca ai unei fecunde Maica Terra, lucru într-adevăr ciudat, ţinând seama de toată situaţia.

Pe vremea când era studentă, fusese nepăsătoare, neglijentă chiar, cu privire la contracepţie, şi se pomenise rugându-se de nenumărate ori să apară semnele care-i anunţau ciclul lunar: pata de sânge, începutul menstruaţiei care o înştiinţa că pântecul ei, slavă Domnului, era gol.

Cum ar fi putut să ştie, pe vremea aceea, că avea să rămână gol, că toţi acei ani de înghiţit pilule, fuseseră o totală pierdere de timp? Ce glumă formidabilă. Dumnezeu avea un teribil simţ a umorului.

Şi nu era nimic vizibil în neregulă, după câte se părea, nimic care să explice de ce nu funcţiona instalaţia ei, de ce era sterilă, dereglată, ca un copăcel frumos care nu dă rod comestibil – stearpă. Şi ce cuvânt lipsit de frumuseţe era acesta, acru şi răutăcios, trezind viziuni dintr-un trecut întunecai când femeile erau respinse şi

alungate, ca şi cum ar fi fost mânate, blestemate să nu poată produce bunuri râvnite.

Se privi drept în ochi, după care îşi alungă, nervoasă, gândurile şi acel sentiment de neajutorare care te însoţea; aşteptând mereu aproape, imediat dincolo de atingere. La ce bun? Toate planşetele şi văicărelile din lume nu puteau modifica faptele cele mai simple. În plus, era ziua de naştere a lui Tom şi nu avea intenţia să menţioneze subiectul condamnat; în seara aceea avea să fie o altă persoană, o fiinţă sexy, dorită şi aşteptând să fie plăcută, fiindcă Tom o merita, iar ea dorea să-şi arate aprecierea.

Tom dormise prost, scoţând în somn sunete care nu aparţineau unui om ce visează frumos.

Jessica îşi mai studie un moment faţa, după care se sili să surâdă cu gura până la urechi. Nu era chiar atât de greu. Nu citise ea undeva că dacă zâmbeşti destul de des, dacă zâmbeşti cu adevărat, se declanşează un soi de reacţie chimică în creier, acţionând ca un antidepresiv? Simplul fapt de-a se privi cu un rânjet prostesc fixat pe faţă îi trezea cheful de-a râde în hohote.

Se întoarse spre fereastra deschisă şi privi în spatele casei, spre grădina comună; o întindere de pământ, surprinzător de mare, aproape semicirculară, de dimensiunile unui părculeţ. Curba, sau arcul, sau semicercul, era alcătuit din frumoase case Regency şi fiecare avea sectorul ei individual de curte, care se deschidea direct în

grădina comună; atât de deosebite de scuarurile Londrei sau Semilunile Regency, din Bath, unde grădina comună se afla adesea în faţa clădirilor, despărţită de acestea printr-un drum sau cărare.

Marginea dreaptă a semicercului consta dintr-un zid înalt, cu cioburi de sticlă pe creastă, în mijlocul căruia încă se mai afla o poartă de fier forjat, cu două batante. Cândva, acea mare poartă se deschisese în calea trăsurilor cu cai care aduceau clienţii aerului marin înviorător al Brighton-ului şi, fără îndoială, pe vreunii dintre însoţitorii slugarnici ai extravagantului Prinţ Regent – viitorul rege, George al IV-lea. Poarta ducea spre o magnifică alee curbată, dispărută acum sub praf şi iarbă.

Prin natura concepţiei sale, Semiluna era o lume în sine, o porţiune de pământ în formă de evantai, aproape retezată de restul oraşului.

Jessicăi îi plăcea acest sentiment de izolare, acea senzaţie de exclusivitate.

O mişcare îi atrase atenţia şi văzu pe cineva umblând printre copaci; un bărbat, tânăr însă, cu păr lung şi negru. Se aşeză pe o bancă, în locul unde două alei cu pietriş formau o cruce prăfoasă, de culoare roz-portocalie, şi se rezemă de spătar, ridicând chipul în lumina grea a soarelui de după-amiază.

Nu-l mai văzuse niciodată şi se întrebă dacă făcea parte din grupul care tocmai se mutase într-unul dintre apartamentele transformate, mai

încolo pe arcul Semilunii. Funcţiona ca birou, afaceri festive, după câte se părea, ale serviciului în ascensiune care oferea cu chirie domuri ale plăcerii. Iar băiatul din grădină arăta a om versat într-ale plăcerilor, ca un gigolo, un D.J. *(Disc-jockei)* ursuz, sau unul dintre sălbaticii aceia care cântau în formaţii rock: o făptură a nopţii. Se observa şi aroganţă, chiar în modul său de-a se mişca şi a părea foarte, foarte sigur de sine însuşi.

Ridică privirea, ca şi cum i-ar fi simţit ochii, iar Jessica simţi sângele năvălindu-i în obraji, de parcă i-ar fi citit gândurile. Apoi, tânărul se ridică şi porni spre casă.

Surprinsă, şovăi la fereastră, neştiind dacă să rămână sau să plece, dar imediat tânărul îi făcu cu mâna, luând el hotărârea în locul ei, iar Jessica rămase pe loc, privindu-l, până se apropie.

Se opri la intrarea grădinii ei şi puse pe poarta de lemn o mână scăldată în razele soarelui. Jessica îl privi, putând vedea, în pofida distanţei dintre ei, cât era de frumos. Nu arătos, nu foarte atrăgător, nu chipeş, dar frumos; era singurul cuvânt care-i răsări în minte şi singurul ce se potrivea.

— Caut un cotoi roşcat, minţi el.

Jessica se încruntă, nedumerită.

— Poftim?

— O pisică, un cotoi roşcovan, mare. Mă întrebam dacă l-aţi văzut.

— Aha, făcu ea, şi clătină din cap. Nu, nu l-am văzut… dar voi sta cu ochii-n patru.

Tânărul privi în treacăt prin grădină, înainte de a reveni cu ochii spre faţa ei, zâmbind.

Era ceva deosebit, surâsul acela, iar Jessica "simţi că roşea din nou, înainte ca propria ei gură să înceapă a se înălţa la colţuri, pomenindu-se că-i zâmbea la rândul ei.

— Ei, spuse el, ridicând din umeri, asta e, cred… trebuie să-l mai caut.

Jessica dădu inutil din cap, în timp ce tânărul se îndepărta, întrebându-se de ce se simţea dintr-o dată atât de încinsă şi tulburată, atât de straniu stingherită. Din pricina căldurii, proasto, îşi spuse, sau a bunului P.M.T. *(Period Monthly Time = Timpul ciclului lunar),* desigur. Nimic mai mult.

— Când?

— Nu acum, Fay.

— Oare?

Tom se rezemă în coate şi o privi, urmărind conturul trupului ei gol, până ajunse la curba înălţată a dosului tare şi rotund. Pielea lui Fay era mult mai palidă, decât cea a Jessicăi albă ca laptele.

Afara, cerul era de un albastru-pal ca porţelanul chinezesc, iar soarele după-amiezei un glob mare şi galben, coborât spre orizont. Aproape drept în faţă, – dincolo de grădina comună, putea zări conturul casei lui, parţial ascuns de nişte copaci. Un vânt nevolnic fremăta prin crengi şi frunze, lovindu-le una de alta, formând imagini în

continuă schimbare.

Tom închise ochii, după care îi redeschise scurt, privind una dintre picturile lui Fay, o pânză enormă, înaltă şi lată cât un om: câteva bucăţi răsucite de metal cenuşiu zăceau în planul apropiat, atât de realiste, încât simţea că ar fi putut să întindă mâna şi să le apuce.

În zona înceţoşată din fundal-dreapta, tabloul dobândea mai multă corporalitate, învolburându-se gros şi suculent. Acolo stătea în picioare silueta unui bărbat vârstnic, gol: falduri de piele ridată, ţesut muscular consumat, penis retractat, atârnând moale, Fay nu omisese nimic. Gura omului era uşor strâmbată într-un zâmbet vag, zâmbet care-l făcea pe Tom să se simtă incomod, ca şi cum ar fi fost pe cale să se întâmple ceva extrem de dezagreabil.

— Tabloul cel mare… se încruntă el, ce reprezintă, exact?

— Nu schimba subiectul.

Stăteau culcaţi pe patul cu baldachin, înconjuraţi de perdele din tifon alb, aerul dinăuntrul cuibuşorului de nebunii fiind neclintit şi suprasolicitat, plin de mirosul greu, de mosc, al parfumului ei, şi aroma picantă a sexului. Tom îşi mută din nou privirea spre Fay. Zăcea pe burtă, cu faţa în cealaltă direcţie, astfel încât nu-i putea desluşi expresia. Instinctiv, se pomeni plimbându-şi un deget în lungul spatelui ei perfect, încă umed de sudoare, după ce făcuseră dragoste.

— Chiar vreau să ştiu.

Fay plănuia să lucreze acolo, transformând în studioul salonul noului apartament.

— Reprezintă ce vrei tu.

— Mă tragi în piept.

— Mă rog, la asta tu trebuie să te pricepi.

Tom se făcu roşu la faţă.

— Eu nu fac niciodată promisiuni pe care nu mi le pot onora.

— Ai spus c-ai să te mai gândeşti.

— Nu… se ridică el în capul oaselor, *tu* ai spus asta. Nu eu.

Fay încleştă pumnii, închizând strâns ochii, enervată.

— N-o poţi iubi.

— Ţi-am spus din capul locului că n-am s-o părăsesc.

— Jessica va înţelege; dintotdeauna s-a priceput foarte bine la chestii de-astea.

— Nu vorbi aşa.

Fay rămase absolut nemişcată, până-şi regăsi autocontrolul, abia atunci întorcându-se să-l privească în faţă, bucuroasă de-a vedea vinovăţia aşternută ca un strat de lac pe piele. Tom devenea vulnerabil, când trecea în defensivă, ca un copil, lucru care-i mai ostoi puţin furia, modificând echilibrul astfel încât să redevină puternică, pătimaşă, aţâţătoare.

— Tom, spuse ea cu blândeţe, Tom, Tom – pe un ton tandru-batjocoritor – al dracului de ipocrit mai

eşti.

— E sora ta, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dar *tu* ai luat-o de soţie.

— Ce observaţie subtilă.

— Nu eşti prea bun la sarcasme, Tom, nu ţi se potrivesc. În plus, poate ai uitat ce bună sunt *eu* să observ cu adevărat lucrurile şi mai ales oamenii. Îmi place să aflu ce-i ţine în viaţă.

Cu mişcări foarte calculate, îşi coborî o mână peste trupul lui, trecând cu degetul peste penis, pentru a-i cuprinde şi ridica testiculele moi, calde; strânse.

— Aşa am aflat despre tine.

Tom închise ochii, înghiţind în sec.

— Dar n-ai fi bună ca soţie, Fay.

— Iar Jessica este, presupun.

— Am mai discutat toate astea.

— La rămas gravidă nu-i prea bună…

— Taci din gură.

— Declar doar un fapt.

Rămaseră tăcuţi.

Tom îşi îndreptă privirea spre fereastră, neavând încredere să vorbească, amintindu-şi dintr-o dată, şi cu un neaşteptat junghi sentimental, că Jessica era soţia lui, prea buna lui soţie.

— Oricum, continuă grăbită Fay, o fi ea sora mea, dar, sincer vorbind, n-ar fi contat cu nimic nici dacă era maică-mea.

Tom se întoarse, privind-o ferm; aşteptând,

sperând că va zâmbi sau rânji, pentru a putea râde şi el de erezia rostită. Când colo, Fay ridică mâna să-l atingă pe faţă; mângâindu-i obrazul, bărbia, gura; mireasma de sex pe degetele ei.

— În fond, pot eu să ajut cu ceva chimia dintre noi doi? Nu e vina mea.

Colţurile gurii i se înălţară puţin.

— Te iubesc, Tom. Am nevoie de tine aici, cu mine, cred că nici nu ştii cât de mult.

Cuvintele sunau nefireşti, retezate şi crispate, ca într-un dialog de scenă, dar Fay era uşor îmbujorată la faţă, şi-şi trecu limba peste buze, despărţindu-le puţin, ca şi cum dintr-o dată i s-ar fi tăiat respiraţia.

— Nu mă face să râd.

— Nu glumesc, Tom, vorbesc serios.

O fracţiune de scundă, privirile li se încleştară, iar Tom simţi că-i slăbeau puterile în lupta contra dorinţei de a-şi muta privirea. Îl iubea oare? Atâta vreme cât el o dorea mai mult decât îl dorea ea, atâta cât rămânea soţul surorii ei. Asta era toată problema, fiorul, excitaţia, nu-i aşa? O parte din el credea că Fay nu era capabilă de-a se iubi decât pe sine însăşi.

— Nu era vorba să facem parte am "asta, noi… spuse ei rar, atent.

— Sentimentele, la fel ca relaţiile, nu stau niciodată locului, cresc sau mor.

— Ce poetic.

— Sunt serioasă.

— Nu fi… spuse el obosit, las-o baltă.

Ochii ei, de culoare deschisă, îngheţară. Un moment, apoi dădu la o parte aşternutul cu o mişcare bruscă a braţului, se ridică şi străbătu încet camera spre fereastră. Nici chiar furia, care clocotea înăuntrul ei, nu-i schimba micul surâs de pe buze. Fay ştia că ochii lui Tom îi vor urmări unduirea şoldurilor goale, modul cum părul roşcat i se revărsa pe spate. Se opri intenţionat, rezemându-se de rama ferestrei,. Cu un picior ridicat pe canapeaua largă de sub pervaz, şi căscă, arcuindu-şi spatele şi împingând sânii înainte.

— Doamne, ce încrezător eşti, Tom! încă nu ştii când glumesc şi când sunt serioasă, nu-i aşa?

Tom se aprinse în obraji.

— Şi chiar crezi c-aş vrea ca micul nostru aranjament să devină definitiv… practic să mă *căsătoresc* cu tine?

Fay clătină din cap, slobozind un hohot de râs.

— De ce-aş dori-o? Obţin ceea ce vreau şi trăiesc exact cum îmi place, ceea ce nu mulţi oameni pot să spună despre ei înşişi. Îi adresă un surâs de absolută senzualitate.

— În plus, n-aş putea fi niciodată o fidelă.

Pe chipul lui se ivi o expresie de surpriză neplăcută.

— Dar mie îmi eşti fidelă, nu-i aşa?

Femeia ridică din umeri.

— Fay?’

— Chiar vrei totul, nu, Tom? Totul. Uneori,

aproape că-i părea rău pentru Jessica.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ţi-e frică de SIDA, nu-i aşa, Tom, sau poate de-un mic şi drăguţ herpes…?

O privi cu dezgust.

Fay râse şi bătu din palme.

— Doamne, închipuie-ţi, dacă i-ai da Jessicăi o doză!

— Nu-i de râs, o privi el încruntat. Ei, îmi spui sau nu?

— Asta-mi revine mie s-o ştiu, iar ţie, s-o afli.

Nu-şi putea da seama, idiotul, că era plină până sus de versiunea umană a insecticidului (ca să nu uităm boneta olandeză, extrem de neplăcută, care mai era şi ea pe acolo pe undeva…), pregătită pentru micile lor rendez-vous-ului? Sau credea că enorma cantitate de fluid, care emana din regiunile ei interioare era rezultatul unor orgasme în „adâncul văii”? Probabil. Trebuia să suporte toată zeama aia revoltătoare care după aceea se prelingea la nesfârşit din trupul ei că-ntotdeauna, în speranţa că: a) nu rămăsese însărcinată; b) nu luase o boală dezgustătoare. Ultima oară când unul dintre amanţii ei catadicsise să folosească un prezervativ, acesta plesnise drept în mijloc…

— În plus, mârâi ea, ţi-a luat destul de mult timp ca să întrebi. Infidelul insistând pe lângă infidelă. Cam ironică situaţie, nu ţi se pare?

Îl cuprinse un sentimente de oboseală,

— De ce trebuie să fii atât de ticăloasă?

Ochii ei îşi schimbară vag direcţia şi, cu toate că privea drept spre el, pe chip i se aşternu o expresie sticloasă, ca şi cum ar fi văzut cu totul altceva, nu pe Tom.

— O am în mine, cred, răspunse ea cu uşurinţă, sau, dimpotrivă, poate că o părticică din mine lipseşte. Ştii, Tom, ca şi cum nici n-aş fi cu adevărat prezentă, ca şi cum aş fi o fiinţă omenească foarte incompletă.

Sprâncenele lui se împreunară, încruntându-se intrigat.

— De ce trebuie să spui asemenea ciudăţenii, să joci jocurile astea infantile? Ce rost are, pentru Dumnezeu? Nu impresionează pe nimeni.

— Fiindcă aşa vreau. Şi de ce nu? în plus, faptul că sunt diferită e unul dintre motivele pentru care mă găseşti atât de irezistibilă.

Rânji, se întinse şi, ca pentru a-şi dovedi spusele, începu să mişte încet din şolduri, rotindu-le provocator, înainte de a lua o sticlă goală şi a şi-o freca între picioare.

Tom o privea fix, aproape incapabil să se abţină. Îşi înfruntă pornirea de-a se linge pe bule, dar, deja, gândurile îi reveneau spre dragostea făcută şi dibăcia lui Fay, vorbele acelea şoptite de ea, care încă mai puteau să şocheze, să trezească imaginile unor acte sexuale bizare şi tenebroase.

— N-aş putea suporta să trăiesc cu acelaşi bărbat… închise ea ochii, simulând plăcerea, zi de zi, oribil, să-l am suflându-mi în ceafă, păzindu-mi

poponeţul, voluptuos – îşi acceleră mişcarea şoldurilor, chicotind – aş muri de plictiseală.

— Fay.

Fay lăsă brusc sticla jos şi se întoarse spre el.

— Înţelegi greşit, Tom.

— Vino aici.

Avea mâinile umede de sudoare.

— Ţi-am spus că cei de la parter au încercat să-mi cumpere plecarea? zise ea, neluându-l în seamă. Tipul, Jonathan cred că-l cheamă vrea toată casa, dar i-am spus că n-o voi vinde niciodată; apartamentul ăsta e perfect pentru munca mea, iar în camerele astea de la mansardă îmi pot face un studioul fabulos. Vezi, lumina e tocmai potrivită, cade pieziş direct dinspre nord… limpede precum cristalul.

Îşi dădu părul la o parte din faţă, ridicând privirea spre ferestrele luminate.

Singurul neajuns era lipsa vederii la mare, dar, finalmente, optase pentru lumina pură de la miazănoapte – şi pentru Tom – iar investiţia se dovedise înţeleaptă. Era un bărbat convenabil, energic şi foarte dispus, chiar dacă puţin cam plicticos.

— Fay.

Continuă să-l ignore, cu un zâmbet nostalgic, visător, pe faţă.

— Un soi de afacere, a spus el, ceva în legătură cu nişte petreceri. *Ador* petrecerile.

Îşi îngropă degetele în păr, trăgând senzual de

rădăcinile firelor, după care îşi coborî mâinile în josul trupului, până pe abdomenul plat.

— Am spus să vii aici.

— Uneori, am impresia că nu ştii ce vrei, Tom.

Mâinile începură să-i lunece în sus spre a-i mângâia sânii, atingând cu degetul sfârcul în plus care întotdeauna îl oripilase, dar, oarecum, îl şi fascinase cu atât mai mult, un giuvaer de carne trandafirie: foarte palid, foarte delicat.

— Vino aici, fir-ai a dracului.

Fay clătină din cap.

Expresia lui era dură, aproape acuzatoare.

— Încetează.

Ea râse, cu un sunet gros, din piept.

— Nu vreau să încetez.

— Te joci cu mine.

— Îmi place să mă joc şi ar fi fost cazul s-o ştii de-acum.

Deschise gura şi scoase limba, lingând încet, cu lăcomie, aerul canicular.

— Nu cu mirie.

— Cu tine cel mai mult.

— Nu.

Ochii i se rotunjiră, inocenţi.

— Dar mă înţelegi greşit.

Zâmbi ispititor, cu o mână cuprinzându-şi sânul şi cealaltă lunecând spre miezul sensibil dintre picioare.

O sudoare uşoară îmbrobona tot trupul lui Tom şi, în tăcerea grea, îşi putea auzi propria

respiraţie. Sunetul unui motor, o maşină de tuns iarba, susura adormitor în depărtare, într-o altă lume.

— Hai înapoi în pat.

Fay îl privi lung, drept în ochi.

— Nu, spuse ea, vino tu la mine. O putem face aici.

Chicoti încet.

— Nu ţi-ar plăcea?

Se holbă la faţa ei, faţă de păpuşă cu două gropiţe plasate în mijlocul trăsăturilor gingaşe, seducătoare. Tom înghiţi în sec, prins între excitaţie şi teamă: fereastra dădea spre grădina comună. Dacă Jessica, sau oricine altcineva, privea în sus, putea să-i vadă. Deschise gura să vorbească, dar o închise imediat la loc.

— Tom… suflă ea, ca şi cum aşteptarea ar fi fost un chin.

Tom îşi aruncă picioarele jos din pat, dar se opri; încă mai ezita, privind-o nemişcat.

— Uite… spuse. Ea cu o voce mică, de fetiţa, m-a zgâriat pisica.

Urmărindu-i direcţia mâinii, ochii lui văzură o linie roz, subţire, întinsă pe coapsă.

— Sărută-mi-o, Tom. Linge zgârietura rea… fă să-mi treacă. Seducătoare, fără pic de efort.

Şi tot timpul o privea, iar ea îl privea pe el.

— Te rog, Tom.

Îndepărtă mâna de trup, întinzând braţul într-un chip jinduitor.

În timp ce se apropia de ea, în ochii lui Fay apăru un licăr, apropiat de triumf, şi, ca răsplată, îi luă mâna şi i-o puse peste a ei, cea care se juca atât de dibace între coapse. În acelaşi timp, Tom căută sfârcul dorit, cel aparte, făcându-l să se înalţe sub buzele lui şi rostogolindu-l pe limbă, în timp ce Fay deschidea gura în jurul unui sunet animalic de plăcere pură..

— Jos… spuse ea, aici…

Îl făcu să îngenuncheze, îi aduse faţa, gura, la zgârietură, îl puse s-o lângă, s-o lângă croindu-şi drum până în locul dorit. Exista ceva mai mult decât simpla mulţumire în faptul de a-i avea capul, capul oricărui bărbat, între picioare, un soi de putere care, de obicei, nu le era acordată de drept decât masculilor speciei. Nimic nu era mai delicios, decât să schimbe echilibrul balanţei.

Iar dragul de Tom era deosebit de talentat în acest domeniu, surprinzător de neinhibat, pe când o sorbea cu nesaţ.

Când se sătură, îl puse să se aşeze, împingându-l pe canapea cu mâinile ei suple şi albe. Se lăsă jos, aşezându-se pe coapse, şi-şi deschise larg buzele, pentru ca Tom să-i poată vedea umezeala lucitoare a limbii, până în fundul gâtlejului, înainte de a-l lua în gură.

El gemu, pe când Fay începea să-l lucreze, îi cuprinse capul în mâini, mişcându-l înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, până când ea se retrase să-l privească. Ochii-i jucau de încântare; acesta

era momentul cel mai plăcut, un moment încet, nezorit, înainte de-a le dărui ceea ce-şi doreau. Iar şi iar, îl duse pe Tom la limită, numai pentru a se întrerupe.

Se mai opri încă o dată, murmurând ceva neauzit, iar el îi percepu vocea infinit de dulce, ca o mângâiere, după care însă Fay îl fulgeră cu o privire în sus printre gene şi începu să-şi folosească dinţii. Îndărătul ochilor ei mici, migdalaţi, râdea.

Tom se cutremură, ochii lui tresărind sub straniul amestec de durere şi plăcere, simţindu-şi muşchii abdomenului încleştându-se ca spirele unui arc, pe când delicioasele lame de spadă îi înteţeau durerea, repezindu-se în sus, în afară.

Fay voia să-l pedepsească, doar puţintel, doar destul cât să-l facă să se zbată. Îi mai râcâi încă o dată pielea sensibilă, iar Tom şi aruncă înapoi capul, scheunând. O blestemă.

Când se aplecă din nou în faţă, văzu că ochii lui Fay se îngustaseră, devenind atenţi, iar gura încă-i mai era deschisă, văzându-i-se dinţii frumoşi, mici şi albi, ascuţiţi. Inima lui bătea nebuneşte şi, preţ de o clipă, simţi un spasm de intensă neplăcere şi teamă, ca un gând bolnăvicios.

— Căţea.

Continuând să-l privească, Fay izbucni într-un râs sufocat, după care începu să-l lângă cu poftă, ca o pisică lipăind smântână, iar momentul trecu.

*

Zak se ghemui la rădăcina unui copac, în timp ce luna devenea tot mai strălucitoare, luminând în noapte. Aşteptă până când un nor subțire trecu peste faţa ei albă, inexpresivă, iar incinta Semilunii se cufundă iarăşi într-un întuneric adânc. O bufniţă ţipă de undeva din apropiere; Zak îşi schimbă poziţia, dornic de mişcare, în timp ce ochii-i scrutau clădirea aleasă ca ţintă şi pe cele din jur. În ultimele zile, descoperise că nu exista decât o singură lumină care conta cu adevărat, în casă, sus, unde locuia fata cu părul roşcat. Şi ţinea lumina aprinsă toată noaptea, ca şi cum s-ar fi temut de întuneric.

După ce bărbatul plecase, ea rămăsese mult timp la fereastră, cu faţa ca un mic astru palid, a o altă lună, privind afară până când, în sfârşit, dispăruse, iar Zak oftase uşurat, fiindcă acum n-avea să-l vadă furişându-se peste iarba îngălbenită, până în casă.

Făcu un pas înainte şi escaladă zidul, până în grădina tăcută a casei, care nu mai era grădină, ci un teren uitat, recăzut prada sălbăticiei. Un vechi bazin pentru păsări, năpădit de iederă şi încărcat cu licheni, se ridica deasupra ierbii înalte, tulpinilor de ferigi şi batalioanelor de rochiţa-rândunicii; mirosea a cald, a pământ şi apropiere, dar condimentat cu acea vaga aromă dulce a ceva putrezind sub tălpi, ca fructele de toamnă lăsate să se descompună.

În spatele lui se auzi un sunet, iar Zak se

încordă, dar nu era decât pisica; îl urmase. Animalul se frecă de picioarele lui, îşi repezi capul sub mână, cerşind mângâieri. Zak trase aer în piept, nemulţumit că-i îngăduise animalului să-i distragă atenţia, după care reveni spre ceea ce conta mai mult şi începu să urmeze linia zidului până ajunse la o mică scară îngustă, care cobora în pivniţă; era dărăpănată, umezită de apa ce se prelingea dintr-o ţeavă spartă, şi acoperită de muşchi bogat, cu textură ca de catifea. Înşelător, muşchiul acela ca gheaţa; în noaptea trecută, alunecase şi nu lipsise mult să cadă. Acum se rezemă de perete şi coborî, lunecând în întuneric, încrezător, căci cunoştea drumul aproape numai pe pipăite.

O uşă grea, de lemn, cândva vopsită maron, acum zgâriată şi scorojită, după ani de părăsire, îl despărţea pe Zak de încăperile dinăuntru. Se rezemă de ea cu umărul, la fel cum

Tăcuse şi în noaptea trecută, şi în cea dinainte, zâmbi când uşa cedă, după care rămase absolut nemişcat, ascultând tăcerea, pe când un val masiv de aer stătut îi năvălea în faţă; duhnea a vechime şi descompunere, ca şi cum de ani de zile nu s-ar fi deschis nicio uşă sau fereastră.

Fruntea lată şi frumoasă a lui Zak se încreţi a nedumerire, în timp ce aştepta pe prag, după care însă ridică din umeri, lăsându-şi ochii să se deprindă cu întunericul, înainte de a păşi înăuntru. Dibui după brichetă şi o culese dintr-un

buzunar al bluzei, apăsând rotiţa până când o flăcăruie plăpândă umplu încăperea cu o lumină galbenă. Un şemineu adânc şi lat, încă plin de cenuşă, stătea în faţa lui; lăsase deasupra o lumânare într-o sticlă, aşteptând să fie aprinsă. Odată făcut acest lucru, observă din nou încăperea goală, delectându-se iarăşi cu dimensiunile ei, cu pereţii groşi şi solizi, cu simplul fapt că era o casă veche, neiubită. Străbătu linoleumul de pe jos, până în camera mai mică, unde cândva fusese o bucătărie, şi unde, cu câteva zile în urmă, începuse să-şi depoziteze puţinele lucruri. Câteva ţevi se înclinau zdrenţuite pe un perete coşcovit, iar într-un colţ era o chiuvetă masivă şi pătrată, cu un singur robinet de alamă coclită, verde-gri, şi bandajat în zdrenţe.

Puse lumânarea pe chiuvetă, în mica adâncitură unde stătuse cândva săpunul, şi privi mult timp camera, înainte de a-şi rezema vârfurile degetelor pe un perete. Începu să avanseze pas cu pas împrejurul încăperii, oprindu-se din când în când şi închizând ochii, ca şi cum ar fi ascultat ceva, departe. .

În cele din urmă, luă din nou lumânarea şi trecu la fereastră, plimbându-şi mâna de-a lungul pervazului adâncit, de piatră, şi deranjând o muscă mare care bâzâi iritată, căutând să se adăpostească de lumina lumânării.

Zak privi printr-una din şipcile sparte, bătute în cuie pe geamul colorat, spre locul unde ramurile

unui copac dantelau cu umbre cerul; lumina lunii şiroia prin deschizătură, scăldându-i chipul imaculat în raze de culoare albastră şi chihlimbarie.

Afară, în grădina plină de vegetaţie, se auzi un scurt fâlfâit de aripi, urmat de chiţăitul unui mic animal, al cărui ţipăt de moarte îl făcu să tresară.

Putea fi fericit aici; era aproape bârlogul perfect.

*

Jonathan trânti portiera şi rămase câteva momente nemişcat, privind casa. Era aproape exact ceea ce căutase. Desigur, ar fi fost mai bine dacă putea izola camerele de deasupra biroului, pentru „a locui deasupra prăvăliei”, cum se spunea, dar poate că asta ar fi însemnat să forţeze puţin lucrurile, mai ales că pivniţa avea „nevoie de unele modernizări”, după cum se exprimase, delicat, agentul imobiliar, ceea ce, în orice limbă, era o formulă destul de îngăduitoare.

Cu ochiul minţii, revăzu cele două camere, pline de crăpături, umezeală şi gunoaie învechite, şi se înfioră puţin. Acolo domnea un miros de carne stricată care părea să sfideze logica (un şoarece mort într-o cavitate din zid?). Izgoni gândul, revoltat. Pivniţa ar fi fost mai adecvat descrisă ca hazna, căcăstoare cu caracteristicile originale din secolul nouăsprezece (inclusiv chiuveta de bucătărie), dar cel puţin îl ajutase să mai coboare din preţ.

În pofida a tot şi toate, era o clădire frumoasă, parte dintr-o Semilună Regency ce se curba într-un arc enorm, îmbrăţişând o grădină comună foarte substanţială, lucru pe care Jonathan îl considera un mare câştig, de vreme, ce, din spate cel puţin, dădea fericita iluzie de a trăi la ţară. Faţada de la stradă fusese recent zugrăvită în alb, cu uşa şi balustradele negre, iar accesoriile de alamă vopsite astfel încât să strălucească alb-auriu în soarele arzător.

Începu să traverseze drumul îngust, după care păşi înapoi dezgustat, pentru a evita să calce într-o grămadă de raliaţi de câine, încă aburinzi şi forfotind de muşte. Arşiţa zilei părea să coacă putoarea care se înălţa în văzduh ca o tremurătoare pâclă fierbinte. Jonathan închise un moment ochii şi înghiţi un nod, înainte de a face un pas comic de mare pe deasupra, blestemându-i cu acest prilej pe toţi stăpânii de câini.

Nu se simţise niciodată la largul său cu prietenii noştri patrupezi, sau, că tot veni vorba, cu nimic ce poseda mai mult de două picioare, dar îndeosebi cu vietăţile târâtoare-căţărătoare, ca păianjenii, muştele şi gângăniile în general; le găsea extraordinar de dezgustătoare, preferând însă ca restul lumii să n-o ştie. În adâncul sufletului, simţea că această fobie (căci asta bănuia că trebuia să fie) era nebărbătească, o slăbiciune, o trăsătură pe care un om ca insensibilul Keith o va fi găsind fără îndoială

nespus de caraghioasă.

Mai trase o dată adânc aer în piept pentru a-şi recăpăta calmul şi se opri în faţa uşii mari şi grele care, îşi dădu el seama imediat, era în sine impresionantă; poate avea să-şi fixeze alături o placă în bronz cu inscripţia „Petreceri clasice” şi numele lui dedesubt. Dar avea nevoie de permisiunea fetei de la etaj, roşcovana care, practic, îi spusese să spele putina când ei îi explicase că l-ar fi interesat dacă se gândea vreodată să vândă. O vacă pietroasă, veritabilă veştejitoare-de-testicule, în pofida feţei şi a trupului nubil.

Îşi lărgi gulerul şi ridică din umeri, alungând-o din minte, în schimb, făcu un efort inconştient de a-şi concentra gândurile asupra Emmei, prietena lui, înainte de a deschide uşa. Stătea aplecată peste birou, cu faţa ascunsă sub perdeaua părului.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Emma ridică privirea spre el, simţind resentimentul pe care-l adunase în ca, risipindu-se instantaneu, în pofida micii hotărâri pe care o luase faţă de ea însăşi; Jonathan avusese întotdeauna acest efect, întotdeauna câştiga fără să încerce măcar. Chiar şi acum, înlăuntrul ei începea să clocotească aceeaşi nerăbdare, abia văzându-l.

— Am fost îngrijorată.

— N-aveai de ce.

— Am crezut că dai un telefon.

— N-am avut timp, îndreptă Jonathan fără rost sugativa de pe birou.

— Deci, a mers bine?

— Totul a mers ceas, niciun impediment, mâncare, înghiţitorul-de-flăcări pe care, categoric, îl vom mai folosi, muzica…

Jonathan se aşează.

— Da’ era atât de-al dracului de cald în cortul ăla, dansau ca nebunii, toţi transpirau ca porcii. Iar Keith a fost grozav, aproape că s-a-ntrecut pe sine.

— Poate ar trebui să-i măreşti salariul.

Ducea lipsă de monetar, i-o şi spusese. Mai făcea şi aluzii străvezii că poate Jonathan nu-l aprecia îndeajuns.

— A, nu, scutură Jonathan din cap cu îndărătnicie. Asta n-ar face decât să-i bage gărgăuni în cap. În plus, nu prea e material *Radio One*, pufni el în râs, maimuţărind toată vorbăria aia americană… toate găinăriile alea cu *„hey mart” („Hei, dom’le”, „Măi frate”, „Bă nenică” etc,).* D.J.-ii ca el se găsesc doi la un penny şi trei degeaba.

— Eşti nedrept, ştii doar. E mai bun decât media, Jonathan, mult mai bun. Toată lumea îl iubește.

Keith avea un mod al lui de-a te face să râzi, chiar şi de tine însuţi, şi ştia să danseze cum nimeni nu văzuse vreodată, transformându-şi trupul scund şi îndesat într-un fluid magic,

aproape frumos. Gura însă îl trăda, putând fi grosolan, batjocoritor şi prea deştept. Jonathan detesta aceste lucruri.

— Bine, bine, ridică el mâinile, maimuţărind defensiv, ai marcat.

Rânji, cu dinţii albi strălucindu-i.

— Nu trebuie să-l pierdem.

— Nu-l vom pierde. Jonathan se aşează, greoi. În plus, ai o slăbiciune pentru micul nostru Keith, nu-i aşa?

— Nu tocmai.

— Ei, haide.

— Nu în sensul la care te referi.

Cum ar fi putut? Jonathan era soarele ce strălucea pe cerul său mărginit, propriul ei Domn Univers. Nu încăpea nicio comparaţie,

— Glumeam doar, râse el, şi-n plus, e urât foc. Gura aia a lui ar trebui să figureze în „Cartea Guiness a Recordurilor”. Nu pot înţelege ce găsesc fetele la el.

Clătină din cap, amintindu-şi de precara clică agăţată toată seara în jurul lui Keith, cu limbile scoase.

— Zău că nu-nţeleg.

Zâmbetul Emmei era palid şi marcat de ruşine, pe când gândurile îi făceau un salt mortal înapoi spre ziua de naştere a lui Keith; când buzele lui lacome, mânjite de vin, îi găsiseră gâtul şi, preţ de-o clipă, voluptatea năvălise ca un val înfierbântat, făcând-o sa mai vrea. Dar aceea

fusese, greşeala lui Jonathan; iarăşi întârziase, făcând-o să se simtă singură şi dornică de companie.

— Pari obosit, spuse ea. Pot să-ţi ofer ceva? O cafea?

— Minunat. Mulţumesc.

Emma îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică, O privi trecând în Chicinetă, şi se gândi cât de drăguţă era, în felul ei proaspăt, neîntinat. Avea noroc. Mare noroc avea.

— A sunat cineva?

— I-am scris pe listă şi vei fi încântat să afli că avem confirmarea acelei mari petreceri de la Rottingdean, a clubului de tenis şi a numărului douăzeci şi unu din Sussex-Square.

Jonathan se lumină la faţă.

În acel moment, Emma era aproape fericită, văzându-l atât de evident mulţumit, ceea ce însemna că avea să fie bine dispus seara, când urma să-l aibă numai pentru ea. În mod inevitabil, Emma constată că gândurile i se îndreptau spre viitor şi spre catalogul Harrods, aflat într-un sertar al biroului, iar dacă acesta avea colţurile cam îndoite, era numai fiindcă revăzuse iar şi iar variantele, încercuind atentă, cu roşu, toate cadourile: garnituri de pat, sticlărie, porţelanuri, veselă franţuzească. Lista era nesfârşită, ca orice listă de nuntă. Iar de astă dată, Jonathan urma să aibă intenţii serioase, gata cu aşteptările şi nehotărârile; atâta lucru îi promisese, după avort.

Emma privea, fără să vadă, în cana cu cafea neagră. Totul păruse atât de cumplit atunci, dar Jonathan o convinsese că nu era momentul potrivit, că trebuia să fie înţeleaptă şi să facă aşa cum îi cerea, ceea ce şi făcuse. Nimic mai simplu. Fusese înţelegător, într-un mod puternic şi tacit, dar Emma mai avea pitită într-un cotlon al minţii şi acea imagine cu el aşezat calm alături, strângându-i degetele atât de tare, încât o duruseră oasele. Impunându-i să meargă până la capăt.

Şi uneori, când mergea la culcare, stătea întinsă în camera întunecoasă, nedumerită, neliniştită, cu mâinile pe burtă, revăzând faptele pe rând. Aproape unsprezece săptămâni. Îşi făcuse chiar şi o ecografie, Văzuse trupşorul mic şi ciudat mişcându-se, dând din braţe şi bătând din picioare, cu inimioara-i fragilă pompând sânge. Nu mai mult decât un cocoloş, nici măcar unul pe care să-l poţi ţine într-o mână. Dar al ei. Durerea o izbea ca un pumn înmănuşat şi plângea în tăcere, astfel ca nimeni să nu afle şi mai cu seamă nu Jonathan. Nu putea suporta s-o vadă plângând; părea incapabilă să facă faţă situaţiei, să ştie prea bine ce avea de făcut, iar chipul lui se pogora peste al ei, lucru pe care nu-l putea suferi. Să-l piardă când avea mai mare nevoie de el.

Când ieşi din bucătărie, Jonathan pianota cu degetele pe birou,

— Trei bifări, trei accepturi, clătină el din cap,

aproape nevenindu-i să creadă. Ştii, începem într-adevăr să ne luăm zborul.

Emma se opri din mers, cu cafeaua în mână.

— N-ai avut nicio îndoială, nu-i aşa?

— Întotdeauna am îndoieli.

Se încruntă, neînţelegându-l.

— De ce n-ai spus nimic?

— Îmi fac eu destul griji pentru amândoi.

— Dar nu e corect, vreau să spun, suntem parteneri, nu? La urma urmei, când ne vom căsători, vom împărţi totul, până şi grijile şi îndoielile; ăsta-i singurul lucru care contează.

Pe mâneca sacoului său poposi o muscă, merse până la manşetă şi fu imediat alungată de o mişcare violentă a braţului.

— Muştele dracului, sunt peste tot..

— Din cauza căldurii, cred, spuse vag Emma, după care îl săgetă cu o privire atentă. Apropo, a dat telefon agentul imobiliar, la numărul şapte iese la vânzare un apartament cu balcon.

— Ăsta-i celălalt capăt al Semilunii, chiar la început. Glasul lui Jonathan deveni tăios.

— Probabil că e locul cel mai apropiat de birou pe care-l putem găsi şi, după cum sună, e minunat.

— Nu-s sigur că ni-l putem permite.

— Dacă fata de ia etaj ar fi fost de acord să vândă, găseai tu banii de undeva.

Jonathan se încordă percepându-i tonalitatea din glas, dar nu răspunse.

— Cred c-am putea să închiriem… sunt convinsă

că e o variantă, insistă Emma, dorindu-şi ca el să fie de acord, şi oricum trebuie să găsim cât mai curând ceva. Nu pot suferi să locuim despărţiţi astfel, eu, cu părinţii mei… Nu-i deloc distractiv.

Îşi privi mâinile.

— Abia apuc să te văd.

— În regulă, răspunse el, am să mă gândesc.

Ridică privirea, observând-o, surprins şi cam tulburat de insistenţele ei.

— Şi ţi-o promit.

Pe sub ochii rotunzi, adoratori, şi gâtul alb, mătăsos, Emma arăta surprinzător de pieptoasă, lucru care-l făcea să se simtă stânjenit.

— Port un „sutien-minune” dintr-alea, râse ea, dar mărunt, nervos şi nesigur.

Sprâncenele lui Jonathan se îmbinară.

— De ce?

— Mă gândeam…

O cuprinse o roşeaţă fierbinte, dinspre gât

— Îmi placi aşa cum eşti.

Urmă un scurt moment de ciudată linişte.

— Să mi-l scot? întrebă ea calmă, pe un ton straniu, oficial.

— Pentru numele lui Dumnezeu, replică Jonathan, exasperat, dorindu-şi să nu fi scos o vorbă, nici să nu fi observat măcar. Privi spre telefon, în speranţa că avea să sune, salvându-l.

— Pentru tine mi l-am pus.

— Nu e nevoie să faci asemenea lucruri pentru mine.

Trebuia să depună eforturi ca să nu i se observe iritarea.

— Credeam c-o să-ţi placă.

— Emma… Se ridică şi, ocolind biroul, îi puse mâinile pe umeri. Ţi-am mai spus, îmi placi aşa cum eşti. Fetiţa mea.

Emma se pomeni îndesându-se recunoscătoare la pieptul lui, îngropându-şi faţa în umărul lui, dar simţi păcătosul de sutien frecându-i-se de cămaşă şi se întrebă cum de reuşea atât de des să-l înţeleagă greşit.

Jonathan îi. Privi capul înclinat, o sărută uşurel, apoi deveni ţeapăn şi aruncă o privire spre uşă, unde stătea cineva, privindu-i.

Zak rânji, ridicând o cutie de tablă agăţată de un mâner, ca o găleţică minusculă.

— Aş putea şterpeli puţină apă?

— Dumneata cine naiba mai eşti? Şi cum ai intrat aici?

— Pe uşa din spate. Era deschisă.

— Ai auzit vreodată despre bătutul la uşă?

— Am bătut, dar se pare că n-a auzit nimeni.

Cât ai clipi, Jonathan reluă în minte, ultimele câteva minute, pentru a-şi simţi chipul înroşindu-se.

— De ce-ţi trebuie apă de la noi? N-ai surse proprii?

Ochii lui studiară făptura băiatului: probabil abia trecut de douăzeci de ani, statură medie, constituţie medie, cu excepţia faptului că nu trăda

nimic mediocru.

— E ceva în neregulă la instalaţii, explică Zak.

În mintea sa se formă o imagine a beciului şi a robinetului de alamă, ieşind singuratic din peretele scorojit.

— N-am nevoie decât pentru o cafea.

Înclinând capul într-o parte, ridică din nou cutia, dezarmându-i pe amândoi cu un surâs oarecum inocent şi în acelaşi timp provocator.

Jonathan îl privi suspicios, fiind însă cucerit de zâmbetul angelic şi expresia de pe chipul celuilalt. Musculatura încordată a lui Zak se contura clar pe sub tricoul negru şi pantalonii strâmţi de doc, atât de strânşi, încât pe coapse materialul se întindea, formând o umflătură între picioare. Simţi că roşea din nou.

Se priviră lung, până când ochii lui Jonathan lunecară în lături.

— În regulă, dă-i drumul, da' n-o lua razna, e interdicţie pe furtunuri, să ştii.

Zak făcu o plecăciune ironică, stârnindu-i Emmei un chicotit.

— Ca mulţumire, să vă fac eventual câte o cafea?

— Am deja una.

Privirea lui Zak se îndreptă spre cană.

— Probabil că s-a răcit de-atunci.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, şi-i valabil şi pentru prietena mea.

Emma se încordă a protest tăcut, dar Zak nu luă

în seamă ostilitatea. Uneori, avea impresia că-şi petrecuse întreaga viaţă învăţând cum să se descurce cu nesimţiţi ca ăsta. În sufletul lui fremătă un vierme de maliţiozitate sexuală şi aproape-i veni să râdă, căci individul, nesimţitul, nici măcar nu ştia ce era.

— Că tot veni vorba, pe mine mă cheamă Zak.

Jonathan se crispă cu dispreţ şi, în aceeaşi clipă, Emma se întoarse spre el, privindu-l surprinsă.

— Bună, spuse ea ca s-o dreagă, eu sunt Emma, iar el el Jonathan. Bucătăria e.pe stânga..

Zak dădu din cap, zâmbitor, după care dispăru în cămăruţă, alungându-i imediat din mintea lui. Privirea începu să-i cutreiere pe pereţii albi, complet albi, chiuvetă de inox, strălucitoare (mănuşi de cauciuc, roz, aruncate neglijent peste robinetul lucios), coş de plastic, roz, conţinând un burete şi un prosop asortate, filtru de cafea aşezat pe o sclipitoare suprafaţă *Formica,* un tub de neon aprins, în tavan. Anunţ „Fumatul interzis”. Totul foarte nou, foarte igienic; se îndoia că cineva se băşise măcar acolo vreodată.

Dar era o plăcere aproape incredibilă să răsucească un robinet, să privească apa şiroindu-i într-un torent peste şi printre degete, stropii argintii picurând din vârfurile unghiilor lui roase şi înnegrite. Începu să se spele pe mâini, cu mare băgare de seamă. Exista şi o periuţă, roz bineînţeles, folosită la curăţirea tigăilor, şi şi-o apropie de unghii, scoţând murdăria cu

meticulozitate.

Îl ducea cu gândul la mama lui. Ea nu avusese apă curentă, nici bucătărie frumoasă şi cochetă, nici măcar un şorţ sau un container pentru gunoi. Ea nu putea suferi „toate nimicurile astea materialiste”. O revăzu în minte, pe ea şi pe ceilalţi călători, cu convoiul lor rablagit de camioane, căruţe şi rulote, croindu-şi drum şerpuitor din delirul de la Glastonbury spre Wales, într-un loc sigur, cunoscut demult, dar departe de marea pe care-o îndrăgea. Îi părăsise cu sentimente de uşurare şi regret amestecate, mai mult uşurare, dar ei nu-l înţeleseseră; niciodată nu-l înţeleseseră, nici măcar mama lui – Astra (nu numele ei adevărat, desigur), copilă a Universului şi Maică Terra a tuturor, femeia tuturor.

Demult, foarte demult, pe Zak îl născuse marea, lângă peisajul plat şi tăcut al litoralului din Norfolk; crânguri risipite de copăcei noduroşi, frânţi de vânt, şi ciudate panglici mici de apă purtând spre mare mlădiţe, seminţe, crâmpeie de viaţă moartă şi lucruri uitate. Acel sunet şi miros al mării îl însoţise, mereu prezent, în veci de veci.

Zak închise robinetul şi-şi şterse mâinile de pantaloni. Aici însă era plăcut, nu acelaşi lucru, dar totuşi avea să-i prindă bine o vreme. Semiluna se abătea dinspre drumul principal care ducea direct către faleză şi, uneori, în zorii zilei, plutea ceaţă, ca un puf aşternut pe iarbă, tot mai grea pe măsură ce trecea anul şi zilele deveneau din ce în

ce mai reci; ceţuri dese şi cenuşii, ridicându-se ca nişte fantome şi rostogolindu-se dinspre mare.,

Zak se crispă, pe când amintirea forfotea, privind cu ochi orbi peretele alb al bucătăriei. La plecare, mama sa îl înghesuise într-un colţ, repezindu-şi faţa într-a lui şi trăgându-se de piele astfel încât chipul frumos părea să i se întindă parcă gata de a plesni peste oase. Spusese un lucru neînţeles, ceva vag ameninţător şi, preţ de-o clipă, pe braţele lui Zak se făcuse piele-de-găină, iar uneori gândurile îi reveneau îndărătnice spre clipa aceea, oricât de tare încerca s-o evite. Reîncepu să se Spele pe mâini, foarte repede, iar şi iar.

— Salut!

Zak tresări.

— Keith mă cheamă.

Îi strânse mâna întinsă, o mână mare, în ciuda trupului mic şi bondoc, şi-i zâmbi omuleţului, a cărui gură, peste măsură de lătăreaţă, se întindea într-un enorm rânjet. Foarte roşii buzele, groase şi cărnoase ca nişte bucăţi de cauciuc. Purta un costum de serviciu, nisipiu, cu un fulger de argint într-o parte, avea părul legat la spate într-o coadă de cal peste care, asemeni unor antene, stăteau căştile unui *walkman* Sony aşteptând să-i bombardeze cu sunet timpanele. Un picior i se mişca încontinuu în timp ce vorbea, bătând în podea de la sine, ca şi cum muzica i-ar fi cântat în degete.

— Zak.

— Mişto, spuse Keith aprobator. Eşti nou aici?

— Doar la şutit nişte apă.

Keith pocni din degete.

— D.J., corect?

— Eu nu,

— Prieten de-al lui Jonathan?

— Nu tocmai.

— Pentru informarea ta, Keith… abia ne-am cunoscut.

— Şi ce eşti aşa băţos?

— Nu-s băţos deloc.

Zak îi privi ochii şi văzu că minţea.

— Ar cam fi timpul să plec.

— *Hey, man*, interveni Keith, sper că nu din cauza mea.

— Am mai spus, venisem doar după nişte apă.

Zak potrivi cutia în chiuvetă, sub ţeavă, şi încercă să deschidă din nou robinetul, care însă, de astă dată, nu se mai clinti.

— Adineauri funcţiona perfect…

Strânse pumnul peste cromul lucitor şi aplică mai multă forţă.

— Lasă-mă să-ncerc şi eu, se oferi Keith.

— Nu-i nevoie, începe să cedeze.

Încet, ezitant, robinetul se răsuci şi apa începu să picure, după care izbucni împroşcând, maronie de rugină şi îngroşată de sedimente.

Grăunţe de noroi, mâl şi insecte moarte şiroiră în strălucitoarea chiuvetă de inox, cu o duhoare

stricată şi putregăioasă de materii în descompunere înălţându-se în văzduh ca un gaz toxic.

— Iisuse Christoase! exclamă Keith. Căca-m-aş, e dez-gus-tă-tor, e din *lumea-ailaltă,* dom'le.

Îşi astupă nasul cu o mână.

— Ca şi cum ar fi murit ceva în împuţitele astea de ţevi…

În spatele lui, Jonathan se prinse de stomac şi icni.

Jessica stătea aşezată în curte, aşteptându-l pe Tom, îmbrăcată în costumul negru, mulat pe trup, care-i plăcea lui atât de mult şi simțindu-se cam ridicol. Dar noaptea era un vis, o mătăsoasă şi seducătoare noapte de vară, plină de făgăduieli lascive cu excepţia căldurii, a aproape insuportabilei călduri. Şi, incredibil, era sfârşitul lui septembrie. O nebunie.

Nu plouase de câteva săptămâni, iar distanţa dintre curte şi zidul ce. Despărţea casă de grădina comună nu contribuia cu nimic, nici chiar în lumina scăzută, spre a îmblânzi tăişurile aspre ale secetei. În unele locuri, soarele nemilos jupuise pământul de piele, astfel că nu mai era iarbă, verdeaţă, nimic, numai pete cafenii, scârboase, de ţărână arsă.

Copacii şi tufişurile se ofiliseră. În grădina comună propriu-zisă, părea să fi sosit sorocul unor specii mai exotice, plantate de generaţii întregi de grădinari plini de speranţă, care acum înfloreau

nefiresc de prospere în climatul anormal, deopotrivă cu insectele care trăiau efectiv o perioadă de belşug. Nimic în genul Angliei. În seara aceea însă aerul era greu, aproape umed, iar Jessica spera ca tunetul să mocnească undeva prin preajmă, să înceapă ploaia, zile şi zile întregi poate, punând totul în ordine.

Iar ea să procreeze.

Un zâmbet răutăcios îi arcui colţurile gurii. Orice putea să pară posibil dacă mai bea mult din vinul galben şi bogat, când se trezea acel vechi sentiment plutitor şi prietenos, ca o consolare: o nădejde euforică, fericită.

Izgoni cu grijă gândul şi se concentră anume asupra soţului ei. Tom întârzia, dar în ultima vreme Tom întârzia adeseori; poate muncea prea mult. Şi, în fond, era ziua lui de naştere, sau poate uitase? Ar fi fost tipic pentru el, să nu vrea să i se amintească faptul că mai îmbătrânise cu un an – un an peste patruzeci – şi-i veni să râdă de vanitatea lui, de acea latură serioasă, pedantă, atât fermecătoare, cât şi idioată în același timp. Îşi schimbă poziţia pe banca tare de metal, conştientă ca începea să simtă dureri vagi la posterior, căci nu purta chiloţi pe sub rochia neagră şi scurtă. Dintr-o. Dată, se întrebă dacă Tom n-avea să găsească acest lucru ostentativ şi grosolan şi simţi tentaţia de a fugi la etaj să se acopere, ca o şcolăriţă.

— Vino-ţi în fire, Jess, spuse ea încet în aerul

nopţii, e soţul tău, pentru Dumnezeu…

Mai turnă puţin vin în paharul gol, gândindu-se la băiatul care trecuse pe-acolo în cursul zilei: un băiat clădit frumos, cu pielea de culoarea mierii, păr negru şi des, uimitor de lung, şi umbra unei bărbi pe faţă. Un Iisus al anilor ’90. În minte i se formă imaginea feţei lui şi simţi în degete mâncărimi după o bucată de cărbune cu care să-i poată schiţa trăsăturile perfecte, aşternându-le pe hârtie. Trecuse mult timp de când nu mai dorise cu adevărat să facă un portret – ani de zile – şi nici măcar nu-i ştia numele.

O uşă se trânti, iar Jessica ridică smucit capul într-acolo, pentru a auzi paşii grei, familiari, ai soţului ei, umblând prin casă.

— Sunt aici, afară…

— Mă întrebam unde eşti.

Tom stătea în uşă.

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru despre tine.

Bărbatul agită prin aer o mână nerăbdătoare. Avea un păr foarte drept, de culoarea zahărului ars, care-i cădea încontinuu peste faţă.

— Iartă-mă… spuse el. M-am răstit?

— Aproape.

— Am avut o zi proastă.

— Aşa?

— Nu intrăm în casă? Aici e a-l dracului de cald.

Jessica privi câteva momente spre grădină, apoi se ridică.

— Din cauza asta ai întârziat?

— Poftim?

— Pentru că ai avut o zi proastă?

Părea nedumerit şi copilăros, iar Jessica se pomeni că-i venea să zâmbească.

— Parţial, spuse Tom. Am fost chemat la o evaluare în Kemp Town.

Se întoarse să între.

— Ceva interesant? îl urmă ea în salon, cu paharul în mână.

— Un scaun…

Avea minciuna pregătită.

— …absolut grotesc, de fapt. Mi s-a spus la telefon că era iacobin, dar a reieşit ca fiind victorian lăsat de izbelişte.

— De ce era grotesc?

Vinovăţia începu să crească, furişându-se.

— Fiindcă era acoperit cu capete de animale sculptate, majoritatea maimuţe, rânjind. Ca să fiu sincer, era de-a dreptul hidos.

— Bietul de tine…

— Exact.

Şi *exista* un asemenea scaun, atâta doar că-l văzuse în săptămâna anterioară, într-un salon de vânzări.

— Mă gândeam că, rânji Jessica, fiind ziua ta…

Tom gemu.

— …am putea s-o sărbătorim. Am gătit ceva puţin mai exotic decât de obicei, o mâncare thailandeză. Am pus chiar şi câteva sticle cu vin la rece.

Tom îşi concentră privirea spre paharul ei şi făcu un efort să zâmbească.

— După cum văd.

Îşi lărgi cravata.

— Încearcă să fii puţin mai entuziast.

— A, nu mă lua în seamă, ştii ce părere am despre aniversări. Sunt obosit, atâta tot. A sunat cineva?

Jessica luă de pe birou o hârtie.

— Dennis Santana.

— Cine?

— Denis San-ta-na, articulă ea comic.

— O, ’ Doamne, da… Aproape uitasem. Vrea să pălăvrăgim despre nişte restaurări, înainte de-a o şterge-n State.

Fay avea să-l ruineze, dacă mai întâi nu-l omora prin epuizare.

— Şi Fay.

— Fay?

Inima începu să-i bată mai tare.

— A spus că promiseseşi să treci pe la ea, ceva în legătură cu ferestrele.

— A, chestia aia, oftă Tom în sinea lui, uşurat, dar clocotind de furie la adresa nepăsării lui Fay; probabil aşa înţelegea ea glumele. Da, mi-amintesc acum, mi-a dat telefon şi la birou.

— Sper că nu-şi închipuie că acum, când întâmplător locuieşte exact la noi în prag, îi stăm la dispoziţie.

— Nu *noi,* Jessica, *eu.*

Tom îşi lărgi şi mai mult cravata şi descheie primul nasture de la cămaşă. Inspiră adânc, închizând un moment ochii, amintindu-şi cum făcuseră dragoste şi cu câtă lipsa de efort trecuse Fay de la vulnerabilitatea naivă la ticăloşia rece ca gheaţa, dar chiar în timp ce gândul dobândea formă, fu conştient de naşterea unei anume emoţii bolnăvicioase.

— Dintotdeauna a spus că vrea o locuinţă cu vedere la mare, continuă Jessica, ceea ce, categoric, aici nu avem.

— Evident, s-a răzgândit.

— Aş vrea să-şi găsească un bărbat, pe cineva permanent, adică.

— Poate îi ocupă prea mult timp munca ei, sugeră el, dorindu-şi ca soţia lui să închidă subiectul.

— Nu lui Fay, replică Jessica cu umor sec. Are tot atâta nevoie de bărbaţi, sau mai curând de adoraţia lor, câtă au restul oamenilor de aer ca să respire.

A, şi munca era importantă pentru ea, nu se îndoise niciodată. Devenea chiar binecunoscută în cercurile artistice potrivite: stranii peisaje suprarealiste, care declanşau şocuri şi nelinişti.

Jessica se gândi, cu inima frântă, la propriile ei schiţe, peisaje alb-negru din Brighton şi Sussex, blânde şi patriarhale în comparaţie cu ale surorii sale, dar se vindeau bine pe plan local, ceea ce fusese important în prima perioadă a căsniciei lor,

când Tom nu se aranjase încă şi aveau puţini bani. Într-una din zile, îşi făgăduise, avea să-ncerce să regăsească originalitatea pe care o preţuise cândva atât de mult şi o sacrificase aproape pe negândite.

— Sună puţin cam dramatic… interveni glasul lui Tom, având însă dreptate.

— Nu uita că e sora mea şi vorbesc pe baza unei îndelungate experienţe.

Surioara ei: fermecătoare, talentată şi răzgâiată. Fay, cea care o chinuise atât de des pe Jessica în trecut; dar îngropaseră toate astea, nu-i aşa? împăcate, din nou prietene, fie şi cam distante.

— Bine, bine.

— Oricum, continuă ea, care-i problema cu ferestrele ei?

— Au înţepenit. S-au blocat.

— Poate-ar trebui să te duci acum şi să rezolvi, înainte de cină.

Tom clătină din cap.

— Mâine. Poate s-aştepte până atunci.

Fay n-ar fi făcut decât să-i îngreuneze îngrozitor plecarea, îşi amintea expresia ei la despărţire: îmbufnată, sfidătoare, sâcâitoare intenţionat.

— Te simţi bine?

— Da. De ce nu? îi aruncă el o privire scurtă.

— Pari doar cam scorţos, atâta tot.

— Din cauza căldurii ăsteia nenorocite, cred, răspunse Tom repede. Ce-ar fi să bem ceva?

— Aduc eu, se oferi Jessica, stai jos.

O privi cum mergea prin cameră spre dulapul cu băuturi. Jessica purta rochia aceea, cea neagră ce se lipea de toate curbele trupului, cu părul castaniu, des, căzând despletit, şi cerceii de aramă fretaţi, zăngănindu-i pe gât.

— Arăţi drăguţ.

Jessica zâmbi încântată şi făcu o mică piruetă.

— Mă întrebam când ai să observi.

Privirea ei o întâlni pe a lui, fiind convinsă că în ochi avea să i se citească nerăbdarea pe care o simţea. Cât timp trecuse? O lună?

— Gin şi tonic?

— Te rog.

Turnă în două pahare şi le aduse spre divanul unde se aşezase Tom.

— Ce dracu-i asta? întrebă el, arătând cu degetul. Jessica râse.

— Surpriza de ziua ta.

— O, Doamne! exclamă Tom, încruntându-se apoi. Ce sa-ntâmplat cu oglinda veneţiană?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom. Aveam nevoie de spaţiu pentru cadoul tău, aşa că le-am mutat de-aici, cu grijă, în regulă?

— Iartă-mă, răspunse el spăşit, după ce îşi privi precaut darul. Ce este?

— Du-te şi vezi.

Nu-s sigur că vreau.

— Ia nu mai strica totul.

Tom luă o înghiţitură mare de gin, apoi se ridică şi străbătu odaia spre piedestalul de alamă

lucitoare. O husă gri acoperea complet obiectul care nu putea fi decât o colivie foarte mare. Tom apucă între degete un colţ, ezită, apoi trase cu putere, iar pasărea ţipă, clipind în lumina ce năvăli necruţătoare, inundându-i mica lume şi orbindu-i ochii ca două bobiţe negre..

— Un cacadu.

— Spuneai că-ţi doreşti unul.

— Ca să fim exacţi, am spus că, după părerea mea, probabil sunt foarte interesanţi de ţinut în casă.

— Zău aşa, e acelaşi lucru.

— Nu prea, Jess.

— Of, nu mai fi atât de ciufut. Ce-ai fi preferat, o pereche de şosete?

— Chestia asta mă cam şochează, atâta tot.

— Nu-i o chestie, e un „el”.

— El.

— Şi află că „el” ştie să vorbească.

— Serios? întrebă Tom nefericit.

— Pronunţă foarte clar cuvântul „plicticos”, replică Jessica amărâtă.

— Aha!

— Pentru Dumnezeu, Tom, e un cacadu, nu o bombă atomică. Fii mai vesel.

Îşi privi soţia, apoi minunata pasăre albă, care-l studia cu multă atenţie.

— Bine, bine, spuse el cu amuzament temător. E frumoasă… *frumos.*

Jessica îl privi drept în ochi.

— La mulţi ani.

Tom zâmbi, nu prea convins, dar rânjetele dinţoase nu fuseseră niciodată specialitatea lui.

— Mulţumesc, Jess.

— Ce-ai zice de-o sărutare pentru singuratica ta soţie?

Făcu o mutră jenată, nereuşind să se ferească. Se temea să.

Nu-i simtă pe haine, pe piele, mirosul surorii ei. Totuşi, făcuse duş înaintea plecării de la Fay şi-şi luase măsurile de prevedere pe care le considera normale în asemenea împrejurări.

— E chiar aşa de mare lucru, ezită vocea ei, o sărutare?

— O, Doamne, iartă-mă, spuse Tom grăbit. Sunt cam preocupat în ultima vreme, nu-i aşa?

Roşi, cu gândul la Fay, la ceea ce făcuse cu Fay.

— Nu contează.

Dar conta. De fapt, începea să conteze foarte mult.

O apucă de Umeri şi o trase spre el, sărutându-i gura roşie şi fragedă, simţindu-i conturul familiar al trupului şi spunându-şi că pesemne îşi pierdea minţile în linişte, riscând aşa ceva. Tot ceea ce avea.

Tom îi mângâie părul, pentru a-şi da seama aproape cu groază că avea aceeaşi textură cu al lui Fay, deşi diferea cu câteva nuanţe de acel roşu aparte. Înghiţi în sec şi-şi plimbă privirea prin cameră, peste toate obiectele familiare şi dragi.

Iar Fay se afla la o lume-ntreagă distanţă, o lume şocant de pătimaşă, făcându-l să se întrebe cum îşi îngăduise să fie ispitit şi sedus atât de complet. Când stătea să se gândească, nu mai exista niciun cum sau de ce, numai sex, sex tenebros, bogat, ale cărui cumplite posibilităţi îl ameţeau.

Şi nu-l silise nimeni să se arunce în braţele ei; n-o făcuse sub constrângere. Ar fi putut spune nu, cu sinceritate, numai pentru că era Fay, femeie pe care niciodată n-o plăcuse şi totuşi o dorise dintotdeauna, în modul bărbaţilor de-a dori cu adevărat femeile: pe post de târfă. Ca şi cum ar fi fost împins prea departe pe un drum unde nu intenționase să parcurgă decât o anumită distantă, iar acum nu mai exista cale de întoarcere.

Poate era problema cu sarcina, suspendată mereu deasupra capului ca un nor sângeriu.

Tom privi în jos, simţind că Jessica îi descheia cămaşa şi-şi trecea mâinile peste pieptul lui, după care degetele ei delicate şi flămânde coborâră spre bumbacul fin al pantalonilor, în căutarea fermoarului. În câteva momente, ştia, avea să-l elibereze, înainte de a-l lua în gură, dar acest gând îl dezgusta. Se simţea depravat şi respingător, fiindcă numai cu o oră în urmă acolo fuseseră buzele lui Fay. Gura fierbinte a lui Fay, căscată, sugând, lingând.

Cu Fay însă nu exista nicio presiune, nicio îndatorire.

— Jessica…

Soţia lui dorea sex, dorea să facă dragoste (să facă copii?), aşa că încerca să-i producă plăceri, cum obişnuia. Întotdeauna, dar nu-i stârnea decât ruşinea. Oftă, oftatul deveni geamăt, şi o împinse uşurel, strângând-o de braţe şi coborând-o cu de-a sila pe podea. Îi ridică rochia, aproape furios, încercând să se hrănească din propria-i mânie pentru a reuşi să-i dea ceea ce dorea.

Tom îi depărta coapsele şi se ghemui deasupra, masându-i sânii, plimbându-şi mâinile peste trupul ei, întărindu-se şi pregătindu-se pentru a-i fi mai uşor să lunece înlăuntrul ei, dar cu gândul permanent la Fay.

Jessica avea ochii închişi, lucru care-l bucură, căci altminteri ar fi putut vedea toate simţămintele pe care era sigur că le avea întipărite.pe chip, sentimente ce prefera să nu i le descopere. Trase o gură de aer în momentul în care ea îşi arcui bazinul pentru a-l primi înăuntru şi-şi ridică picioarele, cuprinzându-l cu ele, pe când el începea să înteţească vechiul ritm cunoscut, luând-o cu el, dar imediat ochii ei se deschiseră, privind într-ai lui.

Tom îşi simţi bătăile inimii, urmate de o panică nebunească, ameţitoare. Avea o senzaţie stranie, o infiltrare neabătută în adâncurile fiinţei. Reveni cu gândul la Fay şi deodată simţi că se apropia orgasmul, se apropia prea repede, controlul calm mistuindu-i-se, în ciuda tuturor bunelor intenţii; zvâcni convulsiv şi căzu moale, cu un mic ţipăt,

înainte de-a luneca încet, neputincios, lângă Jessica. Rămase cu braţul cuprinzându-i trupul, ea şi cum nevoia de-a o ţine doar i-ar fi putut compensa într-un fel eşecul.

Mult timp nu se mişcă, nu risipi cumplita tăcere ce pulsa între ei, Jessica zăcea absolut nemişcată, privind în tavan, fără a clipi, cu gâfâieli încete de neîmplinire.

Avea s-o termine cu Fay, îşi jură el tăcut. Mâine.

Afară, luna privea în jos, umflată şi brânzoasă.

Capitolul 2

Pe tavan se afla o altă lume, un loc plin de cratere şi umflături, crăpături şi văi unde trăiau păianjeni şi alte vietăţi fără nume. Ochii lui Zak cutreierau camera, poposind pe colţul neregulat unde se afla secretul, peretele ce suna a gol şi scara pe care o văzuse printr-o spărtură în tencuială – cu fiecare treaptă crăpată şi afundată în mijloc, căscându-se abruptă în jos spre beznă. Un loc ascuns.

— Din locul acela hidos veni-va o grădină…

Vorbea ca şi cum ar fi recitat un text străvechi, cuvinte auzite undeva, într-un timp şi gând ciudat de potrivite. Lui Zak îi plăcea poezia.

Stătea întins pe jos, gol, privind o băltoacă de soare, luminoasă, care dădea de gol linoleumul zdrenţuit, ascultând scârţâielile, trosnetele, micile şoapte ale clădirii. Acesta era unul dintre lucrurile

care-i plăceau la casele vechi; niciodată nu tăceau cu adevărat, aproape ca şi cum ar fi fost fiinţe vii, cu propriile lor suflete. Şi de ce nu? Pereţii absorbeau energie, la fel cum absorb oamenii amintiri. Ziduri, încăperi, case, erau martorele întregii game a dramelor omenești – toate acele vieţi care fuseseră trăite acolo, toate planşetele, râsetele, durerile. Şi altele, stări tenebroase ca invidia, lăcomia, răutatea, ura. Majoritatea oamenilor nu le observau, desigur; treceau prin viaţă nereuşind să socotească sau să perceapă aceste semnale invizibile care gâdilă subconştientul. Fatală greşeală, într-adevăr, dacă stai să te gândeşti la toate.

Zak ţinea în amândoi pumnii câte o cutie mare de fasole, şi, folosindu-le drept greutăţi, le ridica în aer. Braţele-i erau două pistoane, bicepşii, deja bine dezvoltaţi, începeau să transpire şi să se umfle în căldură… pompând de douăzeci, de patruzeci, şaizeci, optzeci de ori. Aruncând cutiile, le lăsă să se rostogolească pe jos şi se întoarse pe burtă, începând cele o sută de flotări. Când termină nu era obosit, doar bătătorit. Exerciţiile fizice aveau întotdeauna acest efect asupra lui.

Cu un oftat leneş, se răsuci pe spate. Vedea cu coada ochiului că pata de lumină era gata să-i atingă genunchiul; dacă aştepta timp destul, avea să-l acopere, atât de tăcută, prefăcându-i pielea în aur, lunecându-i pe membru, mândria lui, încălzindu-i-l. Se gândi la fata de sus, roşcovana,

inaccesibila, şi alungă gândul aproape fără să stăruie, lăsându-şi mintea să plutească înainte, concentrată asupra femeii pe care o cunoscuse ieri, femeia cu gură frumoasă şi zâmbet cald. Zak închise ochii.

*

— S-a întâmplat ceva? întrebă calmă Jessica. Ce te supară?

— Nimic.

— Atunci ce ai?

— Sunt obosit, atâta tot.

— Ai mai fost obosit şi altă dată, dar nu ne-a afectat atât de mult viaţa sexuală.

Iată, o spusese.

Tom privea în ceaşca de cafea, urmărind aburii ce se înălţau în aer.

— Christoase… oftă el istovit. Nu ştiu, Jess.

— De mine e vorba?

— Nu, fireşte că nu.

Jessica îşi mută privirea dinspre capul parţial aplecat al lui Tom, către fereastră şi grădină. Soarele strălucea fierbinte, o nouă zi a dracului de luminoasă.

— Atâta despre aniversările fericite.

— Nu fi aşa, replică el grăbit, a fost doar un moment nefericit… îmi place cacadu-ul.

— Ba nu-ţi place.

— Jess, zău că da. Ştiu că-n primul moment n-am fost entuziasmat, dar asta a fost aseară, acum…

— Acum eşti necăjit.

— Şi încerc să îndrept lucrurile.

— Exact, încerci.

Dar nu mergea, ceea ce o făcea să se simtă mai prost decât dacă n-ar fi încercat.

— Dar mă faci să-mi fie îngrozitor de greu.

Şi cât de greu l-a. R fi făcut Jessica să-i fie dacă ar fi ştiut adevărul? Până la Fay, n-o minţise niciodată, până la Fay nu-i fusese niciodată necredincios, dar reuşise să schimbe această situaţie într-un interval copleşitor de scurt şi în cel mai spectaculos mod. Se regula cu propria ei soră; pesemne că-şi ieşise din minţi. De fapt, în ultima vreme, Tom chiar începuse să se întrebe dacă nu cumva înnebunise puţin. Cândva, s-ar fi spus despre el că fusese vrăjit, lucru care. Lui Fay i-ar fi plăcut de minune; cuvântul avea acel soi de sonoritate bizară care o atrăgea.

— Hai să luăm diseară masa în oraş.

— Şi cu asta rezolvăm ceva?

— Am spus că-mi pare rău şi nu mint. De ce faci atâta tapaj pe chestia asta? îşi păstră Tom intenţionat glasul scăzut şi rezonabil. Muncesc prea mult şi se pare că nici nu dorm prea bine… ştii doar.

Jessica se răsuci să-şi privească soţul, simţindu-se dintr-o dată învinsă şi întrebându-se de ce se agita într-un mod atât de neobişnuit.

— Ai să-ntârzii.

— Jess…

— Laşă, nu contează.

— Ba contează.

Îl privi în ochi, venindu-i să plângă.

— Of, Jess, îmi pare atât de rău, serios.

— E P.M.T., atâta tot.

— O, Christoase…

Uitase, lucru pe care pân-acum ar fi trebuit să-nveţe să nu-l facă. În fond, sistemul ciclurilor lunare ale lui Jess îi era practic întipărit în ţeastă: numărul zilelor până la mijlocul lunii, apoi acuplarea conjugală într-un efort disperat de a procrea în timpul acelor preţioase trei zile, care reieşeau ca nefiind deloc preţioase. Nu le era rezervată nicio încărcătură de preţ.

— Nu e cazul, spuse ea, mă simt bine.

— Ba nu te simţi deloc.

Jessica nu mai zise nimic, deşi o parte din ea voia să urle, să alunge nevoia presantă de a avea un copil, risipind toată tensiunea. Să se elibereze.,

— Lasă-mă să rezerv o masă, vom ieşi în oraş, uităm de toate şi ne distrăm pur şi simplu.

Brusc, se gândi la Fay; îi promisese că-i va da telefon.

Jessica îi privi chipul, observând cearcănele vinete de sub ochi, şi se simţi ruşinată de propria-i grosolănie.

— Bine.

— Perfect. Şi pune-ţi din nou rochia neagră, zâmbi el, numai făgăduieli. Te rog.

Jessica îi făcu cu mâna de la fereastră, spunându-şi cât de chipeş arăta, în pofida oboselii.

Tom era un bărbat foarte atrăgător, cât de des i-o spuseseră prietenele? Se întrebă ce gândea despre ea când o privea lung, pătrunzător. Bănuia că o considera puţin cam acaparatoare; în fond, erau căsătoriţi de aproape nouă ani şi probabil că nu mai găsea nimic nou sau excitant în a se culca împreună, dar până recent nu denotase nemulţumire sau lipsă de entuziasm. Poate că era o fază trecătoare, pe care cu timpul avea să şi-o amintească râzând.

Ciudat era că încă-l mai dorea în mod fizic, întotdeauna: atingerea familiară a pielii lui, părul, mirosul, acea fermecătoare plăcere plină de dor, când făceau dragoste. Şi îl întâmpina în acelaşi fel, întotdeauna o făcuse, niciodată nu dăduse dovadă de reţinere; pentru Jessica, sexul făcea parte integrantă şi delicioasă din viaţa conjugală, o plăcere care niciodată nu era doar acceptată, ci chiar savurată.

Cu excepţia faptului că, în ultimul timp, din cine ştie ce motiv, nu prea mai avuseseră aşa ceva şi nu se putea amăgi sau preface, căci nu ştia decât că-i lipsea, îl dorea înapoi, îl voia pe Tom din nou aşa cum era el..

Îşi rezemă uşurel fruntea de geam şi, un lung răstimp privi în strada îngustă, însorită, la căldura care se înălţa vibrantă din asfalt; topind drumul, într-o lumină orbitoare, prăfuită şi aspră. Ochii îi reveniră spre vârfurile degetelor care încă mai atingeau sticla şi, aproape imediat, se retrase;

câteva muşte bâzâiau capricioase pe pervaz, tembelizate de căldura sufocantă, şi erau nişte specimene repulsiv de reuşite: mari, dolofane, negre-albăstrui. Jessica se strâmbă şi-şi puse-n minte să mai cumpere insecticid.,

Ochii i se abătură spre cacadu; o privea din colţul camerei, unde fusese lăsată de cu seară colivia. Lângă el stătea un spray plin cu apă, duşul lui mobil, pe care Jessica descoperise că pasărea îl adora. Plăcerea sa fusese amuzant de vizibilă, iar acum i se părea că ochii aceia ca două boabe negre îi cerea s-o mai facă, astfel că se pomeni traversând încăperea spre colivie, pentru a lua de la început ritualul pulverizării, în timp ce pasărea îşi înfoia penele şi fremăta sub norul de stropi răcoroşi. Trebuia să aibă un nume, îşi dădu ea seama, dar rolul de-a i-l da îi revenea lui Tom, pasărea fiind a lui, numai că nu-l prea interesa. La urma urmei, ea dorise să i-o dăruiască, deci poate că a ei era vina, poate că totul era din vina ei.

Lăsă butelia jos şi, cu un efort, îşi îndreptă atenţia spre altceva, impulsul care acumulase energie în ultimele câteva zile. Se răsuci pe călcâie şi coborî la debaraua mare de sub scară…

În spatele cizmelor Wellington, al rachetelor de tenis şi al cutiilor cu podoabe pentru Crăciun, se aflau tablourile ei, cărbune, un şevalet şi un scăunel pliant, coli. Le depozitase acolo cu câteva luni în urmă, fiindcă detesta ceea ce desena: privelişti blânde şi pastorale ale mării şi peisajului

înconjurător. A, se vindeau bine în magazinele turistice şi de suveniruri, chiar şi pe bunul dig vechi, dar, Doamne, cât le mai dispreţuia mediocritatea. Desigur, n-o ajuta cu nimic faptul că Fay se afla atât de aproape, Fay cu extraordinarul ei talent care, în sfârşit, ’ începea să atragă atenţia. Dar tablourile ei o tulburau pe Jessica, dintotdeauna o tulburaseră, şi totuşi caracterul lor aparte şi ireala frumuseţe erau evidente.

Aproape hotărâtă, îşi fixă pe cap o veche pălărie de paie şi începu să scoată din ascunzătoare şevaletul cu accesoriile lui, ducându-le în curte. Înainte de a se aşeza, reveni la bucătărie şi luă o sticlă cu vin alb, din frigider. Afară era cald, şi-i era sete – în plus, voia să se înveselească şi, pe moment, singura cale de-a o face părea a fi băutura.

Dopul ieşi cu un pocnet vesel, iar Jessica îşi turnă o porţie generoasă în paharul ei favorit. În timp ce-l ducea la gură, văzu peste buza paharului copacii, cei doi loviţi de trăsnet anul trecut, cu ocazia uneia dintre acele scurte şi rare furtuni pustiitoare, pe care le cunoscuseră. Fusese o furtună frumoasă, înfricoşătoare şi înviorătoare totodată, iar Jessica stătuse în ploaie cu braţele deschise larg, lăsând milioane de corzi lichide, strălucitoare îmbibându-i hainele până la piele. În asemenea momente înţelegea cum îi adoraseră odinioară oamenii pe vechii zei ai soarelui şi-i

ploii, cu teamă, fervoare, bucurie chiar. Tom o socotise nebună.

Trăsnetul lovise sicomorul cu un fulger orbitor şi un trosnet care răsunase ca o mică explozie: copacul se despicase, luând foc în acelaşi timp şi aprinzându-şi şi vecinul mai bătrân, pentru a se uni amândoi într-o singură torţă pe care nici chiar ploaia torenţială nu reuşise s-o stingă. Iar în clipa aceea arzătoare, Jessica se cutremurase şi revenise în casă.

Acum copacii stăteau însinguraţi, două cioturi noduroase şi înnegrite în mijlocul unui cerc de praf unde iarba nu mai creştea.

Voia să-i deseneze, schiţa urmând poate să evolueze într-o pictură, dar, exact în momentul când această idee căpăta formă, gândul îi zbură la băiat, acel Iisus al anilor ’90, care trecuse pe-acolo în ajun. Chipul lui îi apăru înaintea ochilor, desluşit ca viziunea unui mistic.

Jessica lăsă paharul jos, se aşeză pe un scăunel şi luă o bucată de cărbune. Ridicând capul să privească hârtia, îl văzu stând cu ochii spre ea, imediat dincolo de zidul care despărţea curtea de grădina comună. O clipă îngheţă, prinsă pe nepregătite, ca şi cum propriile ei gânduri l-au făcut cumva să se materializeze din văzduh.

Şi o privea cu o expresie gravă, însă imediat zâmbi la fel ca ieri, iar căldura imediată şi calmă a acelui surâs o uimi.

— Salut.

— Bună, roşi Jessica, ţi-ai găsit pisica?

— A, da.

Dar pisica nu era a lui, i se lipise doar de picioare ca o bucată de chewing-gum aruncat. Avusese nevoie de o minciună, o mică introducere în viaţa acestei doamne.

— Mă gândeam doar să trec pentru a-ţi mulţumi.

— Ei, dar eu n-am făcut nimic de fapt.

— Ai fost civilizată şi politicoasă, vorbi el dintr-o dată pe un ton oficial, lucru nu tocmai comun în zilele noastre.

Jessica înălţă puţin sprâncenele, curioasă, privindu-l pe când trecea pe poartă.

— Ce pictezi?

— Nici măcar n-am început, arătă ea cu capul spre cioturile înnegrite. Poate, resturile copacilor acelora.

Mintea i se abătu din nou la gândurile din urmă cu câteva momente, la dorinţa de a-l picta, şi se întrebă de ce-i lipsea curajul de a i-o spune.

— Trăsnet?

— Da.

— Ce fel de copaci erau?

— Cel mai mare era un sicomor, iar celălalt un soc bătrân.

— Ar trebui ca socul să apere împotriva trăsnetului.

— Într-adevăr? Cum aşa?

— Legenda spune că Crucea Calvarului a fost făcută din lemn de soc şi de-atunci îl fereşte de

trăsnet..

— Destul de ciudat, sicomorul a fost acela care a atras trăsnetul; socul a luat foc, fiindcă era prea aproape.

— Poftim, dar socul ars aduce ghinion, spuse el cu o undă de umor, şi, citez: „De faci un foc cu lemn de soc, Moartea în casa ta o vei vedea”…

— Vai! întâmplător, poveştile băbeşti sunt specialitatea dumitale?

— Am fost crescut cu ele.

— Dar de fapt nu crezi în aşa ceva?

Tânărul ridică din umeri.

— Multe dintre ele *sunt* aiureli.

— Nu toate?

— Există unele poveşti care au mai mult decât un sâmbure de adevăr.

— Glumeşti?

— Nu, ridică el iarăşi din umeri. Dar îţi închizi mintea şi, în zilele noastre, aşa fac majoritatea oamenilor. În plus, nu te-aş păcăli niciodată.

Întâlnindu-i privirea, Jessica fu vag surprinsă, dar imediat el reîncepu să vorbească, risipind tensiunea:

— Şi după ce pictezi copacii, ce-ai să faci?

— Când eram la colegiu, îmi plăcea să desenez oameni, chipuri, portrete…

Se întrerupse, simţindu-se stingherită, şi încheie moale:

— …dar m-am lăsat.

— N-ar fi trebuit, spuse el cu sinceritate,

reapucă-te. Realizează ceea ce vrei cu adevărat.

De parc-ar fi ştiut. Pe faţa ei se aşternu o instantanee şi curioasă expre. Sie jenată.

— Cel puţin încearcă, toată lumea ar trebui, continuă tânărul cu uşurinţă, altminteri, ce rost are?

Avea glasul surprinzător de profund, melodios, aproape mângâietor.

— Ai un chip interesant, spuse Jessica dintr-o dată, spre propria ei surprindere. Dar nu interesant era cuvântul potrivit.

— Eu?

Expresia lui deveni gânditoare şi copilărească.

Jessica zâmbi. Ştia, fără-ndoială, căci era foarte frumos: piele în tonuri de la palid la noptatec, trăsături modelate fin, o gură prelungă şi senzuală, ochi foarte albaştri, încadraţi de gene incredibil de lungi şi negre la fel ca părul de cărbune, des şi sălbatic, care-i atârna pe spate. Un chip de o frumuseţe deconcertantă. Şi ştia că pe sub tricou şi blugi se vor fi găsind alte frumuseţi.

— Ei, spuse ea, acum ezitând, mă gândeam doar, o prostie, zău..

— Nu m-ar deranja.

Nu-i răspunse, revenind cu privirea spre hârtie, ca şi cum ar fi spus prea mult.

— Nimeni n-a mai vrut să mă picteze până acum… o provocă el.

Ceva dinlăuntrul ei n-o putea crede, cineva, undeva, trebuia să fi fost atras de chipul acela. Îl

putea vedea printre fresce şi basoreliefuri aurite, în umbra vreunei biserici a Renaşterii, sau ca ilustraţiile într-o carte, trasată în negru şi alb.

— Decât mama mea, adăugă, dar asta nu contează cu adevărat, nu-i aşa?

— De ce?

— A murit, minţi el, printre altele.

Expresia feţei îi era închisă; nu se zărea niciun strop de umezeală, manifestarea nici unui sentiment, în ochii aceia candizi.,

— Îmi pare rău.

— Mi se pare că a trecut mult timp de-atunci continuă tânărul şi, pentru prima oară, privi în altă parte. Şi. Nu prea semănăm. Mama mea era mai dibace cu cuvintele, ăsta era meşteşugul ei.

Şi cu astrologia şi folclorul, leacurile şi farmecele, prevestirile şi ritualurile. Astra înţelegea lumea şi primejdiile ei pe vechile căi: superstiţie, divinaţie, druidism. O adevărată păgână, asta fusese mama lui.

— Scria?

— Multe.

Multe pe care ea ar fi preferat să le uite. Chipul îi deveni gânditor şi blând, în timp ce revenea la vechiul subiect.

— Dar m-ai putea desena astfel încât să semăn bine? Cred că da, aşa pari.

— Serios?

— A, da.

Ochii lui îi vorbeau prea clar pentru a nu fi

înţeleşi, iar o mică voce, încremenită, îi şoptea într-o celulă întunecoasă a materiei.

— Poate n-ar fi o idee prea bună…

— De ce?

— Păi… şovăi ea, căutând fără succes o scuză, ar însemna să stai nemişcat foarte mult timp.

Tânărul zâmbi şi colţurile gurii începură să i se înalţe, apărând din nou surâsul acela:, un zâmbet inteligent şi încrezător, care te făcea să crezi că gestul ţi-era destinat numai ţie, că niciodată nu mai privise pe altcineva întocmai la fel.

— Atunci, când îţi termini copacii? o întrebă el, cu o moliciune înşelătoare.

Jessica îl privi din nou, ezitarea încă împiedicând-o să dea un răspuns imediat, dar apoi spuse:

— De ce nu?

Îi întâlni din nou ochii, auzi ţipătul răguşit şi neaşteptat al cacadu-ului, ca un protest, dar sunetul părea îndepărtat, ca şi cum ar fi provenit de la mare distanţă.

— În regulă.

— Bine. Mi-ar face plăcere, spuse Zak.

*

Fay stătea în ţaţa oglinzii, începând să-şi perie părul cu mişcări grele şi grijulii care se repetau la nesfârşit. Era un lucru pe care-l făcea în fiecare seară, un ritual, o acţiune care o putea linişti ca nicio alta. Dar era furioasă; Tom nu venea. Tom era laş. Mesajul de pe robotul ei telefonic spusese

doar că „ceva a dat roade” dar şi că „trebuie să stăm de vorbă”. Era clar că voia s-o termine sau, cel puţin, simţea că ar *trebui* s-o facă. Cât de galant fusese din partea lui, ce dovadă de bun-simţ, să se gândească în sfârşit la buna Jessica, după ce-i regulase surioara până la dracu-n praznic şi-napoi de mai multe ori în şir. Fireşte, Jessica îşi putea căpăta înapoi puerilul soţ, dar atunci când avea s-o spună Fay, şi nu înainte, aşa era cinstit, în împrejurările date.

Fay conţină să-şi perie părul, o masă roşie, luxuriantă, atât ue diferit de al surorii sale. Jessica, recunoscut lucru, avea un anume farmec, o anume căldură, ceva ce fusese evident încă din copilărie, o căldură pe care Fay niciodată n-o avusese şi niciodată nu-i simţise lipsa. Curios.

În plus, ea şi Jessica trăiseră realmente separat, odată ce părinţii lor divorţaseră: Jessica se mutase cu mămica, Fay cu veselul şi bătrânul tăticu’, pe care-l avea la degetul mic. Uneori, Jessica părea retrasă, deloc asemănătoare cu sora ei. Dar Fay era din fire egoistă şi o ştia, pentru ea nu exista nicio şansă de schimbare, chiar dac-ar fi dorit-o, ceea ce nu se întâmpla. O încercase odată, când fusese „un copil problemă”, în adolescenţă, şi ce pierdere de timp – ca să nu mai pomenim de bani – fusese. Preţ de o clipă, ochii i se întunecară cu duşmănie. De parcă oamenii ar fi crezut cu adevărat că era ceva efectiv *în neregulă* cu ea.

Telefonul sună, smulgând-o din gânduri, şi

deveni ţeapănă, aşteptând cele patru apeluri dinainte ca robotul să răspundă. Era Tom. Fay privi dispreţuitoare spre aparat, după care însă traversă încet camera şi ridică receptorul.

— Alo, Tom.

El se întrerupse brusc la mijlocul frazei, scoase un sunet ciudat, ca un sughiţ, pe care Fay îl găsi aproape comic. Şi-l putea imagina – palid, cu gura aia mică şi rapace a lui, căscată ca a unui peşte mare şi crud.

— Fay, în legătură cu mâine…

— Credeam că eşti mai preocupat în legătură cu seara asta.

— N-a fost vorba cu adevărat, ştii bine.

— Nu. De fapt, nu ştiam.

Tom oftă.

— Devine imposibil.

— Ce anume?

— Povestea asta. Noi.

— Până acum ne-am descurcat foarte bine.

Oftă din nou.

— Din cauza lui Jessica.

— A aflat?

— Nu. Doamne, nu…

— Atunci?

— Afectează legătura noastră.

Imediat, Tom îşi dori să-şi fi putut retrage cuvintele, să se înece cu ele. Christoase, probabil că părea infantil, incredibil de stângaci,

— N-ar fi trebuit s-o spun.

— Doamne, patetic mai eşti.

— N-am vrut…

— Ba ai vrut, se răsti ea, şi nu vei face nimic în legătură cu „noi”, fiindcă nu vreau eu.

— E ridicol.

— Vorbesc serios, Tom. Ar trebui să te gândeşti mai bine. Să-ţi vină idei mai bune decât să mă suni şi să-mi înşiri căcaturile astea.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Ne-am distrat bine, de minune, sau cum vrei să-i zici, altceva ce-ţi mai trebuie? Fay, continuă el cu grijă, toate lucrurile frumoase se termină mai devreme sau mai târziu.

Între ei însă nu fusese nimic frumos. „Frumosul” evoca lucruri valoroase, demne, plăcute.

— Ce clişee. Iar acest scurt telefon nu face decât să pregătească terenul pentru măreaţa ta hotărâre, aceea de a o rupe cu mine blând, ca să zic aşa. Foarte drăguţ.

— Termină.

— Termină, îl îngână ea. Am să termin mica noastră zbenguială când o să am chef, Tom. Nu înainte. Altfel, aş putea foarte bine să-mi găsesc de făcut lucruri care nu ţi-ar plăcea deloc. Anumite lucruri pe care Jessica s-ar putea să le găsească doar un piculeţ respingătoare.

— Şi ai face-o, nu-i aşa?

— O spusese cu resemnare şi neplăcere, căci ştia de ce era capabilă; Fay nu-şi trăise niciodată viaţa după reguli şi uzanţe, hotare ale altora, şi

recunoscuse în sinea lui, fără tragere de inimă, că probabil în asta consta cel puţin jumătate din atracţia pe care o exercita asupra lui.

— Nu glumesc, Tom.

— Dar nu mai poate continua, vreau să spun, nu la nesfârşit… insistă el, cu o undă de disperare.

— Acum eşti melodramatic şi copilăros. În plus, căscă ea, putem vorbi despre asta când vii aici.

Acum vorbea pe un ton dulce şi mătăsos, vocea de dormitor a lui Fay.

— Putem face lucrul pe care-l doreşti…

Mintea lui se umplu deodată de „lucrul” acela, acea fantezie, acel întunecat joc sexual cu care-l hărţuise ultima oară când fuseseră împreună. Amintirea îi inflamă cugetul şi trupul, dar, pe neaşteptate şi pentru întâia oară, simţi o undă de repulsie, un fior de greaţă.

— Trebuie să mă duc.

— Când să te aştept?

— O să te sun.

— N-ar strica, Tom.

Tom puse calm receptorul în furcă şi rămase acolo, absolut nemişcat, lăsându-şi capul să cadă pe spate şi privind neajutorat în tavan. Brusc, se întrebă dacă existase vreun moment de normalitate când i se păruse posibil să se oprească, înainte de a se întâmpla ceva ireversibil, dar dacă da, nu şi-l putea aminti şi poate, undeva înlăuntrul lui, pesemne o dorise să se întâmple.

— Cine-a fost, Tom?

Tresări. Jessica stătea în cameră, privindu-l.

— Credeam că dormi.

— Cred c-am băut prea multă cafea la cină.

Îl privea cu fermitate.

— Cine-a fost?

— Linda.

— Secretara ta? De ce Dumnezeu trebuie să vorbeşti cu ea la ora asta?

— Trebuia să verific nişte detalii în legătură cu licitaţia aia din Eastbourne, de mâine, răspunse el rapid. Uitase. Pare cam preocupată în ultima vreme.

— Nu-i în genul ei.

— Mă rog, pare destul de clar că are multe pe cap, ridică el din umeri. O fi având probleme în familie.

— Mi s-a părut o convorbire cam lungă.

— Nu, se simţi Tom cuprins de panică. Nu chiar atât de lungă.

Ce auzise? De când era dincolo?

Jessica îl cercetă atentă; chipul I. Ui părea inflexibil, stăpânit şi foarte, foarte atent.

— Jess… Linda a fost. Am vorbit despre afaceri.

— Oare?

— Cine altcineva să fi fost, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu.

Porni spre ea, o apucă de braţe şi o strânse.

— Jess, te porţi prosteşte.

Urmă un scurt moment de tăcere încordată.

— Nimic nu merge bine, spuse ea încet. Iar acum îşi dădea seama de acest fapt, dar existau lucruri pe care nu le recunoştea nici faţă de sine însăşi.

— Trecem printr-o perioadă proastă, atâta tot, spuse el cu mai multă nepăsare decât simţea. Toată lumea le are.

Îl privi lung, drept în ochi, până când lui Tom îi veni să plece privirea, numai că nu îndrăznea, iar expresia confuză pe care o văzu pe faţa ei era în acelaşi timp îndoielnică, tristă şi uimită.

*

— Christoase, locuieşte la subsol…

Glasul lui Jonathan era strident şi copleşit.

— Cine? întrebă Emma. Despre ce vorbeşti?

— Nenorocitul ăla de băiat.

Emma se încruntă..

— Ştii, şuieră el, abia reuşind să-şi stăpânească iritarea,

Zak ăla..

Până şi numele părea să-l zgârie pe creieri, trezind viziuni cu Zowie Bowies, Twinkles şi Trixie-Bells. Nimicuri preţioase din anii ’60.

— A, el.

— Da, *el,* confirmă Jonathan. E un împuţit de boschetar.

— Vrei să spui că locuieşte în pivniţă?

În sfârşit i se făcuse lumină în cap.

— Urmăreşte-mi gura cum se mişcă, Emma. Da, băiatul ăla s-a oploşit în pivniţa *mea.*

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce tupeu, ce tupeu al dracului. Să vină aici cu grămada aia de baliverne cum că-i trebuie apă de la mine, fiindcă are probleme cu instalaţiile, n-are nici o afurisită de instalaţie, n-are nici o-mpuţită de apă curentă, dacă stai să te gândeşti.

— Calmează-te.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez. N-are niciun drept, nici măcar n-a cerut voie, pentru Dumnezeu.

— Ei, nici n-avea de ce, nu-i aşa?

— Adică ce naiba vrei să zici?,

Emma oftă obosită, dorindu-şi să nu se fi lăsat atrasă în discuţie.

— Boschetarii nu cer voie, nu? Se instalează şi-atât. Se *oploşesc.*

— Îţi mulţumesc pentru perlele tale de înţelepciune, pentru explicaţia ta lămuritoare, dulceaţa mea. Am să mi le amintesc când îl voi arunca de-aici cu un picior în fund.

— E neapărată nevoie? Nu face niciun rău.

— Nu despre asta e vorba, se răsti Jonathan, şi să nu-mi spui că-ţi pare rău pentru el.

— Păi, nu prea sunt şanse să foloseşti pivniţa în viitorul apropiat.

De fapt, fugea de ea ca de ciumă.

— Aici vorbim despre principii, Emma, nu despre elemente practice. La dracu', ce-i cu genul ăla de oameni care cred că pot pur şi simplu să între şi să ocupe proprietăţile locatarilor civilizaţi?

îmi vine rău.

Trase adânc aer în piept, furios.

— Nişte paraziţi, cu toţii.

Emma îl privi fără să spună nimic, apoi îşi mută privirea spre biroul ei, pe care erau referate, un registru, o listă de însemnări, telefoanele lui Jonathan,

— Instalatorul vine mâine dimineaţă.

O privi întrebător.

— Ca să găsească unde s-a blocat.

— A, da, unde s-a blocat…

Jonathan închise ochii, în minte ivindu-i-se imaginea dezgustătoare a chiuvetei de la bucătărie plină până la a da pe dinafară. Şi mirosul ăla îngrozitor! îşi reprimă tremurai aflat atât de aproape de-a izbucni.

— Şi e vreo legătură între instalator şi oaspetele nostru nepoftit, sau sunt eu deosebit de opac?

— Va lucra mai mult în pivniţă, răspunse Emma. Mă gândeam că ar trebui să ştii, tu şi Zak.

— Adică, boschetarul nostru.

— Ei, poate se va hotărî să plece, odată ce instalatorul va începe să exploreze ţevile şi să le demonteze. Nu va fi foarte plăcut.

— Glumeşti, pesemne! pufni el cu dispreţ. Oamenii ca el preferă să trăiască în mizerie, nu-i deranjează un strop de neplăcere sau puţin lichid scârbos care scapă din nişte ţevi vechi. Probabil atracţia e cu atât mai mare.

Emma deschise gura să vorbească, apoi se

răzgândi, ştiind că era inutil să-l contrazică atunci când era în dispoziţia asta. Avea. O expresie ursuză care, în ciuda trăsăturilor frumoase, îl făcea antipatic.

— Oricum, eu cobor acolo, acum.

Porni cu paşi mari spre uşă şi strigă peste umăr.

— Iar dacă telefonează Keith, spune-i să aştepte, trebuie să vorbesc cu el după cele de-aseară.

Trânti uşa în urma lui, astfel că Emma nu mai putu auzi nimic, nici furia abia stăpânită, nici murmurele exasperate:

— Ce dracu-şi închipuia Keith că rezolvă… să-i ceară o mărire a salariului.

Apoi:..

— Şi-ncă la *microfon*, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă-şi închipuie c-o să-i meargă c-un truc ieftin ca ăla, atunci e mai prost decât îl credeam, jigodia..

În timp ce se apropia de grădină, stânjeneala îl cuprinse din nou, urmată de scandalizarea care făcu loc la rându-i unui nou val de ură.

Emma îl privi pe Jonathan, prin geamul uşii, până ce dispăru, simţind din nou începuturile furiei şi acel mic imbold duşmănos. Era atât de obişnuit să conducă el conversaţiile, spunându-i ce şi cum să facă, încât părerile ei ajunseseră să nu mai însemne nimic.

Privi prin birou, biroul *lui:* mobilierul de crom şi sticlă, fotoliile din piele, reflectoarele, imaginile la modă ale promenadei, până şi plantele din

ghivece, toate fuseseră alese de el, conform gusturilor lui, iar ea le acceptase fără să crâcnească.

Nu-şi putea aminti nici măcar dacă la fel stătuseră lucrurile la începutul relaţiei lor, căci părea să fi trecut atât de mult de-atunci. Pe vremea aceea, fusese flatată (şi încă mai era) că Jonathan privea măcar în direcţia ei; dar ea nu avea decât douăzeci de ani, şi încă un douăzeci destul de feciorelnic – lucru pe care Jonathan îl preţuise ca pe o comoară – şi abia recent ajunsese să se întrebe de ce, dat fiind că interesul lui sexual faţă de ea greu s-ar fi putut numi pasional…

Şi nu juisase niciodată în cursul relaţiei lor, dar ştia cum era – cum se simţea – fiindcă descoperise singură, cu toate acele prilejuri când îl dorise pe Jonathan şi nu-l avusese alături. Emmei îi plăcea să se gândească la asta ca la o improvizaţie, găsind însă ciudat faptul că aceeaşi senzaţie, aceeaşi plăcere fizică, nu putea fi atinsă atunci când Jonathan făcea dragoste cu ea, dar el la o adică nici n-o atingea, nu *acolo.* De fapt, îşi cunoştea trupul, cel puţin potenţialul său pentru voluptate, mult mai bine decât i-l cunoştea el.

Poate că ar fi trebuit să-i vorbească despre asta, aşa sugerau paginile respective din revistele pentru femei şi mătuşile acelea care rânjeau oribil de încurajator, părând să deţină toate răspunsurile.

Comunicarea, după câte se părea, era cheia,

însă Jonathan nu era prea bun în materie de comunicare şi în ultima vreme devenise chiar mai distant şi încordat, şi atât de greu abordabil, ferindu-se din calea avansurilor ei afectuoase, cu chipul închis şi rigid, cu glasul sec de sarcasme, iar Emma n-avea habar cum să trateze cu această latură a firii lui. Dar o ţinuse aşa, la fel cum acceptase şi avortul, şi amânarea planurilor de căsătorie, ca pe un lucru tolerat orbeşte şi totuşi doar pe jumătate înţeles.

Urzise visuri complexe despre viaţa lor împreună, să-şi clădească amândoi un viitor, să-l vadă zi de zi, noapte de noapte, iar acum se simţea deodată nedumerită şi confuză, ca şi cum i-ar fi scăpat ceva. Jonathan însă era fidel (niciodată nu se uita cu adevărat la alte fete), bărbat de nădejde şi încununat de succes; era un om *bun,* iar această stare nefastă avea să-i treacă, întocmai ca de toate celelalte dăţi, urmând ca totul să fie iarăşi în regulă.

*

Jonathan stătea pe veranda dărăpănată, privind peste grădina luxuriantă cu o expresie apropiată de nefericire; trebuia să ia măsuri, altminteri avea să-l deprime realmente, pe lângă toate celelalte, Nici măcar n-avea nevoie s-o vadă; şi ajungea simplul fapt de-a şti că dizgraţioasa junglă era acolo, la doar câţiva metri de fotoliul lui din birou. Ridică ochii spre grădina comună dincolo de care locurile erau măcar bine îngrijite, chiar dacă

destul de ofilite.

Trase adânc aer în piept şi porni furios prin iarba înaltă, spre vechea baie pentru păsări. O crustă groasă de găinaţi era devorată de o colonie de furnici roşii care mişunau printre fisurile şi crăpăturile adânci. Se simţea un miros puternic de pământ, de materii în descompunere, iar Jonathan încreţi nasul, scârbit. Un măr îmbătrânit ridicase o parte din gard cu rădăcina sa ieşită în relief, membrele răsucite zgâriind ulucile de fier.

Avea să-i trebuiască un buldozer ca să degajeze grădina, de-o afurisită de armată pentru a o face să arate măcar vag civilizată, şi urma să-l coste o avere..

Ezită în capătul treptelor de piatră, privind în jos, spre locul unde uşa pivniţei stătea închisă, tăcută, în umbră. Oare era acolo?

Cu băgare de seamă, coborî treptele şi se opri în dreptul unei ferestre, dar geamul era mat de murdărie şi abia putea să vadă înăuntru. Privirea i se abătu spre uşă, pe care şi-o amintea prea bine din singura lui vizită, când examinase proprietatea: solidă şi grea, zgâriată şi torsionată şi totuşi emanând cumva o oribilă stare de permanenţă, dar deschizându-se destul de uşor când o împinse cu umărul.

Iar jos nu era răcoare, cum se înşelase Jonathan să anticipeze, era ca într-o etuvă, iar căldura din încăperile pivniţei se rostogoli spre el de parcă tocmai s-ar fi deschis uşa unui cuptor: mirosul se

lipea de haine, greu şi dulceag, făcându-l să-şi ţină respiraţia până trecu momentul.

Înăuntru nu era nimeni. Intră şi se pomeni confruntat din nou cu groaznica mizerie, degradarea uniformă, stratul acumulat de felurite gunoaie vechi, gunoaie niciodată deranjate, niciodată mutate măcar dintr-un loc în altul – ziare îngălbenite, foloştine de praf, insecte moarte, cocoloaşe de noroi, jeg şi funingine şi Dumnezeu mai ştie ce. Era revoltat. Cum putea cineva să trăiască în locul acela infect?

Înaintă nesigur şi văzu salteaua, un muc de lumânare într-o farfurie plină de ceară, alături, o cutie goală de bere, o cărticică legată în piele. Jonathan se aplecă s-o ridice, apropiindu-şi coperta de ochi pentru a citi titlu: „William Blake”, O carte de poezii,

— Ce faci?

Jonathan se răsuci pe călcâie şi, o clipă, nu putu decât să privească alarmat silueta neagră care stătea încadrată în uşa deschisă,

— Întâmplător… i se rostogoliră stângace cuvintele, sunt proprietarul acestei pivniţe.

— Zău?

— Da.

— Şi vrei să plec?

— Intruziunile sunt ilegale.

— Nu tocmai, nu odată ce m-am instalat.

— Pot să verific asta, să, ştii.

— Nu mă îndoiesc c-ai s-o faci.

Se priviră un lung răstimp.

Zak vru să zâmbească, dar, în schimb, începu să-şi scoată tricoul, trăgându-l peste cap, şi-l aruncă pe jos.

— Cald, nu-i aşa?

Jonathan dădu din cap, prosteşte. În semilumină, partea de sus a torsului lui Zak se desena alb-negru, fiecare muşchi fiind definit clar şi lucind sub broboane mărunte de transpiraţie.

— Nu voi crea probleme, spuse Zak.

Un moment, Jonathan nu putu vorbi, simţindu-şi buzele nefiresc de uscate.

— Trebuia să ceri voie.

— Am crezut că era abandonată. Credeam că n-o iubeşte nimeni.

S-o iubească? Mizeria aia? Chipul lui Jonathan era atât nedumerit, cât şi prudent. Îşi drese glasul..

— Ei, oricum… spuse el cu glas Sudat de sugrumat, vezi doar să nu strici ceva.

Zak îşi stăpâni un zâmbet. Ce-ar mai fi putut face văgăunii aceleia murdare, acelei haznale împuţite, ce rău pe care timpul şi abandonul nu-l făcuseră înaintea lui?

— Nici n-aş face-o.

— Nu, replică ţeapăn Jonathan. Ei…

— Oricum, stau doar temporar, până-mi găsesc altceva.

— Altceva?

— Desigur.,

— Cred… spuse el, că în cazul ăsta…

— Cum spuneam, adăugă Zak dezinvolt, n-am să creez probleme.

Avea pe chip un zâmbet discret, în timp ce-şi privea interlocutorul, iar Jonathan fu silit să plece ochii. Privirea sa căzu pe volumul de poezie pe care încă îl mai ţinea strâns în mână.

— E a ta, ridică el capul. Nu voiam să-mi bag nasul…

A, ba bine că nu.

— Nu-i nimic.

— Nu pari genul.

— Pentru poezie?

Jonathan clătină din cap.

— Niciodat’ nu căta să dai grai iubirii,
Iubirii ce nicicând spusă nu poate fi;
Căci blândul vânt se mişcă-ntr-adevăr,
Tăcut, nevăzut…

Jonathan fu surprins un moment; reveni cu privirea la Zak, incapabil să vorbească, chinuit de jenă şi nelinişte. Simţea ochii băiatului aţintiţi asupra chipului său şi se întreba ce anume dintr-însul îl îndemnase să spună vorbe atât de ciudate.

— Nu te simţi jenat.

— Nu e cazul.

Zak zâmbi.

— Trebuie să plec.

În glasul lui Jonathan se simţea o uşoară

nesiguranţă.

— Desigur.

Jonathan înghiţi în sec şi trecu pe lângă el, evitând să-l atingă, dar cuprins de o groaznică nervozitate distrată, ca şi cum ceva uriaş, şi necunoscut ar fi pretins să pătrundă într-însul. Ieşi în lumina soarelui şi aproape ameţi, dar senzaţia de iritare continua să se răspândească prin el, ca o pată.

*

Pe biroul lui Tom domnea harababura. Aplecată deasupra lui, Jesica îşi plimbă degetele peste maldărele de hârtii şi carnetul unde erau mâzgălite cu cerneală neagră nişte hieroglife neînţelese de-ale lui.

Mâna i se abătu cu deliberare spre sertarul din mijloc, unde se găseau cotoarele cecurilor, recipisele Amex, jurnalul. Aruncă doar o privire, insistă un mic glas lăuntric, atâta tot. Clătină din cap, protestând fără nădejde; Dumnezeule, ce neghioabă era.

Cotoarele de cecuri şi chitanţele nu-i spuneau nimic, iar jurnalul, plin şi el de hieroglife, era neinteligibil. Se aşeză pe scaunul lui Tom şi începu să parcurgă încet totul, fiecare bucăţică de hârtie, fiecare pagină pentru ca până la urmă să nu afle nimic, absolut nimic.

Dacă ar fi putut simţi uşurare, poate că ar fi fost ceva, dar nu se întâmplă aşa. Bine, dar atunci ce era, ce însemna acea ’ mică îndoială care o

înspăimânta? Că Tom avea o legătură amoroasă?

Până şi aşa-zisa lor „seară în oraş” se transformase într-o cădere; nu regăsise nimic din vechea sporovăială sau adevărata apropiere, iar Tom păruse oarecum distant, pre ocupat, aproape nervos.

Jessica puse la loc hârtiile, chitanţele şi jurnalul, exact aşa cum le găsise, şi închise sertarul. Se duse la fereastra cu vedere spre grădină, întrebându-se unde era, ce făcea Tom. El reprezenta întreaga sa lume, ceea ce era o greşeală. Nimeni n-ar fi trebuit să-şi clădească întreaga existenţă împrejurul unei alte fiinţe omeneşti; responsabilitatea, povara, erau prea mari, de ambele părţi. Numai că aceste lucruri se întâmplă pe dinlăuntru, avansând imperceptibil de-a lungul anilor, construind un fals sentiment de siguranţă, astfel că atunci când o ia ceva razna nu mai există nicio măsură de salvare, nicio ieşire de urgenţă, nicio plasă de protecţie.

Dar nu ştia, nu cu siguranţă, să fi existat ceva cu adevărat în neregulă. Poate că nu făcea decât să se sperie de umbre şi, în realitate, nu şi-l putea închipui cu o altă femeie, nu pe Tom. Erau fericiţi, nu? Toţi oamenii întâlneau mici hopuri în relaţiile lor, într-un moment sau altul – mari hopuri, chiar – dar treceau peste ele.

O putea suna pe Roz, să-i mărturisească suspiciunile ei, căci Roz avea să-i ofere sfaturi de bun-simţ şi s-o facă să râdă, dar mai presus de

orice ştia că prietena sa bătuse ea însăşi acelaşi drum şi probabil va fi ştiind toate semnele pe care să le caute. Atâta doar că Jessica nu dorea cu adevărat să ştie ce să caute, sau să-i spună *cuiva* de ce se temea atât de mult. În plus, probabil că reacţiona exagerat, cu P.M.T.-ul şi alte alea.

Totuşi, în cel mai adânc cotlon al inimii, se îndoia de toate. Jessica fusese stârnită de către prima slabă sugestie că în viaţa ei, exista ceva desincronizat, că Tom era oarecum *altfel.* Scoase un uşor sunet de deznădejde şi se concentră din nou asupra grădinii, asupra familiarului, a siguranţei lucrurilor cotidiene.

Soarele strălucea printre crengile părului, în fascicule groase, pline de praf, iar umbrele de jos erau negre şi perfecte, ca şi cum cineva le-ar fi sculptat acolo cu un cuţit. Fiecare ramură, fiecare frunză obosită şi mlădiţă sârmoasă se distingea separat, cu propria sa viaţă, profilată pe pietrele albe ale curţii. Unde stătea şevaletul ei..

Toate erau la fel cum le lăsase în ajun, nu se clintise nimic, nici măcar hârtia pe care o rezemase de ramă.

Oprindu-se în faţa schiţei începute, o găsi jalnică: fără speranţă, fără suflet, irecuperabilă. O rupse, o făcu ghemotoc şi o aruncă pe uşa deschisă.

— Căcat, murmură. Căcat, căcat. Căcat.

Ar fi trebuit să urmeze sfatul băiatului şi să deseneze ceea ce dorea, să-l picteze cât avea

ocazia; nici chiar acum nu era sigură de ce se eschivase. I se părea că în ultima vreme o năpădiseră micile temeri nejustificate, că se lăsa vătămată prea uşor – bântuită de laşitate şi din motive înţelese doar pe jumătate, dacă existau cât de cât asemenea motive.

— Am nevoie de o ţintă, spuse ea încet, ceva care să mă îndepărteze de gândurile la copilaşi, de această monotonie, chiar şi de tine, Tom.,

Sprâncenele i se îmbinară de surprindere, căci vorbise cu voce tare.

Rămase tăcută, nemişcată, privind meditativ coala albă de hârtie. Avea să-i ceară băiatului să-i pozeze, data viitoare când îl va vedea. Urma să fie numai al ei acest proiect, această curioasă hotărâre de a-i termina portretul, de a prinde pe hârtie frumuseţea aceea barbară. Şi exista ceva barbar la el, îşi dădea acum seama Jessica, ceva sălbatic şi probabil cam crud. Se încruntă şi-şi frecă fruntea cu podul palmei, întrebându-se de ce-i veneau asemenea gânduri ciudate.

*

Zak zăcea pe iarbă, rezemat în coate, lăsând soarele să-i scalde spinarea şi privind un muşuroi de furnici înaripate, umblând prin crăpăturile solului, în căutarea mesei de seară. Lângă el, în umbra pestriţă a unui copac, zăcea un porumbel mort din care se ospăta cotoiul roşcovan, cu urechile zdrenţuite în încăierări, lipite de cap, cu priviri furişe şi ochii contractaţi cât nişte lacome

puncte negre. Era acelaşi motan care-l întâmpinase şi-l însoţise la sosirea în Semilună: un monstru care ştia să toarcă.

Ştia că dacă Jessica dădea întâmplător peste mica scenă crudă, avea să alunge, dezgustată, pisica, îngropând creştineşte porumbelul.

O putea vedea prin dantelăria copacilor: braţele goale, de un auriu bronzat, părul strâns neglijent în creştet. Azi nu purta pălăria de paie. Avea umerii aplecaţi spre şevalet, dar lucra foarte puţin, după cum vedea Zak chiar de la distanţa aceea. Era nefericită, desigur, şi-l cuprinse un sentiment de tandreţe şi milă totodată.

Era convins că nu ştia despre legătura soţului ei, o-cât-de-respectabil, cu roşcata; probabil Jessica nu era conştientă decât că ceva anume nu mai era tocmai în regulă, că mica ei lume sigură şi docilă era pe cale să se răstoarne cu josu-n sus pentru a face câteva tumbe.

Iar el avea să-i fie alături ca s-o prindă.

Era vulnerabilă, în fond, şi urma să aibă nevoie de cineva, odată ce afla vestea cea proastă. Zak îi putea oferi alinare, dragoste şi sex în orice ordine va fi poftit ea, atâta numai că nu era genul de femeie pe care s-o zoreşti. El însă era pregătit să aştepte, răbdarea fiind dintotdeauna punctul său tare şi având, după părerea lui, propriile ei compensaţii. De fapt, avea să fie foarte dezamăgit dacă Jessica reacționa în vreun alt mod, în pofida faptului că-l dorea, lucru de care simţise că

aproape nu era conştientă.

Îi mai simţise şi dorinţa de a avea un copil, un bulgăraş zburdând vesel; o percepuse emanând dintr-însa în valuri blânde dar inconfundabile. Întocmai cum îi ştiuse şi numele – drăgăstosul ei nume biblic, plin de făgăduieli.

Ochii lui Zak se adumbriră visători.

— Jessica, şopti.

Ea înălţă capul ca şi cum, în cine ştie ce mod imposibil, l-ar fi auzit rostindu-i numele, ca şi cum ar fi perceput, printr-o telepatie inferioară, faptul că cineva o privea, iar Zak ştiu că ochii aceia mari şi încrezători scrutau grădina, că liniile frunţii i se accentuaseră profund, a nedumerire.

Privind-o, în ochi i se aprinse o luminiţă, calcul studiat şi copleşitoare dorinţă de a o poseda.,

Jessica era soiul de femeie care niciodată nu şi-ar fi bănuit profunzimile propriei sexualităţi, într-un fel o inocentă. Şi n-ar fi cerut niciun preţ. Nu şi-ar fi desfăcut picioarele, primindu-l ca pe un premiu, ca atâta alte fete pe care le cunoscuse, iar el avea s-o răsplătească asigurându-se că seducţia lui era ceva pârjolitor, ceva imposibil de alungat din minte.

Zâmbi larg, plin de senzualitate.

Ceva deosebit pentru Jessica.

Capitolul 3

Doamne, cât de plictisită era.

Fay privi motanul, pe fereastră. Încetase să mai mănânce din porumbelul mort şi privea prudent în jur, căutând un loc unde să-şi ascundă prada, dar în cele din urmă avea să i-o aducă ei acasă, iar atunci Fay urma să-i acorde lui Max, cotoiul, un scurt moment de triumf, înainte de a lua dezgustătoarea ofrandă şi-a a arunca în coşul de gunoi. Avea să urmeze o scurtă şi previzibilă luptă, Max bosumflându-se, apoi aşezându-se sau culcându-se şi, după un timp, începând să se spele cu grijă, la nesfârşit, până când mirosul cel zemos trecea, iar cotoiul se apuca să toarcă din gâtlej.

Max era un renegat, la fel ca ea. Apăruse pur şi simplu într-o zi, rămăsese acolo şi, cu excepţia momentelor când insista să urmeze revoltătoarea practică de a-şi marca teritoriul urinând în câte-un colţ, se toleraseră reciproc destul de bine. Avea să fie singurul ei iubit intern permanent. Bărbaţii erau suportabili în scurte izbucniri sexuale, în afara cărora Fay îi găsea copilăroşi, egoişti, băgăreţi şi pedanţi.

Totuşi, nu putea trăi fără ei. Până şi vibratorul enorm şi aproape frumos, pe care-l folosea uneori, era, în ultimă instanță, doar o sursă de frustrare, un înlocuitor, fiindcă nu putea să facă treaba aşa cum voia ea sau să se apropie de adevărata acuplare, adevăratul sex – toată acea fierbinţeală, acele fricţiuni, mirosurile, sudoarea şi tensiunea. A, nu. În privinţa asta, nici n-ar fi încercat să se amăgească.

La stânga lui Max, în spatele unor tufişuri, un băiat zăcea întins pe burtă, privind în depărtare. Purta pantaloni negri, iar Fay observă că erau foarte strâmţi, rotunjindu-i dosul sub forma unor sculpturale sfere musculoase. În sus de talie purta o vestă neagră, destrămată, aproape de aceeaşi culoare, cu părul care-i cădea într-o coamă lăţoasă, până dincolo de umeri.

Gândul la Tom şi la costumele lui îngrijite, blezărul şi pantalonii de călărie, o făcu să râdă. Îi era greu să-şi închipuie că fusese cândva un adevărat hippy în legea Domnului, că avusese părui la fel de lung ca al băiatului culcat în grădină, că participase la festivaluri rock şi fumase haşiş, aşezat turceşte în mijlocul altor trăsniţi.

Iar Tom întârzia. Furioasă, încrucişă braţele pe piept, pentru a le despărţi imediat înainte de a se duce la stereo să deschidă radioul, însă se strâmbă de îndată la auzul unei melodii de dragoste inundând camera – un cântec de mare popularitate, o sclifoseală, o bombă lacrimogenă veritabilă. Fay opri. Muzica, preferând liniştea în locul lălăielii sentimentale care curgea incomod spre acel compartiment etanș unde se găsea sufletul ei.

Îşi îndreptă atenţia către apartamentul sumar mobilat, cu liniile sale limpezi şi pure, întrebându-se ce anume din trecut îl fascina atât, de tare pe Tom, ce aveau antichităţile alea care lui îi erau

atât de dragi, iar pe ea o deprimau – o deprima acest gen de ataşament; toate acele vieţi care se ofiliseră şi pieriseră, reflectate oarecum într-o piesă de mobilier sau într-un tablou în ulei, crăpat: memento-uri ale vremii, morţii şi dezintegrării.

Un fior îi cutremură umerii înguşti şi, instinctiv, întoarse privirea spre propria ei lucrare, care avea să-nceapă să dobândească formă cu adevărat odată ce va fi râşcâit vopseaua groasă, încă umedă, cu un cuţit-paletă, scoţând la iveală textura înăsprită necesară.

Alt tablou pe care Tom nu va reuşi să-l înţeleagă.

Avea să fie o grădină: o grădină botanică neglijată, furioasă, nu prea diferită de cea pe care putea s-o vadă de la fereastră, cu excepţia furiei, firește, căci grădina de-afară era prea veştejită, prea epuizată pentru a mai lupta sau arde; şi mai era o deosebire. Plănuia ca arborii, şi mai cu seamă fructele lor, să fie în curs de transformare în ceva bizar – capete de animale poate, sau insecte războindu-se între ele. Tom ştia, cu siguranţă, că femelele anumitor insecte îşi devorează partenerul după actul sexual? Fay zâmbi, apoi se încruntă uşor. Poate că uniunea şi devorarea însemnau unul şi acelaşi lucru. Dar Tom n-avea s-o înţeleagă nici pe asta. Tom probabil avea să fie dezgustat.

Se uită la ceas şi-şi încleştă nemulţumită pumnii gingaşi. Se auzi soneria, iar Fay străbătu camera

cu paşi mari.

— Unde naiba ai fost?

În aceeaşi clipă, Tom privi peste umăr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet.

— De ce-aş face-o? se răsuci ea pe călcâie şi se îndepărtă, lăsându-l pe el să închidă uşa.

— Abia am venit cu maşina, gonind ca un maniac, tocmai de la Eastbourne.

Ochii i se îndreptară spre pânza neterminată şi vopselele de ulei diforme, cu cocoloaşe, care arătau de parcă le-ar fi trântit acolo, plămădindu-le cu mâinile goale. Simţi un junghi de silă.

— Nu conduci niciodată ca un maniac.

În voce i se simţea sarcasmul, iar Tom fu vag şocat să simtă pofta de-a o cârpi.

O privi mergând spre fereastră. Purta un capot diafan, străveziu, care se învolbura vaporos în urma ei ca o trenă de mireasă. Pe dedesubt, nu avea decât obişnuiţii săi chiloţi-bikini: un mic triunghi de nailon, imprimat cu model ca pielea de leopard; de sub care ieşeau câteva fire roşcate de păr pubian. Se pomeni întrebându-se dacă era unul şi acelaşi, sau dacă avea zeci de exemplare aşteptând să excite şi să provoace.

Nu-i venea deloc să se lase excitat şi provocat. Venise fiindcă ea se aşteptase, ba nu, *prelinsese* să vină şi, dacă acum făcea ceea ce-i cerea, nici nu se mai punea problema să revină după aceea, când avea să fie acasă, cu Jessica.

În mintea lui dobândi contur chipul soţiei sale şi expresia aceea de îndoială şi nedumerire pe care i-o văzuse, realizare a lui proprie, în timp record. Ce rahat de om devenise, un rahat mincinos, cu ochi goi.

— Nu te mai gândi, pentru Dumnezeu, mă calci pe nervi.

— Tot ce-mi doresc e s-o pot face.

— Eşti un caz fără speranţă, Tom, ştiai?

— Nu mi-o aminti.

Fay se întoarse să-l privească.

— Christoase, spuse ea „fierbând, nu suport când eşti aşa, autocompătimindu-te, ca şi cum totul ar fi un fel de accident tragic în care-ai nimerit atât de neajutorat, sau ai uitat, cu comoditate, că mica noastră legătură toridă a fost în parte operata…

— În regulă, Fay… îşi trecu el o mână prin păr. Sunt aici, nu?

Ochii ei dispreţuitori îl ţintuiau, provocându-l să îndrăznească a-şi muta privirea.

— Da, eşti aici…

— Dar am vorbit serios.

— Iar acum, rogu-te… spuse ea sec, despre ce vorbim?

Coborî privirea, studiindu-şi unghiile, ea şi cum ar fi fost plictisită; erau tăiate foarte scurt, dar manichiurate elegant – trandafirii şi lucioase, la fel ca gura ei mică.

— Despre terminarea acestei poveşti, răspunse

Tom. Între noi.

Fay deveni vizibil rigidă, după care îl privi cu o sprânceană arcuită.,

— A, da, mica noastră conversaţie de aseară. Cum am putut să uit? Presupun că ţi-ai luat dubioasa inimă-n dinţi, înainte de-a ridica receptorul ca să-mi urezi călătorie sprâncenată. Nu-i aşa, Tom?

— A durat prea mult.

— Săptămâna trecută n-ai fi spus la fel, replică ea încet. Săptămâna trecută, încă mai erai dispus să te milogeşti în genunchi.

— Nu vorbi porcării de-astea.

— E adevărul, Tom.

În acele momente o ura, ura modul ei de a-l face să se simtă atât de incredibil de infantil..

— Nu ştiu, spuse el plat, dintr-o dată obosit de toate, situaţia ne-a scăpat din mână.

Avea senzaţia că îl împingea intenţionat tot mai departe şi mai adânc decât înţelesese sau voise el vreodată să ajungă.

— E din pricina vinovăţiei, Tom. Atâta tot.

Vocea lui Fay era de-o blândeţe condescentă, ca şi cum ar fi conversat cu un înapoiat mintal.

— Sper să ai dreptate..

Iar acum voia s-o creadă, mai presus de orice.

— Dar, indiferent din ce motiv, îţi spun că situaţia asta nu mai poate continua. Pur şi simplu nu se mai poate. Trebuie să repun lucrurile în ordine…

— …cum au fost? râse ea. Nu fi aşa naiv.

— Pot încerca, insistă Tom cu mai multă convingere decât simţea. Deci, am avut o legătură, li se întâmplă multora, nu-i nevoie să se dărâme lumea când se termină. Amândoi avem o viaţă plină, bogată chiar, la care să ne întoarcem.

Îşi trecu din nou mâna prin păr, oarecum cu disperare.

— Încă mai putem fi prieteni.

Fay pufni, împreunându-şi mâinile albe ca laptele, pentru a începe să aplaude.

— Bravo, Tom, bravo.

— Încetează.

— Ei, dar la ce te aştepţi? La o nenorocită de medalie pentru micul tău discurs scârbos? îşi propti ea mâinile în şolduri, fulgerându-l cu privirea. Să fim *prieteni?* N-am fost niciodată prieteni, cum te-ai exprimat tu atât de dulce. Nici măcar nu cred că mă placi.

— Nu-i adevărat.

O, şi cât de adevărat era.

Faţa ei era încărcată de dispreţ.

— Eşti îngrozitor de mincinos, Tom.

— Christoase, izbucni el, de ce trebuie să răstălmăceşti totul, să urâţeşti totul atât de mult?

— Poate că aşa şi este.

Tom păru luat pe nepregătite, dar imediat glasul îi răsună încet, întrebător, aproape în şoaptă:

— Eşti atât de diferită de Jess.

— Slavă Domnului.

Demult, aceeaşi frază o folosise şi mama ei, iar Fay se întunecă la faţă.

— Aşa n-ajungem nicăieri, continuă Tom.

Rămase tăcută.

— Ascultă… îşi căută el zadarnic cuvintele, ce-aş putea spune mai mult? Ce trebuie să fac ca să te conving că vorbesc serios?

— Cred că ai spus destul.

— Fay, te rog…

— Începi să mă faci să-mi vină rău.

— Nu *fi aşa…*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, *taci din gură.* Ştim amândoi că te afli aici numai şi numai pentru un singur motiv, întocmai ca de toate celelalte daţi.

Oftă, iar vocea îi deveni, dintr-o dată uşoară, aproape dulce.

— Deci, hai să-i dăm drumul, bine?

Mişcă delicat din umeri, iar diafanul veşmânt transparent îi lunecă de-a lungul braţelor, până pe covor, după care Fay zâmbi, pornind încet spre el.

Tom aplecă un moment capul, însă într-un gest lipsit de convingere, întrucât ochii i se ridicau deja la apropierea ei, aţintiţi asupra sânilor de alabastru, sfârcurilor trandafirii, pentru a coborî apoi spre ombilic şi mai în jos spre V-ul cărnos care apăsa şi umplea chilotul ca o blană de leopard. Fay.

O căldură nehotărâtă îl ardea sub pântece, străbătându-i trupul, făcându-l să. Se înroşească la

faţa şi să abandoneze totul, până şi antipatia faţă de sine însuşi.

— Vine o expoziţie de antichităţi, spuse el cu bruscheţe, ca şi cum aceste cuvinte i-ar fi putut stăvili înaintarea. Voi lipsi câteva zile.

— Serios? îşi răsuci Fay o şuviţă de păr pe deget, ca o fetiţă. Părul ei îl scotea din minţi: atât de lung, încât aproape putea să se aşeze pe el, atât de lung, încât îl putea sâcâi, învăluindu-l în păr dintre picioare până la gură.

— S-ar putea să dureze o săptămână.

Acum ajunsese destul de aproape pentru a-şi pune mâinile pe umerii lui.

— Nu, spuse Tom.

— De ce? îl hărţui ea. Nu fi prost, Tom.

— Încerc…

Se întrerupse.

— Zău că încerc…

— Ştiu, Tom. Dar nu acum, pierzi vremea. Mai întâi fute-mă, şi pe urmă vom vorbi despre micile tale anxietăţi.

Mai târziu, sau mâine, sau la anul.

Oftă îngrozitor de adânc, dar Fay nu făcu decât să-l tragă şi mai aproape, urmărindu-i cu buzele curbura gâtului, apăsându-i urechea.

Dar spune-mi, murmură ea, când şi unde are loc expoziţia asta?

Tom înghiţi în sec.

— Peste două săptămâni.

Îl sărută, umplându-i gura cu limba. Se retrase.

— Unde? insistă ea.
— La Edinburgh.
— Lasă-mă să vin şi eu.
Tom clătină din cap.
— Nu pot.
— Bănuiesc că vine cu tine Jessica…
Fay simţi un fierbinte junghi lăuntric de gelozie.
— Ai fi putut născoci o scuză.
— Întotdeauna vine în călătorii din astea.
— Fiindcă n-are altceva de făcut.
— Fiindcă aşa vrea.
În modul ei de a-l privi exista ceva ce nu-i prea plăcea şi încerca să se desprindă, dar Fay îşi strecura deja braţele pe după gâtul lui, întărind strânsoarea.
— N-ai să-mi scapi aşa uşor. Ar fi trebuit s-o ştii de-acum.
Era amuzantă, iar pe Tom îl captivă surâsul ei şiret, complice, în timp ce începea să se Trece de el, lateral, mişcându-şi şi rotindu-şi bazinul, până-i simţi bărbăţia arzând-o prin ţesătura subţire a pantalonilor.
Îşi coborî mâinile între picioarele lui, iar Tom simţi pantalonii căzându-i încet în vine, simţi moliciunea ca de unt a degetelor ei cuprinzându-l.
— O, da… suflă Fay, ridicând privirea spre el, o, da, Tom.
Privirile li se susţinură, iar Tom nu fu conştient decât de excitaţia încleştată care i se înteţea în piept şi abdomen. Mâinile ei lunecară împrejur

spre posteriorul lui, degetele lacome începând să mângâie, să pipăie, să exploreze.

— Întotdeauna mi-a plăcut fundul tău, Tom.

Tom închise strâns ochii, sfâşiat între dezgustul de sine însuşi şi plăcerea pe care Fay i-o putea dărui.

— Vom face lucrai acela pe care-l voiai… şopti ea. Ţi-am promis. Mai ţii minte?

Îi era greu să vorbească, neavând niciun mijloc de apărare împotriva mai marii ei cunoaşteri, a desfătărilor întunecate care-l absorbeau ca o mlaştină. Şi încă o dorea, în adâncul lui, iar undeva înlăuntru se întreba cât de scump avea să-i coste, până la urmă.

— Ia-mă cu tine, Tom, şopti ea, la Edinburgh.

Ridică mâna să-i arate cordonul de mătase neagră înfăşurat pe încheietură. Îl dezlegă şi începu să şi-l petreacă printre degete, întins, lunecos. Interesantă, limita aceea subţire dintre durere şi voluptate.

— Nu.

— Jessica n-o să se supere, îl tachină ea, nu de data asta…

— Nu…

— Ba da, Tom.

— Am pus pe mine şapte *livre* (7 *pounds*=3,17 kg) nenorocite, exclamă Roz, îţi vine să crezi? Asta-nseamnă să mă las de fumat pentru tine… ca să nu uităm vacanţa, bineînţeles – toată musacaua aia şi vinul roşu, şi lenevitul pe plajă. Probabil că

şi-au făcut de cap cu celulita mea.

Oftă resemnată.

— Măcar Gordon, Dumnezeu să-l binecuvânteze, spune că n-a observat că am mai crescut, cum s-ar zice… dar asta nu înseamnă nimic, cu obsesia, lui pentru şoldurile materne.

Închise brusc gura, regretându-şi pe dată cuvintele dar Jessica nici măcar nu auzise; Jessica privea pe fereastră, fără să vadă nimic.

Roz se încruntă.

— Te simţi bine? Nu cred c-ai auzit o vorbă din câte-am spus.

— Te-am ascultat. Serios, reveni Jessica spre prietena ei, arcuindu-şi buzele într-o neruşinată imitaţie de zâmbet.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, îi cercetă Roz faţa.

— Serios… protestă Jessica.

— Şi te-ai mai gândit la Franţa?

— Am timp destul.

— Până la sfârşitul lunii, trebuie să ne înscriem la cursul de degustat vinuri.

— Nu-s sigură…

— Îţi va prinde bine, spuse Roz cu însufleţire, să pleci de-aici un pic, iar Tom se poate lipsi de tine câteva zile. În fond, nu durează decât o săptămână, oftă ea din greu. Jess, ai nevoie de o recreaţie.

— Chiar?

— Da.

— Promit c-am să te-anunţ. Okay?

— Care-i problema?

— Ce vrei să spui?

— Nu se cade să răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare

Jessica îşi privi atentă prietena.

Roz îi înfruntă privirea.

— Ai de gând să-mi spui ce-i cu tine?

— Totul e perfect.

— Tom ce face?

— Bine, răspunse Jessica, ochii însă trădând-o.

Drept la ţintă, Roz.

— V-aţi certat?

— Se vede atât de tare?

Roz dădu din cap, privind-o cu curiozitate; Tom şi Jessica nu se certau.

— De fapt, n-a fost tocmai o ceartă… Jessica luă paharul cu vin, revenind cu privirea spre fereastra restaurantului şi spre agitaţia de-afară. Împinse o ramură înfrunzită din faţa ochilor, gândindu-se distrată că erau prea multe plante înşirate lângă geam şi agăţate de tavan; opreau lumina.

— Doar că lucrurile par oarecum *altfel,* şi nu ştiu de ce.

— Ai încercat să stai de vorbă cu el?

— A, da, dar zice că nu-i nimic în neregulă, că poate doar trecem printr-o perioadă proastă – ce-o fi însemnând şi asta.

Roz bătu în piciorul paharului, privind îngrijorată profilul Jessicăi.

— Dar, în general, vă înţelegeţi bine?

— Adică, cum?

— Păi… ştii… sexul?

Jessica nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, vorbise destul tăcerea în locul ei.

— Nu, spuse ea calmă. Nu ne înţelegem.

Şi iată că în cele din urmă tot ajunseseră la sex, îşi spuse ca cu tristeţe, sau la absenţa lui, iar aceasta era începutul descoperirii că era ceva în neregulă, la urma urmei.

— Poate munceşte prea mult? Ştii, e obosit. Bărbaţii sunt foarte slabi din punctul ăsta de vedere.

Se gând la Gordon, la micile lui capricii şi la efortul care-i trebuia uneori pentru a trece la fapte, dar nu le puteai avea pe toate, meditã ea, şi-n fond era bun şi blând, amuzant şi comod să-l ai alături, cam ca o pereche de papuci roşi rău şi nespus de dragi..

— Da, munceşte mult sau, cel puţin, până târziu…

Cuvintele parură să rămână suspendate mult timp în aer.

Întâlni ochii lui Roz peste masă şi simţi că se înroşeşte la faţă.

— Probabil că nu înseamnă nimic, se grăbi Roz să comenteze, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, şi, oricum, Tom a fost întotdeauna cam *workaholic (maniac al muncii – de la work (muncă) şi alcoholic (alcoolic)),* nu?

— Poate-aş fi fost de acord cu tine cândva, dar nu acum. Oricum, ţi-am mai spus, totul pare schimbat, spuse ea încet, aproape ca pentru sine. Şi dacă el s-a schimbat în vreun fel, cu nu m-am schimbat.

S-a mutat, îşi spuse ea cu amărăciune. La altcineva?

— Uneori, am senzaţia că eu stau nemişcată, în timp ce vieţile celorlalţi sunt preocupate să se îndepărteze de mine.

— Jess…

— Nu-i cazul să te îngrijorezi, continuă Jessica, obosită. Mi-e bine. Sunt sătulă, poate, dar bine.

O femeie se opri în dreptul vitrinei să citească menu-ul lipit pe geam, având pe un braţ un coş plin cu târguieli şi, deasupra, o revistă; cu coperta acoperită de titluri atrăgătoare (cele mai multe, cu conotaţii sexuale): „Şi dumneavoastră puteţi avea orgasme multiple!”; „Căsătorită cu un travestit”; şi „Soţul dumneavoastră arc o legătură amoroasă?” Jessica tresări în sinea ei. Christoase, să aibă un strop de linişte.

— Încearcă să mai vorbeşti cu Tom, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i cum te simţi.

— Nu. Am să-l las în pace o vreme. Nu vreau să devin „nevasta sâcâitoare”, după ce-am fost atâta timp buna şi previzibila Jessica. M-am hotărât până şi să nu mai menţionez temutul subiect al copiilor. Ce rost are?

— Deci, nu faci nimic? întrebă Roz, cu blândeţe

şi fără rost.

Jessica scutură din cap.

— Am întâlnirea mea obişnuită la sfârşitul lunii viitoare, după care mă întorc la lista I.V.F.

— Asta-i bine, nu?

În realitate, Roz găsea teribil de neispititor gândul la un copil conceput în eprubetă, toate acele împungeri şi scormoneli şi scotociri, toată acea *aşteptare;* toţi banii ăia, dar bănuia că, dacă şi-ar fi dorit vreodată un copil la fel de mult pe cât îl dorea Jessica, probabil că ar fi încercat orice. Mă rog, poate doar o dată.

— După primele câteva nereuşite, m-am hotărât să n-o mai fac… dar ar trebui de-acum să ştii că merit o o pedeapsă.

Şi se prevenise deja să nu exagereze, n-ar fi făcut decât să rişte o şi mai mare dezamăgire.

— Of, Jess.

— Hai să vorbim despre altceva, bine? Ce rost are să mergem din nou pe cărările alea bătute?

Şi să redeschidem vechile răni.

Roz urmări privirea Jessicăi până afară, în stradă.

— Spuneai că te-ai apucat din nou de pictat?

— Da.

Jessica se gândi la băiat, Iisus-ul anilor ’90. La felul cum îl strigase din fereastră în dimineaţa aceea, cum îl examinase când stătea în grădina pârjolită, privind-o; Purta un cercel într-o ureche, o mică gămălie de aur pe care soarele o făcea să

strălucească prin desişul negru al părului. Atunci i se păruse scos din afara timpului, ca un vis încarnat, ca să-l picteze ea.

— Dar e extraordinar? Abia alaltăseară i-am spus lui Gordon că te iroseşti.

Jessica îşi privi un moment prietena, cu umbra unui surâs pe buze.

— Nu cred c-aş spune tocmai la fel. Nu-s sorămea, Roz.

Slavă Domnului, îşi spuse Roz.

— Iar lucrările lui Fay necesită un oarecare timp ca să le obişnuieşti cu ele, ca să mă exprim cu menajamente.

— Începe să atragă atenţia.

— Nu mă surprinde, înălţă Roz sprâncenele.

— E foarte talentată.

— Dacă-ţi plac chestiile de genul ăla.

— Roz… te rog.

— Bine, bine.

O întâlnise. De două ori pe sora ei, iar a doua oară nu fusese cu nimic mai bine decât prima. Fay avea ceva ce trezea antipatia pe loc, un soi de dispreţ abia voalat faţă de restul lumii, dispreţ care mergea mână-n mână cu drăgălaşul ei zâmbet atent care părea să spună că puţin îi păsa dacă era sau nu agreată.

— E atât de-al dracului de dificilă, Jess, Trebuie să recunoşti.

— N-o interesează nimicurile şi nici oamenii în general, spuse Jessica. Pune-o pe scama

temperamentului artistic.

— Nu ştiu de ce îi iei întotdeauna apărarea. S-a purtat ca o căţea.

— Sunt realistă.

Roz înălţă ochii spre cer.

— Că tot veni vorba, ce mai face?

— N-o prea văd, ceea ce probabil e totuna.

— Chiar dacă acum locuieşte la doar câteva case distanţă? exclamă Roz. Mi se pare o nebunie.

— O nebunie şi mai grozavă, dacă ai şti cât de mult şi-a dorit dintotdeauna vedere la mare.

— Atunci de ce-a cumpărat-o?

— Habar n-am, decât că are o lumină foarte bună, toate lucarnele alea transformate sunt cu faţa exact în direcţia potrivită, pare-se, ceea ce e important pentru munca ei. Şi pare să lucreze într-adevăr teribil de mult, trăieşte practic ca o pustnică. Imediat după ce s-a mutat, am invitat-o la cină de câteva ori, dar n-a venit niciodată, aşa că nu ne-am mai ostenit s-o chemăm.

— Cum se înţelege cu Tom?

Jessica ridică din umeri.

— Bine. Îl foloseşte ca pe un om la toate, de fapt, zâmbi ea uscat.

— Ce?

— A, mai nimic, de fapt. Doar că de câteva ori i s-au înţepenit ferestrele şi l-a chemat pe bietul Tom să facă onorurile. L-a pus până şi să-i desfunde chiuveta, îţi vine să crezi? Mă rog, cam aşa ceva..

— Serios?

Roz pufni în râs, după care însă ochii i se îngustară abia perceptibil, pe când în minte i se forma o ciudată şi totuşi convingătoare imagine cu Tom şi Fay singuri, împreună.

Iar Jessica nu observă, atenţia fiindu-i atrasă de un bărbat care traversa strada cu un landou…

Roz trase aer în piept, precaută. N-ar fi avut încredere în căţeaua aia de Fay nici cu motanul său tărcat, necum cu bărbatul cuiva. Nici chiar cu Gordon. Dar se speria de pomană, cu siguranţă, iar Jessica era propria ei. Sora, pentru

Dumnezeu, iar Tom nu părea s-o *placă măcar* pe Fay. Roz îi aruncă prietenei ei o privire atentă, încercând să se gândească la altceva, la ceva mai puţin tulburător, ceva plăcut, dar în acel moment gândurile plăcute păreau să-i depăşească puţin puterile.

Iar ochii Jessicăi continuau să-l urmărească pe bărbatul din stradă, cel cu copilul, şi dacă închidea parţial pleoapele, lăsând ramura înfrunzită acolo unde se afla, îşi putea închipui că afară era Tom, aceeaşi statură, aceeaşi coloraţie, cu excepţia faptului că nu putea fi, desigur, Tom. El era în Eastbourne, şi nu exista niciun bebeluş; numai o imagine drăguţă şi agreabilă pe care şi-o zugrăvise ea în minte.

*

Un pescăruş ţipă deasupra mării şi culese oarece delicios gunoi. Zak îl privi repezindu-se din

nou spre cer, după care îşi reluă mersul de-a lungul prundişului, algele uscate scârțâindu-i sub tălpi; câteva muşte deranjate un moment se aşezară la loc pe midiile putrede aruncate prea sus de către flux.

Se îndrepta spre capătul opus al plajei, aproape pustiu, cu excepţia câtorva bărbaţi goi care se plimbau ţanţoşi sau lâncezeau în soarele după-amiezei. Erau vizibili „naturişti”, iar Zak constata că-i venea să râdă de drăgălaşul cuvânt care în ace moment nu putea oferi decât exemplele boşorogite din faţa lui: bătrâni fleşcăiţi, cu buci zbârcite, un om de afaceri între două vârste cu posterior mare şi alb, burtă şi mamele lăbărţate, că de femeie. Dincolo de afaceristul gras zăcea un tânăr, jucându-se cu propriu-i organ, în timp ce pe-alături trecea o femeie cu un câine.

Zak se opri la o oarecare distanţă şi privi marea, spre orizontul alb al Canalului Mâncii, plat şi fără valuri, după care.

Cu extremă încetineală, începu să-şi scoată hainele. Simţi ochii grăsanului târându-se peste el, în timp ce-şi croia drum printre stânci, spre apă.

Ajunse pe nisip, iar picioarele i se desfătară în răcoarea umedă şi lăptoasă care i se vâra printre degete, bucurându-se de apa care sugea, luneca şi-i lingea gleznele. O după-amiază minunată, aproape perfectă, dacă n-ar fi fost ochii grasului.

— Iar ochii, strălucind de excitaţie, exprimau o absorbire cu elemente violente, dezgustătoare, o

fascinaţie bolnăvicioasă odată cu degradarea care emana din el ca o duhoare viciată.

O umbră momentană trecu peste chipul lui Zak, în timp ce se întorcea să-l privească fix, iar grasul, înţelegând greşit, zâmbi şi-şi trecu limba peste buze.

Faţa lui Zak nu trădă nimic în. Vreme ce revenea cu privirea spre mare, apoi intră alene în apă, lăsând-o să-i lunece în sus pe gambe şi coapse, peste bazinul arcuit, gâdilându-l mângâietoare până la ombilic. Lăsă plaja în urmă şi porni spre cea mai apropiată geamandură, simţindu-se absolut liber pentru prima oară de. Când ţinea minte.

Când ajunse la lanţul de ancorare al geamandurii, se opri, lăsând soarele să-i scalde faţa udă, întoarsă în sus. Începu să se tragă înainte, explorând în acelaşi timp lanţul cu picioarele, pentru a găsi un lemn lung, colţuros, prins cu alge într-o verigă. Geamandura tresălta şi se legăna beată, în timp ce Zak îşi trecu mâna peste pântecul ei trupeş şi galben, mângâind-o aproape tandru şi încercuind-o apoi cij braţele. Şi-o imagina pe Jessica împreună cu el, prinzându-i mâinile prin partea opusă, cu capul aruncat pe spate, râzând – se imagină pe sine, atingând-o pe sub apă, simţindu-i pielea; pe ea, atingându-l pe el.

O revăzu la fereastră, aşa cum arătase în aceeaşi dimineaţă. Îl strigase, roşie la faţă, pentru

a-l întreba dacă mai era gata să-i pozeze. A „era nervoasă, simţise asta, dar îşi învinsese orice teamă, având o expresie hotărâtă, ceva copilăresc, de fetiţă. Dulce şi gingaşă.

Era absolut remarcabil cum începea viitorul să capete formă exactă în modul dorit de el, iar implicaţiile aproape că-l năuceau. Închise ochii, simţind o dorinţă somnoroasă, un fel de poftă blândă pe care o putea reţine, păstrând-o pe mai târziu, când avea să fie singur.

Reveria îi fu răscolită brusc de cineva care înainta spre el prin valurile albastre ale mării. Privi atent, în timp ce înotătorul se apropia, iar în creierul lui Zak zvâcni o indignare fără egal când îşi dădu seama că era grăsanul, care se oprise la doar câţiva metri de el, călcând apa.

— Frumoasă zi, spuse acesta.

Zak nu răspunse.

Grasul era aproape complet chel, iar pielea-i părea nefiresc de albă, ca a unei făpturi care a trăit sub pământ şi a ieşit o singură dată să se coacă la soare. Mici pârâiaşe de apă îi şiroiau pe fruntea bombată, picurând din sprâncenele lui stufoase.

Zak îi înfruntă privirea lacomă, stăpânindu-şi dezgustul furios.

— Nu e o zi de care să te bucuri singur… insistă omul, iar gura sa încercă o imitaţie proastă a voioşiei. Şi era o gură ciudat de feminină: mică, în formă de inimă, roz şi ţuguiată. Cândva, individul

fusese plăcut ochiului, aproape frumos, dar îşi îngăduise să putrezească pe dinăuntru ca un fruct splendid cu un vierme în loc de inimă.

— Îmi place să fiu singur, răspunse Zak, întunecându-se încet la faţă.

— Nu întotdeauna, fireşte, replică omul. Nu un băiat ca dumneata.

— Un băiat ca mine?

Şi ştiu ce anume vedea grasul: un epicurean înnăscut, o partidă zemoasă, un băiat sexy priponit ca un cal.,

Zak întinse piciorul pe sub apă, găsi bucata de lemn rupt, o lăsă să-l zgârie pe talpă.

— Drăguţ, spuse grăsanul, cu voce îngroşată; privirea sa estimativă coborâse pe buzele lui Zak, poposind acolo. Foarte drăguţ.-

Rămase nemişcat un moment, înainte de a se apropia şi mai mult de geamandură, întinzând spre ea o mână şi privindu-l pe Zak din partea cealaltă.

Din partea lui Jessica.

Grasul îl privea cu o intensitate febrilă, hipnotică. Pe sub apă, se atinse singur. Dacă Zak ar fi fost o femeie atrăgătoare, tot n-ar fi contat, sau un copil drăgălaş – băiat sau fată – chiar n-ar fi contat, câtă vreme punctul focal al atenţiei grasului putea să joace un rol convingător în fantezia pornografică pe care şi-o plăsmuise în minte.

Expresia de silă din ochii lui Zak se ascuţi

ameninţător, dar nu făcu nimic, în timp ce individul începea să ocolească geamandura şi, datorită acestei pasivităţi, celălalt îi luă tăcerea drept consimţământ. Iar când îşi puse mâna sa mare pe coapsa lui Zak, apăsând ca o ventuză pielea perfectă a băiatului, Zak continuă să stea inactiv.

Contactul cărnos părea să deţină înţepătura unui slab şoc electric, iar Zak simţi ceva în minte, un val de silă, în timp ce percepea secretele murdare acumulate în. Memoria individului, ca o otravă neagră infiltrându-i-se în vene. Rămase absolut nemişcat, dar ochii-i erau întunecaţi, sticloşi şi orbi. Un glas cumplit, inexpresiv şi dur, spuse:

— Ia-ţi mă-ta mâinile scârboase de pe mine.

Capul omului zvâcni în sus. Cu ochii mari, surprinşi, şi o expresie foarte apropiată de teama, suflând cald şi greu pe obrazul tânărului.

— Grotesc, aşa eşti, grăsane, şuieră Zak, un monstru cu o hazna în loc de creier.

Individul deschise gura să vorbească, dar din gâtlejul uscat ca nisipul nu-i răzbătu decât un miorlăit sufocat. Chipul îi devenise şi mai alb, dacă era posibil, cu ochii enormi şi plini de-o spaimă aproape comică.

Zak zâmbi, un surâs straniu, îngheţat, iar grăsanul se retrase brusc, cu trupul alb unduindu-i-se, plescăind stângaci şi, în timp ce se retrăgea, atinse lanţul geamandurii. Un picior i se zgârie

dureros de lemnul frânt, care păru să tresalte deodată, ca din proprie iniţiativă, încastrându-se între coapsele grase.

Omul ţipă de durere, iar sângele începu să păteze apa ca un nor de cerneală roşie, însă Zak nu simţi niciun strop de milă.

Câţiva pescăruşi se prăvăliră din cer, albi şi decişi, ca nişte vulturi fermecători, cu ţipete aproape la fel de sonore ca ale grăsanului, dar în timp ce Zak se îndepărta şi înota înapoi spre mal, ţipetele deveniră slabe şi neînsemnate.

*

Strada era pustie, cu excepţia urnii câine fără stăpân şi a unui vagabond care cotrobăia printr-o ladă de gunoi, imagine care-l înfioră pe Zak de greaţă şi stingherealã, ca şi cum s-ar fi reîntors în haosul nespălat al propriei sale copilării. O singură dată îl pusese mama lui să caute prin gunoaie: să scurme prin pungi de plastic pline de mizeria altor oameni, prin murdăria altora, iar el n-o iertase niciodată şi, când îşi dăduse seama cum îl rănise, femeia încercase să se răscumpere. O, cât mai încercase.

Chiar şi acum, încă mai era uimit că-i trebuie atât de mult timp ca să înţeleagă că nu putea face nimic pentru a compensa viaţa pe care-l silise s-o trăiască: dezrădăcinarea, umilinţele, bărbaţii care intrau şi ieşeau din duhoarea de beţigaşe aromate a patului ei, după ce-i gustaseră trupul mare şi puternic, mereu atât de dispus să primească şi să

se bucure. Atât de uşor de folosit. Amorul liber nu murise odată cu anii ’60, nu atâta vreme cât se găsea mama lui prin preajmă. Încă mai ţinea o făclie. Încăpăţânată să nu se stingă, încă se mai agăţa de acele probleme cosmice, îndepărtate, ca nişte clişee neanderthaliene, care-l făceau să-i vină să-şi verse maţele.

Totuşi, cea mai rea dintre toate era prefăcătoria pe care o crease şi-n caic credea cu adevărat – aceea că zădărnicia vieţii lor deţinea un anume înţeles, fiindcă se aflau *afară.* Ca şi cum asta ar fi fost destul – totul – un scop în sine: precum cărţile de Tarot, cristalele şi nebunia care amorţea nervii la festivaluri şi toate celelalte baliverne *New-Age* cu care-l hrănise forţat.

Fiul ei, Omul Călător.

Dar acea viaţă ea o alesese „nu el, şi datorită ei şi negase totul.

Avea pumnii strânşi şi, când se întinse, desfăcând braţele, îi tremurară. Iar mâinile lui erau extraordinar de sensibile, putând spune cu ajutorul cărţilor şi al bobocilor mai mult decât fusese vreodată în stare mama sa. Întâlnise sute de așa ziși clarvăzători, tămăduitori-prin-credinţă, metapsihici, chiromanţi la-cap-de-pod, suciţi care compuneau muzică nouă pentru compozitori morţi, dar majoritatea erau nişte şarlatani – sau şarlatane – pungaşi şi mincinoşi, sau idioţi naivi în care nu puteau crede decât nişte idioţi şi mai mari şi mai naivi. Iar pungaşii şi escrocii prosperau,

fiindcă lumea nu dusese niciodată lipsă de oameni dornici să fie uşuraţi de banii lor, dornici să adauge sare şi piper într-o viaţă plicticoasă şi lipsită de iubire.

Mama lui îl numise un "senzitiv” şi declarase că avea un dar adevărat (accentuat sau *adevărat)* şi-i zărise în ochi o lucire de invidie, şi încă ceva. Se încruntă, apoi clipi, înainte de ridica privirea şi a-şi da seama că ajunsese în faţa casei.

O urnă mare de teracotă stătea pe treaptă, lângă uşa plină de flori, care însă se ofileau repede: geranii, cerceluşi, iederă căzând în bucăţi sub arşiţa pârjolitoare. O muscă îl izbi pe la ureche, i se aşeză pe pielea umedă de sudoare, iar Zak o alungă nervos.

Jessica ieşise mai înainte, dar de-atunci trecuseră trei ore. Privi uşa masivă de lemn, inelul de bătut era un monstru din alamă, un impresionant cap de leu pe care-l trânti cu putere, ascultând apoi inconfundabilul ecou care-l înştiinţa că nu era nimeni acasă, cu excepţia păsării; cacadu-ul ţipa şi se zbătea cu speranţă, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

Zak se se întoarse şi porni înapoi pe stradă, când o văzu venind spre el. Jessica privea pietrele caldarâmului, cu umerii puţin aplecaţi, cu şuviţe de păr castaniu, bogat răsfirate din cocul larg pe care-l purta la ceafă. Purta o fustă de bumbac bej, până sub genunchi, o bluză deschisă la gât şi sandale mici de piele care lăsau să i se vadă

unghiile lăcuite cu un auriu-oranj. Într-o mână ducea o sacoşă umflată, iar peste piept avea petrecută cureaua lungă a unei mici poşete cafenii. În celălalt braţ i se odihnea un buchet de flori înfăşurate în hârtie verde – irişi şi margarete mari, albe.

Porni spre ea, studiind-o fascinat, cercetând fiecare parte pe rând până le absorbi pe toate şi, când Jessica ridică privirea, îi văzu ridurile ce-i încreţeau fruntea, îi simţi tristeţea şi fu izbit de o imensă dorinţă de-a o proteja şi ocroti.

— Pot să te-ajut?

Îl privi surprinsă, când Zak întinse mâna, să ia sacoşa.

— Nicio problemă, serios.

El luă totuşi sacoşa, în pofida protestului ei nehotărât, apoi trecu pe lângă ea şi parcurseră în tăcere restul drumului, până când Jessica se opri în faţa casei. Zak aruncă o privire spre uşă şi spre capul de leu, pe care razele soarelui îl transformaseră în aur.

— Iar mâine, spuse el cu grijă, la ce oră ai vrea să începem?

Jessica îl privi fără expresie, Zak înţelegând că uitase.

— Poate ai vrea sa stabilim altă zi?

Chipul ei se limpezi, şi clătină din cap.

— Nu, nu. Mâine e bine, şi n-ar strica să începem devreme, până nu se face prea cald. La nouă ţi-ar conveni?

Dădu din cap, rămânând din nou tăcuţi.

— Vrei să intri la o cafea? spuse Jessica pe neaşteptate, privind sacoşa pe care Zak încă o mai ţinea în mână. Ai fost foarte amabil.

— Mă numesc Zak, apropo, iar cavalerismul e una dintre virtuţile mele, spuse el cu blândeţe, dar nu, mulţumesc. Trebuie să ajung la o întâlnire cu proprietarul.

Nu era o minciună prea mare şi, în plus, îi simţea nevoia de a fi singură. Oferta nu fusese decât un exemplu al bunelor ei maniere, de respectabilă clasă medie, lucru care pe Zak nu-l deranja, ba chiar i se părea fermecător; în ce-l privea pe el, nu era decât o nouă dovadă a calităţilor ei de parteneră şi, într-un mod ciudat, îl făcea s-o dorească şi mai mult.

— Iar eu sunt Jessica, spuse ea, mijind în soarele puternic ochii întunecoşi şi limpezi. Pe mâine, atunci.

— Pe. Mâine, răspunse Zak.

*

În casă părea a domni un întuneric peste măsură de adânc şi răcoros. Jessica puse sacoşa pe masa din bucătărie şi începu să despacheteze cumpărăturile. Într-un colţ stătea un telefon fixat pe perete şi-i aruncă o privire în timp ce trecea încoace şi-ncolo, pe când în minte i se forma inevitabila imagine a lui Tom. Se opri o dată şi chiar puse mâna pe receptor, dar apoi o desprinse şi străbătu încăperea să dea drumul fierbătorului,

pentru a-şi face o cafea, pe care n-o dorea. Se rezemă de dulap, cu braţele încrucişate, aşteptând ca apa să dea în clocot, însă privirea i se tot furişa înapoi spre telefon. Închise strâns ochii, ca pentru a alunga viziunea, numai că era prea târziu; tot timpul fusese prea târziu.

Desigur, îi ştia pe dinafară numărul de la birou, cel ce-i trebuia era numărul din Eastbourne, pe care nu-l avea. Încă mai putea fi acolo, iar Jessica nu dorea decât să vorbească un minut cu el, atâta tot, doar câteva cuvinte banale pentru a se linişti.

— Linda?

— Bună, Jessica. Cum a fost masa?

— Bună… replică ea şovăitoare, dar cum ai…

Ceva zvâcni înăuntrul ei, o intuiţie ucigătoare.

— Se vede că a fost o surpriză fermecătoare, continuă vocea Lindei, Tom venind tocmai de la licitaţia din Eastbourne…

Jessica deschise gura să vorbească, dar nu spuse nimic.

— Pe Derek nu-l văd făcând aşa ceva pentru mine, n-are niciun dram de romantism în suflet. Ghinionul meu.

— E acolo, Linda?

— Tom? A, nu, acum nu e. A lăsat nişte chei şi-a plecat imediat înapoi. E unul dintre hotelurile acelea vechi de pe malul mării – mult Art Deco (Stil de artă decorativă lansat în anii ’20-’30, caracterizat prin forme geometrice şi culori vii) la mijloc, se pare, iar licitaţia nu se va termina până

spre sfârşitul după-amiezei, sau chiar diseară.

— Înţeleg.

— Să-i transmit un mesaj?

Jessica privea pe fereastră, unde o muscă albăstruie se ciocnea capricioasă de geam.’"

— Alo, Jessica? Mă auzi?

— Da.

— Să-i transmit vreun mesaj?

— Nu. Nare importanţă.

— Eşti sigură?

— Da, serios. Nu era nimic.

— Atunci, să-i spun ă l-ai căutat?

— Nu,. Răspunse Jessica. Nu e nevoie.

Avu un moment senzaţia că i se întorcea stomacul pe dos, fiind totuşi surprinsă cât de calmă-i suna vocea când îşi luă rămas bun de la Linda şi puse receptorul în furcă.

Nimic mai simplu decât să afle aşa. Ca o intrigă proastă într-o melodramă de după-amiază. Gândurile îi reveniră în urmă, spre trecutul apropiat şi toate acele momente de chin şi incertitudine pe care şi le reprimase cu grijă. Inspiră adânc, tremurător, dar aerul părea lipicios şi stătut şi simţi că i se cam făcuse rău.

Pe masă zăceau irişii şi margaretele încă învelite în hârtia lor verde de mătase. Maşinal, găsi o vază şi începu să despacheteze florile, înainte de a le tăia tulpinile şi a le pune în apă una câte una.

*

— Trebuie s-aştept până se întoarce, spuse

Keith, privind-o îndeaproape pe Emma, care se agita prin încăpere.

— Asta înseamnă probabil încă o oră, cel puţin.

— Pot să stau pe-aici?

— Nu.

— De ce?

— Părea întristat, dar nu făcea decât s-o îmboldească.

— Sunt ocupată, în caz că n-ai observat. În plus, lui Jonathan nu i-ar conveni.

Keith repetă cuvintele la spatele ei, articulându-le mut, obraznic, apoi vorbi tare:

— E vorba de bani, ca de obicei.

— Chiar aşa?

Dar ştia, Jonanthan tunase şi fulgerase despre cum îl umilise Keith încă din weekend şi pe bună dreptate, bănuia Emma, numai că exista ceva nostim, chiar isteţ, în mica acrobaţie a lui Keith, deşi n-ar fi îndrăznit s-o spună niciodată.

— Dar merit, puiule, desfăcu el braţele, pocnind din degete, după care făcu o piruetă. Înţelegi ce vreau să zic?

— Nu tocmai, răspunse nepăsătoare Emma. Ar trebuie să fii disc-jockei, nu Fred Astaire.

— Nu-i rău, puştiu', nu-i deloc rău. Ai simţul umorului, la urma urmei.

— Asta ce-ar vrea să-nsemne?

— Păi, regele Dick de pe Muntele de Balegă nu-i ceea ce s-ar numi „un butoi de hohote", aşa-i? Credeam că eraţi amândoi la fel.

Atâta doar că ştia adevărul. O fi fost Emma mica sclavă la galere a lui Jonathan, dar cu câteva ocazii (euforice, se cuvine precizat) îi dăduse motive să spere că putea avea mai multe calităţi decât crezuse el.

— Ai terminat?

Keith rânji. Emma era plictisitoare şi directă şi cam obtuză, dar drăguţă, cu curbe, şi-l ispitea. Nutrea de mult o fantezie de-a o reforma într-o noapte de pasiuni, dar Dumnezeu – sub chipul lui Jonathan – se băga mereu în drum..

— Nu-s sigur nici c-am început măcar.

Izbucni în râs, fiind răsplătit cu o îmblânzire a expresiei ei.

Şi trebuia să admită că regele Dick era arătos, nu încăpea nicio îndoială, dar rece şi fără haz şi constipat. Şi nu putea fi bun de nimic la pat, specific tipilor arătoşi; practic, toate fetele cu care se culcase (şi fuseseră destule) i-o spuseseră, era şcoala de gândire:” Culcă-te şi adoră-mi trupul, iubito”. Faptul de-a fi urât, pe de altă parte, putea avea meritele sale; îl ajutase pe Keith să încerce mai sârguincios şi, efectiv, îl făcuse foarte priceput, chiar foarte, foarte priceput, între vechile cearceafuri. Dar dragostea faţă de femei ajuta, o ştia şi pe asta, şi le iubea pe toate.

— Ar trebui să vii cu mine într-o seară, adăugă el.

— Ţi-aş arăta cum stă problema.

Şi nu numai problema sexuală îl atrăgea la

Emma, ci tot acel teritoriu nedescoperit; exista în el ceva care voia s-o facă să *râdă*, să-şi descreţească fruntea, să se cocoşeze, să se desfacă-n bucăţi doar de-amorul artei. Keith ajunsese demult la concluzia că viaţa fără râs şi un strop de risc nici nu era viaţă.

— N-aş crede, Kheith.

— De ce? Nu trăieşti decât o dată. Ce-ai de pierdut?

— Nu, Keith.

— Haide, insistă el, fii *reală.*

— Nu.

— Puiule, clătină Keith din cap cu tristeţe, deschizând larg braţele, nu ştii ce pierzi.

— Nu-s puiul tău.

— Of, măi frate, oftă el dramatic. Care ţi-e proble-ma?

Preţ de-un fugar moment, Emma simţi pornirea irezistibilă de-a chicoti. Keith stătea pe marginea biroului ei ca o domniţă în şa, privind-o insinuant, cu pleoapele la jumătatea catargului şi gura sa mare deschisă doar atât cât să-i vadă vârful foarte roz al limbii. Începu să se aplece spre ea şi, apropiindu-se, Emma îi simţi mirosul înţepător şi sufocant al *after-shave-ului* ieftin, strâmbând din nas.

— Christoase Atotputernice. Acum ce mai e?

— *After-shave-ul* tău.

Keith roşi, iar Emma se simţi puţin ruşinată.

— Domnul şi stăpânul tău e aici?

Capul Emmei zvâcni în sus. În uşă stătea Zak.

— Dacă te referi la Jonathan, nu, nu e, se ridică ea, îndepărtându-se de birou.

— Instalatorul a uitat asta… Zak ridică un burghiu. E uimitor, ce lasă oamenii în urmă.

— Le dau telefon, spuse ea.

— N-au găsit nimic.

— Nimic?

Îl privi în aşteptarea confirmării sau a unei explicaţii.

— Nimic, repetă el. N-ai văzut nota?

— Nu.

Privirea Emmei se îndreptă spre biroul lui Jonathan şi văzu hârtia subţire, roz, pe care n-o observase, depusă pe mapa lui.

— Jonathan n-o să fie prea încântat. În fond, toată porcăria aia din chiuvetă trebuie să fi venit de undeva, iar locul evident pare a fi pivniţa.

Zak ridică din umeri.

— Probabil un cadavru pe jos, pe undeva… zidit în pereţi, spuse arţăgos Keith.

Emma îl fulgeră cu o privire şi oftă.

— Nu-l lua în seamă pe Keith, spuse ea. Oricum, un miros tot *este.*

— Pivniţa a fost neglijată; are motive să miroasă cam stricat.

— Stricat! pufni Keith. Dom’le, căcatul ăla de pe ţeavă nu era din lumea asta. Jonathan aproape c-a leşinat.

— Probabil a fost blocată mult timp, continuă

Zak. Poate acum s-a eliberat, problema e rezolvată.

— Mda, făcu Keith cu îndoială. Poate.

Uşa se trânti în spatele lui, făcându-l să tresară.

— Cine-i idiotul care-a ocupat locul meu de parcare?

Fay stătea în prag, clocotind de mânie.

Nimeni nu răspunse.

— Ei?

Emma o privi un moment cu gura căscată.

— Ce loc de parcare? întrebă ea. Nu sunt locuri de parcare, nu din câte ştiu eu, cel puţin.

Fată purta o bluză albă, aproape transparentă, astfel că sânii i se vedeau foarte clar.

— Greşit. Am eu unul. Iar în clipa asta şade pe el o-mpuţită de dubă mare şi neagră.

— Ce te face să crezi că noi avem vreo legătură? întrebă Keith cu o blândeţe înşelătoare, jucându-şi ochii peste sânii ei.

— Fiindcă are cuvintele Keith Valii, D.J., trântite pe ea cu litere aurii, obscene, înalte de-o milă.

Iar literele erau pictate prost şi destrămate spre înapoi pentru a indica o viteză pe care antichitatea aia cu motor nu putea s-o atingă niciodată.

— Poate că dacă ţi-ai lua o clipă ochii de la ţâţele mele, ai fi-n stare să-ţi aminteşti cum te cheamă. Şi te cheamă Keith, este?

Keith dădu din cap.

— Ei, mişc-o de-acolo.

Keith clătină din cap.

— Acum.

— Locul ăla de parcare nu aparţine nimănui şi eu am ajuns primul.

— S-o crezi tu.

— Nu-mi va mai trebui multă vreme.

— Mă cac pe cât de multă vreme îţi trebuie. Mie-mi trebuie acum.

Keith se apropie de fereastră şi privi afară.

— Mai sunt câteva locuri libere pe stradă.

— Vreau locul *meu.*

— Va trebui să aştepţi.

— Mă *fut.*

Keith ridică sprâncenele.

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit.

— Şi?

Ridică din umeri.

— Regret, cucoană..;

Halal cucoană.

— Maşina rămâne unde e.

— Nenorocitule.

— Cum am spus, regret.

Şi desfăcu braţele într-un gest care spunea că nu avea ce face.

Ochii lui Fay se dilatară neîncrezători.

— Întâmplător, cumnatul meu cunoaşte multe persoane foarte importanţe de pe-aici.

— Ei, nu zău, replică el, cu o umbră de rânjet.

— Cum ar fi Comisarul de Poliţie, de pildă.

— Mi se rupe de el, răspunse Keith, mai puţin

convins decât se simţea. Da’ cumnatu-tău cine-i, în fond?

— Tom Innes.

— N-am auzit de el.

Pe obrajii ei se iviseră două pete roşii febrile, în timp ce-l privea furibundă, după care se întoarse spre Emma şi în sfârşit spre Zak, dar acesta nu făcu decât s-o privească la rându-i, căci încă mai încerca să asimileze noua descoperire, aceea că era sora Jessicăi. Cu ochiul minţii, o văzu cu bărbatul acela, amantul ei, căcatul de soţ al Jessicăi, folosindu-şi părul pentru a-l aţâţa; îmbrobodindu-l pe el şi slăbiciunea lui cu şuviţele-i roşii ca focul, ca un şarpe încolăcindu-se.

Şi totuşi, nu se deosebea atât de mult de Jessica, decât că orice asemănare, pentru Zak, era o blasfemie. Iar de dinăuntru era urâtă..

Dar, chiar în timp ce privirea lui Fay se oprea asupra sa, ochii îndepărtaţi în cap îi deveniră atenţi şi se produse o schimbare, o desfăşurare, un fior delicat, foşnitor ca hârtia, cu furnicături încete în josul abdomenului.

— Tu cine eşti?

— Locuiesc aici, răspunse el şi aruncă o privire spre Emma. Într-un fel.

În spatele Emmei se afla o fereastră şi, prin ea, Zak îl văzu pe Jonathan coborând din maşina sa şi apropiindu-se.

— Cred că am să mă mut.

— De ce? întrebă Fay.

— Fiindcă aşa vreau.

— Uneori, mă las pradă nervilor.

Faţa i se îmblânzise, iar vocea-i era acum mătăsoasă, aproape senzuală..

Zak îi ignoră remarca şi se întoarse spre ceilalţi.

— Pe curând.

— Pe curând, dom'le, îi făcu Keith semn cu ochiul, arcuind spre Fay o sprânceană, lucru pe care Zak îl trecu imediat cu vederea.

— Da… pe curând, spuse şi Emma, şi mulţumesc că ai adus burghiul.

— Nicio problemă.

— Fay vru să spună ceva, dar strânse fălcile, în timp ce Zak pleca.

— Ce se întâmplă? Jonathan se opri în uşă, cu privirea ațintită asupra lui Fay, însă se întoarse repede spre Emma şi spre ochii ei rotunjiţi de surpriză, înainte de a reveni spre Fay cu vizibilă curiozitate, pe Keith neglijându-l complet.

— Cineva şi-a parcat nenorocita de dubă neagră pe locul meu, repetă îmbufnată Fay, încă urmărind cu ochii spatele lui Zak, care se îndepărta.

Cu mişcări extrem de calculate, Jonathan îşi propti, mâinile în şolduri şi se uită la Keith, afişând imediat o expresie iritată şi îngâmfată.

— Acum ce ţi-ai mai pus în cap?

— N'ica, n'ica… răspunse exasperat Keith. Christoase atotputernice! Doar dacă nu cumva a devenit deodată ilegal să-mi parchez maşina în faţa casei. Pe-aici e parcare gratuită, în caz că n-ai

observat, n-am încălcat nicio lege.

— Vorbeşti despre locul *meu* de parcare îl fulgeră Fay cu privirea.

— Drumul ăla nu aparţine *oricui,* îşi agită Keith braţul prin aer, nervos.

Privirea lui Jonathan fu atrasă ca de un magnet spre îngrozitoarea cămaşă galbenă a lui Keith şi petele de transpiraţie ce i se întindeau la subsuori. Închise un moment ochii, după care ridică mâinile să oprească discuţia.

— În regulă, în regulă. Mută şi tu maşina, Keith.

— De ce dracu' s-o mut?

— Fiindcă aşa zic eu, îşi repezi Jonathan degetul mare spre stradă.

Pe chipul lui Keith se ivi o expresie de dezgust voalat străveziu, ştiind că era inutil să se mai opună. Pur şi simplu nu era ziua potrivită în mama mă-sii.

Nu spuse nimic în timp ce pornea spre uşă, deschizând-o larg, înainte de a ieşi. Jonathan aşteptă bufnitura uşii trântite, dar aceasta nu se auzi.

Keith mută duba întocmai cum i se spusese, până nu se mai văzu. Emma o privi retrăgându-se şi încă mai putu auzi murmurul îndepărtat al motorului şi pârâitul în surdină al eşapamentului îmbătrânit, mult timp după ce maşina dispăruse.

*

Era devreme, iar soarele strălucea pe cerul senin dar încă pâclos, astfel că arşiţa părea

înşelător suportabilă şi ziua plăcută; o zi plină de posibilităţi. Zak aşteptase mai mult de-o oră, dar nu-l deranja; avea să apară curând, cu credinciosul ei şevalet şi celelalte lucruşoare auxiliare care ajunseseră s-o reprezinte pe Jessica.

Şedea rezemat de un copac, simţind formarea plăcută şi familiară a cuvintelor pe buze…

— Poate fi înţelepciunea închisă într-o baghetă de argint? Sau Dragostea într-un vas de aur?

Zâmbi, memoria nu-l trăda niciodată; putea redeştepta în. Minte poezii sau poveşti întregi, chipuri, scene şi. Conversaţii. Uneori, capul îi părea plin de cuvinte, gândurile şi visele altora. Se gândise adesea că dacă această viaţă ar fi fost diferită, ar fi putut studia literatura sau istoria, sau clasicii, şi ar fi fost unul dintre acei cărturari fuduli, pe sema cărora toţi făceau atâta caz, dar lui nu-i păsase niciodată prea mult de „toţi”, sau de părerea lor, „toţi” însemna societatea, însemna autoritatea, însemna găoaze şi totuşi acum, minunea minunilor, Zak dorea o bucăţică şi pentru el însuşi.

Mintea îi reveni la versurile pe care le rostise şi articulă din nou cuvintele pentru el însuşi, mut, iar şi iar. Poate-ar fi reuşit să devină scriitor.

Atunci o văzu. Jessica ieşea pe uşă, cu stângăcie, căci ducea în braţe o colivie, iar Zak o putea auzi vorbindu-i păsării albe, gângurindu-i printre zăbrele să nu se sperie. Depuse colivia pe pietrele curţii şi reintră pe uşă, cu şoldurile legănându-i-se

infim, inocent-lasciv, spre a reveni cu o măsuţă pe care puse colivia. Fătând un pas înapoi, potrivi poziţia coliviei, îşi şterse mâinile de pantaloni şi dispăru din nou înăuntru.

Zak se ridică, începând să înainteze spre casă şi apropiindu-se, i se păru că-i putea simţi mirosul în aerul cald, parfumul ei propriu. Îl ducea cu gândul la sex şi la locul cald şi umed dintre picioarele ei. Simţi fierbinţeala crescând, acea veche poftă crudă care-i putea face capul să i se învârtească. S-o aibă pe Jessica, în toate locurile ei tainice.

Deschise poarta şi urcă cele trei trepte până la curtea pietruită. Când reapăru, *Jessica* privea *în altă* direcţie, dar Zak putu să-i vadă pe faţă expresia bântuită, uşoara roşeaţă 3in jurul nasului, care-i dădea de veste că plânsese. Descoperise că aureola perfectului ei bărbăţel alunecase, că atârna căzută pe undeva prin preajma socotelii lui vagaboande?

— Pot să te-ajut cu ceva?

Jessica tresări.

— Doamne, nu-mi dădusem seama că erai aici.

— Dac-aş fi avut o trompetă, îmi făceam intrarea cu fanfară.

Ea clătină din cap, zâmbind, tremurător însă, ca şi cum ar fi costat-o un mare efort.

— Fără trompete, te rog, nervii mei nu le-ar suporta.

— E totul în regulă?

— Jessica deveni puţin mai ţeapănă şi se

întoarse în căutarea unei sticle cu vin.

— Nimic pe care să nu-l vindece un strop de poşircă. Ştiu că-i devreme, dar ai vrea un pahar?

— Cred c-am să mai aştept.

— Foarte înţelept, însă aduc totuşi încă unul.

Zak o privi plecând, după care se apropie de colivie şi se apleca să se uite printre gratii la cacadu. Acesta părea să-l privească la rându-i, ba chiar ochii săi negri, ca de peşte, se îngustară, chipurile, în timp ce băiatul şi pasărea se uitau unul la altul, dar apoi se retrase, păşind repede înapoi pe stinghie, cu penele înfoiate şi moţul de pe cap ridicându-se ca părul de la ceafa cuiva.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

Zak se ridică.

— Nu face nimic. Pasărea e a ta?

— A soţului meu, răspunse Jessica pe un ton straniu de inexpresiv. Aş dori să plouă, zile şi zile-n şir. M-am plictisit aşa de tare de vremea asta nenorocită.

— Toată lumea s-a săturat de ea.

— Serios? întrebă ea vag.

Mai stătu pe loc un moment, înainte de a se întoarce spre el.

— Începem, ce zici?

— Bine.

— M-am gândit c-ai putea să te aşezi aici, îi indică Jessica un scăunel pliant. E foarte comod, cel puţin pentru un timp, şi am pus pasărea drept în faţa ta, ca să ai spre ce te concentra când te

plictiseşti.

— N-am să mă plictisesc.

— Ba eu cred că da, replică ea, exagerat de veselă. E una dintre puţinele certitudini ale vieţii.

Zak o privi şi spuse cu blândeţe.

— Iar viaţa poate fi plină de surprize.

— A, da…

Acum în vocea ei se simţea o undă de amărăciune şi întinse mâna după pahar.

— Aici ai dreptate.

Zak se aşează, iar Jessica se îndreptă spre scaunul ei, aşezându-se oblic faţă de el.

— Azi am să fac doar câteva schiţe. Nu voi începe tabloul propriu-zis până nu-s sigură ce vreau să pictez…

Se opri. Simţindu-se dintr-o dată cumplit de nesigură.

— …sau, cel puţin, cum vreau să evolueze.

— Tu hotărăşti, replică el, şi nu-i nicio grabă.

Jessica luă o bucată de cărbune, o rostogoli printre degete şi privi îndelung albeaţa orbitoare a foii de hârtie, înainte de a reveni cu ochii la Zak şi din nou, definitiv, spre coală. O Antarctică lipsită de prieteni.

N-o putea face. Mintea îi îngheţă, crispată şi neputincioasă. Se întrebă cum îşi închipuise, din capul locului, că putea începe, dar dimineaţă se oţelise să se-apuce de lucru, în ciuda lui Tom şi a minciunilor lui, a înşelătoriei lui. Şi încercase atât de tare să alunge totul, însă conştiinţa faptului îşi

revendica intrarea şi, odată ce-o făcu, Jesica avu impresia că urma să urle de-a binelea.

— Cred c-am să beau puţin.

Şi nu-i spusese nimic lui Tom, fiindcă era speriată. Venise acasă, făcuse baie, mâncase de cină şi se aşezase la birou, rămânând acolo. Atât de absorbit în propriile-i gânduri, încât nici nu remarcase tăcerea şi deznădejdea, sub scuza unei migrene, dar i-ar fi putut citi totul în ochi, dacă s-ar fi ostenit să privească..

Întinse mâna spre paharul pe jumătate gol, ca o oarbă, şi-l ridică la buze. Dar avea să-i spună ceva, nu? Trebuia, fiindcă nu mai putea continua astfel. Totuşi, la ce-ar fi folosit adevărul? Ce rost avea să ştie?

— Jessica?

Înghiţi cu nod, cu gura plină de acreală. Poate se înşela, poate se repezea la nişte concluzii insuportabile numai pentru că în acest moment se simţea de-o vulnerabilitate atât de grotească. Iar în adâncul inimii nici n-o putea crede cu adevărat. Doar nu Tom…?

— Jessica?

Clipi din ochi, revenind spre chipul lui Zak.

— Pardon?

— Vinul acela… m-am răzgândit.

— A, da, răspunse ea repede, scoţând un uşor sunet deznădăjduit. Desigur.

O privi aplecându-se după sticlă şi se întrebă ce-ar fi spus dacă auzea că gândurile ei abătute îi

erau întipărite pe faţă cu litere cenuşii.

Jessica veni spre el, întinzând braţul gol pentru a-i da paharul cu vin, pe care-l umpluse până sus, iar Zak îi apucă mâna. Care tremura, pe jos căzând stropi de lichid şi întinzându-se o pată pe pietrele curţii.

Cu o mână luă paharul, iar cu cealaltă îi prinse mâna, şi surâdea, un surâs atent, trist. Ştia, instinctiv, că era momentul să dea dovadă de reţinere, să nu insiste sau să preseze, ci să se arate preocupat, tandru, aproape afectuos. Blând ca un mieluşel.

Ochii Jessicăi erau atraşi spre chipul lui frumos, spre gură, zâmbet, şi se pomeni că avea în el o încredere de la sine înţeleasă, că voia să-i spună totul, să reverse tot ce-avea în minte.

Strânsoarea lui Zak era fermă, greu de desfăcut, iar mâinile li se potriveau de minune. O strânse doar puţin mai tare, până-şi simţi propria căldură delicioasă şiroind dintr-însul, în ca, prin palmă, prin vârfurile degetelor, şi văzu sângele, nedumerirea, neputinţa, inundându-i faţa.

O, Jessica.

Câteodată, îşi spuse Zak, cuvintele nu exprimă ceea ce am dori. Câteodată, e mai bine să nu spunem nimic.

Capitolul 4

Zak slăbi foarte încet strânsoarea, apoi îi

întoarse uşurel mâna cu palma în sus. Palma lui Jessica era albă, tremura uşor şi, un moment, fu ispitit s-o ducă la buze, să-i mângâie pielea fragedă, sărată, cu limba sa nerăbdătoare; în schimb, o netezi pentru a-i putea privi toate liniile,

— Ce faci?

Vocea ei era nesigură şi din obraji îi fugise parţial culoarea. Trase adânc aer în piept şi simţi tensiunea, panica, risipindu-se, în locul ei cuprinzând-o calmul treptat al obişnuitei stăpâniri de sine.

— Încerc să-ţi ghicesc în palmă.

— Ştii să faci aşa ceva?

— Uneori.

Şi nu vru să știe mai mult de-atât, se temea să-i privească faţa şi să vadă adevărul, sau cealaltă calitate pe care nu i-o putea identifica, aceea care i se arăta câteodată în ochi, dar nu era acolo niciodată când se uita a doua oară..

— Aş prefera să n-o faci.

— Nu-ţi voi spune nimic ce nu vrei să auzi.

— Atunci, nu devine cam fără rost?

— Chiromanţia a apărut în sânul uneia dintre cele mai vechi civilizaţii, spuse el, neluându-i în seamă protestul. Mâna stângă dezvăluie atributele şi înclinațiile pe care le-am moştenit, iar dreapta, ce anume am făcut din ele.

Ridică ochii, surprinzându-i privirea neliniştită.

— De ce te temi aşa?

Jessica roşi şi strânse pumnul.

— Nu vreau să ştiu, Zak.

Era sfâşiat între a-i spune ce văzuse şi propria-i voinţă, dar nu fusese decât o întrezărire şi nu putea fi sigur; nu voia să fie sigur. Darul său, acea cunoaştere dinlăuntrul sinelui, electrizându-i simţurile. O clipă, fu zguduit de un sentiment de singurătate şi îl cuprinse o senzaţie de oboseală.

— Iartă-mă, spuse ca.

— N-am de ce. Trebuia să-ţi fi cerut voie.

— Eu sunt de vină, adăugă stângace Jessica. Se pare că am prea multe pe cap.

— Ştiu.

Îi privi pumnul strâns, rezemat pe genunchi. Avea o mică aluniţă la baza degetului mare şi una şi mai mică în locul unde mâna se unea cu articulaţia antebraţului.

— Cu ce te ocupi, Zak?

— Cu ce?

— Ca să ai din ce trăi.

— Ghici.

Jessica îi zâmbi.

— Ceva în legătură cu muzica?

— Poate.

— Şi trebuie să fie o ocupaţie nocturnă…

— Trebuie?

— Aşa s-ar explica de ce stai atât de mult pe-aici în timpul zilei.

— Continuă…

Clătină din cap, cu surâsul lăţindu-i-se.

— Cred c-am ghicit de prima dată când te-am

văzut.

— Ce ai ghicit? o întrebă el încet.

— Că eşti D.J.

Adică să le pună muzici nocturne flecarilor şi nătărăilor. Ar fi fost interesant.

— Aha.

— De ce „aha”?

— Întotdeauna o ghiceşti atât de bine?

Nu tocmai o minciună, ceea ce în acel moment era important pentru el.

Nu, răspunse Jessica, nu ghicesc deloc.

Şi iar apăru expresia aceea, acea umbră îndărătul ochilor, căci se gândea la nepreţuitul ei soţ.

— Cineva mi-a spus odată că toate lucrurile trebuie să treacă.

— Chiar trebuie, Zak?

Coborâse glasul, dar faţa ci era nemişcată, goală de orice expresie.

— Nimic nu rămâne la fel, Jessica, totul se schimbă; stă în firea lucrurilor. Iar schimbarea poate fi spre bine.

Ştia că Jessica nu prinsese mesajul implicit al cuvintelor lui, dar ceva avea să-i rămână în minte, ceva care ulterior urma să-i deschidă lui drum, când va fi venit adevărata schimbare.

— Nu cred că sunt prea bună la schimbat.

Vocea-i era atât de scăzută, încât Zak se aplecă s-o audă mai bine. Se întreba dacă Jessica ştia că gura ei mică şi tristă era aproape perfectă, cu

buza de jos puţin mai plină decât cea de sus. Privirea lui îi urmări curbura feţei spre gât, până la deschizătura bluzei albe, ţigăneşti. Drăgălaşă, bluza, cu găitanele ei frumoase şi floricelele brodate, trandafirii ca gura Jessicăi. Îi venea s-o atinsă. Se închipuia pe sine făcându-i diverse lucruri, lucruri la care niciodată nu visase. Imaginându-şi acea frumoasă gură deschisă, – flămândă: făurită pentru dragoste, pentru sex; chinuindu-l.

— Poate… spuse ea, ca şi cum ar fi ştiut, ar trebui s-o luăm de la început mâine.

— Dacă vrei.

*

Emma îl irita şi, în ultimul timp, iritarea devenise mai neplăcută. Jonathan se întreba de ce-i trebuie atâta vreme ca să-şi dea seama, şi totuşi cunoştinţa faptului îl sâcâia, îl hărţuia ca şi cum, chiar şi acum, n-ar fi existat decât jumătate din poveste şi încă ceva care-i scăpa, ascunzându-se furiş sub suprafaţa existenţei cotidiene.

Emma fusese, era, singura lui adevărată iubită; niciuna dintre celelalte, mai demult, nu durase, iar acum abia dacă-şi mai putea aminti numele lor, necum şi feţele, drăguţe şi goale. Toate fuseseră frumuşele, de atâta lucru era sigur, căci fusese şi rămăsese întotdeauna singurul lui criteriu faţă de sexul opus.

Îşi pierduse fecioria cu Emma, deşi ea n-o bănuise niciodată, şi bănuia că la douăzeci şi doi

de ani era cam târziu pentru un bărbat, dar femeile nu fuseseră niciodată o prioritate majoră pentru el, niciodată nu-l împinseseră în accese de pasiune şi aventuri erotice: nu-l distrăseseră.

Emma fusese şi ea fecioară. Îi plăcea asta; însemna că era neatinsă, *curată.* Exista ceva dezgustător în faptul de-a şti că trecuse pe-acolo un alt bărbat înaintea lui, poate chiar mai mulţi bărbaţi; ceva indescriptibil de ofensiv, în cunoaşterea faptului că putuse fi invadată şi, prin urmare, întinată de carnea altcuiva, de penisul fierbinte şi slinos al altuia.

În multe privinţe, Emma era o parteneră perfectă, iar el dorea, ba nu *avea nevoie de* o parteneră; singurătatea nu era a stare pe care Jonathan s-o găsească deosebit de atractivă. SE la drept vorbind, o cunoştea pe Emma de mult, nefiind deci surprinzător că începea să-l calce puţin pe nervi. Era vorba de toată flecăreala ei despre căsătorie, desigur; necontenita ei mâncărime acolo unde nu se putea scărpina. Se simţea convins că totul avea să fie bine între ei, numai de-ar fi renunţat la binecuvântatul subiect şi l-ar fi lăsat în pace.

Femeile încă mai doreau nunţi, de preferinţă mari, albe şi enorm de costisitoare, chiar şi în aceste timpuri aşa-zis luminate ale femeilor-de-carieră, dar Emma nu era femeie-de-carieră şi nu avea nici dorinţa, nici capacitatea de a deveni. Ceea ce voia ea era cu totul altceva: un soţ, un

cămin şi câţiva copii.

Iar el nu voia. Dar nu era numai atât; perspectiva îl înfricoşa şi-i repugna, neputând să conceapă cauza sau să înţeleagă cât de cât, ceea ce era cu atât mai rău..

Sprâncenele i se împreunară şi-şi frecă ceafa, simţind că transpira în costum.

Jonathan stătea în picioare, pe aleea de beton crăpat, privind spre grădină. Se strâmbă, vârând mâna în buzunar pentru a scoate un pachet de ţigări, şi-şi aprinse una.

Pompă încet din ţigară, suflă pe gură un inel de fum şi, prin ceaţa, îl văzu pe Zak venind spre el.

Ochii lui Jonathan tresăreau ca muştele, la Fiecare mişcare a boschetarului. Băiatul hoinărea prin grădina comună aproape clătinându-se. În timp ce se apropia, Jonathan începu să se simtă nervos, ciudat de stânjenit, nelalocul lut chiar, în costumul yuppie de pânză. Totuşi, Zak era cel deplasat, cel care nu-şi avea locul acolo, viermele din proverbialul măr.

Aruncă o privire spre cerul albastru ca oţelul, îşi vârî un deget sub guler şi-şi lărgi cravata.

— Admiri priveliştea?

— Nu tocmai, replică scurt Jonathan.

— Stăpânul privindu-şi domeniile…

— Ha, dracu’, ha. Foarte nostim.

Jonathan aruncă ţigara şi o strivi apăsat, îndelung.

— Luasem o mică pauză, de fapt.

— Şi, cu ocazia asta, câteva fumuri clandestine.

— Nu te priveşte.

— Îmi pare rău c-am vorbit.

Zak se oprise în faţa porţii, cu o mână rezemată pe cârlig, ca şi cum încă nu s-ar fi hotărât să între.

— Şi ai fugit de mama focului, fireşte? aruncă Jonathan sarcastic. Îţi văd sudoarea şiroind de pe frunte.

Zak zâmbi.

— Nu te plictiseşti niciodată?

— Nu prea des. Citesc mult.

— De ce nu-ţi iei o slujbă?

— Sunt înaintea mea la coadă aproximativ trei milioane de oameni, în caz că n-ai observat.

În plus, nimeni nu l-ar fi angajat pe unul ca el, o haimana, un singuratic, un Om Călător al *ex-New-Age-ului.* Dumnezeule, nici măcar nu avea un număr de Asigurare Naţională.

Jonathan pufni dispreţuitor şi smuci din cap spre grădina luxuriantă.

— Ai putea ajuta la curăţirea ăsteia, dacă tot locuieşti gratis.

Zak nu spuse nimic.

— Aş putea-o pune ca condiţie ca să rămâi aici, să ştii.

— Ai putea? Nu cred.

— Dacă vreau să-ţi fac greutăţi.

— Dă-i-nainte, ridică Zak din umeri.

Deschise poarta şi începu, să-şi croiască drum prin iarba înaltă, spre treptele pivniţei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă rapid Jonathan, cu un straniu sentiment de panică, n-a fost decât o propunere…

Zak se opri, răsucindu-se.

— Care? întrebă el. Să curăţ grădina, sau să-mi creezi greutăţi?

Jonathan roşi.

— Ţi-aş putea plăti câte ceva, spuse el cu stângăcie, nu mult dacă nu ţi-e cu supărare.

Ce tot îndruga, înnebunise?

— Pentru grădinărit, adică?

— Pentru ce altceva să te plătesc?

Zak îl privi lung un timp, iar Jonathan simţi sângele năvălindu-i din nou în faţă, de astă dată şi mai profund, mai intens, răspândindu-se în sus din piept. Înghiţi de câteva ori, mărul lui Adam tresărindu-i dizgraţios deasupra gulerului de la costumul acela ridicol.

— Vrei să spui…

— Nunţiu la ce te referi.

Obrazul lui Jonathan palpita, pradă unui tic.

— Ba ştii.

Un curt moment, pe buzele lui Zak lunecă acel tulburător zâmbet atoateştiutor, care-l stânjenea pe Jonathan atât de mult, dar apoi se răsuci pe călcâie şi plecă. Boschetarul mai vorbi o dată, nepăsător, peste umăr:

Am să mă gândesc la grădinărit, apropo… le-anunţ mâine, sau poimâine.

Ticălos obraznic, Jonathan fierbea neputincios,

privindu-l cum se îndepărta, dar mânia lui lăuntrică era jalnică în comparaţie cu sângele care-i alerga acum prin vene.

Chipul lui Tom era scăldat într-o peliculă de transpiraţie. Ţi o roşeaţă prea intensă, ca şi cum ar fi fugit.

— Ai fost ocupat? întrebă Jessica.

— Mmmm, începu el să-şi frunzărească scrisorile de pe birou.

— Ca ieri.

Ridică privirea.

— Ieri?

Jessica îşi drese glasul, cu inima apăsând-o iritant în piept.

— Ai venit cu maşina de la Eastbourne. Trebuie să fi fost ceva urgent.

O privi cu gura căscată:

— De unde ştii?

— Am sunat-o pe Linda.

— Şi ce-a spus?

Groaza i se aduna într-un colţ al minţii, iar ochii-i deveniseră rotunzi şi întunecoşi, recunoscând vinovăţia ca nimic altceva.,

— Tu să-mi spui, Tom.

O fracţiune de secundă, privirile li se ciocniră.

— Am luat masa cu cineva.

— Cu mine, din câte se pare.

— Aşa a spus? încercă el să pară uimit, eşuând lamentabil.

— Da.

— E o prostie… probabil c-a făcut un scurtcircuit.
— Nu, n-aş crede.
— La ce faci aluzie?
— Cu *cine* ai luat masa?
— Cu un client.
— Care?
— Jess, o imploră el, ce-i asta?
— Vreau să ştiu cu cine ai luat masa,
— Pentru numele lui Dumnezeu.
— Cu cine, Tom?
— Cu Dennis Santana, izbucni el.
— Credeam că-i plecat în State.
— Uite că nu e.
Doamne, de s-ar fi gândit doar destul de rapid la o minciună convingătoare, dar în ultima vreme îşi simţea creierul clocit, plin de găuri. Prostii.
— Am să verific, Tom.
— Ce Dumnezeu înseamnă toate astea? ţipă el.
— Să verific?
— Nu fi ridicolă.
— Am să verific.
Chipul lui Tom căpătă o roşeaţă lividă.
— Mă ameninţi?
— Zii cum vrei.
— De ce faci asta?
— Vreau să ştiu ce se întâmplă.
— Nimic, insistă el. Nu se întâmplă nimic. Aduni doi şi cu doi şi-ţi dă douăşcinci.
— Oare?

— Da.

— Nu cred, Tom.

Vocea-i era scăzută, mult prea blândă şi înceată.

— Niciodată n-ai ştiut să minţi.

Şi Fay îi spusese acelaşi lucru. Tom se crispă în sinea lui, conştient de sentimentul acela bolnăvicios, înspăimântat, pe care-l cunoscuse în copilărie când întorcea paginile unei cărţi interzise.

— Jess, nu te repezi să tragi concluzii.

Nu voia să-l privească, aşa că întoarse capul spre perete, spre grădină, cu mâinile încleştându-se şi descleştându-se în spasme inconştiente.

— Nu mai faci dragoste cu mine, spuse ea brusc, cu o voce moale, îndurerată, n-o mai faci cu adevărat…

— Jess…

— Cine e?

— Ce vrei să spui?

— Nu mă mai trata ca pe o proastă. Termină cu jocurile.

— E o nebunie, clătină el din cap, trecându-şi agitat o mână prin păr.

— Spune-mi clar.

— N-am nimic de spus.

Ochii i se abătură dinspre ai ei.

— L-aş putea suna acum pe Dennis Santana.

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Să-l sun?

— Ce rost are, dacă eşti sigură că-i în State?

— E acasă soţia lui, răspunse ea calmă, o femeie drăguţă, care-şi aşteaptă soţul ca orice soţioară drăguţă.

Urmă un moment de tăcere.

— Ca mine.

— Termină.

— Sau mai e şi Linda, desigur. Aş putea reverifica la ea, *iarăşi.* Cred c-ar fi destul de surprinsă să audă varianta ta.

— Nu vreau ca Linda să fie amestecată în problemele noastre conjugale.

— N-ai şi „amestecat-o" deja, cum cu atâta eleganţă te exprimi? Ai minţit-o şi pe ea, ca şi pe mine.

— Te pripeşti, Jess. Crede-mă.

— Iar tu încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici n-am de gând.

Jessica îl privi, nevenindu-i să creadă, înfruntându-şi tremurul fatal al bărbiei.

— Jess… se rugă el, amintindu-şi de timpul petrecut cu Fay şi o altă rugăminte zadarnică pe care o exprimase.

Cacadu-ul, care fusese un martor tăcut al tuturor celor întâmplare, prinse deodată grai, iar Tom tresări.

— Christoase, şuieră el printre dinţi.

Pasărea ţipă din nou; înclină capul într-o parte şi începu o serie de scurte cârâieli sacadate.

— Încetează tărăboiul ăsta îngrozitor, se poate? Tom întinse mâna, lovind în colivie cu latul palmei.

— Nu face asta.

— Nu suport hărmălaia asta nenorocită.

Jessica traversă odaia, trase husa gri peste colivie, iar pasărea tăcu aproape imediat.

— Ai fost descoperit. Nu-ţi descărca ghinionul pe el.

— N-am fost nicicum. Şi n-am făcut nimic.

Mâna Jessicăi încă mai stătea rezemată pe colivie, când vorbi din nou:

— A fost o sumă cumplită aruncată pe fereastră, spuse ea calmă şi, într-un mod ciudat, acest lucru o durea mai mult decât toate celelalte.

— N-am vrut să iasă exact cum am zis… spuse jalnic Tom.

— A, ba cred că da, îl privi ea. A fost un cadou de ziua ta pe care nu l-ai dorit. Greşeala mea. Şi nu-ţi plac zilele de naştere, fiindcă eşti vanitos şi-ţi amintesc că îmbătrâneşti.

Şi nu avea decât treizeci şi nouă de ani.

Vanitos? Chiar era?

— Cred… începu el..

— Lasă-mă să termin, îl întrerupse Jessica, şi nu-ţi place pasărea, parţial prin asociaţie de idei şi parţial fiindcă o consideri o pacoste a dracului. Îl priveşti la fel cum ai început să mă priveşti pe mine când pronunţ cuvântul sex..

Sau când mă îmbrac ca să-ţi fac plăcere sau stau trează aşteptându-te să faci prima mişcare, una dintre vechile mişcări familiare care mă anunţau că vrei să faci dragoste. Şi ai redus cu succes

uşurinţa şi plăcerea cu care obişnuiam eu să te abordez pe tine, fiindcă mă tem atât de tare de refuz şi de expresia aia prudentă pe care ţi-o văd în ochi, completă ea gând..

— Nu mă mai vrei. Nu în felul acesta.

Tom se holba la Jessica de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată în faţa lui. Ochii ei ardeau de furie, iar în voce i se simţea tăişul acela care semnala că putea fi una dintre rarele ocazii când îşi pierdea firea.

— Palavre.

— Ba deloc.

— Chestia asta o ia razna, Jessica.

— Cred şi eu.

Şi exista o latură a ei căreia nu părea să-i prea pese, fiind atât de sătula de incertitudini, de-a nu şti.

— Eşti deprimată..

Tom se gândea la copii, desigur, sau mai curând la lipsa lor; iadul ei personal şi foarte privat şi ceva ce părea s-o rănească mult mai adânc decât pe el.

— Oare?

— Aşa cred.

— Iar „deprimarea” mea n-ar putea să aibă nicio legătură cu tine?

Privi disperat prin cameră, găsind cu uşurare paharul gol, arma pe care o căuta.

— Şi ai băut.

— Cum?

— De fiecare dată când vin aici se vede pe undeva cel puţin un pahar gol…

— Foloseşti arme ieftine, Tom, replică ea liniştită. Cea mai bună formă de apărare e atacul, n-am dreptate? — Subliniez doar un fapt.

— Acela era un singur pahar de vin alb, nu spirtoase.

Faptul că Tom avea dreptate, fie şi parţial numai, îi făcea sângele să-i clocotească-n trup.

— Ce-ai prefera? Valium sau rachiu? O criză-a-dracu-de-nervi?

— Jess…

— Nu mai tot repeta cuvântul ăsta.

— Ce? Dar e numele tău, pentru Dumnezeu.

— Eşti ridicol.

— Ai mai spus.

Jessica îi cercetă faţa, dureros de conştientă că era departe de ea ca stare de spirit. O profundă senzaţie de infinită dezamăgire o cuprinse, precum şi o goliciune puţin cam sinistră; deloc în genul ei.

— Bine, atunci, spuse, jură-mi că nu ai o aventură…

Se holbă din nou la ea. Prins.

— Jură, Tom.

— Doamne, e o copilărie nenorocită.

Adevărul i se citea în ochi prea clar pentru a nu fi recunoscut.

— Nu vrei, aşa-i? spuse ea cu grijă. Fiindcă nu poţi.

Tom era înecat de greaţă şi frică. Acum toate se aşezau la locurile lor, prăbuşindu-se peste el ca o tonă nenorocită de cărămizi.

— Uşa era deschisă… dar am bătut totuşi.

Ochii Jessicăi fulgerară spre uşă. Acolo stătea Fay, înfăşurată într-o combinaţie ciudată de tonuri verzi-închise asemănătoare cu o togă, numai că această versiune era scurtă şi, într-o parte, începea de la jumătatea coapsei. În claia de păr ciufulit îi stătea cuibărită o stea aurie, iar altele erau prinse de materialul petrecut peste piept. Avea picioarele desculţe şi mânca un ciorchine de struguri vineţi, cu o pată, de culoarea vinului, decorându-i colţul gurii.

Ca un copil al lui Bacchus.

— Mă bag ca musca-n lapte, nu-i aşa? întrebă, simulând nevinovăţia..

Tom o privi încruntat, dar Fay stătea cu privirea aţintită spre sora ei.

— Nu, răspunse Jessica istovită. Nu face nimic.

— Zău?

Tonul ei sugera că ştia adevărul.

— Da, spuse Jessica. Voiai ceva?

— Am cam întârziat, ştiu, începu Fay, dar mă gândeam că poate aţi vrea să veniţi la mine, să bem ceva diseară, dacă nu vă e peste mână, sau poate altă dată?

— Nu cred, răspunse Tom prea repede.

— De ce? replică tăios Jessica.

— Am motive de două feluri, de fapt, continuă

Fay. O galerie londoneză ar dori să organizeze o expoziţie cu tablouri de-ale mele şi mă gândeam că s-ar cuveni o mică sărbătorire…

— E minunat, Fay, simţi Jessica un păcătos junghi de invidie.

— Şi aş mai vrea şi să-mi arăt aprecierea, adăugă dulce Fay, pentru tot ce-aţi făcut ca să mă ajutaţi să mă instalez, mai ales tu, Tom, care mi-ai deblocat ferestrele şi ai făcut toate celelalte mărunţişuri pe care n-aş fi avut cum să le rezolv de una singură…

Privea drept în ochii lui stingheriţi.

Lui Tom îi năvăli sângele în faţă. Târfă. Vacă fără precedent.

— Nu e nevoie, dar îţi mulţumesc, şi ne-ar face plăcere…

Mintea lui Tom se focaliză pe cuvântul „ne”, întrebându-se dacă ar fi fost posibil ca Jessica să facă stânga-mprejur şi să-l creadă, întrebându-se dacă era cu putinţă ca momentul greu să fi trecut. Uneori, negaţiile susţinute şi minciunile dădeau rezultate, ca spălarea creierului, citise el, undeva. Rogu-te, Doamne.

— …dar nu diseară, Fay, continuă Jessica. Îţi dau telefon mâine şi stăm de vorbă.

— Poate ai prefera să vii singură, Jess. Sunt sigură că Tom n-are să se supere, insistă Fay, săgetându-şi amantul cu o privire. N-am mai conversat de-un veac. Din vina mea, ştiu, dar am fost destul de preocupată, absorbită în mica mea

lume, ca de obicei.

Ochii Jessicăi erau nedumeriţi, prudenţi; mocnise o amintire, o veche fereastră spre trecut, mată de jeg, dincolo de care Fay privea cu acelaşi zâmbet dulce pe faţă.

— Te sun mâine, repetă ea.

Între ele se aşternu o umbră şi, un moment, ochii lui Fay rămaseră goi şi reci, ca şi cum ar fi simţit prudenţa, gândurile surorii ei, dar momentul trecu şi zâmbi din nou, cu colţurile guri ei drăgălaşe arcuindu-se în, sus, în felul acela copilăros şi irezistibil care, în mai mare sau mai mică măsură, o făcuse să obţină întotdeauna orice voia.

Jessica îi înapoie zâmbetul cu un efort, întrebându-se obosită ce-şi pusese Fay în cap, ce mic joc încerca să facă. N-avea nevoie acum de aşa ceva.

Gândurile i se abătură spre Roz şi spre cina luată împreună, la ceea ce spusese Roz despre sora ei şi nedisimulata sa antipatie faţă de Fay; în ce-o privea pe ea, Roz trăia pe altă planetă, nelocuibilă. Iar dacă în acel moment prietena ei ar fi fost în cameră, i-ar fi venit greu să nu izbucnească-n râs, cu nechezăturile acelea ale ei molipsitoare, de veşmântul teatral şi poza aiurită a lui Fay.

Avea s-o sune pe Roz şi să-i comunice hotărârea sa în legătură cu Franţa. Jessica aruncă o privire spre Tom şi ştiu că acum avea să se ducă. Las’ să

fiarbă-n suc propriu o săptămână, las' să putrezească-n fundul iadului… numai că n-o dorea cu-adevărat; dar lasă-l să-i simtă *dorul* cumva, întrucâtva. Chiar şi acum, încă mai exista o parte a ei care credea că avea să i-l simtă.

— Deci vii?

— Da.

— Şi nu numai ca să-i faci în ciudă lui Tom?

Jessica o privi pe Roz peste masa din bucătărie; bătea în ceaşca de cafea cu o unghie manichiurată impecabil.

— Nu, Roz, răspunse ea, nu *numai* ca să-i fac în ciudă lui Tom. Ai avut dreptate; am nevoie de o schimbare.

— Mă gândeam, spuse Roz voioasă, că am putea merge, în schimb, la o staţiune de sănătate, ştii, chiar să ne tratăm. Rezerv locuri la Champneys sau la Shrubland Hali, poate chiar acolo unde vine şi Joân Collins…

Se încruntă.

— …cum îi zice?… Stobo Castle, asta e, în Scoţia.

— Cum preferi..

Roz se posomorî. Îşi pierdea vremea şi o ştiuse de la bun început, dar pur şi simplu nu-i stătea în fire să se lase păgubaşă, chiar dacă prietena ei o dorea. Jessica avea nevoie să scape de-acolo, fie şi numai pentru câteva zile, doar ca să schimbe peisajul şi să nu mai stea o vreme între aceiaşi patru pereţi.

Şi, pentru Roz, nu erau nişte pereţi deosebit de atrăgători. Uneori i se părea că Semiluna şi împrejurimile sale se înţepeniseră într-o sufocantă falie temporală, că orbitele negre ale ferestrelor de la vechile case Regency priveau lumea cu o căutătură fixă şi duşmănoasă, ca şi cum ar fi tânjit amarnic după trecutul grandios pe care-l pierduseră.

Niciodată nu fusese în stare să înţeleagă de ce le plăcea atât de mult acolo lui Tom şi Jessicăi, iar acum, cu aspectul acela bolnăvicios al grădinii, îi dădea efectiv fiori.

— Tom ce zice?

— Încă nu i-am spus.

— Of, Jess…

— De ce i-aş spune?

— Okay, okay, ridică Roz mâinile, chipurile în defensivă. Aţi mai discutat?

— Nu.

— *Discutaţi în* genere?

— Vag. Caută cu disperare să se poartă ca şi cum totul ar fi în ordine.

— Poate că şi este.

— Ştiu că nu-i aşa. A minţit.

— Oamenii mint tot timpul.

— Vorbeşti de parcă i-ai lua apărarea.

Roz clătină din cap.

— Vreau doar să fii sigură, atâta tot.

— Am controlat şi sunt sigură.

— Nu zău?

— Spusesem c-o voi face.

Vorbise chiar şi cu Linda, pe ocolite, nu despre prânz, ci despre telefonul pe care i-l dăduse Tom în noaptea aceea când îl surprinsese ea în hol, cu receptorul în mână, iar el recursese la una dintre explicaţiile lui transparente. Altă minciună, şi nici măcar una deşteaptă. Tom nu se gândise să-şi acopere urmele, probabil fiindcă niciodată nu visase că l-ar fi bănuit, iar acum se întreba cât de multe alte mici semne, care să-l dea de gol, existaseră.

— I-ai spus lui Tom?

— Nu.

— De ce, Dumnezeu, nu?

— Nu ştiu.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Vreau să ştiu cine este, răspunse ea calmă.

— Are vreo importanţă?

— Poate. Nu ştiu.

— Of, Jess…

— E-n regulă, insistă Jessica, serios.

Dar nu era aşa. Nimic nu era-n regulă în viaţa ei, de fapt totul era oribil de în neregulă şi avea să se agraveze înainte de-a se ameliora, după cum glăsuise zicala. Se întrebă, deznădăjduită, ce sărman neghiob o scornise şi pe asta.

— Ai spus că se duce la expoziţia aia din Edinburgh.

— Săptămâna viitoare. Vineri sau sâmbătă.

— De data asta, bineînţeles, nu mergi şi tu?

— Nu. Vreau să se ducă singur, vreau puţin timp de gândire.

— Ce-a spus?

— A încercat să mă convingă să mă răzgândesc.

Tom avusese o oarecare expresie de nerăbdare, ca şi cum ar fi crezut că aceasta era şansa lui de-a drege totul.

— De parcă un weekend murdar peste graniţă şi o ciocăneală zdravănă ar putea cârpi crăpăturile.

— Pune-mi un strop de brandy în cafea, pentru numele lui Dumnezeu… Roz împinse ceaşca spre ca. Îmi face bine la nervi.

— Scuză-mă.

— Nu te scuza, *te rog.*, Jess, clătină ea din cap. Trebuie să-ţi spun că-mi pari foarte calmă, prea calmă.

Jessica căută în dulap sticla de brandy de rezervă. Era pe jumătate goală.

— Da. Curios, nu-i aşa? spuse ea cu reţinere. Mă simt amorţită, de fapt.

Dar, pe dinăuntru, avea o senzaţie bolnăvicioasă, compusă din durere şi singurătate..

— Săptămâna trecută m-am pomenit plângând…

După micul dejun, lacrimi mari şi grele rostogolindu-i-se pe obraji şi picurând în apa de spălat.

— …şi am. Pus-o pe seama P.M.T.-ului, dar ştiam deja, cred.

Scoase dopul sticlei, privind pe fereastră cu ochi fără vedere.

— Am simţit odată un mic miros, un parfum pe hainele lui, şi o clipă am avut senzaţia că era ceva nelalocul lui, doar cât o clipă, dar am lăsat să treacă…

Un parfum femeiesc.

Îşi dădea seama că există lucruri care se suspectează, acele lucruri pe care nu vrei să le recunoşti, ci le încui după o uşă a memoriei, fiindcă nu doreşti durerea cunoaşterii. Atâta numai că durerea vine oricum; mai devreme sau mai târziu.

Roz îşi examina prietena cu mare atenţie, pe când turna brandy în cafeaua călduţă.

— Tom te iubeşte, Jess. Sunt sigură. În pofida a tot ce se întâmplă.

N-ar fi stricat, ticălosul.

— Are un mod ciudat de a o arăta, ridică Jessica din umeri. Trădare sexuală, ăsta-i termenul oficial. Ştiai, Roz, că infidelitatea c doar al doilea motiv de moarte a soţiilor, în statisticile cauzelor? Poate sunt în stare de şoc.

— Bărbaţii se aprind uneori şi merg prea departe. Nu-i musai să însemne ceva şi, de obicei, nici nu înseamnă.

Şi totuşi, dacă Gordon ar călca pe-alături, l-ar fi omorât. N-ar fi putut-o suporta din nou, nu după ce-i făcuse Mark, primul ei soţ, care fusese infidel pe bază nevrotică, printre altele: Mark cel cu chip de înger, proverbialul lup în blană de oaie.

Înainte de-a fi găsit în fine curajul de-a se

smulge din îmbrăţişarea lui căptuşită cu caşmir, începuse să se întrebe dacă nu era una dintre acele neghioabe jalnice înrobite unei căsnicii dezastruoase. Şi încă mai avea ulcerele care s-o dovedească.

— Vrei să spui că se plictisesc.

— Cam aşa ceva.

— Şi ce se întâmplă când mă plictisesc şi eu, când libidoul meu are nevoie de puţină atenţie, de puţin afurisit de răsfăţ?

Şi, Doamne, abia recent avusese nevoie de Tom în sensul ăsta. Dar el îi scăpase printre degete, dăruindu-se alteia.

— Văd că nu ţi-s de prea mare ajutor.

— Nu contează.

— Poţi trece de toate astea, să ştii.

— Crezi?

— Amândoi puteţi.

— Nu ştiu, Roz.

Pe faţa rigidă, aranjată cu grijă, a Jessicăi, se citea ceva care părea a spune că nu putea.

*

Începuse să dea pe gât *sherry-ul (Vin de Xeres),* când a descoperit că Emma aranjase pentru el evenimentul ulterior, până-n cele mai mici detalii. Începuse doar cu un păhărel pentru a închina în cinstea unei noi slujbe, dar Jonathan o lăsase să continue, cufundându-se în băutură cu neobişnuită vigoare, iar acest lucru părea să răsucească în el un şurub, astfel că putea simţi tensiunea

acumulându-se şi răspândindu-se, contractându-i măruntaiele.

Ciudat era că Emma n-avea nicio idee, nici măcar că planurile ei timide pentru o noapte pasională aveau exact efectul opus.

Şi nu voia să se potolească, iar sâcâiala şi sexul implicit erau legate cu fundiţe de dantelă roz: cuvinte drăgăstoase despre viaţa împreună, căsnicie şi copii.

Nu cumva era buna – ba brutala – Maica Natură, din nou cu trucurile ei: făcând seva sexuală să se ridice, dându-le hormonilor un şut straşnic în cur, gata pentru clăditul cuibului şi o condamnare pe viaţă.

Era într-o pasă proastă, Jonathan o ştia, iar când era aşa, totul îi părea distorsionat, sucit şi inevitabil, ca şi cum ar fi fost influenţat şi mânuit de forţe aflate mai presus de controlul lui. Ca un pai în vânt. Dar poate că era, poate *exact* de asta era vorba.

— Ies să iau puţin aer, spuse el cu bruscheţe, împingând înapoi scaunul de la birou şi ridicându-se.

— O, ridică Emma capul, fâlfâind din gene spre el, cu un surâs nesigur pe buze. Mă gândeam…

Dar imediat se încruntă nedumerită şi lezată, când Jonathan îi întoarse spatele.

— Când ai să te…?

— Nu ştiu.

Avea nevoie de puţin timp pentru sine însuşi,

doar ca să-şi alunge toată presiunea din cap.

*

Cineva cobora treptele. Zak stătea retras în umbra camerei din pivniţă, aşteptând persoana să se dezvăluie. Cerul era tot de-un albastru fără nori, în pofida faptului că se apropia asfinţitul, dar umbrele din pivniţă se alungau cu mare repeziciune, aşa cum era situată sub clădirea lipită de zidul dinspre grădină al fundaţiei, noaptea sosind aici mai devreme decât în restul casei.

Jonathan deschise uşa, iar. Zak trecu în câmpul lui vizual, încrucişând braţele.

— Ce vrei?

Un moment, celălalt nu făcu decât să privească, iar în clipa aceea Zak ştiu că băuse, simţea mirosul, ceva dulce, ca duhoarea greţoasă de sherry.

— Am venit să te văd.

— Pentru ce?

— Vreau să pleci.

— De ce?

— Nu discuta, pleacă doar.

Zak clătină din cap.

— Nu plec nicăieri.

— Nu-mi placi, izbucni Jonathan, vreau să pleci de-aici.

Zak zâmbi strâmb.

— Nu eşti foarte prietenos.

Tăcu, lingându-şi buzele.

— La urma urmei, de ce nu mă placi?

Chiar în lumina lumânării, putea să vadă chipul inflamat *al* lui Jonathan, obrajii ca două pete stacojii febrile.

— Vreau să pleci.

Glasul îi era rece, furios şi speriat în acelaşi timp.

— Ai mai spus, ridică Zak o mână, numărând pe degete: de trei ori.

— Pleacă şi gata.

— Nu plec nicăieri.

— Te rog.

Jalnic, acel „te rog”.

— Dar nici nu vrei să plec.

Căldura îl năpădi din nou pe Jonathan, trecându-i prin tot trupul, alungându-i puterile.

— Nu pot… începu, înţelegi…

Zak făcu un pas spre el.

— Nu, nu înţeleg.

Purta blugi strânşi pe corp, încinşi la mijloc cu o centură lată, de piele, cu cataramă mare, în formă de stea: era de argint, veche şi ciudată şi, un moment privirea lui Jonathan rămase atrasă de straniile-i simboluri, de luciul fugar, dar apoi ridică ochii spre partea de sus a toracelui celuilalt, abia acoperit de o vestă neagră de piele, iar trupul pe care Jonathan îl devora din ochi dobândise o culoare cafeniu-închis, acoperit ici şi colo cu un puf de păr negru, care-i străbătea pieptul şi antebraţele; smocuri de păr mătăsos îl hărţuiau de

după bicepşii voluminoşi şi de la subsuorile boschetarului.

Privirea i se ridică spre chipul lui Zak, spre buzele lui, jinduind dureros să le urmeze contururile cu degetul.

— Hai, fă-o, spuse Zak.

Jonathan smuci capul în sus, ca şi cum ar fi fost lovit.

— Fă-o, repetă Zak.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, fierbinţi şi umede de sensuri.

Ochii stăteau aţintiţi asupra lui, făcându-i capul să se învârtească. Jonathan deschise gura, dar nu scoase niciun sunet, cuprins de un sentiment de groază, o surescitare nervoasă, bolnavă, acumulând inerţie.

— Vrei să… şi nu mă deranjează, insistă Zak, cu glasul îmblânzindu-i-se intenţionat.

Jonathan scoase un mic scâncet chinuit; se simţea întărindu-se, ştia că dovada avea să se arate curând prin materialul subţire al pantalonilor, al preţiosului său costum de în.

— Nu, şopti.

Zak îşi scoase vesta şi un lung, calculat moment, o legănă în aer pe un deget încovoiat.

Jonathan îl privea cu un soi de oroare şi curiozitate. Clătină din cap.

Zak lăsă vesta să cadă, îşi duse degetele la catarama mare a centurii şi începu s-o desfacă încet. Mai bătuse această cale, înţelegea fiecare

pas al jocului şi nu-i păsa prea mult, se întreba doar cât de departe trebuia să meargă cu acest prinţ, acest nerod fără pereche care abia începea să descopere ceea ce-i făcea cu adevărat socoteala să facă sluj şi să se milogească. Putea până şi să-i miroasă sudoarea acră de disperare, gândurile dornice şi cleioase.

Nimic din Jonathan nu părea să mai funcţioneze, nici braţele, nici picioarele şi nici mintea, dar expresia de pe chipul lui spunea totul, un amestec de înţelegere incipientă şi panică, de parcă ar fi fost pe cale să bâiguie o confesiune copleşitoare..

Şi să facă acel unic lucru, lucrul secret pe care-l înmormântase atât de bine şi nu-l împărtăşise nimănui. De fapt, nici nu îndrăznise să-i dea un nume sau măcar să îngăduie cuvântului să capete formă în creierul lui înspăimântat, fiindcă asta ar fi însemnat pornirea pe un drum fără întoarcere, şi n-o putea face. O, nu.

O rază de soare difuză se strecură pe fereastra bătută în şipci, jucându-se pe pieptul boschetarului; o alta dansa pe degetele lui duse la centură, pe. Blugi, pe fermoar. Afară, în siguranţa celeilalte lumi, Jonathan putea auzi o maşină îndepărtându-se, un copil ţipând în joacă, o uşă trântită, dar aici nu exista decât umbră şi sunetul gros, îmbătător al propriei lui respiraţii, bătăile păcătoase ale inimii..

Şi scârţâitul mărunt al unui fermoar deschizându-se.

Jonathan tremura şi fugi.

*

Tom închise uşa biroului, ridică receptorul şi formă numărul pe care-l ştia pe de rost. Când îi auzi vocea, aceasta era dură, fără urmă de îmbufnare, fără tonalităţile mătăsoase pe care le trezea Fay când momentul o cerea.

— S-a terminat.

— Cine-i la telefon? întrebă ea senină.

— Nu face pe proasta.

— Poate eşti bun să-mi spui numele, l-am găsit întotdeauna un instrument atât de util, când oamenii încearcă să comunice…

— Fay, o preveni el, nu forţa lucrurile.

— A, *tu crai,* Tom?

— Gata cu balivernele, Fay. Gata cu farsele..

— Ei, dar ce-ai fi făcut ca să merit asta?

Era batjocoritoare, râzând de el.,

— Am spus că s-a terminat şi de data asta vorbesc serios.

— Înţeleg.

— Ce fel de şmecherie mai era şi aia? continuă el. Exact, ce sperai să rezolvi venind aseară şi cerându-i lui Jess să „treacă” pe la tine, pentru Dumnezeu?

Era aproape în panică; Fay îşi putea imagina sudoarea aşternută ca un şirag de mărgele pe frumoasa lui frunte.

— Te-am inclus şi pe tine în invitaţie, Tom, sau ai uitat? spuse ea dulce. Încercam doar să fiu

sociabilă.

— Pe dracu’.

— Și se pare că am ajuns fix la momentul nepotrivit. Nu cumva vă certaţi?

— Nu te priveşte, naibii.

— Of, Tom, oftă ea dramatic, a ghicit Jessica în sfârşit că nu mai eşti tocmai întruchiparea virtuţii cu care s-a măritat, că eşti efectiv capabil de relaţii extraconjugale?

Chicoti din gâtlej.

— Sau un futing scurt după rastelul de biciclete, ca să mă exprim mai colocvial.

— Gura.

— Ştii, Tom, n-ar trebui s-o iei atât de în tragic, nu eşti diferit cu nimic de toţi ceilalţi bulgări de smac care umblă c-o bombă cu ceas, aşteptând să le explodeze în budigăi.

— Nu ştii niciodată când să te opreşti?

— Nu, răspunse ea cu uşurinţă, nu cred că ştiu.

— Eşti bolnavă. Pe-asta o ştii?

— De fapt, mă simt foarte bine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— A, da la întrebare, medită ea. Poate-ţi pierzi auzul, la fel ca şi minţile, ţi-am spus, încercam să fiu sociabilă. Toată viaţa am fost acuzată că aş fi exact opusul: pur şi simplu m-am gândit că ar putea fi interesant să întorc o nouă pagină, ca să zic aşa, ştii, să văd ce fel de reacţie obţin. Folosindu-mă de tine, Tom.

— Uite-aşa, replică el cu dispreţ. Ce futu-ţi

mama mă-tii ai de gând?

— Ţţ, ţţ, ce limbaj.

Tăcu, oftând din nou.

— Bănuiesc, la un impuls, că nu-s decât un picuţ-piculeţ plictisită.

Tom închise ochii.

— Adică, ai fost o acritură aşa de infectă în ultima vreme, o asemenea pacoste, încât literalmente nu mi-a mai rămas decât să fac laba în cea mai mare parte a timpului…

— Nu-ncepe cu de-astea.

— De ce? întrebă ea visătoare. E atât de terapeutic… chiar acum, de fapt…

Atât numai că n-o făcea. De fapt, avea mâinile îngălate în vopsea şi ţinea receptorul între umăr şi ureche, pigulind cocoloaşele întărite de culoare până căpeau, spre a dezvălui pielea curată, culoare-Fay.

Dar Tom o vedea cu ochiul minţii: mâna ei, degetul acela apăsând, viermuind, înfundându-se adânc în ispititorul ei desiş de bucle.

Fay îşi acceleră intenţionat respiraţia, simulând un geamăt înăbuşit de plăcere.

Tom înghiţi un nod şi strânse buzele.

— Pentru Dumnezeu, Fay. Am să-ţi trântesc telefonul ăsta nenorocit într-o clipă.

— Aha.

Urmă un lung moment de linişte, înainte ca Fay să vorbească din nou.

— Nu mai eşti amuzant. Atunci uite ce-ţi spun,

sunt de acord cu înduioşătoarea ta cerere, dacă-mi îndeplineşti o mică dorinţă.

— Nu..

— Nu fi dificil, oftă ea, şi chiar n-are niciun rost. Să nu fii rezonabil, Tom; în fond, eu am toate cărţile. Dacă trece Jessica pe-aici, la o mică şuetă? M-aş putea simţi constrânsă să-i spun exact ce s-a întâmplat între noi.

— Nu cred c-ai face-o.

— N-am absolut nimic ce pierdut..

Atâta lucru era adevărat.

— Şi i-ai spune, întrebă el mohorât, nu-i aşa?

— Poate.

— Căţea, scrâşni printre dinţi.

— Nu mă mai numi aşa, Tom, îl rugă ea, obosită. Ştii cât detest repetările.

— În regulă, se răsti el. Deci, ce este? Ce vrei?

— Excursia aia frumoasă la Edinburgh.

— Nu.

— Bine, dar Jessica n-o să vină cu tine.

— De unde ştii?

— Am ghicit.

— Aseară. Ai tras cu urechea.

— Vorbeaţi tare.

— Nu zău.

— Da.

Tom se rezemă de spătar., frecându-şi şaua nasului cu degetele, epuizat. Poate îl păştea un atac de cord. O putea vedea pe Linda, loiala sa mică secretară, lipind un plic, prin geamul uşii, şi

se întrebă ce-ar spune şi cât de loială s-ar mai simţi dacă ar şti ce dezastru făcuse cuviosul ei şef din viaţa lui particulară. Cum ajunsese aici? Cum putuse lăsa lucrurile să scape astfel de sub control, să se creeze o asemenea nebunie?

— Ei? întrebă vocea lui Fay.

— Vorbeşti serios?

— Ce, că te voi lăsa în pace după Edinburgh?

— Da.

— Fireşte.

— Şi de ce Dumnezeu te-aş crede?

Fay ridică din umeri..

— Ai de ales?

Mult timp, Tom nu spuse nimic.

— Şi de data asta chiar va fi pentru ultima oară?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Da, da, da, da. Doamne, ce vrei, să-ţi scriu un document, să-l legalizez, ce?

Numai de-ar fi fost posibil. Să se elibereze de totul, de *ea,* şi apoi putea clădi punţi cu Jessica, punând din nou ordine în viaţa lor. Dormind noaptea.

Şi de-ar fi ştiut, numai, că Fay făcea deja planuri să-l elimine din viaţa ei, cu gândurile îndreptate spre viitor şi deliciosul băiat pe care-l văzuse cu doar câteva zile în urmă.

Îi tăiase literalmente respiraţia şi era nevoie de mult pentru aşa ceva; de fapt, nici nu-şi amintea să i se fi întâmplat vreodată, nu o asemenea nevoie, nu acea copleşitoare dorinţă de a întinde

mâna, de a-l atinge şi iar a-l atinge..

Şi ştia, cu certitudinea artistului care a studiat şi a desenat zeci de fiinţe omeneşti, că acolo nu se găsea numai perfecţiune şi frumuseţe, ci şi altceva: un amalgam de sex, magnetismul animal şi putere senzuală. În timp ce chipul şi trupul lui îi prindeau contur în minte, simţi că se cutremură.

— Plec duminică seară… spuse deodată Tom.

Zak, aşa îl chema.

— …dar nu putem merge în acelaşi tren, Fay, nici nu se discută. Eu mă duc cu maşina.

Avea să fie mare, fermecătoarea umflătură din blugi, închise strâns ochii, simţind un fior delicios pe şira spinării, furnicăturile plăcerii anticipate între picioare.

— Asculţi ce-ţi spun?

— La ce hotel ai rezervat?

— La *Caledonian.*

— Cel mai bun. Chiar că eşti răsfăţat, Tom, spuse ea veselă. Ne vedem acolo.

— Când?

— Contează?

— Fă-ţi plăcerea.

— Întotdeauna.

Auzi declicul telefonului şi, pufnind dispreţuitor, împunse aerul cu un deget alb, înverşunat.

*

— Ce se întâmplă? întrebă încetişor Emma.

Jonathan stătea la fereastră, fumând o ţigară. Afară era întuneric beznă, cerul fiind presărat cu

stele strălucitoare şi reci, dar în depărtare licăreau lumini făurite de mâna omului, făcându-i cu ochiul, batjocoritoare. Valurile vuiau undeva departe, jos; va fi fost o relativă răcoare, acolo, jos, îşi spuse el, dar aici aerul nopţii era închis, apăsător. O molie se tot ciocnea de becul singurei lămpi, pe pervaz zumzăiau insecte, încercând să se aşeze pe goliciunea lui. Peacehaven *(Limanul-păcii).* Simpla denumire îl făcea să-i vină să borască.

— Hai în pat, spuse ea sfioasă. Parc-a trecut o veşnicie.

Şi fusese o „veşnicie”, iar acum ştia şi de ce. Ei bine, avea idee, a dracului de clară, graţie lui Zak; ca şi cum boschetarul l-ar fi jupuit de piele, privind dedesubt, ca şi cum ar fi *ştiut,* încă dinainte ca *ei* s-o fi ştiut, mai concret. Amintirea îi făcu gâtul să se comprime şi-l podidi năduşeala, dar acum era şi furie, clocotind înăuntru-i alături de ruşine şi derută. Doamne, Doamne, Doamne. Închise ochii strâns şi înjură.

— Ce-ai spus?

Jonathan scrâşni din dinţi.

— Futu-i…

Emma făcu un efort vitejesc să chicotească.

— Nu de-asta suntem aici?

Clătină din cap deznădăjduit, întrebându-se de ce nu-şi lua hainele şi nu fugea, dar chiar în timp ce ideea dobândea formă şi se ştergea, o auzi dând la o parte aşternutul şi venind spre el.

Deveni ţeapăn la gândul inevitabilei apropieri, după care degetele ei îl atinseră, aşezându-i-se posesiv pe umeri, în timp ce trupul ei gol şi cald îl apăsa pe.al lui: cerând, dorind, având nevoie. Cu inima frântă, bănui că mai presus de orice se afla nevoia.

— Ştiu că te frământă multe, spuse Emma.

La asta, mai că nu izbucni în râs.

— Dar cât de des, îl aţâţă ea, prindem o asemenea ocazie? Părinţii mei nu se întorc până săptămâna viitoare şi avem toată casa la dispoziţie.

Categoric, nu era o casă grozavă, lucru de care-şi dăduse seama demult, doar unul dintre sutele de mici bungalow-uri cenuşii cocoţate pe colină, dar avea o vedere spectaculoasă spre mare şi coastă, iar pe timp frumos se vedea tocmai până la Brighton; şi le aparţinea pentru o *săptămână! De, ce* nu putea fi delicat măcar de data asta? De ce trebuia să facă întotdeauna ca totul să pară atât de. Complicat? Iar astă-noapte, Emma îşi dăduse atâta osteneală ca să-i facă plăcere – vinul, lumânările, mâncarea chinezească; tot ce-i plăcea lui, pentru Dumnezeu.

Nu strica totul.

— Nu pot…

Emma îşi rezemase capul de spatele lui.

— Hai doar în pat.

De parcă asta ar fi rezolvat ceva.

Braţele ei i se strecurară prudente pe după talie,

până reuşi să-şi împreuneze mâinile, marcându-şi posesiunea, iar Jonathan dădu capul pe spate, într-un chin tăcut.

— Jonathan, te rog.

Te rog.

Strivi ţigara şi se întoarse, încă în cercul braţelor ei, iar Emma îl privea cu ochi strălucitori, codaţi, plini de speranţă. Preţ de-o absurdă clipă, se gândi că putea să-i spună, să deşerte toată îndoiala care-i chinuia minţile, dar îi lipsea curajul, iar curajul, oricum, era ceva palid în comparaţie cu bezna rânjită care se răspândea înlăuntrul său, aşteptând să şi-l revendice.

Iar acum îl atingea, *acolo.* Bravo, fetiţo. Degete stângace, trăgând, frecând.

O ceaţă fierbinte, orbitoare, îi căzu peste ochi; apăru Zak. Iar inima lui Jonathan începu să bată, dorindu-l în acea imagine.

Puse mâinile pe creştetul Emmei, o împinse în jos şi-şi croi drum cu de-a sila în gura ei. Jonathan se pomeni privindu-i părul, gura căscată, lucrând – vag fascinat, ca şi cum at fi observat ceva îndepărtat şi straniu, de la distanţă.

Îşi azvârli capul pe spate şi se împinse adânc în gâtul femeii, tremurând de excitaţie pe când ritmul începea să se înteţească tot mai mult şi mai mult, fantezia ce-i se derula în minte devenind mai clară, pârjolitoare, o viziune erotică ameţitoare care-i prelua incontrolabil trupul. Înnebunit, o dădu la o parte, răsucind-o dintr-o mişcare iute

înainte de a o apleca într-un soi de extaz de şanţ şi a se înfige în dosul ei tremurător…

Ejaculă imediat şi cu o forţă năucitoare – toate acele vechi bănuieli şi dorinţe tenebroase nerostite ţâşnind dintr-însul ca o otravă.

Dar, în densitatea tăcerii grele ce urmă, nu se mai simţea decât ruşine, confuzie şi silă, căci de-acum, cu siguranţă, totul avea să iasă la suprafaţă. Cam la fel cu plânsul Emmei.

Cumva, se abţinuse de-a plânge zgomotos, dar când primele lacrimi i se uscară şi-l putu privi din nou, Emma se întrebă dacă Jonathan ştia, sau îl interesa măcar, ce amant egoist, rece şi catastrofal era – încă dinaintea acestei seri strâmbe şi hidoase.

Şi o duruse. Rău. Îi sângera fundul.

Jonathan, care se prăbuşise într-un scaun, întoarse capul şi o văzu privindu-l. Clătină din cap nefericit, neavând încredere în sine însuşi să vorbească.

— Ai putea cel puţin să spui că-ţi pare rău, spuse Emma.

— Îmi pare rău, e bine? Ştii că-mi pare rău.

Rămaseră din nou tăcuţi: ea ghemuită în pat, în poziţie foetală; el în fotoliu, învelit într-o pătură.

— Distrugi totul, continuă Emma.

Jonathan oftă din greu.

— Vrei o ceaşcă cu ceai?

— Nu.

— Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu.

Îl durea capul, cu tâmplele bubuind şi vâjâind.

— De ce te-ai… începu ea, şovăind, pentru a relua; adică, niciodată n-ai spus, n-ai încercat să…?

Nu răspunse, privindu-şi picioarele.

Altă tăcere densă, oribilă.

— Nu ştiu, spuse el într-un târziu, pur şi simplu s-a întâmplat.

Înălţă capul, silindu-se s-o privească.

— Îmi pare rău, serios. Foarte, foarte rău.

— Există denumiri pentru oamenii ca tine, spuse ea cu ciudă şi ostilitate.

— Emma, nu.

— La ce te-aştepţi?

— Îi tot dădeai înainte…

Emma se ridică, dreaptă.

— Şi de ce să n-o fi făcut, pentru numele lui Dumnezeu? Strâmbi din nas la tot ce fac pentru plăcerea ta. Abia dacă mă atingi, iar când încerc eu să te ating, îngheţi…

— Nu-i adevărat.

— A, ba da, este! ţipă ea ascuţit. Eşti un porc egoist, meschin, arogant şi nepăsător!

— Jonathan se strâmbă, tresărind la auzul izbucnirii ei.

Emma începu să plângă, iar el nu putu, suporta nici acest lucru.

*

Era o altă noapte îmbălsămată, perfectă, unul

dintre acele ceruri fără pată, atât strălucitor de limpede cât şi ciudat de coborât, atât de jos, încât părea posibil să întinzi mâna şi să-l atingi. Mai-nainte, asfinţitul scăldase orizontul în dâre sângerii şi portocalii, de parcă lumea, s-ar fi înfierbântat pe la margini, arzând ca aurul topit. Jessica găsise priveliştea incredibil de frumoasă, ca şi cum ar fi fost o amintire că încă mai existau lucruri pentru care merita să trăieşti.

Îşi lăsă capul pe spate, scrutând din nou cerul, absorbind negreala catifelată şi stelele ce păreau mai limpede definite decât le văzuse vreodată. Poate din pricina lunii, îşi spuse ea: un disc plin, luminos, suspendat deasupra lumii ca un lampion chinezesc.

Ce păcat că trebuia să se bucure singură.,

Ce păcat să stea acolo singură, pe scăunelul ei, doar cu tovărăşia unei sticle cu vin. Ca pentru a sublinia acest fapt, o altă lumină se aprinse mai încolo în Semilună, iar prin întuneric o pisică miorlăi, chemându-şi perechea.

Şi unde era perechea *ei?* Bunul şi necredinciosul Tom era la Edinburgh, probabil regulându-se după pofta inimii. Gândul făcu ochii Jessicăi să ardă înţepător, şi întinse repede mâna după sticla cu vin pentru a-şi umple cu vârf paharul.

— Doamne… uneori mi-aş dori să fiu fumătoare.

Stătea la măsuţa metalică de grădină, într-un fascicul de lumină galbenă din casă. O stea cădea chiar lângă direcţia privirii ei şi-şi puse o dorinţă,

până constată că era un avion în zbor spre aeroportul Gatwick.

Clătină din cap cu exasperare.

— În mă-ta.

Avea părul despletit şi şi-l dădu nervoasă la o parte din faţă, gestul făcând halatul de bumbac să se deschidă, dezvăluindu-i parţial coapsa bronzată. Nu arăta rău. Cu carnea cam tremurătoare, dar totuşi nu se prezenta deloc rău. Se întrebă cu tristeţe dacă şi amanta lui Tom avea coapsele uşor tremurătoare, sau dacă erau tari, puternice şi tinere (ce bune să te înhaţ între ele, dragul meu…).

Plecase fără să-şi ia rămas bun, fiindcă Jessica lipsise intenţionat de-acasă în timp ce el îşi făcea bagajele şi se pregătea să plece. Îi lăsase un bilet, totuşi, un mic mesaj dulceag în familiara lui mâzgăleală gotică, pe care ea îl rupsese în bucăţi şi-l aruncase la toaletă, trăgând apa după el. Poate-ar fi fost mai bine să se şteargă la fund cu hârtia – citise asta undeva şi o făcea să râdă tot timpul (nu şi acum, totuşi; „acum” era un moment cu totul diferit), dar nu era genul ei şi ajunsese puţin dincolo de-a se preface.

În schimb, stătea în lumina lunii ca o exilată, simţindu-se părăsită, străină, istovită şi pe cale de-a se chercheli. Ce altceva îi rămăsese de făcut? Ce altceva, rogu-te, Doamne?

— Jessica?.

Tresări, îndreptându-se.

— Doamne, m-ai speriat.

Zak.

— Iartă-mă. Se pare că am obiceiul s-o fac.

Urcă treptele, cu mâinile în buzunare.

— Am văzut lumina, apoi pe tine, şi m-am gândit că poate e ceva în neregulă.

— Mă simt doar o idee cam melancolică.

— Cum merge cu pictura?

— Nu merge, răspunse ea, cu gândul la Tom şi la felul lui de-a nu-şi lăsa emoţiile să intervină între el însuşi şi preţioasele sale antichităţi; ea, pe de altă parte, se desfăcuse practic în bucăţi şi-şi lăsase „noul început” să se prăbuşească de la prima hurducătură. Dar voi reîncepe – e doar o slăbiciune, atât.

De-ar fi numai atâta.

— Unde-i soţul tău?

— La Edinburgh.

Dar o ştia deja; îl văzuse pe şturlubatecul tomnatec aruncându-şi o valiză în portbagaj și zbughind-o cu orbitorul său B.M.W.

— De ce la Edinburgh?

— Lucrează cu antichităţile şi se deschide o expoziţie.

— Frumos oraş, Edinburgh; spuse el. Ar fi trebuit să mergi şi tu..

— Ne-am certat.

Nu spuse nimic.

Jessica sorbi din vin.

— Are o amantă.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi, Zak? întrebă ea, cu voce uşor tăioasă, apoi adăugă: Eu nu înţeleg.

O privi, spunându-şi cât de dezirabilă era acum, când stăpânirea de sine i se destrămase şi pe la margini se prelingea un strop de sălbăticie.

Avea ochii îndreptaţi spre ai lui şi-i putea citi expresia, ştia ce avea să spună în continuare.

— Îmi pare rău, Zak, nu e din vina ta.

Se întreba ce-ar fi răspuns dacă-i spunea că vedea un copilaş sugând la sânul ei, o mică vietate brunetă, plăsmuită din laptele nopţii lui de vise.

— E-n regulă, zâmbi Zak. Mie poţi să-mi spui orice, Jessica, n-am să mă simt jignit.

Ea clătină din cap.,

— Eşti dulce şi prea bun ca să fii adevărat.

Zak savură cuvântul un moment, înainte de a vorbi din nou:

— Am fost făcut în multe feluri, dar niciodată „dulce”

Se aplecă spre ea, îşi rezema coatele pe masă, braţele bronzate, sculpturale, lucindu-i în lumina lămpii, iar Jessica se pomeni gândindu-se iarăşi cât de frumos era, întrebându-se cum de putuse să uite.

— Ai, desigur, o prietenă?

— Pe moment, nu.

— Aş fi crezut că stau înşirate la coadă.

— Poate sunt prea năzuros, spuse el încet.

— Ce cauţi?

Zak tăcu, privind-o pe sub pleoapele semiînchise, şi-şi apropie mâinile, cu vârfurile degetelor atingându-se.

— O femeie, nu o fată.

Îi prinse privirea, îi sfredeli ochii cu o căutătură ce părea să vadă dincolo şi până-n creierul ei, iar Jessica îşi simţ: inima accelerându-şi bătăile.

Iar Zak îşi spuse: m-am săturat să tot aştept, m-am săturat să te las să-ţi ţii garda sus, m-am săturat să te doresc şi să nu te am.

Pe faţa Jessicăi se aşternuse o expresie de vagă uimire, urmată de neîncredere şi, pe dinăuntru, de ameţitorul răspuns ivit din neaşteptata înţelegere. Lăsă jos paharul, calculând greşit mişcarea şi răsturnându-l. În timp ce întindea mâna să-l ridice, Zak o apucă de încheietură, momentul părând o reluare aproape exactă a celui anterior, ca şi cum, într-un chip ciudat, n-ar mai fi înaintat deloc din acel punct.

Se simţi din nou căldura aceea delicioasă, acea putere emanând din simpla lui atingere; toate cele pe care şi le reprimase şi le izgonise, fiindcă era înfricoşată, dar acum se simţea uşurată, o uşurare oarecum vecină cu leşinul.

— Sunt aşa de-al dracului de singură.

Greutatea lacrimilor nerevărsate i se simţea în voce.

— Ştiu, răspunse el.

— Vreau…

— Ştiu, răspunse el.

Nu fu surprinsă că ştia… În acel moment n-ar fi surprins-o nimic din ce făcea sau spunea Zak. Nici chiar forţa personalităţii lui, propagându-se prin degetele mâinilor puternice, n-o mira, nici dorinţa ce-şi croia arzătoare calea prin fiecare nerv şi venă şi fibră a făpturii ei. Ca un drog, ca şi cum ar fi fost injectată cu ceva electric, buimăcitor, paralizant: toate la un loc.

Nu simţi nicio surpriză când Zak îşi depuse mâna caldă, căutătoare, pe coapsa ei descoperită. De fapt, era începutul de-a şti că-l dorea – că o dorea – cu adevărat, la urma urmei.

Şi nu-i păsa, nu în clipa aceea; părea că ajunsese într-unul din acele rare momente ale vieţii care, mult timp după ce au trecut, rămân în amintire ca un punct de răspântie sau, poate, sfârşitul a ceva.

*

Pe un balcon din Edinburgh, Tom era şi el destul de beat şi, într-un fel, cam din aceleaşi motive cu soţia lui. Din magnifica perspectivă a camerei sale de hotel putea vedea castelul cel vestit, scăldat în lumină, sfidător, şi-i trezea gânduri amare despre amanta, cumnata, fermecătoarea lui micuţă Fay. Îşi puse o mână pe faţă, simţind rănile întipărite pe obraz, examinând urmele în oglinda spartă: avea sânge pe vârfurile degetelor.

Se gândi obosit că Scoţia nu era un loc nepotrivit ca să ai mâinile mânjite de sânge, nu lângă tronul atâtor regi, atâtor violenţe sângeroase şi intrigi care literalmente sfâşiaseră

această ţară fertilă, dar căreia ceea ce-i lipsea în materie de înţelepciune se compensa mai mult decât cu prisosinţă prin curaj; iar el nu avea niciuna, nici alta.

Revenise dintr-o scurtă plimbare prin oraş, pentru a o găsi pe Fay aşteptând în dreptul camerei lui, şi i se frânsese inima, dar nici chiar deznădejdea pe care i-o citise pe faţă n-o făcuse să se răzgândească. Dacă nu cumva îi furnizase chiar un stimul senzual la îndemână, începând să-l brutalizeze pe sex, dar ticluirile ei nu dăduseră rezultate, Tom fiind incapabil să facă faţă, cel puţin în modul dorit de ea.

Aşa că Fay plecase ca turbată, numai pentru a reveni cu o dublă şampanie, de parcă asta ar fi putut s-o ajute sau să acţioneze ca stimulent, ceea ce era o sminteală. Alcoolul era ultimul lucru care-i trebuia acum – alcoolul îi ucisese în deplină siguranţă tremurătoarea erecţie; se veştejise şi pierise, în ciuda hărţuielilor dibace ale degetelor lui Fay, pe toată faţa aşternându-i-se cuvântul „insultă”, de parcă Tom ar fi plănuit totul aşa, de parcă impotenţa lui *trebuia* să se închine în faţa irezistibilelor ei blagosloviri, iar de nu, Dumnezeu să-l ferească.

Descoperise cu o nefericită ocazie anterioară că Fay era alergică la rachiu, sau la orice lucru asemănător; tot ce depăşea două pahare făcea ca biochimia ei să încurce borcanele cu toxine, mai simplu spus, se schimba, şi nu în bine.

Aşa că urmase o nouă criză de isterie, o repetare a primei reprezentaţii, cu excepţia violenţei: pumnii, unghiile şi dinţii. O ţinuse la distanţă cât putuse de mult, până îi cedase şi lui controlul şi o plesnise, iar palma aceea fusese ca eliberarea unui enorm clocot continuu. Se lăsase o copleşitoare uşurare, urmată rapid de îndoială, căci ştia în adâncul inimii că-l speriase şi-l excitase cu atât mai mult.

Iar Fay venise să mai încaseze, aruncându-se asupra lui cu un soi de triumfală turbare obscenă, vocea spărgându-i-se într-un râs ascuţit şi sufocat, ca şi cum Tom ar fi făcut în sfârşit singurul lucru spre care încercase ea tot timpul să-l momească, el căzând în capcană întocmai ca de toate celelalte dăţi când îl mânase de căpăstru, parcă neavând niciun sirop de voinţă proprie.

Se rugase de el s-o mai facă, muşcându-i lobul urechii cu dinţii ei mici şi ascuţiţi, pentru a-l ademeni într-o nouă mică scenă cărnoasă. Atâta numai că, ciudat lucru, avusese efectul opus, fierea ridicându-i-se în gâtlejul îndurerat, pentru a-i stârni doar un cutremurător sentiment de repulsie.

Slavă Domnului.

Iar lui Fay nu-i plăcuse deloc asta. Aşa că o luase razna complet, oferindu-i spectacolul de-o viaţă, ceva care chiar să dărâme casa. O, şi-o făcuse, ba bine că nu.

Oglinda în care îşi studia faţa era fracturată

iremediabil, o reţea de crăpături întinzându-se în jurul spărturii adânci din mijloc, ca o gaură de glonţ. Două becuri se spărseseră, perdeaua de la duş era smulsă de pe bară, televizorul supravieţuise căderii cu faţa-n jos, lucru pe care, poate, ar fi trebuit să-l facă Tom însuşi. Cel puţin telefonul încă mai funcţiona, în pofida faptului că Fay încercase să-l smulgă din perete.

Desigur, nu era doar simplu fapt că nu reuşise să „i se scoale", că, în sfârşit, îi refuzase planurile sado-masochiste. Dorinţa lui de a-i da telefon Jessicăi fusese aceea care făcuse să-i sară lui Fay euforizata ţandără; ieşise din baie prea devreme şi-l prinsese cu telefonul în mână, iar buzele i se răsfrânseseră practic într-o grimasă animalică. Preţ de-o clipă, în chip comic, Tom îşi amintise de acele filme horror, cele proaste, când cineva deschidea gura dezvăluind un şirag hilar de dinţi vampirici. Zâmbise, pe loc, iar acest lucru fusese fatali

Tom îşi lipi o compresă rece pe obraz, cu gândul la Jessica. Acum nu mai avea nicio scăpare, nicio scuză nevolnică; n-avea decât să se uite la el pentru a-i vedea lividele urme erotice ale aventurii zgâriate pe chipul cândva nepătat.

Şi *era* vanitos, aici nu se înşelase.

Aşa că marele final al lui Fay era poate, cum se spune, numai ceea ce merita.

Capitolul 5

Un fluture de noapte bătea cu aripile în fereastră, mare, roşu cu cenuşiu, învârtindu-se şi săltând în sus şi-n jos, în jos şi-n sus, cu nespusă răbdare, ca şi cum ar fi fost gata să aştepte afară, în aerul dinaintea zorilor, până când Jessica se hotăra să coboare din pat pentru a-l lăsa să între.

Iar dacă privea, Jessica privea fără să vadă, suspendată într-un spaţiu de parcă timpul ar fi încetinit sau s-ar fi oprit complet; trupul şi mintea-i erau absorbite de alte probleme, mai presante, şi zăcând astfel îşi spunea: pentru mine, totul s-a schimbat; eu m-am schimbat.

Mâinile lui Zak o cutreierau, efectuând o explorare intimă, prelungită, în faţa căreia era neputincioasă şi, la drept vorbind, nici nu dorea s-o împiedice. Începuse prin a-i ţine capul între mâinile lui extraordinare, sărutând-o pe obraji şi pe frunte, – pe ochii închişi, pe micile locuri neglijate de la rădăcina părului şi a urechilor, locurile pe care nimeni nu se gândise vreodată să le sărute.

Şi nu avea de ales în faţa acestei seducţii, Zak luase toate măsurile. Chiar în timp ce o culca pe pat – pe patul *ei,* patul lui *Tom* – Jessica era conştientă doar de o neajutorată dorinţă de a-i răspunde la tot ceea ce făcea; la tot ce propunea sa facă, de parcă toate simţurile i-ar fi fost acordate, ascuţite, intensificate într-un mod

incredibil.

O, Doamne, şi voia şi voia şi voia.

Se auzi pe sine însăşi scâncind ca un căţeluş, căci gura lui părea să-i cufunde trupul într-un soi de vrajă; lingând, râcâind, sondându-i pântecele, coapsele, genunchii… Dumnezeule, sub braţe. O răsuci şi, un moment, Jessica se simţi smulsă din adâncimile ei, speriată şi complet vulnerabilă – şi imperfectă – temându-se că-i va vedea micul snop de vase sparte, ca o vânătaie, pe partea dinapoi a coapsei, umbra albastră a singurei vene cu varice sub piele; posteriorul alb şi moale pe care nu-l mai văzuse niciun alt bărbat, de ani de zile. Ani. Doamne, era atât de înspăimântată şi totuşi atât de emoţionată, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi piardă din nou virginitatea..

Zak îşi plimba degetele peşte ea, îşi depunea buzele în locurile pe care Jessica le detesta, urmărea cu limba vasele de sânge, ca şi cum tocmai i-ar fi perceput gândurile pline de teamă şi le-ar fi dezgolit.

Apoi se opri, iar Jessica îi simţi ochii sfredelindu-i trupul înainte de a se culca lângă ea, luând-o de la început, târându-şi vârful degetului pe fiecare latură a trupului ei, mâinile lunecându-i pe fese, pe şolduri, apăsând, frământând cu palmele până când propria lui nevoie îl îndemnă să se ridice şi s-o maseze serios, desfătându-se cu gemetele, oftaturile şi micile ei scâncete animalice, în timp ce-i freca şi strângea în mâini, între degete,

carnea caldă, interzisă.

Oh, Jessica.

Se simţea umedă toată, pretutindeni, iar pielea o înţepa şi părea străpunsă de ceva mai mult decât nerăbdarea sexuală, ca şi cum pentru prima oară în viaţa ei ar fi fost cu adevărat *vie.*

Încet, cu mişcări nespus de calculate, Zak se culcă deasupra, cât era de lung, cu faţa peste spatele ei, mâinile şi braţele strecurându-i-se dedesubt pentru a-i cuprinde sânii, ca să se poată împinge într-însa, ca ea să-i simtă fiecare contur, fiecare adâncitură şi rotunjime, bărbăţia lui pietroasă zăcând proptită pe curul ei fermecător.

Oh, Jessica.

Iar ea spuse în sinea ei:” acum, te rog, acum”, însă Zak deveni absolut nemişcat, neclintit, stăpânindu-se, astfel că Jessica nu-i mai putea simţi decât mişcarea gurii pe gâtul ei, respiraţia lui răsfirându-i părul.

— Încă nu, murmură el, încă nu.

Glasul îi era scăzut şi tainic, plin de patimă blândă. O simţi înfiorându-se, îi privi profilul feţei cum zăcea pe cuvertura de culoare deschisă, îi văzu pleoapele palpitând şi buzele despărțindu-se neajutorate. Zâmbi şi se rostogoli lângă ea, îngropându-şi o mână în părul ei şi apropiindu-i capul pentru a-i putea invada cu limba gura hămesită. Şi tot timpul îl putea simţi – i-o putea simţi – lipită de coapsa ei. Dorea să ţină, să atingă, s-o ia în mâini, explorând. S-o aibă. Să se umple şi

să-şi vindece acea durere femeiască, acea fierbinţeală ce-i palpita necontrolată între picioare.

Zak se ridică în genunchi şi o privi în ochi, iar Jessica se cutremură la vederea frumuseţii lui, a enormului stâlp de muşchi care o şoca şi totuşi îi trezea dorinţa disperată de a se supune, avidă să cedeze. — să îngenuncheze şi să adore. Gânduri nebuneşti. Apoi însă el îşi porni alene un deget de pe bărbia ei în jos, tot mai jos, iar trupul îi zvâcni electrizat de plăcere când degetul căutător îi găsi clitorisul, îl lucră, îl tachină, atinse şi tortură.,

O, Doamne. Îl fulgeră cu o privire imploratoare. Şi în clipa aceea îşi spuse: arată ca un om obişnuit, mănâncă şi bea la fel, doarme, râde – întocmai ca mine.. Şi totuşi. Şi totuşi.

— Faţă în faţă se privesc, murmură el. Cu ochii strălucindu-le, gravi de o plăcere perfectă…

Jessica ridică mâna, apucându-i o şuviţă groasă de păr, pentru a şi-o apăsa pe obraz.

Îi vreau gura fierbinte deschisă închizându-se peste a mea, îi vreau puterea şi carnea *înlăuntrul* meu. Cuvintele i se învârteau iar şi iar în cap ca. O incantaţie străveche.

Şi bărbăţia mea, Jessica, nu uita partea cea mai bună. Toată numai a ta, doamna iubirii mele. Iar patima lui se împletea cu triumful, un sublim sentiment de exaltare infiltrându-se prin minte şi trup, în timp ce-i apăsa spinarea pe pat, cu mâinile deasupra capului ei, pentru a se afunda într-însa şi

a-i elibera pe amândoi.

Umplând-o cu miracolul lui tăcut.

Ceva pulsă şi-i străbătu tot trupul, o intensificare aproape insuportabilă a tuturor simţurilor şi mai mult, un straniu amestec primitiv de putere şi viaţă şi creaţiune care-i făcea capul să se învârtească de dorinţa acestei cărni noi, a acestui trup pe care nu-l cunoştea.

Iar pompatul era statornic, neabătut, controlat, până când Zak îşi dădu drumul, descătuşându-se ca o sălbăticiune.

Incredibilă voluptate. Paralizantă. Jessica ţipă, plângând, în recunoscător extaz, pe când sălbaticele lui impulsuri continuau iar şi iar şi iar.

Nu te opri. Nicicând nu te opri.

Iar el iubea acel ţipăt de abandon care i se desprinse de pe buze, zbieretul erupând afară din măruntaiele ei, atât de mult îl iubi, încât îi acoperi gura cu a lui şi-i mâncă vocea, plăcerea, sexul şi dulceaţa.

Oh, Jessica.

*

— Când se întoarce?

— Marţi seară.

Zăcea în scobitura braţului său, el îşi ţinea ochii aţintiţi spre gura ei, privind-o cum se mişca, savurând momentul.

— Mă vei lăsa să te mai văd? o întrebă, ştiind însă răspunsul încă dinainte.

— Nu cred că avem prea mult de ales.

— Oricine are de ales. Îmi poţi spune să plec şi să nu mă mai întorc. Şi aşa aş face.

Se gândi, inevitabil, la Tom.

— Nimic nu mai e la fel, Zak; parcă toată viaţa mi s-a întors cu susul în jos. Şi nu ştiu ce să mai simt pentru Tom, nici măcar dacă ne-a mai rămas ceva din căsnicie…

— Poate-ar trebui să-ncerci să iei lucrurile, zilele, pe rând. Nu-ţi mai face planuri şi nu încerca să prezici viitorul, că nu poţi. Oricum, pe moment „probabil că ai sentimentele cam încurcate, închise poate, într-un mod ciudat. Cine ştie?

— Unii oameni ar spune că nu trebuia să fac asta.

Zak scoase un sunet vag de dezgust.

— Majoritatea oamenilor sunt nişte rahaţi ipocriţi care n-ar trebui să judece pe nimeni.

— Poate că acum nu mai sunt cu nimic mai bună decât el.

— Decât Tom? Lui Zak îi veni să scuipe. Vrei să te încurajez într-un fel, nu? Dar n-am cum, aşa că nu te mai tortura singură.

Cred că aproape nu-mi vine să cred că efectiv am…

— Comis adulter? Că ai fost infidelă?

Oftă.

— Spune-i, Jessica, şi ai să te simţi mai bine.

— Probabil mă crezi o neghioabă.

Şi totuşi, am avut nevoie de asta, am *meritat-o,* am *câştigat-o.* Închise ochii un moment.

— A, nu, aşa ceva niciodată, răspunse el. Credulă, naivă poate, dar astea sunt nişte trăsături cărora îmi vine greu să le rezist, cum probabil ai observat.

Şi încă mai putea simţi urmările actului lor sexual, curenţii subtili şi undele de şoc ale acelei plăceri uimitor de pustiitoare, chiar şi acum. Parcă pământul se *urnise* efectiv sub pasiunea lor, lucru care o speria.

— În ultimă instanţă, el te-a adus aici, adăugă Zak blând, iar aici eram eu.

Aşteptând.

— Da, erai aici.

— Să n-o regreţi,

— Nu pot.

— Putem petrece destul timp împreună, o ştii. Te pot chiar ajuta să treci peste asta…

Iar pe de altă parte, dulcea mea…

— …bucură-te deci, n-o irosi.

— Nu vreau s-o irosesc, Zak. Sunt doar îngrozitor de derutată.

Zak zâmbi, frumos, voluptuos.

— Atunci, fii derutată. Eu sunt aici. Nu mă deranjează.

— Şi, până vine ziua de marţi, nici măcar n-o să-l mai vrei înapoi pe dobitocul ăla de soţ al tău, pe marioneta aia răzgâiată.

Îi duse mâna la gură, sărutând-o pe vârfurile degetelor, iar ochii i se opriră pe o mică vânătaie aflată imediat deasupra încheieturii.

— Pe-asta de unde-o ai?

— Cacadu-ul. Încă nu e obişnuit cu mine.

Sprâncenele lui Zak se încruntară.

— Cacadu-ul lui bărbatu-tău.

— Aşa s-ar zice, răspunse ea încet, trist, fără să-i pese, dar fu profund mişcată când Zak îi ridică încheietura mâinii şi-i sărută cu respect lovitura. Simţi seninătatea transformându-i-se în dorinţă pe când mâna lui cădea peste sânul umed şi moale, cuprinzându-l, strângându-l, după care îşi lăsă capul în poala ci. Îl auzi oftând uşor, fericit, şi-şi descoperi propria mână coborând din nou în părul lui incredibil, degetele strecurându-se prin desişul negru, cu un sentiment apropiat de recunoştinţă şi uimire.

Ridică ochii spre fereastră, privind stelele care sclipeau deasupra copacilor şi a acoperişurilor, deasupra oraşelor şi a acelei mici scene dulci-amărui care era numai a ei. Ce înspăimântător, cum se putea schimba viitorul, şi revăzu în minte tot ce se întâmplase, reexaminând trecutul în scopul de a încerca să-l aşeze într-un soi de perspectivă viabilă, dar renunţă, cuprinsă de uluire.,

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? spuse el, într-un târziu.

— Dă-i drumul.

— Soţul tău a mai făcut asta şi-nainte, ţi-a mai fost necredincios, vreau să zic?

Jessica clătină din cap.

— Nu.

Dar oare chiar nu fusese? Cum avea s-o afle vreodată? Imaginea dintotdeauna a lui. Tom nu mai exista, persoana pe care crezuse c-o iubise mereu era altcineva. Nu?

— Ştii cine e cealaltă femeie?

— Nu.

Vocea-i răsunase aproape ca o şoaptă.

În mintea lui Zak se formă imaginea clară a lui Fay.

— Poate e mai bine să nu ştiu.

— Poate.

Nu era nevoie să-i spună încă, toate la timpul lor. În schimb, înălţă capul şi începu să-i hărţuiască sfârcul cu limba, făcând-o să uite. O, gustul şi textura, senzaţia cărnii ei în gura lui. Şi era a *lui,* acum, spunea mintea lui Zak.

Jessica se înfioră şi se lipi de el, astfel că trupurile li se atinseră într-o lungă linie mătăsoasă, lăsându-l să se joace cu ea: cu limba, cu buzele, cu degetele; alinând nevoia şi singurătatea amândurora.

— Unde te-ai născut tu, Zak? murmură.

Îşi petrecu împrejurul degetului o şuviţă din fermecătorul ei păr, înainte de a răspunde, iar dacă i-ar fi privit chipul în acel moment, Jessica ar fi văzut ceva tainic, un soi de distanţă, intercalându-se între el şi lume.

— Am fost conceput la Glastonbury, şi m-am născut pe litoralul din Norfolk, spuse el plat.

— N-am vrut să fiu indiscretă.

Zak clipi din ochi, înghiţind în adâncul gâtului.

— Nu eşti. Doar că nu-mi prea place trecutul meu, asta-i tot.

Amintirile acelea căcăcioase şi incomode, furişându-se spre el ca un vânt îngheţat. Îşi forţă un zâmbet.

— Întreabă, dacă aşa vrei.

Jessica ezită, biruită de curiozitate..

— E atât de important unde ai fost conceput?

— Mama mea l-a cunoscut pe tata la Glastonbury.

Nu-l lăsase niciodată să uite acest lucru.

— În anii ’67, experienţa Glastonbury-Avalon era un ritual de trecere, se chema că nu *trăiseşi* dacă nu făceai treaba hippy primitivă şi nu dansai gol împrejurul cercului de piatră. Toate chestiile alea sacre cu druizii, regele Arthur (Arhur (sau Artus), sec. VI d. C., rege legendar al Ţării Galilor, întemeietor al Angliei feudale, ale cărui aventuri se regăsesc în romanele de curte ale „Ciclului lui Arthur”, numit şi „Ciulul breton” sau „Ciclul Mesei Rotunde”) şi Iosif din Arimateea… asta i-a venit până la urmă de hac maicămii. De-o veşnicie încerca să facă un copil, până când i-a spus cineva că pietrele verticale au o semnificaţie falică, şi că străvechii curenţi ai pământului se scurg prin ele ca o sământă sacră, capabilă să fertilizeze pământul, recolta, animalele şi oamenii…

O simţi devenind uşor rigidă.

— A mers? întrebă Jessica.

— Ea aşa a crezut.

— Dar tu nu?

— Totul a depins de tipul care mi-a fost tată.

Mama lui fusese beată şi drogată în acelaşi timp, când îi vorbise despre noaptea aceea de demult. Despre omul care ieşise din ploaie: frumos şi mare, sălbatic şi plin de noroi, adresându-i-se într-o limbă pe care ea n-o putuse înţelege, dar era o limbă veche, atâta lucru simţise, pare-se – veche, atemporală şi maiestuoasă..

Uther o violase. Iar violul se desfăşurase cu o asemenea furie şi forţă, încât fiecare din impulsurile lui frenetice o ridicase practic de pe pământul saturat de apă, ca pentru a-i dărui până la ultimul strop sămânţa lui, golindu-se tot. Asaltul continuase la nesfârşit, durând atât de mult, încât în cele din urmă Astra leşinase.

Uther o regulase sub stele, i-a spus ea mândră lui Zak; „Dar ploua”, a replicat el, iar Astra i-a întors-o: „Mie nu mi se părea”. Apoi: „Dar te-a violat”, îi amintise, iar ea spusese cu atâta simplitate şi trufie: „Ca să găseşti adevărata bucurie, trebuie, mai întâi, să accepţi adevărata durere”.

— Zak?

Privea în gol, iar Jessica îi puse mâna pe obraz, întorcându-i faţa spre ea.

— Te simţi bine?

— La mile, ani depărtare. Atâta tot. Vezi tu,

Jessica, a existat o anume chimie între mama şi tatăl meu, a trebuit să fie – ceva deosebit, care a născut vraja concepţiunii.

Ceva însemnat. Ceva din afara timpului.

— Nimic în legătură cu monoliţii?

Îi distinse dezamăgirea abia ascunsă, deznădejdea din întrebare, ştiu ce voia să audă.

— Nu ştiu, răspunse încetişor. Tot ce-ţi pot spune e că monoliţii de la Glastonbury, Avalon, sunt *altfel.* Nu ştiu în ce sens, sau de ce, dar zona era numită „sacră" încă de timpuriu, cu mult înaintea epocii creştine. Acum o mie de ani, oamenii făceau vrăji pe stradă. Situaţia nu s-a schimbat deloc, nu cu adevărat; încă mai cred în asta.

Şi uneori, în zorii zilei, când din pământul cald emana o ceaţă mătăsoasă, aşezându-se împrejurul Tor-ului ca o panglică spectrală, îţi venea uşor să-ţi imaginezi că totul era într-adevăr real.

— Mi-ar plăcea să merg acolo.

Jessica nu spuse nimic, surâzând doar ca răspuns. — încă mai poate oferi izolarea şi pacea, continuă el, cu uşurinţă, şi chiar o porţie de misticism, dacă ai noroc. Poate-ai să-i întâlneşti pe Arthur şi pe Merlin (Vrăjitor vestit, pomenit frecvent în legendele galeze şi în „Ciclul lui Arthur")…

— …dar miraculosul vrăjitor şi regele nostru de odinioară şi din viitor au cam întârziat, nu crezi?

Ridică din umeri, oftând greu.

— Oricum, eu m-am săturat.

— De ce?

— Nu vreau să mă întorc la toate astea. Mi-e pân-aici – duse el mâna la gât, schiţând un gest scurt, tăios – de ameţiţii ăia şi căutările lor după extazul ceresc.

— Dar Norfolk-ul?

— Coasta, o corectă Zak. Aia-i altceva, şi înseamnă mult pentru mine, din acelaşi motiv.

Peisajul plat şi tăcut, copacii noduroşi, îndoiţi de vânt, şi marea care se întindea la nesfârşit, tot mai departe de el. Acasă. Ultimul loc unde mama lui îi văzuse tatăl, dar asta era o minciună, nu? După Glastonbury, nu-l mai întâlnise niciodată, era convins. Totuşi, spunea că mai trecuse pe la ei, luându-l pe Zak în braţe, azvârlindu-l în văzduh şi prinzându-l ca un adevărat tătic îndatoritor – pe plajă, spusese ea, în zorii zilei, cu vântul sărat muşcându-le feţele. O fi fost oare materia amintirilor, sau a viselor?

Ochii îi tresăltară, atinşi de îndoială şi puţină teamă, imaginea pe care o avea despre tatăl său păstra asupra lui această durere. Totuşi, uneori se întreba dacă nu cumva Uther era doar o minciună, o poveste interesantă scornită de mama lui pentru sine, pe baza mitului arthurian; ar fi fost exact în genul Astrei. Pe vremea aceea, probabil era drogată până-n vârful urechilor cu Aur Libanez,

— Ai avut o viaţă ciudată…

— A, mda, răspunse el obosit.

Şi nu ştii nici jumătate din ea, Jessica.

— Iar uneori îmi doresc…

— …ca totul să fi fost altfel, să fi trăit o viaţă asemănătoare cu a celorlalţi şi să fi gustat banalitatea, trivialul, *să mă fi integrat…*

— Lasă, scutură el din cap, ca şi cum ar fi fost conştient că spusese deja mult mai mult decât intenţionase.

Deodată, păru teribil de tânăr şi vulnerabil, cu inima plină de suferinţa obscură a tot ceea ce-i răpise acea viaţă straniu dezrădăcinată. Studiindu-i chipul îndurerat, aproape adolescentin, Jessica fu frapată, de o neostoită dorinţă de a-l cocoloşi şi iubi şi atinge, toate în acelaşi timp.

Înghiţi un nod, încercând să-şi destindă gândurile.

— Ai să rămâi – pe-aici, adică?

— Depinde.

Uşurat, se întoarse spre ea şi-i dădu la o parte părul din faţă cu o mişcare a mâinii, sărutându-i gâtul expus tandru ca un cântec de leagăn, după care îi dădu drumul. Avea un licăr în ochi, oarecum ştrengăresc.

— Se zice că Merlin a fost conceput pe cale supranaturală. Ştiai?

Clătină din cap.

— Odrăslit de un diavol şi o fecioară, o privi Zak în ochi. Trebuie să fi fost ceva groaznic, nu ţi se pare?

Îi puse o mână pe coapsă, strecurându-și degetele în sus printre picioarele ei, până-n locul acela cald pe care-l iubea atât de mult.

Oh, Jessica.

— „M-am aflat în forme fără număr, înainte de-a dobândi această formă de folos. Am fost o picătură în văzduh, am fost o strălucitoare stea, am fost o slovă într-o carte…”

În tot acest timp o privea şi ea îl privea pe el.

— Să odrăslesc cu *tine,* Jessica? şopti, după care coborî glasul şi mai mult, până când ea abia mai putu să-l audă, căci îi bubuia sângele în cap.

— Să ne regulăm şi să rodin şi să dăm viaţă?…

Iar ea se simţea moale, desprinsă, intoxicată.

— „Am cunoştinţa stelelor”, începu Zak, „A stelelor ce-au existat dinainte de Pământ. Ştiu de unde am venit, şi numărul lumilor…”

— Nu mai vreau, Zak, suflă ea. Nu mă aţâţa, nu-mi face asta.

El îi puse un deget peste buze pentru a o face să tacă, dar o privea tot timpul şi ea îl privea tot timpul.

— „Am dormit într-o sută de insule, am trăit într-o sută de oraşe. Învăţaţi druizi, profeţiţi despre Arthur? Sau oare despre ceva şi mai vechi: despre mine cântaţi?”

Îl prinse de deget, de mână, şi i-o duse cu febrilitate la gură.

Zak zâmbi, în timp ce Jessica se zvârcolea sub cuvintele lui, sub atingerea, degetele lui.

Torturând-o.

— Mă vrei, Jessica?

— O, da. Da.

Iar cuvintele erau rostite ca un geamăt, o implorare.

— Mă vrei tot?

Ea începu să-i sugă buzele, obrajii, gâtul, umerii, înfigându-şi unghiile în pielea lui perfectă.

Au juisat împreună atât de repede, ciocnindu-se unul de altul aproape violent şi chiar în timp ce o poseda şi sucurile lor curgeau şi se amestecau, vedea din nou imaginea aceea, o simţea, temuta imagine a tatălui său siluindu-i mama în noroi şi ploaie şi în ceţurile umbroase ale pietrelor verticale.

Dar aceasta este Jessica, urla mintea lui, iar eu nu sunt tatăl meu.

*

Era revoltător de cald, iar tapiţeria de vinilin a taximetrului se lipea de coapsele în şort ale lui Fay, pe când se foia incomod pe bancheta din spate a maşinii. Îşi puse pe cap casca walkman-ului Sony şi dădu volumul tare. Ce porcărie absolută, dar nu opri muzica, fiindcă îi călea rezistenţa şi din nou se pomeni atrasă de sunet, de ritm, de spirit, chiar dacă versurile, ca întotdeauna, o umpleau de dispreţ.

Cântecul era despre iubirea pentru cineva (nu foarte original), iar acel cineva, bărbat, nu era deloc ca toţi ceilalţi, din câte se părea; era greţos

de perfect, magic – un erou. O, *te rog.* Şi la ce jalnică *persona non grata* macho (Caracterizat prin *machismo:* simţ exacerbat al masculinităţii, punând accentul pe agresivitate, virilitate şi curaj) şi cu o grămadă de cusururi se refereau cuvintele amăgite ale cântecului? îşi aminti o altă melodie la fel de nemaipomenită, dacă nu chiar mai bună în felul ei, dar versurile trebuiau să fi fost scrise de cineva suferind grav de depresie clinică, fiindcă îndruga numai despre o fată care voia să se dea peste cap numai de-ar fi lăsat-o oul ei… era „Unul”… şi n-avea să fie „niciodată liberă”… nu *voia* să fie liberă, de fapt. Bizar. Ia să ne imaginăm, de pildă, că nu vrem să ne eliberăm de unul ca bietul Tom? Fay chicoti gutural. Şi avea să fie bietul Tom, cel puţin pentru o vreme.

Un moment, avu o scurtă senzaţie de ruşine, apoi îşi privi unghiile; două erau rupte şi înjură în surdină. De-ar fi cooperat, numai, în modul dorit de ea, în loc să fie aşa de constipat, aşa de ridicol de corect dintr-o dată. Fireşte, nici ea n-ar fi trebuit să bea nimic, atunci poate că lucrurile ar fi rămas pe undeva pe-aproape de normalitate, dar chiar era ea de vină că băutura avea asupra ei efecte negative? Ar fi trebuit s-o oprească, văzând încotro o lua treaba; ştia ce-avea să se întâmple. Era vina *lui,* zău, doar nu putea fi răspunzătoare de faptele ei când îi fierbea rachiul prin vene, făcând-o să fie o idee mai neraţională.

Digul fulgeră pe-alături într-un iureş de oameni,

baloane şi tarabe cu crenvurşti, iar Fay îşi rezemă obosită capul de spătar. Un strop de durere controlată, aplicată cu meşteşug, era foarte convenabilă în timpurile astea sadomasochiste. Reuşea să stăvilească frumuşel plictiseala, dar Tom nu părea să vadă lucrurile astfel. Aşa că-l lăsase să fiarbă în suc propriu printre rămăşiţele aventurii lor din Edinburgh, să-şi lângă rănile, ca să zicem aşa. Ha, ha.

Aruncă o privire pe fereastră, văzând Pavilionul plutind pe lângă maşină, turiştii cu aparatele foto ţăcănind şi iar ţăcănind. Nu făcuse Jessica odată o pictură bunişoară a capriciului Prinţului Regent? Şi o vânduse la un preţ apropiat de două sute de lire, dacă-şi amintea corect. Deloc rău, dar plicticos. Poate că dacă Jessica ar fi fost mai puţin plicticoasă, Tom nu s-ar fi simţit îndemnat s-o ia razna; poate dacă nu era atât de obsedată să *producă* şi să câştige o coajă de pâine, Tom ar fi… asta era, mă rog, ridică Fay din umeri în sinea ei.

Oricum, era sătulă de Tom şi de angoasa lui, pateticele lui rugăminţi şi scuze, aşa că Jessica şi-l putea lua înapoi cu plăcere. Mai era şi băiatul ăla, în fond, deliciosul ăla cu părul lui fantastic, chipul lui, trupul lui, umflătura aia ispititoare – a cărei imagine o împinsese la masturbări febrile în ceasurile lungi ale nopţii, când refuza să-i vină somnul. Nimeni n-o putea face mai bine decât ea însăşi, poate doar cu excepţia băiatului. A acelui Zak. Respiraţia lui Fay se acceleră, îngreunată, pe

când imaginaţia ei îşi lua zborul, dar, în schimb, închise ochii şi-şi lăsă creierul să între în acţiune, să plănuiască, să ticluiască şi să cearnă totul, toate posibilităţile care i se aşterneau dinainte spre a-i aduce în cele. Din urmă ceea ce dorea.

Când taxiul opri în faţa casei, şoferul fiind nevoit să oprească pe banda a doua, Fay se chinui să coboare de pe bancheta din spate, cu o mulţime de genţi şi o valijoară, înainte de a se strecura prin locul liber, strâmb, dintre vehiculele parcate la bordură.

— Bună, Fay.

Ochii lui Fay se îngustară, privind-o pe femeia care se oprise pe alee: de vârstă medie, de clasă medie, ştearsă; se întâlniseră de vreo două ori la Jessica.

— Îţi ştiu faţa… începu ea, dar…

— Roz.

— Ai fost plecată? căzu privirea lui Roz pe genţile de tartan imprimat în culori ţipătoare şi pe valiză.

— Da..

— Într-un loc frumos?

La Edinburgh, poate?

— De fapt, da.

Şi cam atâta ai să scoţi de la mine.

Roz o privi, o privire care nu trăda nimic.

— Ar trebui să-ţi pui o pălărie, Fay.

— Aşa?

— Căldura asta îmbătrâneşte femeile… Mai ales

femeile cu o piele ca a ta.

Pe buzele lui Fay pluti o remarcă usturătoare, dar se stăpâni, căci în expresia femeii existase ceva ciudat, neliniştitor, antipatia aceea făţişă, din capul locului. Ce-i făcuse, pentru numele lui Dumnezeu?

— Vaco, murmură Fay prea târziu, şi scoase limba spre silueta ce se îndepărta. S-o viziteze pe cuvioasa Jessica, fără-ndoială, două mici amice împreună, şi iar se simţi junghiul acela interior de gelozie, pe care nu-l putea suferi. Îşi privi mâna, toartele de plastic ale genţilor tăindu-i degetele: era plină de praf, obosită, îi era prea cald şi se simţea îngrozitor de îngreunată pe când parcurgea cu greu ultimii câţiva metri spre casă şi urca treptele de marmură spre uşa impunătoare. Aceasta se deschise aproape ca prin farmec.

— Fay… spuse jovial Jonathan. Pot să-ţi spun Fay, nu-i aşa? Hai, lasă-mă să te ajut.

Probabil o văzuse încă din stradă; Fay îl privi prudentă.

— Doreşti ceva?

— Nu tocmai.

— Uite ce e, am făcut un drum lung şi sunt extrem de obosită.

— Voi fi scurt.

— Te rog.

— Emma şi cu mine ne logodim.

— Felicitări. Acum pot să plec?

— Dăm o petrecere.

— Excelent, răspunse ea plat.

— Ne-ar face mare plăcere să vii.

Fay aruncă o privire peste umărul lui, prin uşa deschisă, pentru a o vedea pe Emma lăsând ochii în jos. Nici ea n-o plăcea, dar ce-i păsa lui Fay de părerea unei fiinţe curate lună ca greţoasa Emma?

— Nu obişnuiesc să vin la petreceri.

Un moment, Jonathan păru insultat.

— Nu va fi o petrecere obişnuită, nici pe departe, spuse el. Crede-mă.

— Zău?

Avea ochii şterşi de plictiseală şi clătină din cap, simţind cum ultima brumă de răbdare, pe care-o mai avusese, începea să se destrame pe margini.

— N-aş crede.

— Haide. Fă-ţi cheful.

Dumnezeule, ce texte.

— Nu.

Deodată, Jonathan păru a nu-şi mai găsi cuvintele, agitându-se pe lângă ea ca o gigantică muscă nervoasă.

Bâz, bâz, bâz…

Fay trecu pe lângă el, începând să urce scara, când îşi dădu seama că o urma cu nenorocitele ei de genţi. O urma ca un căţeluş şi, după ce lăsă bagajele în faţa uşii ei, scoase un plic din buzunarul vestonului..

Îl privi, prea obosită ca să mai protesteze. Nu-i era dezgustător de cald în costumul ăla? Numai căptuşeala vătuită de la umeri cântărea, cu

siguranţă, câteva kilograme, dar

Jonathan era un om de imagine şi numai imaginea era importantă, chiar dacă-l omora cu acest prilej.

Pe chipul lui, vag bronzat, se fixase un rânjet, în timp ce se apleca şi înfigea invitaţia într-unul dintre genţile cadrilate.

— În caz că te răzgândeşti.

— N-am să mă răzgândesc.

Iar această mică reprezentaţie îi ajuta mult dorinţa de a-i ocupa apartamentul. Ei bine, îşi pierdea vremea. Fu ispitită să arunce după el binecuvântata lui invitaţie, în timp ce sprinta atletic în jos pe scară, dar preferă să n-o facă, fiindcă probabil încă mai pulsa fierbinte de insipida lui căldură corporală. Fay strâmbă din nas; Jonathan-Dl-Univers-Keeley avea ceva ciudat de neapetisant, ceva igienic şi asexuat şi suprem de deprimant.

*

— E minunat, spuse Roz, adăugând apoi: mă rog, cel puţin, *va fi.*

Schiţa alb-negru neterminată a lui Zak era rezemată de şevaletul care încă se mai afla în curte. Jessica stătea alături, cu cărbunele în mână.

— Mulţumesc, spuse ea încet, credeam că nu voi fi în stare s-o fac. Am început, apoi m-am întrerupt, pe urmă am început din nou şi cumva şi-a dat drumul. Sunt ani de zile de când n-am mai făcut portret.

— Cine e?

Jessica se aplecă să potrivească fără rost desenul, se ocupă de o linie de pe hârtie şi aşteptă să i se şteargă roşeaţa din obraji, înainte de a o privi pe Roz.

— Un localnic, spuse ea, s-a mutat aici acum câteva săptămâni.

— Ce mutră, comentă Roz. E grozav.

— Da, este, nu-i aşa?

— Cum v-aţi cunoscut?

— Îşi căuta pisica şi a doua zi a venit din nou.

Jessica tăcu un moment şi-şi trase mai jos pălăria de paie, privind în grădină.

— Eu încercam să desenez cioturile alea de copaci de-acolo, cele înnegrite…

Roz îi urmări privirea, în timp ce vocea Jessicăi continua:

— …dar n-aveam nicio şansă, nu ieşea nimic.

Făcu o nouă pauză.

— Mi-a fost de folos, şi interesant, aş spune.

— Norocul tău, înălţă Roz sprâncenele.

— E un băiat drăguţ, continuă Jessica, pe ton defensiv.

— Dacă portretul făcut de tine e cât de cât adecvat, aş zice că „drăguţ” e probabil cea mai mare minimalizare a anului, chicoti Roz. Ai de gând să te opreşti la faţă şi umeri, sau intenţionezi să faci un studiu complet în mărime naturală? ’

— Nu m-am gândit..

— Ştii, adăugă Roz, să-l desenezi în pielea goală,

cum ar veni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roz.

— Glumeam doar. S-ar putea să te înveselească, nu se ştie niciodată.

— Ha, ha.

O parte din ea voia să se întoarcă şi s-o privească pe Roz drept în ochi, să-i spună totul, tot ce făcuse, ca şi cum ar fi smuls o confesiune irevocabilă.

— Mai ştii ceva de Tom?

— Nu, răspunse Jessica, i-am spus să nu-mi dea telefon.

— Când trebuie să se-ntoarcă?

— Mâine seară.

— Şi ce-ai să faci?

— Nu ştiu.

Privi mult timp schiţa.

— Vreau să ştiu cu cine e, de când durează. *De ce,* pentru Dumnezeu… Măcar la atâta am şi eu dreptul.

Roz se gândi la Fay şi la genţile de tartan ţipătoare.

O coincidenţă? Asemenea lucruri nu se întâmplă în realitate; realitatea e o curvă, cum spunea zicala – cineva cu păr roşu şi bogat şi piele albă gingaşă care-ţi face figura în faţă.

— Ştiu, dar poate e mai bine să nu afli. Dacă Tom a avut o aventură într-un moment de slăbiciune, atunci lasă-l în pace, Jess, o sfătui ea cu sinceritate. Lasă-l să se târască, să cerşească,

să se roage în genunchi, toate astea dacă vrei, dar nu scormoni prea adânc.

— De ce?

— Fiindcă vei sfârşi prin a-ţi face şi mai mult rău.

Jessica îşi privi mâinile; avea unghiile şi vârfurile degetelor înnegrite de cărbune.

— Uneori, cred că e problema aia cu copilul, spuse ea nefericită, înţelegi, că s-a săturat – Toate acele luări ale temperaturii şi ciocăneli la anumite ore oribile, toată angoasa mea. Ani de zile.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu, dar…

— Hai să bem ceva.

— Bea tu. Eu mă mulţumesc cu o apă minerală.

— De ce?

— Să nu spui că n-ai observat că beau prea mult.

Seara de vineri începu să i se deruleze din nou în minte. Dacă nu era beată, poate că nu s-ar fi întâmplat, complicându-se totul, aprinzând-o pe dinăuntru, atâta numai că un mic glas lăuntric îi tot spunea că îl dorise pe Zak, dorise dragostea şi sexul; avusese nevoie de ele. De el. Stând astfel, simţi un spasm de plăcere reamintită, tot trupul înfiorându-i-se de dorinţă. O, Doamne.

— Ce, ţi-e frig?

— Nu, răspunse repede Jessica. Gândesc prea mult, atâta tot.

— La cineva care-ţi umblă pe mormânt…

— Veselă imagine.

— Crede-mă, am o droaie de-astea, Jess, replică Roz răutăcioasă..

— Gordon e bine, nu?

— A, da. Foarte bine, chiar. În clipa asta, pescuieşte undeva în Lavant. Nu, cred că-i vorba de situaţia asta a ta, care-mi readuce în minte tot dezastrul meu personal, sinistru de detaliat. Afurisita mea memorie nu e de niciun folos, desigur...

— Ce vrei să spui?

— E prea bine, prea perfect. Am obiceiul ăsta groaznic de a-mi aminti totul într-un tehnicolor superb... ştii, ca şi cum ar fi fost ieri.

— Înţeleg.

— Nu se şterge, asta-i problema, cel puţin nu complet. Crezi că a trecut şi apoi apare deodată ceva şi iar se varsă.

— Mai ştii ceva de el?

— De monstrul din Laguna neagră? zâmbi sec Roz. Nu, n-am mai auzit de Mark cel mic şi dulce. Slavă Domnului. Şi nici nu vreau. De ce-aş vrea să aud, necum să-l mai şi văd, pe un om care aproape m-a crucificat? Ar fi o neghiobie, ca să nu spun nebunie, draga mea.

Roz clătină din cap.

— Tom e un copil nevinovat, în comparaţie cu fostul meu soţ.

Şi totuşi, dacă suspiciunile ei în legătură cu Tom şi Fay erau întemeiate, ce valoare mai aveau măreţele ei supoziţii?

— Mi-aş dori să pot vedea şi eu lucrurile la fel.

— Ştiu, şi-mi pare rău; am spus o prostie. În plus, e prea devreme ca să vorbim despre comparaţii.

Roz ridică faţa la soare, oftând din greu.

— Ştii, niciodată n-am înţeles cum pot unii să divorţeze amical, sună atât de-al dracului de absurd.

— Ai suferit deosebit de mult.

— Totul e relativ, cred.

— Nu, spuse Jessica fermă, totul e un iad.

Se ridică brusc.

— Scot vinul şi-ţi aduc şi ţie ceva.

— Poate-i din cauza verii ăsteia uscate ca nisipul, Jess, afurisita de căldură, care ne cam scoate pe toţi din minţi.

Dar Jessica dispăruse deja în casă. Un lung răstimp, Roz privi în grădina comună, pustie, ce zăcea posomorâtă sub nemilosul soare de după-amiază (nu dormita, acesta era un cuvânt prea blând – nu, zăcea efectiv toropită) şi era goală, cu excepţia câtorva păsări prea nervoase ca să mai zboare.

— Atâta lucru ştiu, spuse ea cu voce tare, pe mine m-ar scoate din minţi dacă ar trebui să mă uit în fiecare zi la nenorocita asta de grădină.

— Nu poţi arunca vina în cârca grădinii, Spuse Jessica din uşă.

— Aş prefera să nu vii aşa pe furiş, replică Roz. Şi zău că nu ştiu ce are locul ăsta. Încă dinainte de

începutul secetei, aveam mereu impresia că e aici ceva, cum să spun, *în neregulă* cumva…

— Dar e o grădină frumoasă, protestă Jessica.

— Poate să fie şi din cauza prea marii apropieri a caselor, răspunse nesigură Roz, toate ferestrele astea umbrite holbându-se la tine din arcul ăla larg al Semilunii.

Ca o enormă dar nu foarte binevenită îmbrăţişare.

— Ajunge ca să facă din oricine un claustrofob.

— Cred c-ai citit prea multe cărţi horror.

— Bine, dar pe-aici, pe undeva, n-a fost omorât un om?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roz, au trecut de atunci ani de zile. A fost în anii ’20, cred.

— Dar făptaşul n-a fost descoperit niciodată…

— De unde ştii? Pe de altă parte, pe atunci tu nici măcar nu te născuseşi.

— Mi-a spus Gordon. Ştii cât de bine se pricepe la istoria locală.

— Chiar şi-aşa, Roz… protestă exasperată Jessica.

— Bine, bine, replică Roz cu un rânjet spăşit, deci am eu o imaginaţie prea nărăvaşă.

Privirea i se furişă spre cioturile de copaci înnegrite, lunecă peste adâncitura prăfoasă din pământ, unde fusese cândva un iaz, către o porţiune de gazon, până la un pavilion de vară lăsat în părăsire, unde mica statuie a unui heruvim, cândva o fântână arteziană, stătea uitată

de Dumnezeu, cu funduleţul rotund şi dolofan pătat de licheni şi găinaţi, cu penisul mic şi trist conturat clar, dar inutil acum, când apa fusese oprită. Dincolo de statuie se târau plante fără nume în susul unor pereţi, unde nişte torsuri pseudogreceşti cătau orb printre cârcei de iarbă-neagră, împestriţate de eterna rochiţa-rândunicii care încă mai înflorea, în ciuda arşiţei necontenite, cu florile ei ca nişte trompete albe răspândindu-se necontrolat peste priveliştea incoloră, ca o boală contagioasă.

Un loc plin de umbre şi căldură sufocantă, colcăind de insecte. Roz se uită la chioşcul din grădină, cu un sentiment apropiat de neplăcere şi, retrăgându-şi privirea, prinse cu coada ochiului o siluetă care ieşea din răsucirile frunzişului, făcându-i inima să tresară.

— Ce Dumnezeu…?

Dar nu era decât un băiat, nu, un tânăr, iar femeia îşi înăbuși un mic oftat de uşurare.

Şi-şi spuse… ce? Deodată se simţi prosteşte, ca un copil care plăsmuieşte un monstru dintr-o mobilă, într-o odaie întunecoasă.

Jessica îl privi pe Zak venind spre ea din umbra pavilionului, a copacilor. Simţi ceva înlăuntru-i înviorându-se nerăbdător şi-şi duse o mână la piept pentru a încerca să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Roz se foi stânjenită pe scaun, în timp ce Zak se apropia, şi se întoarse spre Jessica, dar aceasta

stătea complet nemişcată, cu privirea drept înainte, uitându-se fix la el.

— Nedumerită, Roz reveni cu ochii spre băiatul care venea către ele cu un aer de calm impenetrabil şi imediat recunoscu chipul din portret, o faţă enigmatică, dar, o, Doamne, făgăduind atât de multe.

Iar el n-o văzu, n-o văzu deloc. Roz ar fi putut la fel de bine să stea pe cealaltă faţă a lunii.

*

Keith stătea culcat pe spate, privind în interiorul dubei; îi căzuseră clapele de la eşapament, ceea ce-ar fi putut explica zgomotul îngrozitor care-l însoţea ori de câte ori conducea maşina. Inspiră precaut, apoi înjură, înainte de a-şi lăsa capul să cadă uşurel înapoi pentru a privi picioarele Emmei care venea către el dinspre casă. Avea o fustă mai scurtă ca de obicei şi nu purta ciorapi, aşa că-şi lăsă ochii să lunece în sus şi-n jos, pe când femeia se apropia. Drăguţe picioare! Se opri lângă dubă, iar Keith îi simţi ochii privind în jos.

— Îi plac picioarele tale?

Emma oftă, un oftat din acelea adânci şi grele de-ale fetelor, iar el rânji larg în sinea lui.

— Cui?

— Lui Nea Minunatu ’.

— Jonathan are lucruri mult mai importante de făcut decât să se preocupe de picioarele mele.

— Mă gândeam eu.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

Keith îşi mută capul până la câteva degete distanţă de fermecătoarele ei picioare dezgolite, unde nu se zărea niciun fir de păr, niciun coş sau zgârietură. Netede de să-ţi lase gura apă. Îşi spuse că dacă scotea limba, ar fi putut linge pielea aceea mătăsoasă, caldă şi sărată.

— Nu cotează.

Emma bătu din picior, iar ochii lui Keith urmăriră delicioasa mişcare a muşchiului bronzat: de la gleznă în gambă, din gambă spre coapsă, din ce în ce mai sus.

Totul funcţiona perfect. Încercă să nu ia în seamă senzaţia înţepătoare ce i se înteţea sub abdomen.

— Tocmai a dat telefon, spuse ea cu voiciune. Trebuie să ajungi la Lewes cu o oră mai devreme.

Erecţia incipientă a lui Keith se veşteji şi muri.

— Ce?

Scoase capul, mijind ochii în soare, pentru a o vedea, ca prin ceaţă, pe Emma privindu-i, cu mâna în şold.

— N-au putut obţine prelungirea pe care o doreau, continuă ea, aşa că discoteca trebuie să se deschidă cu o oră mai devreme.

— Nemaipomenit, replică el aprins, târându-se afară de sub maşină. Sclipitor.

— Care-i problema?

— Doar că-mi cade eşapamentul.

Emma făcu o mutră alarmată.

— Şi ce-ai să faci?

— Mi-l repar dracului cumva.

Puse latul palmei pe acoperişul dubei şi şi-l retrase imediat, sâsâind din pricina arsurii. Privi spre vehiculul demontat.

— Până data viitoare.

— Ei, o să-ţi cumpere Jonathan o maşină nouă.

— N-ar strica.

— Îşi ţine întotdeauna promisiunile, spuse ea pe un ton de apărare.

— A, da uitasem. În sfârşit, vă căsătoriţi.

Emma roşi cu furie.

— Ce-ai făcut? întrebă el, cu un rânjet. L-ai ameninţat că-i rupi ambele picioare?

— Nu fi prost.

Keith râse, dar fără prietenie, trecând pe lângă ea, incapabil să reziste unei mici atingeri, după care se îndreptă cu paşi mari spre birou, cu senzaţia că tocmai înregistrase câteva puncte minore în această ultimă confruntare. Pasul îi şovăi când ajunse la baza scării, unde îşi şterse cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte. Dar pentru ce?

Emma îl scrută cu o privire tăioasă, în timp ce se îndepărta de ea. Purta un tricoul alb, cu un mesaj strident imprimat în spate: „Cară-te răsuflare-de-javră”, un şort negru, grotesc de lăbărţat, care-i ajungea până la genunchi, şi o pereche de tenişi enormi *Reebok,* cu limbile bălăbănindu-se afară.,

Stomacul îi fremătă infim şi se întrebă de ce Keith părea întotdeauna capabil să găsească ceva

cu care s-o înţepe, câte un incomod „adevăr adevărat”, ca să-i strice tot cheful. Iar Jonathan o iubea, altfel de ce începuse dintr-o dată şi cu atâta sinceritate să vorbească despre căsnicie? Nu era nevoie să-l forţeze, nu acum, nu după ce se întâmplase între ei. Îl iertase pentru comportarea ciudată din seara aceea, iar el, la rândul său, fusese atât de recunoscător, încât echilibrul relaţiei lor se deplasase în chip curios, acum ea deţinând toate cărțile, cu excepţia faptului că Emma nu era sigură că înţelegea perfect de ce.

Dar cel mai mult îi plăcea mica doză de putere pe care o câştigase de pe urma acelei nopţi nefericite, sentimentul de-a fi stăpână, autoritatea neexprimată pe care părea s-o posede acum, apropiată de o victorie prudentă şi nu întru totul mulţumitoare, ca şi cum, într-un fel, ar fi câştigat necinstit la un joc, încălcând regulile.

Un haos de simţăminte îi jucau pe faţă când privi în susul străzii, unde un B.M.W. Şerpuia cu grijă printre maşinile parcate bară în bară de ambele părți ale carosabilului îngust, încetinind pentru a opri mai în susul Semilunii. Absentă, urmări din ochi maşina şi pe bărbatul înalt care coborî; era domnul Innes, cumnatul roşcovanei ăleia nesimţite care locuia deasupra birourilor. Emma remarcă pansamentul pe care-l avea lipit pe obraz.

— Bună, Jess.

Auzise uşa din faţă închizându-se şi paşii.

Familiari ai lui Tom mergând prin casă, astfel că glasul lui din prag nu o surprinse. Îi fu aproape uşor, aşadar, să se stăpânească şi să continue lucrul la portret, simţind ochii lui în spate şi soarele bătând-o în creştet.

— Bună, Tom, replică ea fără expresie, adăugând: ai venit mai devreme, te aşteptam abia diseară.

Nu-i răspunse imediat, nu putea, căci avea gâtlejul atât de contractat, încât îi era greu să respire.

— Am vrut să vin acasă.

Jessica deveni ţeapănă, surprinsă de nefericirea din glasul lui, după care se răsuci încet să-l privească.

— Doamne fereşte! exclamă ea. Ce-ai păţit la faţă?

Mâinile-i tremurau, iar Tom şi le feri în lături.

— Arată mai rău decât e de fapt.

Jessica îl privea cu gura căscată. Obrazul lui stâng era umflat îngrozitor şi acoperit cu o bucată mare de tifon alb, lipită cu numeroase fâşii de leucoplast care i se întindeau peste nas până sub păr, ca nişte linii de tramvai. Sub ochi avea cearcăne de oboseală, mari şi vinete.

— Ce s-a-ntâmplat?

— S-ar putea numi un soi de ciocnire.

Jessica se ridică şi porni spre el.

— Un accident de maşină?

N-o putea minţi, deşi aşa intenţionase, dar nu

acum, pur şi simplu nu mai avea putere.

— Nu.

— Atunci?

Tom nu răspunse.

— Te-a cârpit careva?

Clătină din cap, îngreţoşat de realitatea momentului, simţind acid infiltrându-i-se în stomac.

Jessica îl privi cu un soi de groază şi curiozitate, pe măsură ce înţelegea.

— Lasă-mă să văd.

— Nu acum, Jess.

Era inutil să se opună şi nu ezită decât un moment, după care începu să dezlipească bucăţile de leucoplast una câte una, neluând în seamă durerea.

Urmele degetelor lui Fay se infectaseră. Cele trei zgârieturi pe care i le trăsese pe obraz erau ţinute deschise de pielea întinsă, supurând galben, gros.

— Pentru asta-ţi trebuie antibiotice.

Ochii lui Tom se abătură nefericiţi din faţa privirii ei neclintite.

— Ştiu, şopti, n-am avut timp…

— Probabil c-a fost foarte furioasă.

Tom îşi privi soţia cu băgare de seamă.

— N-aş folosi tocmai cuvântul ăsta.

— Nu, încuviinţă ea calmă, probabil că nu.

— Jess, îi rosti el numele atât de încet, încât sunetul abia se auzi. S-a terminat.

Jessica făcu un pas înapoi, privindu-l cu fermitate.

— Căsnicia noastră – sau legătura ta?

— Nu spune asta,o rugă el istovit, jalnic. Te rog, Jess…

Ea aşteptă o secundă, după care se răsuci pe călcâie şi se depărtă.

— Jess?

O urmă, venind în spatele ei, ezitând, dorind s-o atingă, dar temându-se de-a o face. În schimb, ochii i se îndreptară spre desenul ei, concentrându-se asupra chipului frapant, asupra ochilor care păreau să-l privească la rândul lor.

— Lucrezi din nou.

Jessica nu răspunse.

— E foarte reuşit, continuă el, adăugând, după o pauză: Cine e?

— Un băiat doar.

Care-a dormit în patul tău şi a făcut dragoste cu soţia ta. Cel mai grozav amor din viaţa ei..

— Nu crezi c-ar fi mai bine să treci pe la doctor?

— Mă pot duce dimineaţă.

— Nu cred c-ar trebui s-aştepţi.

— Vreau să stăm de vorbă.

— Când am vrut eu să stăm de vorbă, nu te-a interesat. Sentimentele mele, nevoile mele, păreau să se înscrie foarte jos pe scara priorităţilor tale atât de captivante.

— Ştiu, şi-mi pare rău, cu adevărat rău.

Jessica închise ochii, gândindu-se la Zak şi la

ceea ce făcuse cu Zak, iar când îşi privi din nou soţul, constată că se întreba, scârbită, ce se întâmplase cu vieţile lor rânduite atât de grijuliu.

— Am vrut, continuă neajutorat Tom, dar n-am ştiut cum; toate scăpaseră de sub control.

Şi se descurcase atât de prost cu toată situaţia, îşi dădea seama acum, judecând şi calculând greşit la fiecare pas.

— Ce anume, exact, scăpase de sub control? îi privi ea chipul vătămat, umerii cocoşaţi, fără speranţă.

— N-am vrut să se întâmple aşa, spuse el pierdut.

— A fost „doar o aventură din-alea", nu-i aşa, Tom? replică ea cu duritate.

— Nu pot să-ţi explic,

— Nu, nici nu credeam c-ai să poţi.

— Am fost un idiot nenorocit..

— A, nu, Tom, mult mai mult de-atât.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac vreun rău, începu el, am crezut că se va termina şi va rămâne în urmă, înainte ca tu…

Lăsă fraza neterminată..

— Înainte ca eu să aflu, completă ea istovită. O parte dintr-însa îşi dorea acest lucru, îşi dorea să-şi poată reîmpleti vieţile, să schimbe situaţia, astfel ca ea să nu fi aflat niciodată ce făcuse. Dar acum exista şi Zak, şi ce-ar fi spus Tom dacă ar afla că purtarea lui o împinsese involuntar în braţele unui bărbat pe care abia dacă-l cunoştea şi

unde descoperise fapte legate de sine însăşi despre care nici măcar nu ştiuse vreodată că existau?

— N-a fost ceva plănuit, Jess, insistă el disperat. N-am căutat-o.

— Şi nici la mine nu te-ai gândit.

— Nu poţi crede una ca asta.

Jessica scutură din cap, neîncrezătoare,

— Ştii, Tom, eşti plin de platitudini, cuvinte fără rost pe care încerci să le faci să sune sincer.

— Nu, Jess.

— Atunci ce anume a fost atât de irezistibil?

Vocea-i era plină de dispreţ, iar ochii ei îl examinau tăioşi, văzând luciul livid al sângelui care-i îmbujora chipul zgâriat.

— Te rog, nu.

— Ei bine?

— Acum nu mai contează.

— Contează pentru mine, replică ea furioasă. Contează foarte mult pentru mine!

— În regulă, în regulă.

— Cine-a fost?

O privi lung, ştergându-şi fruntea cu podul palmei.

— O femeie pe care am cunoscut-o la licitaţie.

— Cine?

— N-o cunoşti, răspunse el repede şi simţi vinovăţia comprimându-i gâtlejul – pârjolitoare, cutremurătoare, copleşitoare vinovăţie; simţi căldura groaznică, zdrobitoare, apăsându-l,

genunchii prefăcându-i-se în gelatină, când îşi dădu seama cât de aproape era şi avea să fie întotdeauna Fay.

— Cred c-ar fi mai bine să intri în casă, Tom, căldura îţi face rău.

— Nu se clinti, iar Jessica îl privi intens, înainte de a-l lua de braţ a-l şi conduce înăuntru.

În salon, îl puse să se aşeze şi-i îndesă în mâini un pahar mare de brandy.

— Bea, spuse, se pare că ai mare nevoie..

— Mă simt bine.

— Ar trebui să te vezi.

— Nu vreau.

— Mă rog, replică ea liniştită, n-ar trebui să-mi fac griji, mă îndoiesc că urmele de gheare ale prietenei tale vor lăsa cicatrice de durată.

— Nu asta am vrut să spun, o fulgeră el cu privirea. Şi nu c prietena mea.

— Nu acum. Nu. Cred că nu mai e.

— Jess, te rog.

— Mă rogi ce, Tom? i-o întoarse ea, dintr-o dată conştientă că i se ridica mâncarea în gât şi dorindu-şi nespus să spună ceva dur şi fatal, care să-l rănească. Te tulbur în vreun fel? Pentru numele cerului – de ce Dumnezeu aş vrea să fac aşa ceva? Pur şi simplu ai distrus căsnicia noastră,pentru o mică aventură toridă.

— Doar n-am distrus-o, Jess? interveni el, rugător.

— Sau poate n-a fost aşa de toridă, sau atât de

mică? Şi de unde vrei să ştiu, de vreme ce nu mi-ai spus absolut nimic? Din câte cunosc eu, capriciul ăsta poate să fi fost unul printre multe altele, de-a lungul nepreţuitei noastre vieţi conjugale.

Se opri, privindu-l drept în ochi.

— Nepreţuită pentru mine, cel puţin.

— Niciodată nu ţi-am fost necredincios, se bâlbâi el, ridicându-se apoi în picioare, niciodată… crede-mă.

Răsturnă paharul cu brandy, care la rândul său doborî pe podea o vază Tiffany delicată.,

— Christoase, exclamă.

— Nu face nimic, Tom, nu s-a spart, replică Jessica, abia ascunzându-şi sarcasmul.

— Nu-mi pasă de nenorocita asta de vază.

— Credeam că era una dintre favoritele tale.

— Are importanţă?

— Pentru mine, nu.,

Tom se mulţumi să o privească.

— Vreau să îndrept totul, spuse el într-un târziu, pe chip însă apărându-i, pentru a dispărea imediat, o expresie nesigură. Dar nu ştiu cum.

— Nici eu..

Ochii lui continuau s-o privească temători, cu spaimă chiar.

— Vrei totuşi să încerc, nu-i aşa?

— Nici nu mai ştiu ce vreau, Tom.

Se gândi la Zak şi deodată simţi un mic fior de panică în stomac.

— Poate ar fi mai bine dacă ne-am despărţi, cel

puţin pentru un timp.

Cuvintele păreau să se reverse aproape din propria lor iniţiativă.

— Nu, Jess, protestă Tom.

— La ce altceva te aştepţi?

— Ţi-am spus, s-a sfârşit şi nu există nicio şansă să se mai reia. Îţi dau cuvântul meu.

— Cuvântul tău, repetă ea, şi ăsta la ce mi-a folosit?

— Vorbesc serios. Îţi făgăduiesc, începu el să ridice glasul, nu ştiu ce s-a întâmplat, din capul locului… n-a însemnat nimic pentru mine, nu în sensul real al cuvântului. N-am iubit-o. Cred că nici măcar n-am plăcut-o.

Îşi trecu agitat o mână prin păr, în gestul acela vechi şi familiar, iar Jessica îşi spuse că aproape putea să-i pară rău pentru el, că dacă era destul de slabă îl putea lăsa să răzbească prin bariera pe care şi-o clădise cu atâta grijă. Din cauza chipului său, desigur, atât de rănit, atât de necaracteristic pentru Tom, şi dintr-a acelei expresii de neîncredere copilărească.

— Te iubesc pe tine, Jess. Niciodată n-a existat altcineva.

— Decât ea, pare-se., în minte, Jessica revăzu toate replicile ucigătoare la care se putea gândi, dar renunţă la ele, încă mai existând o parte din ea care nu se îndemna să-l lovească şi să se coboare la nivelul lui.

— A, nu. Nu ea, clătină Tom din cap, niciodată

ea.

Jessica îl privi cu curiozitate, întrebându-se care-o fi fost pricina acestei vehemenţe.

— Cine-a fost, Tom?

— Ţi-am spus, n-o cunoşti.

Şi mei c-o cunoştea, îşi spuse el, nu cu adevărat.

— De ce, Tom? întrebă ea încet, pe neaşteptate. Cu ce-am greşit?

Părea rănită, plină de regrete, retezată de el.

— Nimic, izbucni Tom, eu am fost de vină.

Se aşează, cu fruntea şiroindu-i de transpiraţie, simţind bubuitul surd al unei migrene începând undeva în creierul său obosit.

— O, numai Dumnezeu ştie… totul a fost de vină.

Privi în jos, împreunându-şi mâinile, împingându-şi-le şi frământându-le în chinurile disperării.

— Faptul că doreai atât de mult un copil, poate… începu.

Ochii Jessicăi se deschiseră larg.

— Deci eu am fost cauza?

— Firește că nu, bâigui Tom, n-am vrut să spun asta.

— Nu-ţi doreşti un copil?

— Bineînţeles, se repezi el să răspundă, dar a devenit…

— Ce? ţipă ea. Ce-a devenit?

— Nu ştiu, răspunse neajutorat Tom. Uneori, mă simţeam înecat de toată problema asta, copleşit într-un fel… iar când făceam dragoste, nu era

pentru noi… o săgetă el cu privirea, nu-i aşa? Nu pentru plăcere, sau pentru distracţie, nici măcar, un strop de pasiune demodată. Devenise atât de-al dracului de mecanic…

Jessica îl privi lung, redusă la tăcere, căci exprima ceea ce bănuise ea, nevrând însă să-o creadă.

— Şi sunt eu de vină pentru asta?

— Nu, şopti el.

— Mi-ai fi putut spune ce simţeai…

Se întoarse şi merse la fereastră. Asfinţitul se furişa ca un hoţ, prelungind umbrele, pe măsură ce ziua îşi pierdea coloritul.

— Ce avem de făcut, Tom? întrebă ea în cele din urmă.

— Trebuie să îndrept lucrurile faţă de tine, repetă Tom. Vreau ca totul să fie la fel ca înainte…

Tăcu neputincios.

— …deşi ştiu că nu va fi posibil, dar putem încerca, Jess, nu?

Jessica nu spuse nimic.

— Jess? se ridică el, apropiindu-se. Niciodată nu te-am lăsat la nevoie, nu-i aşa? Nu mă condamna pentru un moment de slăbiciune, pentru o prostie, o sminteală. Nu se va mai repeta. Nu doresc pe nimeni altcineva, niciodată n-am dorit. Jess?

Ea clătină din cap, neavând încredere să vorbească.

— Suntem căsătoriţi de prea multă vreme şi am trecut prin prea multe împreună, ca să renunţăm.

Nu-i aşa?

— Sună ca un discurs pregătit cu grijă, replică Jessica. De ce nu te-ai gândit la ăsta când îţi aranjai rendez-vous-urile amoroase, când erai cu ea… făcând tot ceea ce fac îndrăgostiţii…

Vocea-i era scăzută, rănită, o şoaptă.

— N-am fost îndrăgostiţi, nu în sensul la care te referi. N-a fost decât… sex.

Îl ţintuia cu privirea, plină de reproş şi complet deznădăjduită.

— Ce-ai făcut, Tom? spuse ea neputincioasă. Ai cumva idee?

I se tăie respiraţia, ca şi cum s-ar fi înecat, când în minte i se formă o viziune a chipului frumos al lui Zak.

— Jess, te rog, se ivi din nou în glasul lui nota aceea insistentă, acea spaimă. Dacă mi-ai da o şansă doar.

— Nu ştiu, nu ştiu ce să-ţi spun. Am nevoie de câtva timp. De un răgaz ca să respir şi să mă gândesc în linişte.

Chipul lui era disperat de hotărât; arăta slăbit, zguduit şi, ca pentru a răsuci cuţitul în rană, mintea-i zbură spre Fay şi ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Jessica afla tot adevărul. Îl cuprinse un soi de întunecime.

— O.K., O.K., începu el întretăiat, plec dacă aşa vrei.

Dar inima-i tresări pradă unei panici repezi şi neaşteptate, incapabil să-şi imagineze ce spunea.

Unde să se ducă?

— Am să plec, repetă, fără convingere. Dacă ăsta vrei cu adevărat..

— Poate ar fi cel mai bine, spuse ea într-un târziu, fără să-l privească.

Tom rămase cu gura căscată, amuţit de incredulitate, mintea zbătându-i-se sub presiunea hotărârii ei vizibile, a. Vinovăţiei şi a întregii hidoase încurcături în care se lăsase atras cu o asemenea uşurătate pătimaşă, până-n gât. Ceea ce era, o da, exact ce merita.

Când Jessica se răsuci, în sfârşit, să-şi privească soţul, îl văzu stând în picioare, alb la faţă şi plângând mut, până şi fatidicele zgârieturi părând oarecum mai mici şi decolorate.

Zak privea printre umbrele grădinii, văzând-o pe Jessica în timp ce punea, mâinile pe umerii soţului ei care scâncea, strângându-l la piept. Nu era de învinuit, desigur, avea puţin de ales, într-adevăr, după cum evoluaseră lucrurile, şi nu putea acţiona împotriva firii ei, parte din motivul pentru care o iubea. Acea căldură, acea înţelegere, acea capacitate de a ierta.

Totuşi, întoarse capul, incapabil să suporte imaginea omului, care era a soţului ei atingând-o, sau să vadă argintul lichid al netrebnicelor lui lacrimi amestecându-se cu ale ei, în timp ce Jessica căuta să-i aline pe amândoi.

Iar soţul cel smiorcăit nu-i spusese despre Fay, desigur, n-ai fi îndrăznit să-i dezvăluie faptul că

târfa lui era propria ei soră.

Zak trecu la adăpostul umbrelor şi lunecă înapoi în grădina comună. Când privi peste umăr, nu-i mai văzu, iar apoi lumina din salon se stinse, rămânând doar fereastra goală şi neagră holbându-se la el cu privirea fixă şi ostilă a unui mort.

Rămase acolo un moment, nemişcat, cugetând, după care se răsuci pe călcâie şi o luă din loc. N-avea niciun rost să privească, să dorească şi să spere, sau să-şi închipuie ce putea face în continuare Jessica. Avea să-l primească în patul ei, după ceea ce făcuse? Avea s-o facă?

Zak închise strâns ochii, ceva dinlăuntrul lui înălţându-se în semn de protest, îmbolnăvit de gelozie şi durere, pe când îl podidea chinuitoarea singurătate.

Îşi reluă mersul, iar mersul deveni trap şi apoi fugă prin întunecimea tot mai densă, peste pământul copt şi vegetaţia albită; paşii lui tropăind pe ţărână şi închegând ecouri, ca şi cum ar mai fi fost şi altcineva la bordul nopţii ce venea.

Lăsase uşa pivniţei deschisă, iar cotoiul roşcat stătea pe sacul de dormit, spălându-se, dar se opri din lins, cu un picior ridicat pieziş, pentru a-l privi când intră în încăpere. Zak nu luă în seamă animalul şi se duse spre cămin şi spre ciotul de lumânare, încă aprins, care începea să se înece în propria-i ceară. Inima-i bătea prea repede şi-şi puse ambele mâini pe poliţă, rezemându-se greoi,

apăsându-şi fruntea pe perete, ca şi cum astfel ar fi putut şterge nefericirea, frustrarea şi dorinţa, şi acea stranie senzaţie de panică în care păreau să i se răsucească măruntaiele.

Dorind-o.

Se răsuci furios şi intră cu paşi mari în încăperea care fusese bucătărie: căutând ceva. Dar fără a ști precis ce. Luă un pahar de hârtie, îl aruncă;. O cutie goală de bere urmă acelaşi drum, zăngănind şi rostogolindu-se pe linoleumul peticit, pentru a ricoşa şi a se rostogoli spre acea parte a peretelui, unde se afla secretul, treptele pe care le văzuse printr-o spărtură în tencuială lunecând în jos spre beznă.

Rămase un moment stană de piatră, după care traversă camera şi-şi apăsă palmele pe tapetul dezlipit. Ceva. Îşi trecu degetul printr-o adâncitură găsită sub material şi începu să smulgă învelitoarea până descoperi uşa care ştiuse că trebuia să se găsească acolo. Şi era o uşă întru totul mediocră; vopsea crem cojită şi o gaură în locul unde se aflase cândva clanţa. Zak introduse degetul în gaură şi trase, uşa se urnii dar refuză să se deschidă, aşa că păşi îndărăt şi-i aplică un şut puternic, iar uşa se abătu în afară, deschizându-se în cealaltă direcţie atât de uşor şi tăcut, încât liniştea părea aproape sinistră…

Aprinse o lumânare şi o ţinu peste gura abisului, căci lui aşa i se părea, pardoseala ce existase acolo fiind demult mâncată de putreziciune.

Numai vechile trepte, care coborau din faţa uşii deschise, încă mai stăteau suspendate precar peste nimic altceva decât tenebre, iar tenebrele erau grele de duhoarea descompunerii.

Privi în jos mult timp, atras parcă, închise ochii, apoi ridică privirea, pentru a vedea o masă de fungus crescând din plafonul coborât, poame cu corpuri mari ca nişte pălării uriaşe de ciuperci otrăvitoare, presărând spori ruginii, care probabil pluteau din beci până-n pod, prin lemn, ipsos, cărămidă şi chiar piatră, gemând şi infectând toată casa. Clădirea avea zilele numărate.

Stând acolo, îl încercă o senzaţie stranie, incomodă, sentimentul de-a fi privit. Ceva. Căută în interior, prin beznă, prinzând uşurel uşa pentru a o închide la loc. Se închise cu un foşnet, o scurtă expulzie de aer cald şi înecăcios mângâindu-i pielea, iar Zak se retrase scârbit, dar imediat se răsuci pe călcâie, atras de un sunet din spatele lui.

— Eu sunt, spuse un glas nesigur din cealaltă cameră, iar prin uşa fostei bucătării veni spre el o umbră, cu prudenţă. Jonathan.

O clipă, Zak se rugase să fie Jessica, dar Jessica nu se afla nicăieri pe-aproape, atâta lucru simţise şi el. Acum era o ocupată, nu, cu smiorcăitul ei de soţ? Chipul i se contorsionă, când imaginea ei cu el birui, urmată, mai rău, de senzaţia zădărnicirii tuturor viselor şi speranţelor lui.

— Zak?

Oftă. Era preţiosul prinţ de la etaj, cel care

tocmai începea să înveţe despre propria-i sexualitate şi totuşi încă nu era destul de viteaz ca s-o savureze.

— Ce vrei?

Pe mine. Să guste din carnea mea.

— Voiam să-mi cer scuze, începu Jonathan, pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Ştiam că ai să revii.

— Nu înţeleg.

— Ştiai că ai să revii.

Pe chipul lui Zak, aproape că se furişă un surâs, în timp ce-l privea pe Jonathan clătinând din cap încet, repetat.

— Nu.

— Ba da, spuse în şoaptă Zak. Nu-mi irosi timpul – şi pe-al tău.

Apoi porni spre el, se opri la un pas distanţă şi simţi o aromă înţepătoare, ca de whisky; i. S-o fi terminat sherry-ul.

— Se numeşte curajul beţivului, nu?

— Ce anume? întrebă şovăitor Jonathan.

— Băutura nu dilată numai vasele de sânge, să ştii, dilată şi creierul, slăbeşte toate şuruburile, te eliberează…

Tăcu o clipă.

— …de bine, de rău.

— Nu ştiu unde baţi.

— Poate de data asta n-ai băut destul.

Jonathan înghiţi în sec.

— Pentru ce?

— Pentru mine.

Jonathan nu răspunse; nu avea încredere în el însuşi să vorbească.

— Asta vrei, nu? Să guşti pentru a vedea dacă-ţi place? insistă Zak, cu glasul coborât şi tainic.

O fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră. Ochii lui Jonathan erau mari şi îngroziţi, dar limba îi trecu peste buze, parcă de capul ei, ca şi cum ar fi ştiut un lucru necunoscut lui..

Zak zâmbi subţire.

— Dar cred că o ştii deja.

Lăsă lumânarea jos, îşi ridică tricoul şi şi-l scoase peste cap, aruncându-l pe pardoseală, după care îşi descheie cureaua şi-şi lăsă blugii să cadă. În beci era cald şi umed, iar pielea lui perfectă sclipea, strălucea ca aurul galben în lumina lumânării.

— N-am crezut… ezită glasul lui Jonathan.

— Nu crede, spuse uşurel, nerăbdător, Zak, doar fă.

Şi, în chip curios, îl dorea şi el, dorea acea senzaţie de piele umană pe piele umană: atingerea, necesitatea, stăvilirea suferinţei care era Jessica – o mică plăcere găunoasă pentru a-l ajuta să răzbească până dimineaţă.

Jonathan tremura vizibil, iar Zak îi puse mâinile pe umeri ca pentru a-l sprijini, dar apoi îl împinse în jos, făcându-l să îngenuncheze în faţa lui, cu chipul pâlpâindu-i de frică şi vinovăţie şi apoi închis d excitaţie furişă.

Zak îşi azvârli capul pe spate, lăsând distanţa să se interpună din nou, imaginându-şi că erau buzele Jessicăi şi obrazul ei, cele care-i apăsau pântecele; mâinile Jessicăi, gura Jessicăi absorbindu-l cu uşurare şi recunoştinţă.

Învăţase trucul fanteziei demult, când era un băieţandru, iar unul dintre amanţii mamei sale îl preferase pe el, în locul ei, şi Zak nu ştiuse ce să creadă, toate acele mângâieri buimăcitoare care habar n-aveau de dragoste, numai de patimă şi înfometare, dar cu acel prilej învăţase totul despre a lua şi a da, despre refuz şi supunere. Durerea. Asta, şi ce mai furase de la genunchiul bunei şi dragei sale mame (halal educaţie…). La vremea când atinsese maturitatea vârstei de cincisprezece ani, ştia totul, iar puterea sexuală pe care o deţinea era desăvârşită, nebiruită, irezistibilă.

Acum venise rândul lui Jonathan, iar Jonathan avea să plătească pentru acest privilegiu. Şi avea să trudească din greu, de asemenea, pentru această tratatie, această iniţiere, fiindcă amărăciunea se strecura febrilă prin Zak, deopotrivă cu invidia şi răutatea, în vreme ce gândurile i se înapoiau spre Jessica şi spre soţul ei.

Dar există întotdeauna un mâine, îi spunea un glas, şi cunoştinţa adevărului despre Fay. Zâmbi în sinea lui şi cedă un pas plăcerii, o lăsă să se accelereze, apoi prinse capul lui Jonathan în mâini, mişcându-l înainte şi înapoi, înainte şi-

napoi, ghidându-l expert în modul precis care-i plăcea lui.

Zak întoarse faţa spre fereastră, cea cu vitraliu, privind o rază de lună strălucind prin culoarea aurului topit, aproape portocalie, cu gândul la părul lui Fay, la acea masă unduitoare de arămiu-roşcat, care-i cădea împrejurul chipului palid şi pe spate până la umflătura curişorului ei pietros. Va fi fiind mult mai arămiu-roşcat, desigur, crescându-i pe moviluța dolofană dintre picioare – propriul focuşor-de-pădure al lui Fay. Iar bărbăţelul Tom ştia totul despre asta; îşi fripsese destul de des degetele acolo.

Ochii lui Zak se întunecară, îndepărtaţi, pe când un gând pizmaş, un gând copilăresc, i se infiltra în minte, dar deodată gândul fu risipit de orgasmul care începea să-i bombardeze înfierbântat rezistenţa. Chiar în timp ce penisul îi intra în convulsii, ochii săi încă mai rămaseră îndreptaţi spre fereastră, dar lumina se schimbase şi i se păru că vedea un chip prinzând formă în geam şi un glas din cele mai adânci cotloane ale minţii îi spuse că era un chip pe care ar fi trebuit să-l cunoască. Pe şira spinării i se căţără un mic fior de groază. Teama, uimirea şi ruşinea. Fremătară într-însul, urmate de o tristeţe cumplit de dureroasă, mult prea profundă pentru lacrimi; chipul însă dispăruse.

Iar acum o dorea pe Jessica, la fel ca un copil care-şi doreşte mama. Ochii îi coborâră nefericiţi

spre capul şi buzele ce se hrăneau din el flămânde. Tresări lăuntric. Oh, mai mult decât tot ce dorise în viaţa lui căcăcioasă şi fără ţintă, o dorea pe Jessica. Zak se cutremură, oftă înfiorător şi se repezi în gura avidă şi lacomă. Ca să termine.

Capitolul 6

La acea oră a dimineţii era aproape răcoare, lumea părând senină şi tăcută, iar grădina mai puţin degradată, dar mai târziu soarele urma să urce pe boltă, scăldând totul, cu lumina sa fierbinte ricoşând în valuri unduitoare de necontenită caniculă.

— Trebuie sa plouă curând, imploră ea nerăbdătoare. E o nebunie.

Stătea la fereastra deschisă, savurând liniştea şi, într-un fel, nedorind să coboare la parter şi să-l întâlnească pe Tom, care pregătea micul dejun.

Privi peste grădină spre cealaltă parte a Semilunii, urmărindu-i curbura elegantă, până la locul dorit, unde Zak probabil că mai dormea încă. Ochii aceia enigmatici erau închişi, iar genele lui frumoase, lungi, dese şi negre, stăteau culcate peste piele, accentuându-li-se fiecare fir de păr mătăsos, fiecare curbură. Dacă ştia exact unde locuia, l-ar fi căutat şi i-ar fi spus ca în dimineaţa aceea să nu vână să pozeze pentru portret, nu atâta vreme cât Tom se afla prin preajmă.

Îşi auzea soţul zăngănind prin bucătărie şi

fluierând.

Nici de fluierat, nu fluiera Tom. Îşi jucau rolurile atribuite, dar totul era o prefăcătorie chinuitoare şi, chiar şi după „reconcilierea” de aseară, dormiseră în paturi separate. Tom, ruşinat şi cu supuşenia de rigoare, în camera de oaspeţi, iar Jessica în patul său, cu aceleaşi cearceafuri cure o înfăşuraseră pe ea şi pe Zak când făcuseră dragoste, cu doar o zi în urmă.

*

— Mai vrei ceai? întrebă Tom, atât de cordial, încât Jessica simţi o tresărire.

— Nu, mulţumesc.

Mă gândeam ca azi eventual să nu mă duc la birou.

— Deloc? exclamă ea. Credeam că nu mergi dimineaţa, dar poate, mai târziu…

Tom clătină din cap, arătându-şi faţa.

— Cu monstruozitatea asta? Linda o să creadă că am călcat pe-o bombă neexplodată.

Jessica îl privi în ochi:

— Poate că asta ai şi făcut.

— Ei, haide, Jess, îndrăzni el. Pace.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, replică ea exasperată, nu-i deloc atât de simplu.

Tom roşi.

— E cât de simplu vrei tu să fie.

— Şi dacă mai continui să vorbeşti aşa, ai să mă înfurii foarte tare.

— N-am vrut să par superficial.

— N-ai vrut tu multe, se pare, să fii fidel – tăcu o clipă – şi să fii infidel.

— Isteaţă replică, Jess, continuă el, dar nu inteligentă.

— Nu crezi că am dreptul. Tom?

Era furioasă.

— Sau fac un scandal prostesc pentru cine ştie ce gafă neînsemnată? continuă ea, cu ochii arzându-i. Hai s-o lăsăm baltă, bine? Hai să măturăm totul sub covor şi să ne închipuim că nu s-a întâmplat niciodată şi putem continua exact ca până acum. Nu asta vrei?

— Ştii că nu asta vreau.

— Nu ştiu ce naiba mai ai în cap, Tom.

— Am mai discutat şi aseară toate astea.

— Deci nu e nevoie să le mai discutăm?

— Fireşte că nu, înălţă Tom sprâncenele. O aventură, Jess, numai una, îşi trecu el aprig mâna prin păr, Christoase, s-ar crede că am făcut asta cu regularitate.

— Şi de unde ştiu eu că n-ai făcut-o?

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Am avut încredere în tine, Tom, spuse ea calmă, am avut cu adevărat.

— Şi se mistuise toată. Se pomeni privindu-l printr-o ceaţă de lacrimi fierbinţi, pline de ură.

— Jess…

Tom se ridică şi ocoli masa, punându-i mâna pe umăr, dar Jessica se smulse, lăsându-l şocat de expresia dezgustată ce i se aşternuse pe faţă.

— O.K., cedă el disperat. O.K. Iartă-mă, iartă-mă. N-am vrut să…

Se retrase, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— O să le luăm pe toate la rând. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Jessica închise ochii, trase adânc aer în piept, apoi îi deschise din nou..

— Cum Dumnezeu să-ţi pot spune eu ce să faci? Ce descântec magic te-aştepţi să scornesc astfel ca totul să fie din nou în regulă pentru tine? îl privi ea drept în ochi. Sau pentru mine?

Tom o privi mâhnit, pradă unui chin de remuşcări zadarnice, inima începând să-i bată cu furie când în minte i se strecură imaginea lui Fay.

— Doamne, îmi pare rău, Jess. Atât de rău.

Se aşeză la loc şi rămaseră tăcuţi amândoi.

— Mă gândeam doar că… reîncepu el, în fine, că azi am putea lăsa lucrurile să se aşeze puţin.

— Am avut timp destul să las lucrurile să se aşeze, înainte ca tu să recunoşti, în sfârşit, de ce anume te ţineai şi, crede-mă, n-a fost deloc plăcut.

— Ştiu, spuse el, cu o trepidaţie densă în glas, şi te-am făcut să suferi foarte mult… Şi-mi pare rău, mai rău decât îţi poţi închipui.

— Nu mai tot repeta asta.

Vorbe. Jessica întoarse capul, privind pe fereastră spre cer, pentru a nu trebui să se uite ia el.

— Dar a fost cu adevărat singura şi unica oară când te-am trădat.

Dumnezeule, ura acest cuvânt şi, ca printr-o înţelegere tacită, rana începu să-i pulseze oribil, făcându-l să închidă un moment ochii.

— Acum o crezi într-adevăr, da?

— Nu ştiu ce să cred, se simţi Jessica năpădită de o enormă nepăsare, şi sunt prea obosită ca să mai vorbesc despre asta; azi-noapte n-am prea dormit.

Se uită la ceasul din bucătărie;

— Cabinetul medical s-a deschis acum vreo douăzeci de minute; nu crezi c-ar fi mai bine să-l consulţi pe doctorul Landey în legătură cu nişte antibiotice, înainte ca…

Tăcu un moment, simţindu-se uşor scârbită.

— …ca rana să ţi se agraveze?

Jessica avea dreptate, bineînţeles, dar Tom nu voia să plece astfel de lângă ea, cu atâtea lucruri spuse şi nespuse, cu acea enormă prăpastie săpată între ei, ca afurisitul de Grand Canyon *(Marele Canion, celebru defileu, monument al naturii, din statul Nevada, S.U.A.).* Aşa că ezită nesigur pe cealaltă parte a mesei, dorind să plece şi în acelaşi timp dorind să rămână pe loc.

— Du-te şi gata, Tom.

O privi cu ochi mari, încercând să se calmeze şi simţindu-şi pulsaţiile din faţă accelerându-se cu cinci sute de noduri.

— Am să mă-ntorc cât pot de repede.

— Nu te grăbi de hatârul meu.

— Jessica, spuse Tom deznădăjduit, pentru

Dumnezeu.

Îi venea să urle la el sau să spună ceva dur şi definitiv; mintea-i trecea în revistă toate răspunsurile crude pe care le ştia, însă în cele din urmă renunţă neputincioasă.

— Pleacă, Tom, şi gata.

Când fu sigură că plecase, Jessica se ridică şi merse la fereastră, unde, văzând locul gol pe care se aflase maşina lui, îi veni să plângă. În schimb, trânti de perete, fără convingere, o cârpă udă, care se lipi acolo un moment, înainte de a luneca inofensivă în josul dalelor de faianţă victoriană, albastre şi albe, pe care le cumpărase Tom de undeva la preţ de chilipir. Demult.

— Ticălos tâmpit ce eşti, Tom.

Luă cârpa şi o aruncă în chiuvetă, în timp ce pe obraji îi şiroiau lacrimile.

— Ticălos idiot, netrebnic şi necugetat.

Îşi trase nasul şi se întoarse, cu ochii trecându-i tulburi peste resturile micului dejun, pentru a ieşi apoi din bucătărie, atrasă de singurul lucru pe care dorea să-l facă, singurul care-ar fi putut-o salva.

Portretul lui Zak încă mai stătea rezemat de perete, imediat lângă uşa curţii, unde-l lăsase, şi era reuşit, îşi dădu ea seama studiindu-l din nou, mai reuşit decât tot ce făcuse în atâţia ani. Ieşi, dorindu-şi ca Zak să fie acolo, fără a se gândi cu adevărat la te făcea. Dintr-o dată îl dorea, cu o intensitate înspăimântătoare. Izgoni gândul, căci

era fără nicio nădejde, n-avea cum să fie altfel, la urma urmei – câţi ani să fi avut, douăzeci şi trei? Douăzeci şi patru? Cu unsprezece ani mai tânăr decât ea. Ridicol. Şi era căsătorită.

N-o fi fost un lucru pe care alţii să-l lase să le stea-n drum, dar Jessica dintotdeauna crezuse în toate acele principii de modă veche despre sfânta căsnicie, „de bine, de rău”: acele jurăminte grele de sensuri – altminteri, ce rost aveau?,

Dar unde fuseseră jurămintele lui Tom când el era ocupat cu nimfa lui? închise strâns ochii, imaginându-şi-l cum făcea dragoste cu o altă femeie – cealaltă, metresa lui, sau „ştoarfa”, cum ar fi numit-o fără-ndoială Roz. Înghiţi un nod şi încercă să-şi îndrepte atenţia spre portret, punându-l la loc pe şevalet şi făcând un pas înapoi pentru a-l cerceta cu atenţie, dar în acelaşi timp încercând disperată să-şi învingă dorinţa de a cunoaşte identitatea ăleia, a femeii care poftise la soţul ei şi poate le ruinase căsnicia.

Iar Tom n-avea să-i spună niciodată; din punctul lui de vedere, asta ar fi însemnat să-şi bage capul într-un cuptor de gaze. Sinucidere emoţională. Jessica oftă, revenind cu privirea spre ochii alb-negru ai lui Zak. Avea să apară curând şi putea cunoaşte câteva momente de linişte, căci Zak putea să aibă acest efect asupra ei, s-o facă să vadă clar, s-o calmeze; dar pe urmă?

În lumina rece a zilei, ştia că nu voia ca Tom să plece şi, dacă aşa stătea lucrurile, era nevoită să-

ncerce să se împace cu situaţia – să-i acorde beneficiul îndoielii că aventura lui începuse într-adevăr într-un „moment de slăbiciune” (cum se întâmplase şi cu a ei?), dar n-avea cum să i-o spună, nu încă. În adâncul inimii încă se mai întreba dacă nu cumva exista un sâmbure de adevăr în ceea ce spusese Tom despre felul cum nevoia ei de a avea un copil pregătise oarecum decorul pentru infidelitatea lui. Cât de la-ndemână. Şi totul era din vina ei nenorocită? ’

Simţi din nou mânia şi ultragiul începând să se înteţească şi-şi muşcă buza, trântind scaunul de lucru lângă şevalet şi ridicându-se apoi brusc, cuprinsă de un neaşteptat şi copleşitor val de dorinţă, când văzu silueta familiară a lui Zak apropiindu-se de ea prin grădină. Se răsuci pe călcâie şi intră în casă, după care tresări cu un mic ţipăt când cacadu-ul cârâi şi zbieră nemulţumit că încă nu-i dăduse de mâncare, nici măcar nu-i făcuse duşul. În vestibulul de la parter era agăţată o mică oglindă, iar Jessica se privi scurt.

— Doamne… arăt îngrozitor.

Trase adânc aer în piept şi trecu în bucătărie, unde-şi dăţi faţa cu apă rece, bău un pahar, apoi umplu sticla de plastic pe care o adaptase pentru nevoile păsării, înainte de a. Lua. Colivia şi a o duce în grădină. Îi putea face duş acolo; cacadu-ului îi plăcea să stea afară şi avea să-i acorde câteva momente pentru a-şi veni în fire. Din mers,

înhăţă pălăria de paie agăţată pe un cuier şi şi-o trânti pe cap, în speranţa că-i va umbri faţa, ascunzând petele roşii rămase de pe urma plânsului, nasul congestionat şi ochii obosiţi.

— Şi pasărea ta fără nume ar trebui să aibă o pălărie de soare…

Zak se aşezase deja, privind-o, iar Jessica simţi o tresărire în stomac, cu toate argumentele de bun-simţ pe care şi le spusese, acea mică predică înţepată despre sanctitatea căsniciei. Doamne, îşi pierdea minţile.

— Am să-l pun sub păr, răspunse ea repede, sub ce-a mai rămas din el.

Priviră amândoi spre grămada de rămurele sârmoase şi cele câteva frunze care încă mai rezistau neveştejite.

— Abia dacă a înflorit, continuă Jessica, şi n-a dat rod, desigur.

Aruncă o privire mânioasă spre cer.

— Lua-o-ar dracu’ de. Vreme.

— Va ploua în curând.

— Pari atât de sigur.

— Sunt.

— De ce?

Zak se bătu peste o parte a nasului, privind-o printre pleoapele întredeschise.

— Secretul meu.

Jessica zâmbi, împotriva voinţei proprii, contaminată de voia lui bună, simţind ceva înlăuntrul ei cum se relaxa şi o parte din tensiune

risipindu-se. Va înţelege când am să-i spun, îşi zise ea; nu-mi va face greutăţi. Începu să stropească pasărea, conştientă că ochii lui Zak stăteau aţintiţi asupra ei, în timp ce se întorcea cu spatele, şi nervii începură din nou să i se inflameze.

— Ce face soţul tău?

Văzând-o cât de rigidă deveni la auzul acestei întrebări, Zak încleştă pumnii, amintindu-şi îmbrăţişarea lor – nu o îmbrăţişare de amanţi, protestă el tăcut, mai mult, cu siguranţă, o atitudine încurajatoare?

— E la doctor, după nişte antibiotice, răspunse ea calmă. A avut un mic accident în timp ce era plecat.

Mâna strânse prea tare sticla; un jet de apă trecu prin colivie, drept până-n partea cealaltă.

— Dar tu te simţi bine?

— Cred că da, răspunse Jessica, scuturând apoi capul, puţin cam prea tare. Nu ştiu, Zak.

Zak se ridică şi veni spre ea, îi luă spray-ul şi-şi puse mâinile pe braţele ei. Erau goale, calde şi moi, îi putea simţi sângele pulsând prin trup.

— Nu, începu ea cu voce întretăiată, te rog.

— Dar vrei să te ating.

— Oh, Zak.

— Uită-te la mine.

Se întoarse şi-l privi în faţă, simţind cum i se înmuiau genunchii.

— Încerc să pun lucrurile în ordine, spuse ea plouată, între Tom şi mine.

Cuvintele i se rostogoliră grăbite, urmându-le o tăcere grea, încărcată.

— Vrei să plec?

Încă mai avea mâinile pe braţele ei.

Faţa Jessicăi era un studiu al nefericirii.

— Spune-mi, insistă el.

Clătină din cap, iar Zak nu putu decât s-o privească; soarele îl bătea pe spinare ca un ciomag.

— Nu pot.

Mâinile lui continuau să-i cuprindă braţele, cu vârfurile degetelor plimbându-se uşurel pe piele, simţind dorinţa şi teama, avansul şi retragerea; dorul.

— Ei, spuse el, atunci, o să le rezolvăm.

Îi dădu drumul, se îndepărtă şi se aşează iarăşi.

Jessica rămase complet nemişcată, urmărindu-l din ochi cum revenea la scaun. Încercă să-şi ordoneze sentimentele în cuvinte, dar închise gura, nefiind sigură că putea avea încredere în ea însăşi de-a spune cuvintele potrivite, în felul cel mai potrivit. Nu era sigură nici măcar că voia să le rostească. O parte din ea ştia că, dacă Zak avea s-o atingă din nou, nu mai putea da înapoi.

Se apropie de şevalet şi căzu moale pe scaun, mulţumindu-se să-l privească.

— Nu-ţi pot spune ce să. Faci. Jessica.

— Ştiu.

— Vrea să te întorci la el.

— Nu cred că simte că m-ar fi pierdut vreodată

cu adevărat.

Şi asta o irita.

— Dar tu?

O ştia deja însă, ştia ce se petrecea în mintea ei.

Jessica îşi privi mâinile, apoi se sili să-i înfrunte privirea.

— Trebuie să încerc, Zak.

Dar vocea-i suna straniu de nesigură.

Fraza îl zgâria pe creier, îl îngreţoşa.

— Ţi-a spus totul, cred. A mărturisit.

Jessica roşi.

— Nu tocmai.

Bineînţeles că nu. Pentru soţul smiorcăit n-ar mai fi existat cale de întoarcere dacă Jessica afla despre el şi dulcea ei surioară. Asta ar fi însemnat ora închiderii pentru Tom: cortina, finito, the end, bătrâne…

— E Tom, spuse ea, s-a şi întors.

Zak ridică din umeri.

— Nu-i nimic, Jessica, spuse el calm, lucrăm doar, nu?

Auzi paşii ezitând, o dată, de două ori, apoi venind spre ei, simţi panica din mersul grăbit al lui Tom când îşi dădu seama că soţia lui nu era în casă, auzi oftatul de uşurare abia stăpânit când ieşi în uşă, privindu-i.

De aproape, Tom era mai înalt decât de aşteptase Zak, lat în umeri, bine conservat. Avea o jachetă aruncată în treacăt pe umăr, ca unul dintre tăntălăii ăia spilcuiţi şi scârboşi pe care-i

văzuse în reviste. Chipeş, boul, un adevărat poseur.

— Salut, spuse Tom stingherit. Munceşti din greu, văd.

— Ţi-ai luat antibioticele? întrebă Jessica, dorindu-şi imediat să n-o fi făcut, căci se întreba dacă nu cumva părea ca o nevastă-cloşcă aferată, cocoloşindu-l peste măsură – vechea Jessica.

— A, da, ridică el o sticluţă cafenie, agățând-o cu voioşie forţată.

Tom traversă curtea şi se opri lângă soţia lui, îşi depuse posesiv haina pe spătarul scaunului ei şi privi portretul, apoi pe Zak, care-i zâmbea jenat. O bătu pe umăr, făcând-o să ridice ochii spre el.

— Când ai să termini?

— Termin schiţa în câteva zile, răspunse ea cu grijă. Apoi va începe pictura.

Aruncă o privire spre Zak.

— Probabil că atunci nu vei mai avea nevoie de… ăă…

Model, presupun..

— De fapt, voi avea, şi cred ca la Zak te referi.

— Scuze, se repezi el, da, fireşte, Zak.

Privirea i se abătu, cu iuţeala fulgerului, spre băiat.

Ochii lui Zak se îngustară, devenind atenţi. Scuze, zice, cu accentul lui „civilizat” ca şmirghelul. Mă socoate un gunoi. Mă crede rahatul de câine peste care calcă în stradă. Crede că ştie, spre deosebire de soţia lui, ce sunt, fiindcă

drăgălaşii săi ochi albaştri i-au spus totul – măsurându-mă şi estimându-mi valoarea, ca şi cum aş fi una dintre preţioasele lui antichităţi de futu-i mă-sa.

Tom îşi desprinse privirea dinspre băiatul care-l făcea să se simtă atât de ciudat de incomod, oprindu-se asupra coliviei şi a cacadu-ului.

— Pasărea arată bine, spuse.

Jessica oftă, dorindu-şi să plece şi să ia cu el atmosfera aia îngrozitor de încordată.

Tom stăruia cu privirea spre colivie.

— Tot fără nume e, bănuiesc?

— Da..

Îşi scărpină bărbia, mimând cugetatul.

— Ce-ai zice de Cleo – sau Mildred?

— E un el, Tom.

— O, Doamne, se bâlbâi Tom, da, fireşte.

Nu era-n stare să spună nimic ca lumea? Şi-ncă-n faţa băiatului ăstuia; se crispă în sinea lui.

— Păi, lasă-mă să mă gândesc…

— Nu e nevoie să te ocupi acum de asta, Tom.

O privi cu subînţeles.

— Ba da, fiindcă ar fi trebuit s-o fac până acum.

Jessica dădu să spună ceva, dar se opri. Las' s-o rezolve acum şi să termine, dacă-şi închipuie că asta contează cu ceva..

— George, spuse el triumfător, după Prinţul Regent.

Se aplecă, privind printre zăbrele.

Zak îl scruta intens pe soţul Jessicăi, cu

indignarea arzându-i pieptul, dar colţurile gurii începură să i se curbeze uşor în sus, zâmbind sardonic, când prin minte îi trecu un gând răutăcios.

Cacadu-ul stătea nemişcat pe stinghie, privindu-l pe Tom; ochii săi inexpresivi, ca două bobiţe, se topiseră până la mărimea unor mici puncte negre, părând aproape la fel de ascuţite ca şi ciocul elegant arcuit.

Chipul lui Tom se afla poate la un centimetru, doi, distanţă de gratiile coliviei, simţea aroma puternică şi mucedă de seminţe, pene şi excremente de pasăre.

Zak inspiră adânc, simţind cum aerul încins al zilei însorite îl lovea de fundul gâtlejului:

Tom se pomeni că vederea i se împăienjenea uşor, avu o senzaţie vag bolnăvicioasă când pasărea făcu un pas mai aproape, privindu-l pieziș, cu un singur ochi.

Zak strânse pumnii, pe chip având o expresie sticloasă, dar înlăuntrul său râzând mut, cu un soi de ilaritate întunecată.

Pasărea încetase să se mai mişte, iar acum ochii ei mici şi negri păreau să-şi fi încleştat privirea cu a omului ce-o studia; transmise un tremur prin omul numit Tom, ca şi cum acesta ar fi fost tras în ţeapă alături, ca şi cum ar fi fost capturat de ceva din afara lui.

Fulgerător se repezi, într-un vălmăşag de pene, cioc şi gheare. Jessica scoase un mic ţipăt, iar

braţul îi ţâşni spre soţul ei, ca şi cum ar fi simţit cu un moment înainte de-a se întâmpla ce voia pasărea să-ți facă.

Ciocul cizelat fin al cacadu-ului spintecă tifonul subţire de pe obrazul lui Tom, ca o lamă ascuţită, despică până şi carnea vătămată, cu relativă uşurinţă, smulgând o fâşie şi lăsând un triunghi aproape perfect de piele mutilată atârnându-i pe faţă.

Instinctiv, mâinile lui Tom săriră în sus să se apere, pe când durerea îi sfâşia obrazul, faţa, părând să-l străbată până-n creier pentru a exploda acolo. Atât de ucigător era chinul lui, încât nici măcar nu ţipă* ci căzu în genunchi icnind sufocat.

— Tom… o, Doamne… îngenunche Jessica lângă el, cuprinzându-i umerii cu un braţ, în timp ce printre degetele lui Tom începea să se prelingă un pârâiaş de sânge. Ridică privirea spre cacadu, cu o expresie aproape îngrozită, după care închise strâns ochii, doborâtă de vinovăţie. Nu-i dăduse de mâncare, uitase; poate de-ar fi făcut-o, poate de-ar fi făcut-o…

Zak se ridică în picioare, privindu-i pe amândoi.

— Să chem un doctor? întrebă el.

*

Jonathan era altfel îşi dădea seama Emma, mai fericit. Într-adevăr, afacerile n-ar fi putut să meargă mai bine şi relaţia lor progresase, dar chiar şi-aşa… Îl privi cum stătea vis-a-vis de ea, în

soarele ce strălucea prin fereastra neagră, iar o rază de lumină, plină de praf, îi scălda capul blond, în timp ce Jonathan parcurgea o coloană de cifre în legătură cu petrecerea lor de logodnă (acum nu se mai dădea înapoi de la cheltuieli; mai că nu-i venea să creadă). În acest punct, gura i se arcui într-un surâs visător. Iar sâmbătă, îi făgăduise, aveau să cumpere un inel, inelul, care să înlocuiască cerculeţul fin de alpaca pe care-l purtase dintotdeauna pe degetul acela, ca şi cum ar fi fost ruşine într-un fel că nu era împodobit oficial.

Reveni cu privirea dinspre degetul buclucaş înapoi către viitorul ci logodnic. Fasciculul de raze devenise mai luminos, îşi spuse Emma, îl făcea să arate ca un puştan, aproape angelic, dar ceea ce ochii ei nu vedeau era slăbiciunea gurii şi fineţea oaselor faciale care se cuvine spus că erau cam prea fine.

N-o frapă decât faptul că părea mai fericit fiindcă în sfârşit luase o hotărâre adecvată în privinţa viitorului lor împreună. Până şi viaţa sexuală părea să fi se fi ameliorat, sau cel puţin se întâmpla mai frecvent, deşi Emma se resemnase să accepte limitele lui Jonathan; nu fusese niciodată tocmai hiper-sexuat, de fapt (oftă ea în sinea ei) probabil că libidoul lui ar fi înregistrat cinci biete puncte pe-o scară de la unu la zece. Dar nu poţi avea totul, iar Jonathan în sfârşit ajunsese la modul ei de-a gândi. Garantat, era

necesară puţină insistenţă din partea ei, moment în" care zâmbetul visător îi păli cât de cât, dar finalmente Jonathan ascultase de glasul raţiunii.

Se ridică, o surprinse surâzându-i şi-i adresă un rânjet larg. Avea dinţi frumoşi. Merse spre fereastră şi privi în grădină, Lucru care în ultima vreme îi cam intrase în obicei.

— Cred că ies să respir puţin aer, anunţă el peste umăr.

— Bine, răspunse Emma, pun fierbătorul şi când te-ntorci o să bem o cafea.

Jonathan dădu din cap, apoi ieşi în grădina încă neglijată, unde rămase un lung răstimp.

Emma îl privi întinzându-se, îi urmări umerii ridicându-se şi coborând şi, fără vreun motiv vizibil, îşi aminti de noaptea aceea sucită acasă la părinţii ei, când Jonathan se purtase atât de straniu. Atunci nu încăpuse nicio îndoială cu privire la libidoul lui; păruse o persoană cu totul diferită – un alt amant. Dar prefera să nu se gândească la asta. Zâmbetul visător şovăi, se stinse, iar Emma se încruntă, incapabilă să desluşească misterul, şi trecu în bucătărie.

*

Jonathan îl văzuse pe Zak, din adăpostul sigur al biroului său. Boschetarul se înapoia spre casă, din latura opusă a grădinii comune, venind către locul unde se întâlniseră prima oară, şi se întrebă unde fusese. Ce făcea în fiecare zi? Cum Dumnezeu îşi petrecea tot acel timp, singur? Îl privi pe băiat

apropiindu-se şi-şi aprinse o ţigară. Îi tremurau mâinile.

Zak deschise poarta şi porni prin iarba înaltă; simţea ochii lui Jonathan îndreptaţi spre el şi nu ridică privirea.

— Salut, spuse Jonathan.

Un simplu cuvânt, un cuvânt care, pentru Jonathan, exprima atâtea, atât de multe lucruri.

— Am zis „salut”.

— Salut.

Zak ajunsese aproape în capul scării putrede. Dorea să între în camera lui, dorea linişte, dorea să mediteze.

Ceea ce nu dorea era Preţiosul Prinţ.

— Atât?

Zak se opri brusc şi-l privi cu coada ochiului.

— Mda, răspunse el, atât.

— Credeam…

Inima lui Jonathan bătea nebuneşte.

— Crezusem…

— Ce? se răsti Zak.

Jonathan privi calm înapoi, peste umăr.

— Păi, spuse el nesigur, aseară…

Zak îşi dădu ochii peste cap.

— Aia a fost aseară. Asta-i acum.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

— Ce pofteşti.

— Nu-i un răspuns.

— Nu-s obligat să-ţi dau niciun răspuns.

Ochii lui Jonathan se dilatară neîncrezători.

— Ba da, fir-ai al dracu’.

Zak dădu capul pe spate, privind spre cer

— Nu acum, O.K.?

— Nu acum… repetă amorţit Jonathan.

— Exact, scutură Zak din cap. Las-o baltă.

Jonathan făcu un pas spre el.

— Cine naiba te crezi?

Zak se răsuci să-l privească.

— Eu? îşi apăsă un deget pe piept, simţind vesta de piele fierbinte şi sudoarea şiroindu-i pe spate într-un şuvoi continuu. Un nimeni, dom’le.

Dar nu el era un nimic, nu el căzuse în genunchi, cerşind. Jonathan se opri, privindu-l cu un amestec de amărăciune şi prostie.

— Credeam… începu el din nou.

— Ştiu ce credeai, dar sunt obosit. O.K.?

Puse piciorul pe treapta de sus, să plece. Christoase, cald mai era. Fierbinte. De-ar fi putut găsi numai un duş, să lase apa să-i curgă peste trup, la nesfârşit…

Se gândi la mare, aflată doar. La o zvârlitură de băţ distanţă, şi-şi făgădui o vizită: să plutească, să înoate şi să se scufunde în uriaşul animal albastru.

— Când?

Jonathan nu se putea stăpâni. Era disperat. Privirea i se opri un moment pe părul lui Zak; era legat la ceafă într-o coadă de cal stufoasă, ajungându-i până la jumătatea spinării, îl mâncau degetele să întindă mâna şi să i-l desfacă, să-l simtă, să-l strângă, să se afunde în el. Acum se

întărea doar privindu-l.

Zak se simţi cuprins de oboseală.

— Când? îl imploră Jonathan.

— Nu ştiu.

— Dar ai…

— N-am făcut nimic, îl întrerupse Zak, pur şi simplu s-a întâmplat.

— Nu..

Ochii lui Zak se întoarseră încet până-l privi direct pe tânărul înalt şi blond.

— Da, răspunse el rece, precis, exact aşa a fost.

Jonathan strânse pumnii, privind spre cer.

— Mi-ai fi putut spune să plec, spuse el într-un târziu, dar nu mai putu înfrunta privirea neabătută a lui Zak. În schimb, îşi lăsă ochii atraşi de un mic păianjen de grădină care-şi ţesuse pânza complicată între crengile copacului de deasupra lor. Înghiţi adânc şi-şi desfăcu gulerul. O insectă bâzâi prin aerul canicular, poposi pe gâtul lui Jonathan, iar acesta o alungă cu o mişcare violentă a mâinii.

— Erai beat, spuse Zak fără intonaţie.

— Iar tu nu erai.

— Erai proprietarul.

Jonathan făcu o mutră decepţionată, ca şi cum ar fi fost pălmuit.

— Deci de-asta, şuieră el, de-asta m-ai lăsat…?

Zak ridică din umeri.

— Ticălos de două parale.

Îl privi drept în ochi, spunând cu o simplitate

îngheţată:

— Tu-ai-venit-la-mine.

— Nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi mai tortura atâta sufletul, încetează să te mai minţi, măcar o dată. Încetează s-o mai minţi – îşi repezi Zak degetul mare spre birou. Nu s-ar fi spus că-i păsa într-adevăr de Emma, dar fusese bună cu el şi nu uita niciodată faptele bune. Sau dispreţul.

— Vezi-ţi naibii de-ale tale.

— Bănuieşte.

— Nu bănuieşte nimic.

— Va afla oricum, mai devreme sau mai târziu, spuse încetişor Zak. Mai ales dacă vei continua efectiv cu porcăriile astea dulci în timpul căsniciei.

Glasul lui Jonathan se căscă moale, simţindu-şi buzele curios de reci.

— Am spus să-ţi vezi de treaba ta.

— Un mic sfat nu face niciun rău, dar de obicei oamenii nu le urmează niciodată; de fapt, de obicei îşi urmează propriile căi sinucigaşe şi înjură pe oricine se nimereşte să le stea în drum.

— N-ai îndrăzni.

— Ţi-am spus, n-am nevoie.

Înghite-o şi p-asta, spuse în sinea sa, cu un zâmbet lăuntric, şi coborî treptele, fără să se mai uite în urmă.

Jonathan îl privi, îndepărtându-se, cu o expresie mată, semi-întrebătoare, în timp ce băiatul era înghiţit de umbre şi de zgomotul vechii uşi cafenii

trântite. O peliculă greţoasă de sudoare îi îmbrobonă fruntea şi-şi simţi stomacul începând să se încreţească şi să se comprime, în timp ce la colţurile ochilor i se formau lacrimi tăcute.

Îl dorea pe boschetarul lui, cum n-o dorise pe Emma niciodată.

*

— Ce face acolo? întrebă Keith. În ultima vreme, pare să-şi petreacă jumătate din timp admirând peisajul.

— Voia să ia puţin aer.

— Iar e aici Zak.

— Păi, locuieşte la subsol.

— Se ceartă, continuă Keith. Mă rog, de-aici aşa se vede.

— Cred că Jonathan vrea ca Zak să facă ceva cu grădina, ştii, să tundă iarba, cam aşa ceva.

— Slabe speranţe.

— Zak ar putea.

— Zak n-o să…

— De unde ştii?

— Nu-i genul, spuse cu convingere Keith, e genul arogant, nu ţi se pare?

— Credeam că-ţi palce.

— Îmi place, atâta cât poate să-ţi placă un om pe care abia dacă-l cunoşti.

Keith merse agale la fereastră şi privi prin geam. Jonathan stătea cu spatele spre el, dar Keith putu distinge mişcarea nervoasă a braţului, în timp ce trăgea cu sete din ţigară.

— Probabil că fumează douăzeci pe zi, cel puţin, murmură el.

— Ce spui? întrebă Emma din celălalt capăt al biroului.

— Nimic, replică el, nimic important, oricum.

Îl privi pe Zak întorcându-se şi dispărând pe scară, văzu cum rămăsese Jonathan acolo privind în gol spre locul unde stătuse boschetarul şi apoi răsucindu-se pe călcâie, iar Keith fu şocat de expresia schimonosită a feţei lui, un incredibil amestec de nefericire şi deznădejde.

— Keith, spuse Emma şi, cum el nu-i răspunse, ocoli biroul, până la fereastră. Keith?

Disk-jockey-ul tresări şi se întoarse, auzind-o că se apropia, iar Emma fu surprinsă de mişcarea lui neaşteptată, de expresia uluită, de gura lui mare care rămăsese căscată pe jumătate.

— Ce este?

Keith se sili să râdă şi, fără a şti cu adevărat de ce, îi apucă braţul şi o îndepărtă de fereastră.

— Ce faci?

— Vreau să văd programul de săptămâna viitoare.

— Ai deja un exemplar, replică ea, încruntând sprâncenele. Ţi-am dat unul ieri.

— A, da… simulă mirarea, mi-ai dat…

Se scarpină în cap.

— Probabil voiam altceva…

Şi-i adresă o privire de completă senzualitate, gura lui mare, care cu câteva clipe în urmă se

înmuiase uimită, întinzându-se acum într-un rânjet larg, insidios.

— Nu fi dezgustător.

— O să-ţi placă, zău.

— Încetează, Keith.

— Niciodată.

Începu să se apropie, furişându-se spre ea cu mare încetineală şi apoi îndoind genunchii, cu braţele moi, imitând prost o gorilă în călduri. Începu să se bată cu pumnii în piept şi să scoată chiote, în vreme ce se apropia.

— Nu fi ridicol, insistă Emma, ajungând cu spatele lipit de fişet, o să ţip…

— Huuup… huu… huu…

— Nu glumesc.

Keith se opri brusc „obosit de mica reprezentaţie şi întrebându-se de ce-şi dădea atâta osteneală.

— Christoase, eşti o risipă de spaţiu, Emma. Ştiai?

— Iar tu eşti incredibil de infantil, replică ea înţepată.

Disk-jockey-ul oftă, dintr-o dată plictisit.

— Cum ar spune Rhett Butler: „Draga mea, puţin îmi pasă”.

Auzi uşa deschizându-se în spatele lui, apoi închizându-se la loc, şi se răsuci pentru a-l vedea pe Jonathan revenind în încăpere.

— Ce se întâmplă aici? se răsti Jonathan.

Keith îi examină atent chipul şi nu văzu nicio

urmă a emoţiei care-i răvăşise atât de tare trăsăturile cu doar câteva minute în urmă.

— La ce dracu’ te uiţi?

— Aş vrea şi cu să ştiu.

Poate avusese năluciri.

*

Fay îşi cumpărase un binoclu şi zăcea întinsă pe acoperişul casei, privind cu el. Îl văzuse pe Zak despărţindu-se de Jessica şi Tom şi revenind spre casă prin grădina comună, iar odată ajuns dincoace de poartă îi auzise glasul şi un alt glas, înfundat, datorită unghiului acoperişului, apoi tăcere. Şi ascultă tăcerea mult timp, privind fără a vedea grădina pustie, până când îi atrase atenţia o mică mişcare şi-l văzu pe Max fugind de sub un tufiş, cu coada în sus şi capul mare şi pătrăţos în direcţia încotro dispăruse Zak. Motanul sări pe zidul grădinii, ocoli prudent straturile înalte de iarbă şi se făcu nevăzut.

— Îi facem o vizită lui Zak lasă-gura-apă. Aşa-i, Max? murmură Fay. Norocosul de tine.

Oftă, se răsuci pe spate şi închise ochii. Iar Zak purtase iarăşi vesta aceea de piele neagră, veşmânt ce părea să deţină facultatea de a accentua fiecare muşchi şi contur al trupului său frumos, atât de dorit.

Ochii i se deschiseră brusc; dar ce făcuse la Jessica şi Tom? Nu-i cunoştea – pe el, pe ea – nu? Un moment, pe chip i se aşternu o expresie hidoasă de gelozie, dar imediat miji pleoapele în

soare, pe când lumina arzătoare îi încingea pielea şi ochii neprotejaţi, şi-şi aminti acea remarcă neliniştitoare pe care o făcuse Roz (şi mai cum?) despre pielea ei. Căţeaua.

Fay îşi trase halatul pe umeri şi braţe, cu mici mişcări furioase, coborî scara paratrăsnetului şi reintră în apartament.

Străbătu cu paşi mari partea de locuinţă care constituia nucleul, inima ce bate, totul: dormitor, living-room şi studioul la un loc – o cameră spaţioasă, eu tavan înalt, boltit, plină de lumină. Se opri să-şi studieze pânza neterminată, întrebându-se ce anume o făcea să fie atât de diferită de tot ce pictase înainte.

— Fiindcă părea atât de reală?

Drept prin centrul cercului, în depărtarea ceţoasă, se vedeau steiuri de stâncă, colţuri şi prăpăstii umbrite, cu pereţii lucind de umezeală şi licheni cenuşii, argintaţi de lumina lunii. Copaci înalţi şi bătrâni creşteau pe margini, cu scoarţa groasă, crăpată, unde stăteau ciuperci de pădure, adunate în pâlcuri de un galben-sulfuros.

Încă mai avea mult de retuşat, dar, chiar şi aşa, imaginea deţinea o stranie calitate tactilă. I se părea că ar fi putut întinde mâinile, s-o atingă. Să între acolo.

Ridică din umeri, alungându-şi tabloul din minte şi, întorcându-se, privi prin cameră, spre patul cu baldachin care, cu perdelele sale de tifon alb ca zăpada, se înălţa în mijlocul odăii ca un aisberg

eşuai, rece şi nelocuit. O umbră i se aşternu dinapoia ochilor, căci acum nu-l mai avea pe Tom ca să-i încălzească așternuturile şi s-o distreze când se plictisea. El însă era oricum dereglat, ca să zicem aşa, şi-n plus nici nu-l mai dorea. Şi chiar de l-ar fi dorit, probabil că Tom ar fi făcut o criză de nervi dacă-i mai adresa vreuna din faimoasele ei cereri libidinoase.

Fay se răsuci pe călcâie, oprindu-se în faţa unei enorme oglinzi rezemată temporar de perete, cu rama masivă încărcată de frunziş aurit prin care priveau personaje mitologice – satiri, centauri, himere. O oglindă foarte veche, îi spusese Tom, şi valorând destul, în pofida unor mici defecte în locurile unde se desprinsese câte o frunză sau un ram, sau câte un chip se tocise până la o pată amorfă. Îi adusese noroc, era sigură. De când o descoperise în talciocul acela, din Kemp Town, toate ieşiseră pe-a ei; munca, apartamentul, Tom, şi nu exista niciun motiv pentru care lucrurile să nu continue exact în acelaşi fel (modificate ici şi colo, fireşte). Era ceva ce Fay luase întotdeauna drept sigur – faptul că viaţa o trata bine, momentele norocoase, bărbaţii, obiectele, tot ce-şi dorea.

Îi zâmbi imaginii reflectate şi-şi lepădă halatul de pe umeri, lăsându-l să cadă pe podelele albite, după care îşi plimbă mâinile pe trup, studiindu-se, ciupind pielea ici şi colo, ridicându-şi sânii obraznici şi inspectând conturul fundului pentru a

se asigura că totul era în continuare la fel de tare ca ieri şi alaltăieri. Se considera perfect formată şi cu o piele fină, albă ca laptele şi, ei da, aproape nepătată. Ducă-se strălucirea de viaţă scurtă a bronzului; mai ales dacă însemna să sfârşească precum o prună uscată, lucru pe care nu avea intenţia să-l lase să se întâmple, sau să-şi vadă preţioasa carne începând să se fleşcăiască şi să se lăbărţeze.

Umplându-se de gropiţe şi apucând-o pe urmele acelor sinistre cucoane la menopauză pe care le văzuse dezvăluindu-şi totul pe plajă. A, nu.

Se întinse şi-şi îngropă mâinile în masa bogată a părului, formându-i-se pielea-găinii de senzuală plăcere când şi-l trase de rădăcini.

Ce păcat că viaţa nu era veşnică. Îi puteai înţelege atât de bine pe toţi acei oameni care, de-a lungul timpului, încercaseră să descopere secretul nemuririi. Şi de ce nu?

Buzele i se ţuguiară într-o mică şi drăgălaşă bosumflare încruntată, pe când, studiindu-se drăgăstoasă, în minte i se furişa, fără tragere de inimă, o altă viziune: peste zece, douăzeci de ani, ce-avea să vadă?

O parte dintr-însa protestă – nu! bătrâneţii, ofilirii, zbârcirii şi morţii. Era gata să facă orice..

Fay simţi o vagă nelinişte stranie şi o cutremură un mic şoc neaşteptat, în timp ce stătea astfel – atât de nemişcată şi palidă, aproape dulce, ca o păpuşă de porţelan în mărime naturală. Cu

bruscheţe, izgoni gândurile tulburătoare şi-şi privi încruntată imaginea.

— Faci ca Tom, îşi spuse ea severă, şi te moleşeşti.

Treptat, gura începu să i se arcuiască într-un zâmbet lent, pe când trecea la subiectul care conta cel mai mult pentru ea, în minte formându-i-se o imagine clară a lui Zak, o imagine şi un val de gânduri erotice furişe care zăcuseră acolo tot timpul, în aşteptare, ca un câmp minat.

*

— Acum unde e?

— Doarme.

Jessica strânse vizibil mâna pe receptor, aruncând o privire spre tavan, ca şi cum l-ar fi putut vedea prin el pe

Tom,. Culcat pe o parte; aşa cum îl lăsase – cu genunchii la piept, cu o mână ridicată, copilăreşte, pe obrazul sfâşiat, şi un mic fir de salivă scăpându-i din gura întredeschisa.

— Ce-ai să faci cu pasărea? întrebă Roz. Tot mai intenţionezi s-o păstrezi?

Jessica oftă.

— Nu. O duc înapoi la crescători, săptămâna asta. În situaţia dată, nu cred că avem de ales. Destul de ciudat, Tom n-a spus nimic despre asta; de fapt, n-a spus în genere mai nimic, ceea ce nu mă prea surprinde.

— Ai idee de ce l-a atacat aşa?

— Nu-i dădusem de mâncare. Poate asta a

enervat-o.

Tăcu, masându-şi tâmplele..

— Avusesem de gând, bineînţeles…

Dar mintea-i stătea la altele, la alte gânduri.

— L-a rănit grav?

— Da, răspunse ea încet, simţindu-se cuprinsă de milă. Grav.

Obrazul stâng al soţului ei arăta de parcă trecuse printr-o mică explozie. Cea mai mare parte a stratului de piele fusese smulsă, dezvăluind carne crudă, sfâşiată, şi avea o gaură destul de adâncă pentru a încăpea înăuntru jumătate din degetul mare de la mână…

— Bietul Tom.

— Da.

Prin uşa deschisă a salonului, vedea cacadu-ul stând senin pe stinghia lui.

Avusese pe cioc sânge, şi bucăţelele de piele ruptă şi materie trandafirie agăţate şi lipite de penajul său perfect.

Dumnezeule.

Preţ de-un straniu, ilogic moment, i se păru că totul începuse când adusese acasă pasărea şi i-o dăruise lui Tom în seara zilei lui de naştere, când toate planurile ei, atent pregătite, eşuaseră atât de dezastruos, în seara când nu-şi pusese chiloţi şi el nici măcar nu observase. Curios; uitase acest amănunt inutil, idiot şi jalnic, îl ascunsese undeva într-un cotlon al creierului ei îngreunat. Simţi un val de deznădejde şi gura i se umplu dintr-o dată

de nevoia de-a plânge.

— Jess?

— Sunt atât de obosită, Roz.

— Nici nu mă mir, replică prietena ei cu fermitate. Ai suferit şi tu un şoc, să ştii, şi nu numai unul, în ultima vreme.

— Voi merge să-mi întind picioarele şi să citesc o revistă sau ceva.

Atâta numai că nu-şi putea imagina că ar face aşa ceva – să se relaxeze, să fie ea însăşi, să redevină normală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-ţi o ceaşcă de ceai tare şi dulce şi toarnă-n ea o măsură bună de brandy.

— Reţeta ta pentru orice.

— Nu pentru orice, draga mea, replică Roz răutăcioasă, dar ajută. Apropo, ce mai face băiatul ăla?

— Băiatul ăla?

O, dar ştia.

— Zak, nu aşa-l cheamă?

— Da, răspunse Jesica, simţindu-şi bătăile inimii. E bine.

— E trăsnet.

— Roz, nu acum.

— Trebuie să-ţi spun că mi s-a părut foarte clar că vrea ceva mai mult decât să-i faci portretul..

— Roz…

— Am văzut, Jess.

De fapt, nu văzuse nimic de acest fel, iar între ei

s-ar fi putut descărca volţi întregi de curent electric. Şi el. Era încărcat de… charismă? Magnetism animal? Şi una şi alta. Simţi cu surprindere un junghi de invidie.

— Are doar o slăbiciune.

— Hai să-ţi mai spun… continuă Roz, cu nespus calm. Te-am văzut şi pe tine.

Tot ce doriseră să spună – tot ce doreau – pe feţele lor.

— Nu fi proastă, zise grăbită Jessica, dar cu ochiul minţii putea să-l vadă şi inima începu din nou să-i bubuie în piept, ca unei şcolăriţe.

— Du-te şi bea-ţi brandy-ul ăla.

Jessica oftă uşor, uşurată.

— Exact asta am să fac.

— Încă n-am rezervat locurile la Champneys, continuă Roz, dar să nu crezi c-ai să tragi chiulul la fel cum ai făcut cu degustarea de vinuri. Consideră că-ţi acorzi un cadou de Crăciun cu anticipaţie, pentru Dumnezeu.

Tăcu o clipă.

— Eu aşa fac. În plus, îl meriţi al dracului de mult.

— Lasă-mă câteva zile să-mi fac ordine-n gânduri şi vom vorbi şi despre distracţii. Îţi promit..

— Bine, bine, răspunse Roz fără tragere de inimă. Dar reţine că tocmai a început luna octombrie şi vorbesc despre anul ăsta, nu următorul.

— O.K.

— Şi dacă te răzgândeşti în legătură cu cina de mâine, dă-mi un telefon.

— Bine. Mulţumesc.

— Toate cele bune lui Tom.

— Îi spun.

— Şi lui Zak.

— La revedere, Roz.

Zak. Jessica închise telefonul şi rămase absolut nemişcată. Ce făcea cu viaţa ei? N-avea nici cea mai vagă idee. Privirea i se îndreptă din nou spre cacadu şi simţi un val de greaţă, un soi de ameţeală, mici broboane de sudoare ieşindu-i pe frunte, pe ceafă, între sâni. Era ceva cu căldura asta primejdioasă care se infiltra în toate, imprimând schimbări banalului, lucrurilor de zi cu zi, astfel că nimic nu mai părea la fel.

Închise uşa salonului şi ieşi în curtea însorită, privind spre grădina care continua să se coacă în lumina după-amiezei târzii. Iar priveliştea începea s-o obosească şi s-o deprime; nu-i aducea nicio mângâiere, nicio eliberare din confuzie şi apatie; conspira, împreună cu nesfârşita lumină arzătoare a soarelui, spre a înrăutăţi situaţia, vremea, la fel ca viaţa ei, se împotrivea mersului firesc al lucrurilor; era stranie şi scăpată de sub control.

Jessica se opri lângă şevalet să privească portretul, urmărind blând cu degetul conturul feţei. Întrebându-se unde eră; ce făcea.

*

Era un foc mic, aprins în adâncitura formată din nişte cărămizi vechi şi, arzând, zugrăvea umbre mişcătoare pe pereţi şi plafon şi aşternea pe ferestre o lumină gălbuie. Zak şedea în faţa lui cu picioarele încrucişate, sculptând o bucată de lemn pe care o găsise în grădină şi, în timp ce lucra, nicio expresie nu-i clintea trăsăturile, niciun gând nu-i schimba căutătura îndepărtată a ochilor; numai în lumina flăcărilor pâlpâia viaţa, aruncându-i umbre pe faţă şi făcând-o să arate ca de ceară, luminată pe dinăuntru.

Stătu astfel mult timp, până auzi primul pas şi ridică încet privirea spre uşa deschisă. De astă dată, nu mai era Jonathan; era o femeie, şi nu era Jessica.

Fay stătea privindu-l, cu faţa ei de păpuşă palidă, nemişcată ca piatră.

— Îmi caut pisica.

— Pisica? replică el calm

— Da, spuse ea. Cotoiul acela mare şi roşcat.

— A fost pe-aici şi-a plecat.

Ochii ei stăteau aţintiţi spre dânsul, devorându-i parţiala goliciune, pieptul expus, negrul profund al părului legat neglijent la spate, în coadă de cal, gura. Îşi simţea buzele foarte uscate, dar nu-şi îngăduia să le lângă. În schimb, îşi fixă pe faţă un mic zâmbet îngheţat.

— Ce faci?

— Cioplesc, sau sculptez, zi-i cum vrei.

— Ce va fi?

— Nu-s sigur. Uneori văd o formă în lemn, alteori lemnul pare să ia singur formă. Eu urmăresc doar fibrele şi nodurile şi aştept să-mi arate direcţia.

Fay se aşează vizavi de el.

— Vorbeşti de parcă ar fi viu.

O privi printre pleoapele întredeschise.

— Este…

Ea ridică sprâncenele, dar pe moment nu spuse nimic:

— De ce locuieşti aici?

— Fiindcă aşa vreau.

— De fapt, într-un mod ciudat, şi mie îmi place.

— Ba nu-ţi place.

Pe obraji îi apăru o roşeaţă.

— De ce nu mi-ar plăcea?

— Fiindcă e o văgăună, iar văgăunile nu-s tocmai pe gustul tău, nu-i aşa?

Fay îşi privi mâinile, examinându-şi manichiura.

— Câteodată, spuse ea încet, lucrurile cu care nu eşti obişnuit pot părea fascinante.

Ochii i se înălţară spre chipul lui, rămânând acolo.

— Câteodată, o extremă, orice extremă, poate părea molipsitoare. Nu crezi?

— Vrei să spui că eşti plictisită?

— Nu tocmai.

— Deci, mica ta aventură s-a terminat?

Ochii i se dilatară de curiozitate.

— De unde ştii?

— L-am văzut – pe el, pe voi – destul de des.

Fay îşi azvârli capul pe spate, râzând încântată.

— Să ştie Tom, s-ar încovriga şi ar muri.

Iar Zak îşi spuse că, în clipa aceea doar, era fermecătoare: pielea, părul ei, buzele frumoase (deşi cam mici pentru gustul lui). Din pricina focului, desigur, care îşi ţesea vraja, până o priveai în ochi şi vedeai ce se oglindea acolo.

— E căsătorit, nu-i aşa?

— Tom? Fireşte, răspunse ea nepăsătoare. Asta-i jumătate din toată distracţia.

— Dar eu nu sunt căsătorit.

Fay îi zâmbi, spunând sec:

— Nu-i aşa că suntem perspicaci?

Apoi ridică din umeri.

— Dar tu eşti altfel, asta e, arăţi oarecum primejdios.

Îi venea să râdă.

— Nu e sora ta?

— Cine?

Dar ştia.

— Nevastă-sa.

— A, la Jessica te referi. Da.

— Şi nu te deranjează?

— Nu. N-am fost niciodată prea apropiate.

— O femeie drăguţă, comentă Zak, privind în flăcări.

— O cunoşti? întrebă Fay tăios, amintindu-şi că-l văzuse venind dinspre locuinţa lui Tom şi Jessica.

— Puţin.

Fay îşi simţi faţa arzând de-o gelozie iraţională.

— Şi? întrebă ea pe un ton poruncitor.

— Şi nimic.

N privi lung.

— E înnebunită să aibă copii, atât de înnebunită, încât l-a împins pe Tom spre mine… spuse ea cu răutate. Trist cu-adevărat.

Zak o privi un moment, iar zâmbetul fals-milos şovăi puţin. În modul lui de-a o privi se simţea ceva care nu-i prea plăcea lui Fay. Rămase tăcut, revenind cu atenţia la bucata de lemn, pe care o ţinea în mâini, şi reîncepu să lucreze.

Fay îl studia, cu iritare crescândă.

— Nu mă placi?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Răbdarea, atâta câtă avea Fay, se risipea cu repeziciune. Îl dorea, îl dorise de-atâta timp, îşi spuse ea, aşa că se ridică şi începu să-şi scoată hainele: o fustă de bumbac şi vesta de mătase; nu purta nimic pe dedesubt.

— Uită-te la mine, fir-ai al dracu’..

Zak o privi. Mariana lui Rossetti. Cu excepţia faptului că dulcea Mariana nu avea un sfârc în plus, din câte ştia el.

Privirea i se fixă pe ciudatul apendice de carne roz, aflat imediat dedesubtul şi la dreapta sânului stâng. Gura fierbinte a lui Tom se închisese pe acel moţ, lacomă de poftă, de nenumărate ori.

— Ei?

— Ce vrei să-ţi spun?

— Nu ţi se pare o întrebare cam prostească?

Zak clătină din cap şi zâmbi, începând iarăşi să cioplească lemnul.

Fay ocoli cu paşi mari focul şi se opri în faţa lui; îi simţea dorinţa emanând din trup valuri-valuri, îi mirosea sexul ca un câine adulmecând o căţea în călduri. Respira foarte greu.

— Fute-mă, spuse ea.

Zak pufni cu dispreţ.

— Nu vrei să te fuți, nu cu adevărat, pentru una ca tine ăsta nu-i decât începutul. Vrei să te joci de-a durerea; vrei fiorul torturii, fiindcă pentru tine fututul nu mai are nimic minunat.

Fay se ghemui, punându-şi mâinile pe umerii lui goi, îi trecu peste spinare unghiile şi-i şopti la ureche:

— Parcă mi-ai citi gândurile. Uluitor. Faci chiar să sune poetic.

— Pot face mult mai mult de-atât.

Zak o împinse la o parte, ca şi cum ar fi fost o muscă sâcâitoare, şi Fay îşi pierdu echilibru, căzând în fundul ei arătos, cu un mic ţipăt sugrumat.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată.

— Fiindcă mă atingeai.

— Nu-ţi place?

— Nu.

— Mincinosule.

Iar o mică parte din el minţea într-adevăr, o parte din el era atrasă de chimia întunecată a

repulsiei şi dorinţei, întocmai la fel cum fusese atras de Jonathan. Toată viaţa lui fusese la fel – sortit să fie un stimul senzual pentru tot ce întâlnea, mascul sau femelă, iar necazul era că, atunci când se punea cu adevărat problema, nu putea rezista sexului (sau unei mici încercări ispititoare), lucru pentru care uneori se detesta pe sine însuşi.

O auzi mişcându-se în spatele lui şi dădu să întoarcă într-acolo capul, când un fulger de durere îi arse spatele gol.

Zak se stăpâni, după care se ridică din poziţia aşezată, în picioare. Un lung răstimp nu făcu decât s-o privească, pe ea şi băţul din mâna ei, o bucată de bambus pe care o găsise şi plănuia s-o ardă, alături de alte vreascuri, crenguţe şi uscături din copaci.

— Dă-mi-l.

— De ce?

— Fiindcă am să ţi-l dau înapoi.

Faţa lui Fay era tăioasă şi ochii-i luciră, dar zâmbi, dulce.

— Încă o dată.

Zak oftă şi se întoarse; îl simţi, mai mult decât să audă, braţul luându-şi elan şi vâjâitul vergii care se prăvălea din nou, dar Zak abia dacă tresări.

— Dă-mi-l, repetă.

I-l dădu. El luă câteva rămurele prelungi şi le puse laolaltă, formând un mănunchi îngust.

— Ar trebui să fie mesteacăn; o vargă făcută pentru a pedepsi..

Se întreba despre vocabularul durerii ei, dacă ştia de vânătăi şi sângerări – cum se fac mici tăieturi puţin adânci, care sângerează mult timp; şi punctele de apăsare; acele locuri sensibile care se ascund în părţile întunecoase ale trupului. Locuri de atins, de apăsat şi de răsucit, ca să urli.

Credea că ştia totul, şi nu ştia nimic.

Fay râse încetişor.

— Ştiam eu, spuse, cu satisfacţie. Ştiam că nu m-am înşelat în privinţa ta.

Se apropie şi se lipi de el, încercând să-i invadeze gura cu limba, încercând să-l sărute, dar Zak întoarse capul, astfel că buzele ei nu-i găsiră decât adâncitura gâtului.

— Ticălosule.

Zak nu spuse nimic. Sărutările nu făceau parte din spectacol; erau prea intime, prea apropiate, şi înţelesese întotdeauna de ce şi prostituatele refuzau să le includă în repertoriul lor. Ceva trebuia să fie păstrat şi savurat, un mister care să rămână neîntinat.

Nu face parte din târg, băieţi.

Nu pentru curva asta clasa-ntâi.

Fay îi scoase blugii atât de repede, încât aproape îl făcu să zâmbească, iar mâinile şi degetele ei începură să frece, să sondeze, devenind foarte ocupate în a-l întări, mare şi pregătit.

Cu cât mai mare, cu atât mai bine pentru scorpie.

După care se aplecă, pentru ca el s-o ia pe la spate.

Zak apucă ghemul în pumn şi, în timp ce o penetra, începu să i-l târască pe spinare, pe fese, apăsând ghemul cu atât mai tare, cu cât împingea mai puternic.

Aruncând crengi răsucite pe un câmp incendiat.

Nu voia să facă asta.

Scormonind cu un băţ într-o rană deschisă.

Dar o parte din el o dorea. O, cât o mai dorea.

Fay scâncea şi arunca din cap, o cascadă de păr roşu frecând şi întinzând bulgăraşii de pământ, de praf, de insecte moarte, pe linoleumul peticit. Zak întinse mâna înainte şi-i smuci capul pe spate odată cu o şuviţă de păr, Fay gemând şi zvârcolindu-se în timp ce firele se desprindeau, pentru a rămâne în mâna lui. Îi simţea micile convulsii, fiorii ce-i Zguduiau trupul alb ca laptele, chiar în timp ce înfăşură în secret pe degete şuviţa smulsă.

Se opri brusc, aşteptând până văzu chipul scorpiei întorcându-se să-l privească, după care aruncă ghemul pe jos şi se retrase.

— Ce naiba faci?

— Am terminat.

— Ba n-ai terminat nimic,

Nu-i răspunse şi se îndepărtă de ea. Femeia stătea încă în patru labe, cu posteriorul de

alabastru îndreptat comic spre el, ca şi cum i-ar mai fi cerşit o porţie. Ceea ce, desigur, şi făcea. Zak trecu în cealaltă încăpere şi se duse la chiuveta mare, pătrată, unde turnă puţină apă din sticlă şi începu să se spele peste tot. Se simţea plin de-o murdărie obscură.

— Cum îndrăzneşti, şuieră ea din uşă; avea genunchii negri. Cum mă-ta îndrăzneşti?

Zak îşi săpuni braţele şi pieptul, subsuorile, îşi aruncă apă pe faţă, începu să-şi săpunească picioarele, penisul, sub prepuţ, printre coapse.

— Cu tine vorbesc.

Luă încă o sticlă de apă, deşurubă capacul şi-şi turnă pe cap, apa revărsându-i-se ca o cascadă peste tot trupul şi făcându-l să se înfioare, în ciuda căldurii.

Fay îl privea ca turbată, conştientă de insulta pe care o sugera spălatul lui meticulos.

— Am spus că vorbesc cu tine.

— Am auzit.

— Şi?

— Ţi-am spus, am terminat.

Femeia scutură din cap.

— Ba n-ai terminat deloc.

— În ce mă priveşte pe mine, da.

— N-ai juisat.

— Nam vrut.

Nu în tine.

— Şi eu?

Ridică din umeri.

— Ai căpătat lucrul după care ai venit aici, un strop de durere.

— Nu era numai asta şi-o ştii foarte bine.

— N-am ce-ţi face.

Acum se ştergea, aruncându-şi peste cap coama de păr negru, care-i forma o perdea peste faţă, astfel că Fay nu-i putu descifra expresia. În schimb ochii ei îi cutreierară goliciunea şi, chiar îşi acum, după ceea ce-i făcuse, gura încă-i mai saliva de dorinţă, iar dorinţa era un chin.

— Face parte din spectacol, nu? întrebă ea calmă.

Zak o privi.

— Ce anume?

— Face parte din durere.

— Dacă vrei.

Nu-i păsa ce-i trecea prin cap sau ce vis strâmb plăsmuia în tărtăcuţa ei depravată; simţea că n-avea nicio legătură cu el. Trecu pe lângă ea, intrând în cealaltă cameră, unde îşi trase pantalonii, urmărit tot timpul de ochii ei..

— Unde te duci?

— Afară..

Îşi puse vesta neagră de piele şi-şi legă din nou la spate părul ud.

— Te-aştept.

— Nu.

— Ba da.

— Am spus nu.

Fay încrucişa braţele, rămânând tăcută şi

posomorâtă, în timp ce Zak încălţa o pereche de espadrile „după care se aplecă şi începu să scormonească prin cărămizile ce înconjurau tăciunii şi să stingă focul.

— De ce nu?

— Închide doar uşa după tine când pleci.

*

O voia pe Jessica, la altceva nu se mai putea gândi, în timp ce se îndepărta de Fay şi de aerul stătut, suprafolosit, al pivniţei abandonate. Dorea linişte, dorea să scape de acel sentiment surd de ruşine care începea să crească enorm într-însul.

Se înnoptase şi, pe cer, o lună în ultimul pătrar îşi răspândea lumina fragilă peste grădină. Zak se simţea acoperit şi ocrotit de întuneric şi, în timp ce mergea prin iarba prăfuită, fredona vag, paşii începând să-i devină mai uşori. Noaptea, îşi spuse el, e un moment când lucrurile se desfăşoară, când amintirile sunt cele mai vii, dar cel mai puţin demne de încredere, când inhibiţiile oamenilor slăbesc şi aceştia devin mai vulnerabili. Un timp de care se poate profita.

Se îndepărtă de cărările aşternute grijuliu cu pietriş, prin acoperământul copacilor şi al tufişurilor pitice, până ajunse în apropierea casei unde se afla Jessica.

La etaj ardea o lumină, iar o alta la parter şi, apropiindu-se, o văzu prin geamul uşii dinspre curte, trecând dintr-o cameră în alta. Era singură. Avea părul despletit şi purta din nou halatul acela,

cel de bumbac alb, pe care-l avusese prima dată. Singura dată, insistă mintea lui.

În timp ce escalada fără zgomot zidul scund al grădinii, ochii zăriră jacheta lui Tom rămasă pe spătarul scaunului pliant, şi oftă încet, cu satisfacţie. Un cadou. Şi crezuse că aceasta avea să fie partea cea mai grea. Pipăi micul nod de păr, pe care şi-l înfăşurase pe degete cu atâta grijă, şi îl scoase: câteva şuviţe de păr prerafaelit lung, lung şi ondulat.

Se opri lângă scaun, mângâind jacheta elegant croită, o dată, de două ori. Caşmir? Nici măcar nu ştia ce material era.

Două mănunchiuri de păr roşcat fură depuse strategic pe umeri, pe-un altul îl fixă în poală, pe trei pe spate (doar ca să fie sigur); se agăţau perfect de fibre şi chiar luceau în palida lumină perlată a lunii.

Făcu un pas înapoi şi inspiră adânc aerul nopţii, după care porni spre uşa închisă a casei. Acum nu mai putea s-o vadă, dat tot singură era; smiorcăitul Tom îşi oblojea rănile într-o cameră de la etaj. Oare Jessica alerga în sus şi-n jos pe covoarele bogate ale scărilor cu băuturi calde şi prişniţe, să-i răcorească fruntea înfierbântată?

Ciocăni în geam. O chemă, în gând.

Apăru profilată în lumina bucătăriei, îi vedea picioarele prin materialul subţire al halatului, locul unde se întâlneau coapsele sub trup, după care porni spre el şi deschise uşa.

— Nu trebuia. Să vii.

— Voiam să fiu sigur că sunteţi bine, spuse el blând, tu şi soţul tău.

Jessica privi cu teamă în sus, după care ieşi în curte, închizând aproape complet uşa în urma ei.

— Mi-e bine, răspunse ea. Bine. Iar Tom se va face bine şi el, cu timpul.

O mică intervenţie de chirurgie plastică, spusese medicul, şi avea să fie ca nou, dar Jessica se îndoia oarecum de asta.

— I-am dat un sedativ puternic, care-ar trebui să-l ajute să doarmă..

— Hai să facem o plimbare, propuse Zak.

— Nu pot.

— Doar câteva minute.

Jessica se trase de poala halatului.

— Nu cu ăsta pe mine.

— Eşti frumoasă, spuse el cu simplitate, şi nu şi-ar da seama nimeni, presupunând că te-ar vedea.

Nu-i răspunse.

— Te rog, Jessica.

O luă de mână şi un fior delicios străbătu tot corpul femeii, risipindu-i puterile.

Îl urmă în curte, – până la treptele de piatră şi de-acolo în grădină, departe de lumina bucătăriei. Un timp au mers încet, fără să vadă alt semn de viaţă decât un bărbat care-şi plimba câinele,

— Înainte, majoritatea oamenilor foloseau grădina, spuse ea absentă, dar acum nu pare să-i mai atragă. Ca şi cum şi-ar fi pierdut farmecul

pentru ei.

Deodată i se făcu cald, se simţi udă toată, în timp ce-şi auzea propria voce turuind mai departe:

— Din cauza căldurii ăsteia afurisite, cred.

Zak nu spuse nimic, nu-l interesa nici căldura, nici grădina; era conştient numai de pulsaţiile sângelui prin vene. O conduse peste iarbă, spre chioşcul de vară, pentru a se opri în umbra părţii sale dinapoi, dărăpănate, unde o rezemă încet de perete, începând s-o sărute uşurel; aţâţător.

— N-ar trebui să fiu aici, spuse ea fără vlagă.

— A, ba da, cum să nu.

— Ce neghioabă blestemată sunt.

— Nu spune nimic.

Începu să-i descheie halatul, dar Jessica deveni ţeapănă, făcându-l să ezite.

— Nu.

— Şşşş, răspunse el, apăsându-i buzele cu un deget. Ai încredere-n mine. Va fi perfect, Jessica. Aşa cum trebuie – pe pământ, sub. Stele.

Abia aştepta.

Jessica înghiţi dureros, în timp ce mâinile lui îi găseau sânii.

— Nu, suflă ea.

Zak o privi, zguduit de patimă şi dor şi totuşi nedorind s-o grăbească prea tare. Aveau timp destul mâine, sau în ziua de după plecarea lui Tom.

— Atunci am să te ating doar, insistă el, cu glasul ca o mângâiere în sine: mătăsos, benign,

ameţitor. Nimic mai mult. Promit, continuă el răbdător, dar întrebându-se cum va putea să reziste.

Îşi ridică mâinile în părul ei, le coborî pe gât, încercuindu-i-l foarte încet, după care îşi trecu degetele pe deasupra umerilor Jessicăi: Folosind câte un deget de la fiecare mână, trasă două linii paralele peste curburile şi văile cărnii ei moi, cu pielea umedă.

— O femeie trebuie să fie moale, murmură el, moale şi caldă şi adorabilă.

Oftă prelung, cutremurat.

— Ca Jessica.

— O, Doamne… Zak…

— Şşşş, şopti el.

În tot ceea ce făcea se simţea o desfătare blândă, hotărât cum era s-o facă numai pe ea să se bucure. Privindu-i faţa, îşi spuse că atracţia ei consta în suma defectelor – o gură senzuală puţin prea lată, un nas o idee cam lung şi bărbia puternică pentru o femeie; iar Jessica era sexy şi Jessica era bună. Mai era şi respectabilă, de clasă mijlocie şi cu o situaţie financiară sigură. Toate lucrurile pe care şi le dorise dintotdeauna, dar niciodată nu le avusese. Şi altele, greu de exprimat în cuvinte.

Era ceea ce-şi dorea. Şi urma s-o aibă, nu-i aşa, dacă totul mergea conform planului?

O sărută mai profund, mângâind, apăsând, cu degetele jucându-i-se dibace şi atente ca pentru a

o încuraja fără cuvinte.

Jessica îşi puse mâinile pe ambele părţi ale capului său, simţind umezeala ce încă-i mai stăruia în fabulosul păr, îi desfăcu coada astfel încât i se revărsă pe umeri, peste sânii ei, şi ţipă uşurel sub impactul acestei senzaţii.

Când îi întâlni privirea, îşi spuse că ochii lui adânci păreau marcaţi oarecum de regret şi visare, şi-şi aminti de tinereţea lui imposibilă, căci uneori părea mai bătrân, mult mai bătrân decât ea.

O umbră i se aşternu pe chip, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, iar expresia lui Zak se schimbă, având acum o nuanţă de profundă senzualitate, un soi de aroganţă, căci înlăuntrul său ştia că o putea face să-şi uite îndoielile, incertitudinile. Să facă exact ce voia el.

Începu să sărute, să lângă şi să-şi zgârie drum în jos pe trupul ei, iar mintea Jessicăi păru să se închidă, izolând afară totul, cu excepţia ameţitoarei, indescriptibilei voluptăţi.

Îşi simţi voinţa mistuindu-se, în timp ce pe buze i se stingea un protest slab. Zak îi ridică picioarele împrejurul gâtului său, cu un mic surâs pe buzele lui frumoase.

— Găsi ceea ce înăuntru găsi-va, începu el. Ce nimeni altul nu cunoaşte.

Apoi, frumoasa gură îi găsi sexul umed şi inflamat şi începu să sărute, să sondeze şi să muşte mărunt, torturant.

Iar Jessica îşi spuse că era pe cale să-şi iasă încet, sublim, din minţi.

Halatul îi lunecase pe braţe, şi-l lăsă să cadă; lăsă aerul, întunecimea şi miresmele nopții să i se furişeze peste trup, accentuându-i senzaţia de goliciune, simţământ pământesc, primitiv, care o îmbăta. Preţ de-o clipă, privi în jos şi văzu un chip magic, cumplit în frumuseţea lui.

Sângele îi vuia prin cap şi-şi simţi burta şi coapsele tremurând în zvâcnind, pe când o plăcere arzătoare începea să-şi croiască drum fierbinte prin toate venele, nervii şi fibrele trupului. Simţi săgeata iute, sfredelitoare, a limbii lui pătrunzând în sus, tot mai sus şi mai sus, şi-şi spuse că nu era cu putinţă, nu era cu putinţă, şi deschise gura să urle.

Zak o luă de mână, în timp ce se întorceau spre casă, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, până ajunseră în apropiere.

— Mai bine du-te, spuse calmă Jessica.

— Vrei să-ţi pozez mâine?

— Da.

Zak zâmbi. Totuşi, pe dinăuntru îl durea pofta de împreunare cu ea după care tânjea trupul lui, iar durerea nu voia să dispară; avea să rămână în el până ce Jessica se descotorosea de smiorcăitul de Tom, primindu-i apoi pe el alături. Iar acest lucru avea s-o facă să fie şi mai adorabilă.

— Să nu uiţi jacheta, spuse el.

Jessica se încruntă nedumerită, urmărindu-i

direcţia privirii.

— A stat aici toată ziua, adăugă Zak. N-ar trebui să rişti şi s-o mai laşi afară, s-ar putea să plouă.

Zâmbea, şi-i plăcu faptul că reuşise s-o facă şi pe ea să zâmbească.

— Numai de-ar ploua, Zak, spuse Jessica liniştită, ridicând ochii spre bolta de "stele strălucitoare, ca şi cum simpla dorinţă şi speranţă ar fi putut aduce schimbarea; toate schimbările..

Zak aşteptă în umbra copacilor până se stinseră toate luminile din casă, apoi se retrase pe urmele propriilor lui paşi prin curtea tăcută.

Mângâie cu drag şevaletul gol, în drum spre fereastră, după care îşi lipi faţa de geam. În camera întunecată, putea distinge forma albă a cacadu-ului, dormind pe stinghia sa.

Zak rămase timp îndelungat acolo.

*

Capitolul 7

Fay se simţea ca atunci când, în copilărie, vremea urâtă sau vreun alt ghinion o împiedica să savureze o plăcere, ca de pildă o petrecere sau un picnic, şi bătea din picior, plângând cu o voce ascuţită, copilărească.

Odată ce Zak plecase şi, treptat, Fay se lămurise că n-avea să se mai întoarcă, cel puţin nu imediat, începuse să umble, goală încă, prin încăperile pivniţei, ca un animal adulmecând, dorind cu

disperare să se răzbune pe hainele şi lucrurile lui pentru cum o umilise, dar tot timpul ceva îi oprise mâna nervoasă, căci încă îl mai dorea, iar dorinţa începea s-o devoreze cu foamea unei obsesii.

În schimb, cotrobăi prin jur până-i găsi rezerva de lumânări şi află o plăcere furioasă în a le aprinde pe toate şi a le înşira cu mare precizie pe consolă, pe pervazurile ferestrelor, pe bordura groasă a chiuvetei de bucătărie, până când beciul ajunse să fie luminat ca un pom de Crăciun. Apoi îngenunche în praf şi gunoaie şi se consolă umblându-i prin rucsac, prin buzunare, chiar şi prin sacul de dormit făcut sul, deschizându-i cărţile pentru a le răsfoi în căutare de secrete; scoţându-i puţinele haine şi examinându-i-le cu dispreţ, înainte de a le îndesa brutal la loc în raniţă.

— Un simplu derbedeu, spuse ea cu răutate. Un simplu nătâng cu idei măreţe.

Atâta numai că „derbedeul” o refuzase şi umilise spectaculos.

Era un joc, firește, iar lui Fay îi plăceau jocurile, însă numai cu condiţia să le câştige, evident, dar avea timp destul. Se ridică şi privi prin interiorul degradat, strâmbând din nas dezgustată. Într-un colţ, dădu peste o conservă goală pe care Zak o umpluse cu apă şi pusese în ea nişte flori fără identitate. Fay jinduia să-i dea un şut, să strivească florile sub picior, dar nu îndrăzni, după care văzu uşa, cea ascunsă, încă parţial camuflată

sub bucăţile de tapet îngălbenit care. Atârnau pe tocul uşii ca nişte fâşii de piele moartă.

Trase de uşă exact la fel cum făcuse Zak, strecurându-şi degetul în gaura grosolană unde se aflase cândva o clanţă, dar, spre deosebire de Zak, nu numai că trase, ci şi împinse, bătând nerăbdătoare în uşă, aşa că fu complet nepregătită pentru uşurinţa neaşteptată cu care se deschise. În afară.

Fay zbieră îngrozitor, inerţia împingând-o înainte – un rânjet larg, cu fălci moi, întinzându-se în beznă, iar bezna o îmbrăţişa în căldura ei toxică şi înecăcioasă, pe când femeia se zbătea înnebunită să se ţină de ceva. Reuşi să apuce între genunchi marginea mobilă a uşii şi-şi dădu repede seama că nu avea altă soluţie decât să o „călărească” în timp ce se îndepărta de camera din spatele ei, în gol.

Balamalele ruginite scârţâind, gemând, ţipând.

Şi-şi spuse: o să se rupă şi-o să cadă şi eu am să cad cu ea.

Fay aruncă o privire înfricoşată în jos. Rogu-te, Doamne! Rogu-te, Doamne! Rogu-te, Doamne!

Cu o încetineală chinuitoare, uşa reveni la loc şi Fay jumătate sări, jumătate căzu pe linoleumul cârpit, unde rămase cocoşată, cu, răsuflarea tăiată, acoperită de diverse feluri de murdărie veche, pânze de păianjen şi o pulbere de spori roşii, mărunţi. Doamne, ce miros lânced, ca de legume putrede. Se cutremură scârbită şi începu

să-şi plesnească pielea albă, cu repulsie, îndepărtând mizeria cu mâini nervoase şi tremurătoare, iar în acel timp văzu că-i sângerau genunchii şi nodurile degetelor, iar partea dinăuntru a coapselor îi era julită aproape până-n carne. De fapt, o durea tot trupul, din cap până-n picioare. Una peste alta, fusese o seară complet nesatisfăcătoare şi hidoasă.

Şi totul, numai din vina lui Zak.

Fay se ridică în genunchi şi-şi frecă tâmplele. Avea sentimentul distinct că undeva, nu prea departe, se cocea o migrenă, ca un tunet în zare. Splendid.

Se sculă, încă nesigură pe picioare, privind un lung răstimp uşa, înainte de a o lovi puternic cu latul piciorului.

— Ticălosul.

*

Îşi făgăduise o partidă de înot, o scaldă gol în întuneric, când toată lumea dormea.

Romantică idee, căci chiar în timp ce se apropia de marginea mării, Zak îşi dădu seama că aproape toată lumea părea trează şi încă roind împrejurul Palace Pier-ului, care clocotea de viaţă nocturnă. Coti brusc la stânga şi porni spre răsărit, îndepărtându-se de mulţime, pe plajă. Câţiva îndrăgostiţi, cu braţele înlănţuite, se plimbau pe lângă valuri, evitând cu delicateţe să-şi ude picioarele, dar marea era totuşi uimitor de calmă şi neagră, ca o pânză enormă de ulei.

Îşi văzu de drum, pe lângă ci, lăsând treptat în urmă zgomotele şi rumoarea, iar o vreme singurul sunet de care era conştient fu scrâşnetul picioarelor sale pe pietre. Ridică privirea spre prima promenadă, spre â doua, apoi către luminile farurilor de maşini care continuau să gonească pe Marine Parade.,

Zak încercă să vizualizeze peisajul aşa cum trebuia să fi arătat odinioară, când cel mai mare şi mai destructiv invadator nu fusese decât marea înconjurătoare, nu omenirea.

Uneori, îi venea să-i şteargă pe toţi cu o amplă mişcare a braţului. Uneori simţea că nici n-ar fi trebuit ca el să se afle acolo; uneori avea senzaţia că înlăuntrul lui ceva o luase razna, spunându-i că nu-şi avea acolo locul.

Departe, în faţă, văzu un foc şi siluetele oamenilor din jurul lui bând şi veselindu-se, după cum arătau. De undeva urla muzică rap, iar un om prăjea pâine deasupra flăcărilor; o parte din ea se arsese, Zak putându-i simţi pe limbă mirosul sfărâmicios de scrum..

Îi ocoli şi nu se opri din mers până nu rămaseră departe în urmă. Era o plajă prelungă, iar pietricelele îi dădeau dureri de picioare, dar continuă să umble, urmărind mica linie de cale ferată care ducea sezoniştii de la un capăt la celălalt al plajei. Cineva spusese că se numea „Peter Pan” – calea ferată care nu creşte niciodată mare. Călătorise pe ea odată, aşezat lângă

conductor şi prinzând câteva raze din vagonul deschis care scârţâia şi se clătina pe drumul său bizar de-a lungul plajei. Acum doi ani? Zak nu-şi putea aminti prea bine şi fruntea i se încreţi a nedumerire. De obicei, îşi amintea totul. Totul.

Se opri şi-şi frecă găvanele ochilor cu degetele, după care se aşeză şi, un lung răstimp nu făcu decât să privească înainte, până când într-un târziu începu să se dezbrace.

Apa era caldă, mătăsoasă şi îmbătătoare: un masaj pe tot corpul. În zare văzu o navă şi, departe pe plajă, luminile oraşului şi ale digului, frumoase ca într-o carte poştală ilustrată. Se lăsă să plutească, culcat în apă, cu privirea la lună şi la stele, culcat în apă cu gândul la Jessica şi la ziua de mâine, şi la ziua de mâine, şi la ziua de mâine.

Închise ochii şi, când îi deschise din nou, lumea se schimbase.

Zak clipi şi se smuci în sus.

Nu se mai vedeau lumini, nu se mai auzea niciun sunet, doar foşnetul apei pe plajă. Nicio promenadă, niciun dig, nici lespezile de beton ale clădirilor, nici ferestre, maşini, drum. Nimic nu se mişca, nimic nu-i era familiar. Deasupra plajei se înălţa o pantă şi, în sus de pantă, se întindea o pădure deasă cu copaci ce urcau ca un enorm bandaj negru învăluind colinele din jur.

Iar luna strălucea pe cer, inundând totul cu lumina ei palidă ca o perlă, în timp ce ochii lui Zak se dilatau şocaţi, nevenindu-le să creadă.

Niciodată nu mai simţise o goliciune atât de întinsă, niciodată nu se mai simţise atât de mic şi singur, niciodată nu văzuse ceva de-o frumuseţe aşa de golaşă şi pură..

Şi, undeva, în adâncul acelei privelişti fără semne distinctive, un lup urla jalnic, rău-prevestitor.

Tresări, când pe una dintre coline ceva izbucni în flăcări. Mai încolo, de-a lungul coastei, alte flăcări se treziră la viaţă, mici cuiburi de aur arzător scânteind în faldurile beznei, tot mai multe şi mai multe, ca şi cum s-ar fi transmis un mesaj prin aprinderea unor semnale uriaşe pentru a fi văzute de la mare distanţă. După obiceiul din vechime.

Dar acesta era un vis, nu? O viziune, sau poate un soi de experienţă metapsihică? Atâta doar că părea înfricoşător de real. Şi era trecutul, nu-i aşa, nu viitorul?

I se mai întâmplaseră asemenea lucruri şi înainte, îşi explică Zak sieşi; dar un alt glas, batjocoritor, spunea că niciodată aşa, omule, niciodată aşa. Se simţea suspendat în spaţiu, ca şi cum timpul ar fi încetinit cumva sau s-ar fi oprit cu totul.,

Îl cuprinse deodată panica, când îi fulgeră prin minte un gând înspăimântător. Dacă totul era, în cine ştie ce fel, real? Dacă nu se mai putea întoarce? Dacă rămăsese pe vecie prizonier în acea lume întunecată a misterelor?

Iar din întuneric se auzi tamtamul înfundat al unei bătăi de tobă, sunet măsurat şi mort care continua la nesfârşit. Cu ochii ieşiţi din orbite, privi spre marele rug de pe deal, simţindu-se scăldat într-o groază acră, îngheţată.

Murise cineva.

Focul păru să crească şi mai mare, mai agitat, scântei înălţându-se în văzduh pentru a se dizolva sub cerul negru, spuzit de stele, iar privirea lui Zak şovăia, ca şi cum ar fi fost martorul cine ştie cărei orori. Făcu un efort să-şi controleze respiraţia, pe când frica începea să se înteţească într-însul, înflorind în teroare nudă.

Uther, tată al meu, vino să-ţi chemi neruşinatul fiu.

Cunoştea toate astea.

Capul îi căzu pe spate într-un chin mut, când faţa Jessicăi i se scurse în minte, şi jindui să plângă.

*

În lumina palidă a zorilor, Zak se trezi pe pietrişul plajei, cu faţa în jos, simţindu-se înfrigurat şi zguduit. Sunetul unui claxon de maşină izbucni aspru în creierul lui epuizat, urmat de vuietul monoton al traficului, iar Zak se răsuci pe spate, privind spre un cer albastru-pal.

— Un vis, îşi spuse el cu uşurare, o fantasmă – eul său tainic jucând vechi farse, fiindcă acea parte din el ştia multe, putea să conceapă orice, să-şi imagineze orice, cu incredibilă claritate.

Alte vieţi bătându-i la poarta creierului?

Palavre.

Departe, deasupra apei, un pescăruş singuratic dădea târcoale, ţipând şi învârtindu-se încet pe cer, cu aceeaşi mişcare, cu acelaşi ţipăt, la fel cum înaintea lui făcuseră mii şi mii de acelaşi neam. Ca şi cum viaţa n-ar fi înaintat deloc, învârtindu-se doar în jurul ei însăşi într-un cerc atemporal şi fără ţintă.

Zak se înfioră şi începu să se îmbrace.

*

Degetele-i tremurau atât de tare, încât Jessica descoperi că-i era greu să ţină în mână firele de păr arămiu. Erau lungi şi mătăsoase, frumoase. Părul lui Fay.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Tom, nu ştiu cum au ajuns acolo!

Şi nici nu ştia. Ce ironie că, de data asta, din toate, chiar spunea adevărul. Din câte-şi amintea, nu purtase recent acea jachetă anume, cu excepţia vizitei de ieri la felcer şi, în plus, verificase meticulos micile detalii sordide ca acestea, ori ce câte ori se văzuse cu Fay. Meticulos; aproape paranoic, de fapt. Nu putea înţelege.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse ea împietrită. Pur şi simplu trebuia să-mi dau seama.

— Nu fi ridicolă.

— Şi poţi să încetezi, e niţel cam târziu ca să mai joci jocuri.

Ochii îi ardeau.

— Ştiu! E clar?

O privi neputincios, ştiind că probabil avea chipul de-o nuanţă mult mai albă decât paloarea obişnuită, simţise sângele scurgându-i-se drept în ghete de cum văzuse ce ţinea

Jessica în mână. N-avea niciun rost s-o mai mintă, conchise el fără cuvinte – şi, într-un mod straniu-oribil, era o uşurare.

— În regulă, spuse el.

Gura Jessicăi se deschise puţin ca şi cum, chiar şi acum, i-ar fi venit greu să creadă că făcuse una ca asta.

— Şi ai spus că n-o cunosc.

Vocea-i era calmă, dar glazurată cu dispreţ îngheţat.

— Laş dezgustător ce eşti.

— Ştiu cum ţi se pare…

— Taci.

Încleştă pumnii şi închise strâns ochii, ca pentru a-l şterge dinaintea ei.

— Dintre toate femeile din lume, a trebuit s-o alegi pe…

— N-am ales-o.

— Atunci, cum ai făcut, întrebă ea cu voce ascuţită. L-ai tras numele dintr-o împutită de pălărie?

— O.K., răspunse Tom cu glas tremurat O.K.

— De ce?

Clătină din cap.

— Nu ştii?

Nu spuse nimic.

— Din motive de sex?

Se gândi la Fay şi la el, împreună, Fay râzând, căci Fay sigur a râs, toate micile convorbiri pe care le avuseseră după ce făcuseră amor. Biata Jessica, biata, buna, bătrâna, nefericita Jessica.

— Vreau sa pleci.

Tom făcu un efort să-i susţină privirea.

— Da, mă aşteptam să spui asta.

— Curios, zău aşa, Tom, replică ea cu voce mică, dar aproape ajunsesem să accept ideea unei aventuri, aproape mă învinuiam pe mine însămi, într-un mod ciudat.

Îl privi, plină de uimire şi durere.

— Dar nu «asta.

Inspiră adânc.

— Poţi dormi aici la noapte, dar atâta tot.

Abia mai suporta să-l vadă-n ochi.

— Eu plec de-acasă.

— Unde?

— Are vreo importanţă…

— N-ai să faci nimic…

— …necugetat? se arcuiră sardonic sprâncenele Jessicăi. Din pricina ta? N-aş prea crede, Tom.

— Atunci, unde…?

— Ne despărţim, Tom. Unde plec şi cu cine plec, nu te priveşte.

— Despărţire. Cuvântul îl zgudui ca un cutremur tăcut.

— N-am putea…?

— Nu.

Ochii-i erau atraşi spre chipul lui, unde rănile se vedeau mai clar, acum când pansamentul gros fusese înlocuit cu un tampon de tifon subţire.

— La ce bun, Tom?

O privi, copleşit. În tăcere, pe când ieşea din cameră.

*

Stătu mult timp într-un fotoliu, cu privirea în gol. Aşa te simţi, îşi spunea, când moare cineva, când acoperişul vieţii îţi sare în aer. Îşi privi mâinile moi, delicate, unghiile manichiurate cu grijă, după care îşi lăsa privirea să cutreiere camera elegantă. Şi era elegantă, chiar dacă, îşi dădu el seama dintr-o dată, puţin cam studiată, cam maimuţărind o casă somptuoasă, cu interiorul conceput de către una dintre decoratoarele acelea hidoase cu accent straşnic de scrâşnit. Greşeala lui.

Jessica era aceea care-i dăruise căldura de care avea atât anevoie, care-l oprise să transforme complet căminul lor într-un muzeu pentru iubitele lui colecţii de sticlărie şi argintărie.

Se ridică şi se privi în oglinda Regency care atârna atât de curată deasupra şemineului. În jur, asemenea unor exponate, se aflau covorul Aubusson 1820, candelabrul italian, paravane, semnate Jacob Freres, ceasul franţuzesc Empire (pe care Jessica îl detesta), vătraie cu mânerul aurit. Privi deasupra capului, la pereţii şi cornişele

gravate migălos, la piedestalul faux marbre – lambrisat cu modele în trome l'oeil. Evident. Un lung moment, stomacul lui Tom tresări dintr-o greaţă ameninţătoare.

Ieşi agale în hol şi merse în bucătărie. Domeniul Jessicăi. Numai lemn, oale desperecheate şi funii de usturoi; un soi de dezordine decorativă, plină cu numere vechi din „Private Eye", cărţi de bucate şi un sortiment larg de borcane cu mirodenii exotice.

Ieşi din nou, oprindu-se nefericit în hol, cam ameţit, înainte de a deschide uşa sufrageriei unde se afla colivia şi cacadu-ul. Nu ştia de ce o făcuse; n-avea niciun chef să vadă pasărea sau odaia. De fapt, fugise de ea ca de ciumă, după „accident".

— Colivia era goală.

Tom încremeni un moment, privind neîncrezător uşiţa deschisă a coliviei. Ezită nesigur în prag, dintr-o dată conştient de nervii întinşi la limită şi oboseala ucigătoare, un amestec îmbătător, acum condimentat şi cu o măsură picantă de fricã.

Îşi trecu mâna tremurătoare prin păr şi intră în cameră, cu ochii fugindu-i încoace şi-ncolo, în sus şi-n jos. În afurisitul de candelabru? Sub masă? Pasărea nu era acolo şi, în acel moment, nu ştia dacă asta era de bine sau de rău. Pentru orice eventualitate, închise uşa în spatele lui şi se rezemă de ca, înainte de a trage adânc aer în piept, punându-și o mână peste obrazul rănit, într-un gest de apărare.

Deasupra, un grup de muşte zumzăia, iar în colivie bâzâiau altele, oprindu-se tăcute să-şi vadă de scârboasele lor treburi.

Unde era blestemata aia de pasăre? Unde putea fi?

Oriunde, răspunse un glas în capul lui; pasărea putea să se fi ascuns oriunde în casă. Dar păsările nu se ascund, nu în realitate. Se speriase, se pierduse. Nu?

— Căcat, spuse Tom cu voce tare, rece, furioasă şi speriată în acelaşi timp. Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Aşteptă până când pulsul îşi încetini goana, după care se aventură din nou în hol, încercând să-şi adune curajul. Se opri într-un fascicul de raze ale soarelui la sfinţit, care pătrundeau prin geamul uşii din dos. Cu o senzaţie de aiureală surdă. Undeva, scârţâi o balama ruginită, iar Tom tresări ca un copil care aude un zgomot în întuneric şi se ocărî singur pentru că era atât de infantil.

Privirea parcurse scara în sus, dar se hotărî să revină în salon pentru a căuta mai întâi acolo. Şi nu găsi nimic. Cacadu-ul (ar fi vrut să-l numească George, dar nu putea) nu era la parter, n-avea nicio îndoială. Tom privi precaut în susul scării şi începu să urce.

În casă domnea o tăcere aproape sinistră; putea auzi până şi foşnetele pantofilor pe covor şi, Dumnezeule, bătăile inimii în urechi. Într-un anume punct, scara cotea, înainte de a-şi relua

direcţia dreaptă, iar Tom văzu palierul de sus, priveliştea familiară a caricaturilor sale victoriene aliniindu-se pe perete, spre stânga. Se încruntă; una dintre ele era deplasată din rând şi, când ajunse pe treapta de sus, întinse instinctiv mâna s-o încline în poziţie normală.

Dar acolo ajunsese mai întâi pasărea.

Cu un ţipăt ascuţit, Tom sări înapoi, dar gheara şi ciocul îşi revendicaseră deja porţia de carne din antebraţul lui şi, când încercă înnebunit să le smulgă cu mâna liberă, pasărea îi zbură în faţă, iar de astă dată Tom urlă de-a binelea, smucindu-şi capul într-o. Parte, astfel că ghearele şi ciocul îl nimeriră în ureche şi pe gât, dar reuşi să ridice ambele mâini şi să smulgă de-acolo cacadu-ul care ţipa. Chiar şi când îl apucă cu ambele mâini, ca într-o menghină, acesta continuă să lovească şi să muşte ca o făptură scoasă din minţi.

Se auzi un trosnet sec, apoi tăcere.

Capul păsării căzu moale într-o parte, iar Tom ştiu că murise. Scoase un sunet înecat şi, ca şi cum l-ar fi opărit, o lăsă brusc să cadă pe podea, unde cacadu-ul rămase privindu-l cu ochii săi negri, acuzatori. Făcu un pas comic de mare pe deasupra, pentru a ajunge în baie, unde picioarele îl trădară în timp ce încerca să vomite şi, căzând în genunchi, nu reuşi decât să icnească uscat, sfâşiindu-şi gâtlejul de efort inutil..

Când termină, lăsă capacul toaletei şi se aşeză moleşit, privind, pe uşă, la mica grămăjoară de

pene. Avea mintea cenuşie, amorţită şi surdă, şi dorea nespus de mult să bea ceva.

Aşteptă mult înainte de a încerca să se ridice în picioare, apoi se rezemă vlăguit de lavabou şi-şi privi imaginea în oglindă. Pasărea îi rănise urechea; nu se vedea niciun semn, dar lobul era umflat ca o roşie.

Cu un oftat adânc, Tom luă un prosop şi porni încet spre hoit. Cacadu-ul era mort, ştia sigur, şi totuşi copilul dintr-însul aproape că se aştepta să reînvie instantaneu, şi să se repeadă din nou la faţa lui, ca un strigoi de nedescris dintr-un film horror contemporan.

Îl privi atent de la o distanţă sigură, constatând că se întreba de ce îl antipatizase (căci aşa fusese, trebuia să fi fost…) – cadoul de ziua lui: singurul cacadu homicid din lume. Aruncă prosopul peste leş, aproape cu uşurare, înghiţi adânc şi încercând să-şi alunge ideile sucite, la care pur şi simplu nu voia să se mai gândească.

Şi ce naiba avea să spună Jessica? Oribila întrebare îi fulgeră prin minte ca o lovitură de trăsnet, iar Tom închise ochii strâns, cu disperare. Chiar putea să-i spună că gâtuise cacadu-ul în legitimă apărare? Şi, la urma urmei, cum scăpase din nenorocita aia de colivie? Jessica avea să spună că el o făcuse, intenţionat.

Şi o dorea pe Jessica înapoi. Mai mult decât orice pe lume, o dorea înapoi.

Privi mult timp peretele, conştientizând treptat

faptul că rama caricaturii victoriene era tot nealiniată, iar tapetul de mătase purta o zgârietură vizibilă, în locul unde George îşi lăsase urma. Îndreptă cu grijă tabloul cu. Un deget tremurător şi, odată ce fu pus la loc, zgârietura nu se mai văzu. Poate că Jessica n-o să observe şi, chiar dacă o vedea, slabe şanse să suspecteze că făptaşul fusese cacadu-ul.

Tom oftă prelung, cutremurat, cuprins din nou de greaţă şi dintr-o dată conştient de contactul dintre pielea sa şi materialul pantalonilor în josul abdomenului. Era umed şi lipicios, căci făcuse pe el.

*

— N-a spus nimic? întrebă Roz în timp ce punea ceştile de cafea pe o tavă.

— Nu tocmai, răspunse Jessica. Într-un fel, a spus tot ce era de spus.

— Nu-mi pot stăpâni sentimentul că Fay a jucat un rol foarte important în toate astea.

Era convinsă, de fapt, şi-şi aminti călătoria la Edinburgh, acea expresie îmbufnată de pe chipul alb ca petalele crinilor al lui Fay.

— Nu-mi pasă, spuse calmă Jessica. Nu pot să-l iert. Cum aş putea?

— Probabil că doar s-a folosit de el. Face chestii de genul ăsta, nu?

— A, da, dar ce importanţă are? Ştia să deosebească binele de rău, ştia exact în ce intra, cu toate că trebuia să fi prevăzut cât de rău avea

să mă rănească.

— Cum e cafeaua?

Intrase Gordon.

Jessica întoarce capul, ca şi cum ar fi fost o nepoliteţe să-şi arate suferinţa în public.

Roz şi Gordon schimbară o privire pe deasupra capului ei.

— Scuză-mă, spuse el, n-am vrut să dau buzna.

— Nu-i nimic, răspunse Roz, venim acum.

Îl privi cu înţeles, alungându-l cu un gest, iar soţul ei dispăru prompt.

Roz privi un lung răstimp locul unde stătuse Gordon, ştiind cât de norocoasă era. Soţul ei nu era perfect, dar niciodată n-ar fi făcut-o cu bună ştiinţă să sufere. Un bărbat masiv, cald şi generos, care-i trata cu uimitor calm şi diplomaţie sarcasmele muşcătoare şi angoasele menopatice. Se întrebă dacă i-o spusese în ultima vreme.

— N-ar fi trebuit să vin.

— Nu fi proastă, se răsti Roz, smulsă din gânduri. În plus, ai fost invitată. Mai ţii minte?

— Ştiu, dar nu aşa.

— Rodney şi Suzy nu se supără; în fond, nu sunt absurzi.

Luă tava cu cafele.

— Poate că dacă te hotărăşti să divorţezi de Tom, iar acesta e un „dacă” uriaş, Jess, Roodney s-ar putea ocupa de cazul tău; e neîntrecut, să ştii.

Necruţător ar fi fost un cuvânt mai potrivit. În minte i se formă imaginea fostului ei soţ: la

vremea pronunţării divorţului, Mark ajunsese să-l urască pe Roodney.

— Nu începe niciun „dacă”, Roz.

— Bine, bine, replică Roz pe un ton defensiv. Doar să nu-ţi arzi încă toate punţile, atâta tot.

— N-am ars nimic, Roz. Tom e cel care s-a ocupat de aşa ceva.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit s-o spun.

— Nu face nimic. Serios.

— Dormi noaptea?

— Iau nişte pastile.

— Dau rezultate?

— A, da, răspunse amărâtă Jessica. Mă sting ca o lumânare.

Roz îşi privi prietena, amintindu-şi, nefericită, de ea însăşi.

— Cu Mark, eram pe antidepresive şi tranchilizante.

Şi se temuse să renunţe la calmante, ca nu cumva să revină Neagra Depresiune, înfăşurând-o din nou în mantia ei copleşitoare.

— Nu va dura decât o vreme.

— Aşa sper şi eu, Jess.

— Nu-s genul nevrotic. Ai uitat?

Roz oftă adânc.

— N-aş vrea să par ca o cloşcă, să ştii… Nici mie nu-mi vine să cred toată povestea asta, întotdeauna aţi părut să vă înţelegeţi atât de bine, tu şi cu Tom, el…

Se gândi la Fay şi se întrebă ce voia să spună,

de ce o spunea.

— Of, nu ştiu. E o pierdere nenorocită, nimic mai mult.

Jessica nu răspunse, zăbovind puţin când Roz duse tava în cealaltă încăpere. Îi venea să plângă. Amărăciunea celor întâmplate începea să-şi facă efectul, iar Jessica se simţea bolnavă şi obosită. Şi cât de mult dorise să ştie cine era, ce femeie de nimic râvnise la soţul ei. Dumnezeule, ce mai glumă! Printre lacrimile ce-o podideau, putea să vadă ochii surorii sale, bărbia mică şi ascuţită, zâmbetul acela sigur şi, inevitabil, mintea ei făcu o tumbă până înapoi în copilărie; toate acele momente de spaimă, derută şi trădare, care începuseră să pălească doar când se despărţiseră părinţii lor, iar fetele se separaseră în două tabere. Îşi amintea vicleniile surorii ei, invidiile, furia, accesele de nervi, surâsul acel amărunt şi sigur de sine; îşi amintea.

Cum îi spusese şi lui Tom, ar fi trebuit să se aştepte.

Dar nu-l putea ierta, fiindcă ştiuse şi el şi în ultimă instanţă această cunoaştere nu contase cu nimic. Soţul ei se aruncase de bunăvoie în pânza de păianjen, îmbrăţişase păianjenul, făcuse chiar şi amor cu păianjenul.

De câte ori?

Era mai pricepută decât ea?

Durerea păru să se înrăutăţească; într-un mod mai rece, mai urât.

*

— Ai să ne ajuţi, nu-i aşa, Zak?

Privi obosit faţa drăguţă a Emmei, deşi avea ceva ciudat-igienic, şi-şi dădu seama că-i amintea de Doris Day.

— Nu ştiu o boabă din meseria de D.J.

— Dacă Keith îţi înşiră muzica, tot ce vei avea de făcut va fi să pui benzile.

— Până şi eu ştiu că nu-i chiar atât de simplu, Emma.

— Of, te rog, scânci ea. Nu va dura decât o oră cel mult.

Trecu pe lângă el, intrând în pivniţă, şi începu să privească în jur. Zak oftă iritat.

— De ce n-o poate face Keith?

— Are un angajament în aceeaşi seară cu petrecerea noastră. Nu aşa am plănuit, a fost o simplă întâmplare, iar Jonathan consideră că n-ar fi bine pentru afaceri dacă am refuza.

— Se leagă, replică sec Zak, dar Emmei îi scăpă complet mica lui ironie.

— Acum începem mai târziu, astfel stând lucrurile.

Examina cu atenţie prima cameră, concentrându-se asupra ferestrelor.

— Ţi-aş putea pune nişte perdele, dacă vrei. Poate vor face locul ăsta să arate mai ca o casă de om.

— Nu, mulţumesc, se grăbi el să răspundă. Dar şeful?

Fruntea tinerei femei se încreţi întrebătoare.

— Jonathan, preciză el.

— A, răspunse ea moale, da, desigur. Înţeleg ce vrei să zici, dar el va fi ocupat cu altele, musafirii, şi-aşa mai departe.

— Norocosul de Jonathan.

— Oricum, în privinţa asta n-are nicio nădejde, i se cam leagă limba, medită ea. Nu-i câtuşi de puţin un om practic, înţelegi? De fapt, e total nepriceput cu mâinile.

Nu s-ar zice, dac-ai şti ce ştiu eu, draga mea. Zak ridică ochii spre cer.

— De ce eu? Trebuie să se găsească şi alţi D.J. În registrele voastre, în afară de Keith, care-ar putea reuşi să se strecoare pentru o oră.

— Sigur că se găsesc, spuse ea plină de importanţă, dar în seara aceea vor fi cu toţii plecaţi la lucru, chiar şi liber-profesioniştii. Weekend-urile sunt cele mai rele şi rezervate întotdeauna cu mult timp înainte.

— Atunci, faceţi-o în timpul săptămânii.

— N-ar fi acelaşi lucru, protestă Emma. În plus, toate invitaţiile au fost trimise.

Vorbea ca un copil de şase ani.

În acel moment, Zak îşi spuse că poate Emma şi Jonathan erau o pereche ideală. Două minţi ceţoase la un loc.

— Păi, şi dacă vă logodiţi, trebuie să faceţi spectacolul şi ritualul ăsta?

Detesta ritualurile.

— Atâtea cheltuieli şi tapaj? De ce n-o faceţi pur şi simplu?

— E mai amuzant aşa. Emma îşi coborî privirea pe inelul cu safire şi diamante de la mână.

— Şi dacă iese totul prost? Dacă nu iese nimic, sau ajungeţi, prea târziu, la concluzia că nu vă puteţi suferi?

— De ce să facem una ca asta? întrebă ea. Lezată. Ne iubim.

Iubire,. Îi venea să scuipe.

— Abia dacă-l cunoşti.

— Cum adică? îl privi ea cu o expresie ciudată.

— Cum spun.

— Suntem împreună de aproape şapte ani. E cazul să-l cunosc, de-acum..

— Oamenii pot trăi împreună o viaţă, fără a ajunge să se cunoască.

— Nu înţeleg unde baţi.

Nu era treaba lui, nu-l privea cu nimic.

— Lasă, spuse Zak pe neaşteptate. Las-o baltă.

Pe faţa ei se aşternuse o expresie tristă de reproş, parcă dorind să-l întrebe de ce dorea să spună asemenea lucruri.

— Când e petrecerea? întrebă Zak într-un târziu.

— În ultima sâmbătă din octombrie.

— În Ajun de Halloween (*Halloween sau All hallows= Sărbătoarea tuturor sfinţilor care este celebrată în ajunul zilei de 1 noiembrie; noapte cu conotaţii fantastice, lugubre, implicând stafii, vampiri, zombii etc.).*

— A, aa, răspunse Emma vag, încruntând sprâncenele. N-o să ne poarte ghinion, nu, ce crezi?

Zak îşi frecă fruntea cu podul palmei, reuşind să-şi ferească gura de privirea ei, căci buzele îi tresăreau la colburi, parcă pe punctul să zâmbească. Clătină din cap, cu uşoară exasperare.

— N-aş crede, Emma.

Şi chiar dacă ar fi crezut, ce ghinion mai mare putea exista decât să se mărite cu Jonathan, cu un om care n-o iubea, nu putea s-o iubească? De fapt, se îndoia că lui Jonathan îi plăceau cât de cât femeile; era încă prea adâncit în latura sexuală a vieţii, ca să-şi dea seama că şi ele erau oameni.

— Deci, o vei face?

Îi părea rău pentru ea.

— Da, răspunse, regretând pe dată.

— Ce să facă?

Zak se întoarse, întrebându-se de cât timp stătea proprietarul în uşa deschisă şi cât auzise.

— Ce cauţi aici, Emma?

— Poate-ar trebui să te întrebe şi ea pe tine acelaşi lucru.

Ochii lui Jonathan fulgerară spre Zak, parcă spunând:

„Ticălosule, rahat mizerabil!”, iar dincolo de sudalmă, Zak simţea pofta lui Jonathan, emanând dintr-însul în valuri sufocante.

Între timp, Emma roşise.

— L-am rugat pe Zak să-l înlocuiască pe Keith la

petrecerea noastră, în ora cât nu poate sta.

— Ei nu zău, replică Jonathan; în glas i se simţea dispreţul. Şi are experienţa necesară?

— Nu, întâmplător n-o am, se răsti Zak, aşa că de ce nu-ţi găseşti alt nenorocit?

— Ei, stai aşa, răspunse Jonathan grăbit, împăciuitor, nu te repezi. N-a fost decât o întrebare.

Trecând pe lângă Zak, îl apucă de braţ.

— Nu pleca.

Zak privi în spatele său. Emma era o neghioabă, dar nu chiar atât de neghioabă. Imediat, Jonathan îi eliberă braţul, privindu-şi iubita; pe faţa lui se ivise un zâmbet încordat.

— Ne-ar face amândurora plăcere, spuse el, nu-i aşa, Emma?

Continuă să zâmbească, foarte alb la faţă, iar Emma se întrebă dacă nu-i e rău din cine ştie ce motiv.

— A, da, ciripi ea.

Jonathan se pomeni ţintuit leoului de expresia ei bovină, cu o senzaţie de disperare generală, ca şi cum evenimentele ar fi început într-un fel să-l domine.

— Nu ştiu, spuse Zak, cu un glas care descuraja orice alte discuţii. Ieşi din pivniţă, în lumina soarelui.

— Atunci, gândeşte-te, strigă Jonathan după el, nu-i nicio grabă şi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, ies bani frumoşi.

Îl privi pe boschetar îndepărtându-se şi trecu la fereastră, pentru a continua să-l urmărească de-acolo, până când Zak nu se mai văzu.

Apoi se răsuci pe călcâie.

— Ce ţi-a spus?

Emma îl privi fără expresie.

— Stăteaţi de vorbă… continuă el nerăbdător; înainte ca eu să intru.

— A, da, simţi ea că se înroşea, despre disco.

— Ba nu, n-a fost numai atât.

— Nu-mi mai amintesc, şovăi Emma, ceva în legătură cu căsătoria, cred.

— Căsătoria cui? întrebă el răstit.

— A noastră, răspunse ea, dorindu-şi să n-o fi spus. A oricui.

— Continuă.

— Nu ştiu. Am impresia că nu crede în căsnicie.

— Asta-i tot?

Emma părea uimită.

— Of, lasă..

Jonathan reveni cu privirea spre fereastră şi pervazul crăpat, unde două muşte erau ocupate să se împerecheze. Se retrase cât ai clipi.

— În fond, ce dracu’ pierdem vremea în bârlogul ăsta uitat de Dumnezeu?

Privind înjur, îşi încreţi dezgustat nasul.

— Pute.

În beci domnea mereu mirosul acela, o duhoare de umezeală şi putreziciune, a cărei sursă n-o găsise nimeni, nici chiar căutătorii posomorâţi de

la agenţia locală de deparazitare. Şi-i spuseseră că avea pesemne „un nas foarte sensibil”. De necrezut. Dacă urma să se găsească cine ştie ce, când avea să facă în sfârşit renovarea generală, era hotărât să-l dea în judecată pentru neglijenţă pe afurisitul de supraveghetor, asta avea să facă.

— Hai să ieşim de-aici.

Pe chipul lui Jonathan se citea repulsia, dar ştia, cu inima frântă, că avea să se întoarcă, fiindcă pur şi simplu nu se. Putea stăpâni.

*

Zak fu bucuros să-i lase în urmă, cu vorbăria lor înăbuşitoare, neavând niciun chef să fie târât în sărbători prenupţiale, în farsa infestată cu baloane, care oricum avea să se sfârşească în lacrimi. Deşteptul ăla chiar credea că putea trăi două vieţi în acelaşi timp? încă nu-i spusese nimeni că se aflau în anii ’90 şi puteai regula orice sex îţi venea pe chelie, când îţi venea pe chelie, unde-ţi venea pe chelie, fără a încălca legea sau a-ţi pierde re-pu-ta-ţionu’? Răsfăţ la alegere, zău că da, dar NU UITAŢI PREZERVATIVELE, BĂIEŢI!

Şi să nu afle iubita.

Ce cuvânt frumos.

O umbră înceţoşă momentan ochii lui Zak, în timp ce mergea pe sub copaci; el însă era mai rău decât Jonathan, fiindcă nu-i păsa, nu-i păsa deloc. De fapt, niciodată în viaţa. Lui nu-i păsase de nimic şi de nimeni, până acum.

Avea să-i servească în ora aia cu moţ, dar mai

ales fiindcă avea nevoie de bani – şi oftă adânc, obosit şi exasperat de acea latură a vieţii sale. Mai presus de orice, banii însemnau libertatea de-a nu se căca lumea în capul tău.

Avea să le pună muzică în noaptea de Halloween, dacă asta voiau, dar chiar în timp ce gândul prindea contur, în minte i se formă chipul mamei lui, care l-ar fi blestemat pentru asta dac-ar fi aflat, pentru profanarea uneia dintre sacrele ei zile de sărbătoare ale Vechilor Zei, unul dintre „Marile Sabaturi". Şi cu atât mai mult, cu cât o făcea pentru bani. A, ar fi murit după el, nici vorbă.

Zak fu surprins şi iritat de un junghi brusc de nostalgie. Micul trib al mamei sale se va fi „instalat" de acum în Wales, pentru iarnă, Astra şi „echipa-de-fierturi" cuibărindu-se undeva pe sub frunzişul unei păduri, imitând milenarele întruniri ale vânătorilor pe care le admira atât de mult – „bătrânii noştri strămoşi care (pare-se) înţelegeau chimia vieţii într-un mod mai… nu spiritual, căci de acest cuvânt s-a abuzat îngrozitor… ci mai cosmic…"

Acum o putea auzi.

După trecerea iernii, ca şi ceilalţi aveau să pornească din nou la drum, căci în ce-o privea pe mama lui, întotdeauna după colţ pândea ceva mai hun, dar finalmente aveau să sfârşească la Glastonbury, la timp pentru festival.

Paşii lui Zak şovăiră, pe când trecea printre

copaci, amintirea bizarei sale „viziuni”, de pe plajă, începând să i se deruleze în minte şi reîmprospătând oarecum despărţirea de călători şi de mama sa, care-i murmurase ameninţările şi avertismentele atât de aproape de ureche, încât saliva ei se adunase pe piele – hidoasele profeţii ale Astrei, rostite ca o făgăduială..

Baliverne, desigur, dar Astra nu ducea lipsă de aşa ceva.

Stătu însă pe loc câteva momente, cu capul parţial aplecat, lăsând soarele să-i scalde umerii şi îndoindu-se de toate. Când înălţă capul, văzu cu uşurare, printr-o spărtură a frunzişului, casa Jessicăi, stârnindu-i o jinduire dureroasă, pătimaşă şi fierbinte.

Acum totul avea să fie în regulă. Îşi spuse. Putea să-şi ocupe locul, odată ce soţul ci îşi făcea bagajele şi pleca, iar asta avea să se întâmple curând, după cum se asigurase.

— Eşti un ticălos, Tom.

— N-am făcut nimic, Jess, se văicări el,

— Deci a deschis de unul singur uşa coliviei?

— N-am spus asta.

— Mă bucur, fiindcă m-ar fi făcut să par o naivă mai tâmpită decât mă crezi deja..

— Niciodată nu te-am considerat naivă sau tâmpită.

— Nu?

— Firește că nu.

Jessica trase adânc aer în piept.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu cacadu-ul? Unde-i?

Tom îşi simţi chipul înfierbântându-se..

— Ascultă, desfăcut el mâinile, neajutorat, ieri, imediat după plecarea ta, am descoperit uşa coliviei deschisă şi dispariţia păsării. Asta-i tot.

Doamne, de-ar fi fost numai atât.

— Ei, haide. Chiar te-aştepţi să cred aşa ceva? Te-aş respecta mai mult dacă mi-ai spune adevărul.,

— Ce adevăr să-ţi spun?

— Că tu i-ai dat drumul.

— Dar n-am făcut-o.

— Altcineva nu mai era aici, Tom.

— Poate nu închiseseşi tu bine uşa când i-ai dat să mănânce.

— După evenimentele recente, m-am asigurat mai mult decât e necesar că uşa era închisă. Se închide prin fixare, de fapt.

— Nu eu i-am dat drumul, Jess.

Jessica îl privi ciudat, cu bănuială şi incertitudine.

— Nu te cred, Tom, şi consider că ai făcut-o de ciudă.

Tom urlă în sinea lui, privind în grădină, spre a găsi şi fixa locul unde-l îngropase pe George (după ce mai întâi îl legase strâns într-un vechi prosop).

Ce fiasco ieşise: bâjbâiala prin tufişuri, ghemuirea în întuneric şi săpatul pământului ars de soare, tare-ca-piatra-mă-sii, fiindcă se temuse să-l îngrămădească pur şi simplu în lada de gunoi,

la gândul că Jessica l-ar putea găsi, lucru improbabil, dar nu era pregătit să-şi mai asume niciun risc, cu norocul lui fără margini. Preţ de câteva momente nebuneşti, se gândise să-i spună adevărul, dar cum ar fi putut exprima în cuvinte faptul că în realitate sugrumase făptura aia blestemată – ceea ce în urmă cu o zi, o săptămână, o lună, nici n-ar fi visat că era posibil.

— Oricum plec, spuse el, cu un oftat. Ce mai contează?

— Crezusem, probabil, că nici chiar tu nu te-ai coborî atât de jos.

Tom simţi brusc dorinţa de a plânge cu lacrimi fierbinţi, de frustrare.

— Aş putea continua să spun „n-am făcut-o eu” şi tot nu m-ai crede, dar ce rost are? clătină el din cap. Şi, serios – de ce aş fi făcut-o, pentru numele lui Dumnezeu, dacă tot nu mă poţi învinui decât pe mine?

— Într-o criză de furie, poate… spuse ea calmă. Oamenii fac lucruri ciudate când se află sub presiune.

— Îţi mulţumesc că-mi acorzi beneficiul îndoielii, răspunse el amărât.

Jessica ignoră remarca şi se duse la fereastră.

— Va muri, acolo, spuse ea, de foame sau sete sau amândouă, iar dacă nu, alte păsări se vor înhăita probabil împotriva lui. Fac lucruri de-astea, nu-i aşa?

— Nu fi sigură, ridică Tom mâna la obrazul

rănit. Pasărea aia n-ar fi arătat deplasată nici dacă purta o uniformă SS.

Crezuse că mica sa glumă ar fi putut trezi o umbră de zâmbet al vechii Jessica, dar nu, soţia lui se rezumă să clatine din cap, atât de grav, încât atitudinea ei aproape îi puse un nod în gât.

— Atacul a fost din vina mea, Tom; nu-l hrănisem, mai ţii minte? Şi întotdeauna îmi va părea rău pentru asta şi pentru ceea ce ţi-a făcut din această cauză.

— Pentru Dumnezeu,. Nu trebuie să te învinuieşti singură, poate nu era decât rău şi-atâta.

Psihopat nenorocit ar fi fost un atribut mai corespunzător.

— Pe de altă parte, uiţi că n-a făcut decât să agraveze vătămarea deja existentă.

Dulcişoara de Fay.

— N-am uitat. În Jessica se ivi o urmă de dezgust. Cum aş fi putut?

— N-am vrut să-ncepem…

— N-are importanţă.

— Se terminase, atunci, Jess, insistă el deodată, disperat. Nu voia să-mi dea drumul.

— Nu vreau să aud despre asta.

— Uneori aveam senzaţia ca eram târât pe jos… că nu mai eram stăpân pe voinţa mea… nu ştiu…

— Fay e foarte talentată, iar talentul ci include, evident, şi dormitorul…

— Nu asta am vrut să spun.

A, ha bine că nu.

— Sau poate nu-ţi trebuia decât o schimbare de decor, Tom, un alt trup, fiind.că ineditul trupului meu se uzase.

Îl privi drept în ochi.

— Li se întâmplă multor bărbaţi, pare-se.

— NU, Jess.

Dar, într-un fel, era adevărat.

— Atâta numai că a te regula cu sora mea, parc niţel cam incestuos, nu găseşti?

Tom roşi cu furie, şocat şi el de o asemenea expresie vulgară în gura soţiei lui.

— Desigur, continuă ea neiertătoare, probabil am devenit cam previzibilă cu anii, cant plicticoasă, ca să nu mai vorbim de obsesiile mele de-a avea un copil. Copilul nostru. Vreau să zic, probabil c-a fost foarte enervant, dacă stau să mă gândesc. Unii oameni ar spune, cred, că eu te-am împins la asta.

Fay, oricum, ar fi spus-o.

— Jess, te. Rog.

— Nu încape nicio îndoială, Tom, ca să faci ceea ce-ai făcut.

Avea faţa albă de oboseală şi nefericire.

— Propria mea soră. Cam năucilor, serios… continuă ea cu o voce ca de moară. Tu şi Fay. Mă simt ca şi cum m-ar fi lovit un camion în stomac..

Iar camionul nu voia să se retragă, rămăsese agăţat acolo afundându-se treptat într-însa. Ar fi vrut să întrebe pe cineva când avea să se stingă

durerea.

Tom nu suporta s-o vadă astfel şi să n-o poală atinge, s*ă* n-o poată alina.

— Doamne, cât îmi doresc să nu se fi întâmplat, bâigui el neputincios. Se întreba de ce în tot timpul acelei plăceri fizice fără sens, al acelei ciocăneli clandestine, şi după aceea, când îl năpădise vinovăţia, fusese incapabil să-şi imagineze cumplita realitate a acelei suferinţe care se rostogolise spre ci implacabilă ca un val seismic.

— Acum poţi să pleci, te rog? spuse ea.

Înlemni un moment, după care dădu din cap amorţit, uluit că nu se clătina şi nu cădea grămadă: în schimb însă picioarele începură să i se mişte, ducându-l prin cameră, pe uşa deschisă, unde stătea o valiză plină, aşteptându-l.

*

Fay mai râcâi puţină vopsea eu paieta, până începu să apară structura internă a grădinii-păduri. Apoi întări contururile precise ale copacilor şi monoliţilor, aplicând vopseaua pioasă cu pensula. O durea capul şi transpira abundent, ridicând mereu dosul mâinii la frunte pentru a şterge sudoarea adunată acolo, dar nevoia de a termina tabloul era mult mai puternică decât aceea de a se opri şi odihni. Devenea, la fel ea Zak, un fel de obsesie.

De fapt, pânza părea să deţină curioasa facultate de a o Iace să se simtă atât înviorată, cât

şi. Deprimată.. Realitatea şi strania frumuseţe a grădinii şi apoi a pădurii îi ridicau nespus moralul şi totuşi, în acelaşi timp, domnea o apăsătoare senzaţie de ostilitate în copacii aceia ciudaţi şi minunaţi şi totodată surprinzător de reali, Făcu un pas înapoi şi studie din nou pictura, fiind frapată de gândul ciudat că enunţa o şaradă, fără a oferi însă nicio soluţie, iar Fay habar n-avea de ce-i venise o asemenea idee.

Privi din nou în poiana unde se înălţau pietrele şi dincolo de ea, în ceţurile zării tulburi întinse pe o distanţă părând de kilometri întregi, de unde avea să se ivească un bărbat.

Fay se încruntă. Ce bărbat? Nu era niciun bărbat, n-avea să fie niciun bărbat, pentru că nu plănuise niciunul. Se aplecă înainte, studiind tabloul cu un interes avid şi stânjenit, după care închise ochii şi-şi masă tâmplele., Avea nevoie de o pauză şi, acum, urma să şi-o acorde. Până la expoziţie mai era o lună, timp destul ca să pună totul în ordine, sau „pe felii”, cum se spunea.

Ochii i se îndreptară spre pat şi, pentru prima oară, se întrebă dacă nu cronometrase greşit, descotorosindu-se de Tom prea devreme. Avea nevoie de acte sexuale regulate; aşa era obişnuită, aşa voia.

Iar Zak se lăsa greu.

Oftă adânc, nerăbdătoare şi frustrată. Până la urmă însă avea să ajungă la modul ei de gândire; întotdeauna se întâmpla astfel. Până şi bietul Tom

încercase să nu-i ia în seamă micile flirturi de la început, dar nu avusese nici oi şansă. O ştiuse cu adevărat, chicoti Fay, o dorise tot timpul: cât se încăpăţânase să spună nu.

Zâmbind în continuare, se culcă pe jos, hotărâtă să recupereze câteva exerciţii pelviene la podea, cincizeci de contracţii ca să spunem exact, iar când sfârşi îţi relaxă tot trupul „, rămânând cu privirea în tavan şi simţindu-se îngrozitor de bătătorită. Ce rost avea să-şi facă micile exerciţii de întărire aj burticii în fiecare păcătoasă zi, dacă nu exista nimeni care s-o aprecieze? înjură încet, cu gândul la Zak.

Apoi se ridică şi merse la fereastră, scrutând grădina în căutarea vreunui semn al băiatului. Ochii i se abătură spre locuinţa lui Tom şi Jessica, pe care putea s-o vadă acum foarte clar, printre copacii aproape desfrunziţi. Respiraţia i se întretăie, nevenindu-i să creadă. Zak şedea în curtea lor, faţă în faţă cu Jessica, şi nu cumva între ei se afla şevaletul? Doamne sfinte, plicticoasa ei de soră mai mare chiar încerca să-l picteze?

Mai multe emoţii dădură năvală prin sufletul lui Fay: gelozie, ură, derută, umilinţă, ultragiu. Ce făcea el cu Jessica, când putea să se afle aici, cu ea? Şi o numise pe sora ei „o femeie drăguţă”, iar pe chip îi apăruse expresia aceea, nu-i aşa? îşi căută binoclul şi privi prin el, prinzând profilul surorii ei, care nu exprima absolut nimic.

Nerăbdătoare, îndreptă binoclul spre chipul boschetarului, pe care putea să-l vadă din faţă, observându-i trăsăturile cu o intensitate microscopică. Fay simţi ceva răsucindu-i-se în măruntaie, un sfâşietor junghi de dorinţă, dar, mai mult, văzu în expresia lui ceva ce-o tulbură profund, făcând să i se usuce gura şi pulsul să-i răsună în ţeastă. Chipul lui Zak era plin de-o blândeţe nespus de grăitoare.

— Nu-mi vine să cred.

Azvârli binoclul jos, se răsuci pe călcâie şi merse cu paşi mari la telefon.

— Vreau să. Vorbesc cu Tom.

— Nu primeşte telefoane de la nimeni, pentru moment.

— Spune-i că-i cumnată-sa.

— Păi, eu.!.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Fir-ai a dracu’ de muiere idioată.

— …spune-i şi gata.

Fay continuă să fiarbă, cu receptorul în mână, până-i auzi glasul, mica lui tuse familiară. Îşi dădu ochii peste cap.

— Ce vrei?

— Voiam doar să ştiu ce mai faci. Spuse ca cu atâta convingere cât putea să simuleze.

— Te-am întrebat ce vrei.

— Tom, insistă ea dulce, te rog.

— Număr până la trei şi închid telefonul.

— Tom?

— Unu…

— Pentru Dumnezeu…

— Doi…

— Tocmai am văzut-o pe Jessica, se răsti ea şi era, mă rog, parţial adevărat.

— Ce?

— Cu băiatul.

— Ce naiba tot vorbeşti?

— Mă gândeam c-ar trebui să ştii.

— Poate tu ar trebui să ştii că Jessica şi cu mine ne-am despărţit.

Fay rămase cu gura căscată..

— Şi, continuă Tom, băiatul ăla pozează, Jessica îi face portretul.

— Da. De-asta îmi dau seama.

— Ce i-ai spus?

Tom râse, apoi se opri repede, încât râsul avu bruscheţea aspră a unui suspin.

— Deşi, crede-mă, acum nu mai poţi spune nimic care să mai conteze câtuşi de puţin pentru marca epavă cunoscută drept căsnicia mea.

Salt. Mai degrabă, viaţa mea, cele două, în fond. Fiind legate inseparabil.

— Ştie despre noi?

— Cu litere mari, Fay.

— Aşa…

— La revedere, Fay.

— Nu, Tom. Nu închide, spuse ea repede. Te va primi înapoi când o să-şi dea scama că lucrul dintre noi s-a sfârşit cu adevărat.

Lucru. Cuvântul zăngănea şi i se ciocnea prin minte.

— Pur şi simplu nu pricepi, nu-i aşa. Fay?

— Ce?

— Jess n-o să mă mai primească niciodată înapoi.

Încerca s-o creadă şi ceva îi spunea că n-ar fi stricai să se deprindă cu ideea.. Totuşi, încă îi mai venea greu de crezut că viaţa lor împreună putea fi nimicită cu atâta uşurinţă, că toate acele momente de iubire (fiindcă se iubiseră), prietenie şi visuri în comun şi nelinişti în comun se puteau şterge atât de brusc. Era foarte aproape de lacrimi şi închise ochii peste această slăbiciune. Şi dorise un copil la fel de mult ca şi ea. Dar în final activitatea sexuală ajunsese oarecum să le stea în drum, lucru destul de absurd, când stătea să se gândească.

— Of. Nu fi melodramatic.

— Nu te apropia, Fay, spuse el ameninţător, de niciunul dintre noi.

— Fireşte, o să te primească înapoi, insistă ea, nu are nevoie decât de puţin timp pentru a se obişnui cu ceea ce s-a întâmplat; te iubeşte, întotdeauna te-a iubit. Întotdeauna te va iubi.

Simţi un junghi neaşteptat de… ruşine, invidie?

— Acum tu eşti. Aia melodramatică, sau ar fi mai bine să spun complet nerealistă, replică el cu satisfacţie amară, nefericită, ceea ce-i mare lucru, fiind vorba de tine.

— Te înşeli, Tom.

— Oare? În legătură cu tine. Sau cu Jess?

Închise telefonul, iar Fay înjură, dar tot timpul ochii îi rămăseseră îndreptaţi spre fereastră, iar creierul îi lucrase la subiectul care conta cel mai mult pentru ea.

Avea să se ducă şi să stea de vorbă cu Jessica; să-i explice totul. Fireşte, n-avea să fie uşor, dar cu timpul Jessica urma să asculte de glasul raţiunii. Dintotdeauna fusese acest gen de persoană – sensibilă, practică, previzibilă – şi, categoric, nu genul care să-şi rişte viitorul. Nu făcea decât să-l înveţe pe Tom o lecţie, atâta tot, lucru de înţeles. Dacă situaţia ar fi fost inversată, ea însăşi l-ar fi pus pe Tom pe jar, probabil castrându-l mai întâi, atâta doar că niciodată n-ar fi irosit atâta energie pe un om ca dragul ei cumnat. Tom-ii din lumea asta erau sortiţi femeilor cu Jessica – de casă, de prăsilă, de cuib. Fay ridică din umeri în sinea ei, la o adică ele două fuseseră dintotdeauna foarte diferite.

Cretă şi brânză, cum se exprimase odată atât de inspirat mama lor, motiv pentru care Fay plecase în sfârşit să stea cu tată ei, fiindcă scumpa de mămica nu fusese niciodată în stare s-o înţeleagă sau s-o placă. Ei, ca s-o spună brutal, nu suporta s-o vadă în ochi. Încercase, fireşte, dar uneori Fay îşi surprinsese mama privind-o cu un amestec de uimire şi stingherealã, ca pentru a încerca să distingă o insectă ciudată printr-un geam murdar.

Jessica fusese întotdeauna favorita ei.

Simţi fierbinţeala surdă a duşmăniei şi un strop de umezeală autocompătimitoare îi făcu ochii s-o înţepe şi s-o ardă.

— Dar Jessica n-avea, să-l capete pe Zak.

Se îndepărtă de fereastră, spre oglinda aurită care încă mai stătea rezemată de perete. Purta un şort, de doc, foarte strâmt, şi o vestă roz, plină de găuri atent rupte, prin care i se iţeau aureolele sfârcurilor. Avea părul strâns în creştet şi şi-l eliberă, făcându-l să i se reverse în jurul feţei şi pe spate, într-o cascadă magnifică. Nimic în picioare, foarte boemă, Zak urmând să se identifice cu acest lucru — cu ea – fiindcă nu se putea să nu vadă, cu siguranţă, cât de multe aveau în comun.

*

Zak o văzu primul, venind agale spre ei prin iarba înaltă care nu mai era verde, ci de un gri nesănătos, ca al cenuşii, încerca să pară nonşalantă, dar nu reuşea, căci tensiunea îi încordase la limită muşchii pe sub pielea albă a feţei drăgălaşe şi răutăcioase.

Jessica n-o văzuse. Jessica era absorbită de desen, ’ aşa cum fusese de când venise Zak la ea, dimineaţă, cufundându-şi nefericirea în muncă. Îi spusese că Tom plecase, dar, în rest, abia dacă mai schimbaseră o vorbă, iar Zak se scăldase în tăcerea dintre ei, fiindcă, în sfârşit, erau singuri şi avea încredere că, în timp, nefericirea avea să se risipească, el putându-se instala în locul soţului ei.

Tom regreta, desigur, regreta monumental tot ceea ce făcuse; dar aşa se întâmpla de obicei cu oamenii, după ce erau descoperiţi..

Zak o scrută cu interes pe Fay în timp ce se apropia, întrebându-se cum avea să-şi înceapă micul discurs pregătit cu atâta grijă, căci va fi avut unul gata, așteptându-se ca Jessica să-l înghită pe nemestecate, ca pe o zaharicală mare şi putredă.

Se opri lângă poarta deschisă şi-i zâmbi lacomă, conspirativ, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Jessica.

— Trebuia să-mi fi spus, Jess, începu Fay cu însufleţire.

Jessica îngheţăm clipă, apoi, foarte încet, îşi înălţă capul şi îl întoarse spre sora ei. Nu scoase o vorbă.

Fay ridică din umeri şi continuă:

— Că ai revenit la portrete, vreau să zic…

Ochii Jessicăi trecură dincolo de ea, spre grădina comună ce se cocea în dogoare, spre iarba prăfuită, încrucişările cărărilor de pietriş încinse şi chioşcul dărăpănat, unde o iubise Zak.

Sprâncenele lui Fay se îmbinară, şi-şi înfundă degetele mari în buzunarele şortului.

— Sper că n-o ici… făcu Fay o mică pauză… problema cealaltă, prea în serios. A fost un „foc de paie”, cum se spune.

Vocea-i era nepăsătoare, aproape prostească: vocea unei persoane stânjenite.

— Tom… reluă ea, dar se opri brusc când Jessica tresări.

— Eşti bun să revii mai târziu, Zak, te rog? spuse ca calmă.

— Sigur, dădu Zak din cap, ridicându-se.

Fay roşi, iritată şi jenată în acelaşi timp; îl dorise acolo ca martor al măreţelor ci scuze, fiindcă dorea să-i arate că şi ea putea fi drăguţă, că şi ea putea câştiga intrarea în „Liga Femeilor Cumsecade”, întocmai ca sora ci. Vomă. Borâtură.

Zak trecu pe lângă ca, făcând-o să se înfioare de plăcere, iar Fay întoarce capul pentru a-i mai putea arunca o privire, lăsându-i gura apă, în timp ce se depărta. Când reveni. Jessica se aplecase din nou asupra portretului, iar Fay îşi înăbuşi un pufnet de dezgust. O trata cu tăcere. Mare scofală-a-mă-sii.

— Tom te vrea înapoi, Jess..

Prudentă, începu să urce treptele, cuprinsă de o neaşteptată dorinţă de a vedea portretul.

Când se opri, Fay era poate la patru paşi distanţă, putând vedea foarte clar lucrarea surorii sale, iar ceea ce văzu o umplu de deznădejde şi de invidie.

— În hol e o geantă sport, mare. Spuse Jessica Iară nicio expresie. Conține alte câteva lucruri de-ale lui Tom. Poate i-o dai tu, te rog.

Fay îşi stăpâni o replică tăioasă. Nu-s împuţita ta de sclavă.

— Nu stă la mine, să ştii.

Jessica se ridică şi intră în casă, de unde luă geanta, întorcându-se apoi în curte.

— Dă-i-o şi atât.

— Chiar iei toate astea prea în nume personal, continuă arţăgoasă Fay. Ceea ce s-a întâmplat între noi n-a fost decât un fleac, pentru numele lui Dumnezeu. N-a însemnat nimic.

— Poate o să-ţi scrie cineva asta pe piatra de mormânt.

Fay îşi muşcă buza, cu fruntea încreţindu-i-se.

— Ce?

— „N-a însemnat nimic”!

Obrajii lui Fay se umplură cu o fierbinţeală mocnită, între cele două femei lăsându-se o linişte încărcată, până când Jessica aruncă bagajul lui Tom în braţele surorii ei, cu atâta putere, încât Fay aproape căzu pe spate.

— Acum lasă-mă-n pace.

Jessica începu să-şi strângă tuburile cu vopsea, şevaletul, portretul.

— Problema cu tine, începu Fay, este şi a fost întotdeauna aia că toate trebuie să fie al dracului de albe sau de negre în lumea ta îngustă şi pedantă, drepte sau nedrepte.

Trase furioasă aer în piept şi începu să ridice vocea la sora ei, în timp ce aceasta se apropia de uşa deschisă.

— Realitatea – sora mea cea mare – nu c aşa – unii dintre noi suntem umani, să ştii; facem greşeli, riscăm, trăim.

Jessica închise uşa, peste jalnica imagine a surorii sale.

— Nu toţi ţintim o sfinţenie nenorocita!… continuă glasul lui Fay. Lăsând apoi fraza neterminată, când îşi dădu scama că-şi irosea energia şi timpul. Cretină insipidă, de căcat, murmură ea ursuză, după care azvârli geanta lui Tom peste zid, în grădina alăturată.

Chiar în timp ce geanta dispărea, Fay se întreba deja unde era Zak, ce făcea, şi se răsuci pe călcâie, coborând treptele, înainte de a o lua la fugă înapoi prin grădina comună.

Soarele se afla la zenit, iar căldura din grădina împrejmuită cu ziduri părea să emane de jos ca şi de sus, pungi groase de aer tremurător, ce se unduiau şi dansau în timp ce Fay alerga printre ele; şoldurile tari şi coapte i se mişcau ca ale unui animal în şortul strâmt, picioarele suple şi albe se întindeau şi pistonau, părul, o, părul, se răsfira în urma ei ca al unei nimfe rătăcite dintr-un mit grecesc. Într-o altă lume, în alt timp, Fay ar fi putut fi Hecate, Meduza, fermecător-ucigătoarea Livia a lui Augustus, Morganna din Camelot-ul lui Arthur…

Căci, pe dinăuntru, inima lui Fay avea să fie întotdeauna aceeaşi – nemiloasă, rapace – iar acum cunoscu o mică tresărire de încântare; Zak încă mai era acolo, în grădina casei, stând de vorbă cu netotul ăla, Keith, cel cu gura mare şi creierul cât nuca.

Se apropie pieziş de poartă şi o deschise încetişor.

— Bună.

Ambii bărbaţi se întoarseră în acelaşi timp s-o privească. Ochii lui Keith se târâră peste ea cu mare interes, deşi cam prudent, dar Zak abia dacă o învrednici cu o privire, înainte de a-şi relua conversaţia.

— Atunci, miercuri după-amiază, spuse el.

Keith clipi din ochi, smulgându-şi-i dinspre un sfârc abia vizibil.

— A, mda' sigur.

Înghiţi în sec.

— Probabil c-am să-mi pat face timp într-o altă după-amiază, înainte de petrecerea propriu-zisă – doar pentru vreo juma' de oră.

Îi mai aruncă o ocheadă lui Fay, care se uita la ei fix, încercând cu disperare să impresioneze.

— Nu-i nicio problemă, pe bune, şi n-o să trebuiască să trăncăneşti prea mult.

Creierul lui Fay ticăia rapid.

— Ce-i asta, dar? întrebă ea. Ne facem D.J., aşa?

Zak nu răspunse, văzând-o cu coada ochiului că se apropia.

— Ei, haide, insistă ea, nu-mi împărtăşiţi şi mie micul vostru secret?

— Nu-i nicio brânză, spuse rece Keith. Zak îmi ţine locul la petrecerea Emmei şi a lui Jonathan, doar o oră, până-ncepe treaba să se-ncingă şi înainte să intru şi eu, literalmente, în ciorbă.

— Pare un aranjament bine gândit..

Îl privea pe Zak tot timpul chinuită de apropierea lui, cu sudoarea şiroindu-i pe spate, printre coapsele gingaşe de alabastru. Trebuie *să* iasă şnur.

— A, sigur, replică Fay condescentă.

Keith inhala printre dinţi, dintr-o dată conştient că nu-l asculta cu adevărat; pur şi simplu nu exista pentru ea. Era genul de fată care apare din când în când; se găsea câte una la fiecare cvartal cu birouri, în fiecare club de tenis, în fiecare discotecă. Genul de fată care ar găsi teribil de amuzant să-şi verse paharul pe rochia alte femei, sau să te lase mască în stradă, ori să te ţină aşteptând la nesfârşit undeva când ea n-a avut din start intenţia să apară.

Un scurt moment, Fay îşi abătu privirea spre chipul lui Keith, ta şi cum i-ar fi simţit ochii sfredelindu-i ţeasta, pentru a-şi vedea propria antipatic pentru el oglindită în ochii lui. Touché.

Keith se uită la Zak. Izbit de un gând.

— Dacă vrei, spuse el, pot să-ţi arăt acum echipamentul.

Se uită la ceas cu mare ceremonie.

— Am puţin timp. E acasă la mine.

Zak dădu din cap, bucuros că scăpase.

— O.K.

— Cred… începu Fay.

— Nu, îmi pare rău, o întrerupse Keith cu vizibilă nesinceritate, nu poţi veni şi tu. E vorba de

meserie.

O privi cu satisfacţie cum se bosumfla dezamăgită, văzu cum deschidea gura să vorbească, numai pentru a o închide la loc.

— Pa, aruncă el rânjind, ne mai vedem.

Fay clocotea de umilinţă în timp ce se îndepărtau, lăsând-o singură pe cărare, ca o exilată, şi un moment se întrebă de ce îngăduia, într-un mod atât de necaracteristic pentru ea, să fie pusă în poziţia aceea de inferioritate. Răspunsul era oribil de simplu: fiindcă pur şi simplu n-avea încotro, în acea situație cam neobişnuită, trupul ei transmitea mesajele, semnalele, chinuind-o cu accese febrile faţă de care mintea nu avea nicio putere. Şi totul din cauza unui bărbat oarecare. Nu că ar fi speriat-o, dar mai era şi foarte, foarte excitant.

Fay îşi continuă drumul pe potecă spre încăperea unde boul de Jonathan şi viitoarea lui mireasă vor fi stat la birourile lor de reproducere, cu telefoane mobile lipite de urechile inepte. Şi. Mamă, ce-aveau să se mai mire când le va spune că se răzgândise în privinţa preţioasei lor petreceri. Urma să abordeze cel mai dulce surâs al ci, fireşte, şi să-i anunţe că era încântată să accepte, la urma urmei, invitaţia.

Cadranul luminos al ceasului digital îl înştiinţa pe Jonathan că era ora trei şi douăzeci şi şase dimineața. Auzea respiraţia regulată a Emmei, îi simţea coapsa stângă lipită de a lui şi se mişcă

încet pentru a lăsa între ei un mic spaţiu, încă nu era obişnuit ca ea să doarmă alături (avea să se obişnuiască vreodată?), chiar în elegantul şi impecabilul său apartament studiou, fiind ideea ei să facă" popasuri" regulate vineri noaptea, şi cu toată sinceritatea, mai ales după cele întâmplate cu cealaltă ocazie, despre care nu se cădea să amintească, n-o putuse refuza. Nu-i rămăsese nicio scuză.

Făceau dragoste – adică sex – într-un mod mecanic, după care adormeau; era foarte simplu, într-adevăr. Jonathan închidea ochii în timpul actului, căci numai aşa îl putea duce la bun sfârşii; îşi imagina că sub el se afla întins Zak, gura lui Zak, mâinile lui Zak, dar imediat se freca de moviliţele dolofane ale sânilor Emmei sau prindea un iz pătrunzător din parfumul ei înecăcios, iar visul se sfârşea brutal şi de obicei cu brusca şi irevocabila dezumflare a erecţiei.

O iubea, îşi spuse el, mă rog, cel puţin ţinea la ca… în felul lui. Altfel, de ce Dumnezeu o mai lua de soţie? Fiindcă nu vrei să afle lumea, susura un glas, oameni ca părinţii tăi: bunii Annie şi Derek. Christoase, clubul de bowling ar fi avut o zi de neuitat! Iar fratele său,. Rilgbystul macho Ian, care probabil l-ar fi bătut de mama focului înainte de a-şi trosni creierii şi a plânge în berc. Prietenii lui Ian erau şi prietenii lui – era adevărat că nu toţi sugeau la bere ca frate-său, unii dintre ei erau chiar nişte tăntălăi decenţi, dar aveau să râdă;

aveau să râdă toţi şi să. Pufnească pe înfundate. În* spatele lui..

Şi Keith. Jonathan se crispa lăuntric. Keith avea s-o considere culmea hazului.

Nu-s curajos, îşi spuse el, şi nu-i dracului vina mea, nu eu am vrut-o. Nu? Nu? Nu?

Înainte de Zak, totul fusese acceptabil. Înainte de Zak, viaţa păruse necomplicată şi aproape uşoară. Boschetarul intrase în viaţa lui şi, cumva, schimbase totul.

Îl iubesc.

Cuvintele păreau să-i ţopăie prin cap, cu enorme litere de neon orbitor.

Te-ai îndrăgostit, îi spunea eul său de bun-simţ. Zak e frumos, oricine poate vedea asta, oricine s-ar putea convinge pe sine însuşi că iubeşte un om atât de dezirabil fiziceşte, dacă vrea. Dar nu e iubire, e doar poftă şi posesiune.

Jonathan socotea că era iadul şi inspiră tremurător, în timp ce în minte începea să i se deruleze (iarăşi) momentul acela secret cu Zak. Pe întuneric, ticul din obraz îi zvâcnea şi pulsul i-o luase din loc. Mâinile îi poposiră pe piept; îşi târî degetele peste burtă şi mai jos, spre penisul ce se întărea şi fuduliile moi.

Gemu în beznă, în intimitatea aerului nopţii, întrebându-se fără nădejde de ce fanteziile lui nu se puteau învârti în jurul cuiva de-o sexualitate frapantă ca a roşcovanei ăleia cu draci, Fay. Când intrase în biroul lui, în după-amiaza aceea, ar fi

putut ia fel de bine să nu poarte nimic pe ea, că tot n-ar fi contat. Majoritatea bărbaţilor ar fi făcut spume la gură.

Dar nu eu.

Jonathan ofta cumplit şi-şi reluă jocul cu organul sexual. Era un joc consolator, liniştitor; îi amintea de vremurile când era un puştan şi găsise sub aşternut mângâierea faţă de şcoală şi casă. Toate acestea păreau să se fi petrecut atât de demult, căci acum jocul nu mai rămânea un simplu" joc", devenea un meci înfierbântat cu sine însuşi, o fantezie frenetică, plină de viziuni erotice cu Zak.

Şi atunci juisa. O, da, Jonathan trăgea până-n lună.

Exact în timp ce Jonathan, îşi făcea cheful, Zak plutea în sus pe apele somnului, în beciul abandonat.

Când pleoapele i se deschiseră tremurătoare şi-şi dădu seama unde se afla, primul lui gând se îndreptă spre Jessica şi spre refuzul ei din seara aceea, spre felul cum îi spusese (cu multă blândeţe) că dorea să fie singură. O parte din el voise s-o preseze – şi ar fi putut-o face,. Învingând – dar mândria sa prostească voia ea Jessica să-l dorească ea însăşi, fără trucuri, fără mesaje drăgălaşe, fără vrăji zakiste. Acum îşi dorea să fi fost doar el cel necruţător de altădată şi să fi făcut ce voia, ceea ce i-ar fi eliberat pe amândoi..

Strânse pumnii chinuit de frustrare. Ar fi fost atât de nedrept, să ajute puţin mersul lucrurilor?

Ceva îi spunea că era nedrept, întocmai la fel ca toate celelalte fapte pe care le făcuse cu o uşurinţă atât de nemiloasă. Fapte rele; dar îşi ferecă mintea în calea lor.

Bătaia unei insecte în geam îl făcu să clipească din ochi şi, rostogolindu-se în sacul de dorit, privi luna prin ferestruica de sticlă colorată. Era neliniştit, iar neliniştea îl anunţa că nu mai voia să rămână acolo, în haznaua aia împuţită.

Până şi umbrele păreau greţoase, de o culoare oarecum gri-murdară, şi datorită acelei eterne veri fierbinţi şi fără vânt, nu se. Mişcau niciodată, niciodată nu dansau prin încăpere, ci doar se mocăiau interminabil, pe când luna îşi schimba încet poziţia pe cer…

Ochii lui Zak se îngreunară din nou, pleoapele începând să-i cadă, să se închidă. În spatele lui, uşa ascunsă se deschise fără zgomot.

Cum stătea acolo, plutind între somn şi trezie, fu cuprins de un sentiment buimac de agitaţie, care creştea constant chiar în timp ce pe Zak îl fura din nou somnul.

Un miros îi făcu nările să palpite, miros de pârlit. Mirosul de pe plajă. Grăia despre focuri de semnalizare şi bătălii, despre trădare şi moarte; monoliţi ridicaţi într-o poiană inundată de lumina lunii. Un anume sfârşit.

Era vremea dintre câine şi lup, vremea semiîntunericului, când ceţurile se rostogolesc dinspre mare şi vântul face copacii să goarnă.

Trupul lui Zak zvâcnea şi tremura, iar ochii începură să-i săgeteze încoace şi-ncolo înapoia pleoapelor închise. Murmura din când în când, cu chipul schimonosit într-un soi de neajutorată panică oarbă, cu picioarele pompând, ca şi cum ceva cumplit şi fără nume l-ar fi urmărit prin canioanele minţii. Apoi urlă.

Ochii i se deschiseră larg şi sări în poziţie. Şezându, privind în întuneric, pe când pielea-găinii i se încreţea pe braţe şi picioare, după care îşi duse o mână tremurându la piept, să-şi potolească bubuitul necontrolat al inimii.

Ceva nu era în regulă.

Întoarse încet capul, rezemat într-un col, şi privi în spate pentru a se confrunta cu gaura neagră u uşii secrete căscate: smolită, veche şi adâncă, privelişte care-i stârni un fior de neputinţă.

Ce futu-i mama mă-sii se întâmpla?

Zak se ridică în genunchi şi dibui orbeşte după pantaloni, dar tot timpul ochii săi înspăimântaţi rămâneau ficşi spre uşa deschisă.

Avea pe chip o expresie de aşteptare încremenită, un glas mărunt îi şoptea că toate planurile lui ticluite cu grijă n-aveau să ducă nicăieri, că juca un rol de copil, iar vocea îi usca umezeala din gură şi-i făcea carnea să se contracte pe oase..

Îşi înfruntă însă panica şi spaima ce-i corupeau în minte.

E o casă veche, o casă veche cu amintiri, îşi

spuse el, iar în întuneric lucrurile par altfel.

Şi erau lucruri – nimic în legătură cu el – lucruri vechi şi ascunse în lume, pe care unii oameni le puteau detecta, lucruri care lăsau o urmă de-a lungul anilor; palpabile ca praful învechit, umed şi mirosul mucegăit al dezintegrării.

Nimic legat de el. Nimic legal de întâmplarea de pe plajă sau minciunile mamei lui. Nimic legat de omul misterios care-i fusese tată, o imagine, sincer vorbind. Ce-l speria de i se ridica părul măciucă.

De ce? Nu ştia. Nu voia să ştie.

Zak se împletici, se ridică din nou şi fugi în grădina scăldată de lună, iar când se opri din goană şi mintea i se limpezi, încercă să-şi adune puterile înlăuntrul său. Să simtă forţa gândurilor dându-i energie. Încă privind în urmă, îşi trase blugii şi simţi mânia începând să se aprindă puţintel în pântec, eclipsând frica. Privi dezgustat la stratul de năduşeală nervoasă care-i satura pielea.

Un nenorocit de coşmar. Asta a fost tot, Zak, un coşmar, nenorocit.

Şi totuşi imaginile,chipul, se furişau înapoi în memoria lui. Cu oribilă claritate.

— Nu cred, şopti, în nimic din toate astea.

Cu mişcări foarte calculate, întoarse capul şi privi spre locul unde viitorul lui dormea cu nevinovăţie.

Acesta era timpul lui, şi putea să aibă ceea ce

dorea în aceasta lume şi aşa cum voia el, ceea ce o includea şi pe Jessica.

Capitolul 8

Zak se rezemă recunoscător de un copac şi lunecă în poziţie ghemuită, privind tot timpul în urmă. Grădina luxuriantă de deasupra pivniţei era o masă de umbre cocoşate, ramurile răsucite ale copacului îmbrăţişând gardul într-o încâlceală de degete scheletice. O perspectivă nu tocmai atrăgătoare. Nu, în noaptea aceea nu mai era vorba de întoarcere în bârlogul cel scârbos; îi îngăduise minţii să-i joace o farsă în plus şi asta era mai mult decât destul.

Restul clădirii era, de asemenea, cufundat în întuneric, cu excepţia locuinţei lui Fay, unde luminile rămâneau aprinse toată noaptea, dreptunghiul de chihlimbar revărsându-se peste haosul grădinii ca nişte bare de aur. Îndoielnica proclamaţie de-a fi liberă a lui Fay către lume.

Zak încreţi iritat fruntea, căci sora ei, după câte se părea, nu era liberă.

Înclină capul şi privi spre lună, care peste câteva zile avea să fie plină, ceea ce însemna că el se afla acolo de mai bine de-o lună, şi totuşi i se părea mai mult, mult mai mult de-atât. Şi cât de departe ajunsese? îşi îndreptă privirea spre casa Jessicăi şi, la gândul chipului ei, o ciudată durere măruntă îi străpunse pieptul.

Dacă Jessica îl lăsa sa rămână, nu s-ar fi aflat în situaţia aceea jalnică (ba dezastruoasă, ca s-o spunem pe-a dreaptă).

Începu să-şi frângă mâinile, frustrat, chinuit.

De ce nu-i îngăduise să rămână? De ce? De ce?

Avea nevoie de el, avea o nevoie mai mare ca nicicând, şi totuşi preferase să fie singură, tocmai în noaptea asta, dintre toate nopţile, când Tom, smiorcăitul, tocmai o părăsise. Era o pagubă atât de mare? După ceea ce-i făcuse, trebuia să ştie că-i era mai bine fără el, încrederea era totul, şi respectul, nu-i aşa? O putea lua de la început, putea începe o viaţă nouă, plină de posibilităţi.

Cu mine.

Parcă atras fără voia lui, Zak se ridică şi porni spre casă, imaginându-şi-o adormită în patul acela mare cu cuvertură albă, scumpă, unde făcuseră dragoste cu atâta dulce ardoare. Se opri în curte, lângă şevaletul gol, şi privi spre fereastra întunecată, dincolo de care se afla ea, după care se duse la geamul salonului, cătând în beznă. În colţul îndepărtat stătea colivia cacadu-ului, goală şi tăcută, iar Zak se întrebă cum înfruntase Tom al doilea atac al păsării în numele lui şi ce făcuse, exact, cu acel prilej. Dovezile (sau lipsa lor) indicau că dragul de George îşi luase tălpăşiţa. Călătorie sprâncenată.

Zak îşi rezemă degetele pe rama de lemn a ferestrei şi, mai mult din curiozitate decât din vreun alt motiv, încercă s-o ridice, iar fereastra

cedă uşor, lunecând în sus aproape fără sunet.

Zâmbi. Necugetata Jessica, era primejdios să lase ferestrele deblocate; nu se ştie niciodată cine-ar putea să între.

Zak escaladă pervazul pe negândite şi mai-mai că lovi o lampă cu piciorul. Trase aer în piept, apoi privi prudent prin odaie; în întuneric, distingea vag piesele mari de mobilier, bronzuri, sau aurării lucind mat în lumina lunii, o oglindă deasupra enormului șemineu.

Lipăi silenţios pe covor, direct prin uşa deschisă şi în susul scării. Ştia încotro se ducea şi ce avea să facă.

Uşa ei asemeni celorlalte, era deschisă, iar Zak intră şi se opri cu ochii la ca. Era culcată pe spate, acoperită numai cu un cearceaf, materialul părând aproape luminiscent în razele lunii. Avea umerii goi şi, într-o parte, ieşea la vedere un genunchi. Pe sub cearceaful de în, Jessica era goală..

Avea faţa relaxată în somn şi respira adânc, regulat. Ochii lui Zak se abătură spre noptieră şi spre sticluţa cafenie care conţinea tablete de somnifer.

O privi mult timp, înainte de a da la o parte acoperitoarea, iar Jessica nu se clinti. Aşteptă, privind, urmărind fiecare linie, fiecare curbură, locurile albe unde soarele nu ajunsese, razele de lună aşternându-i chiciură pe buze; înregistrând fiecare detaliu. Apoi se aşează şi din nou aşteptă, înainte de a-i pune uşurel o mână pe pulpă.

Aşteptă înainte de a ridica mâna pe coapsă; aşteptă, cu mâna în aer, să cuprindă un sân şi să-l strângă încetişor, drăgăstos. Gura Jessicăi se deschise o câtime, închizându-se la loc.

Zak o privea intens, concentrându-şi toată voinţa asupra creierului, adormit.

Îşi apropie mâna de părul ei pubian şi-ţi trecu gingaş un deget printre bucle, şi-l afundă în fantă, împingându-l adânc, sigur şi ţinându-l acolo, cuprins de un incredibil val de dorinţă zdrobitoare..

Ce putea face. Fără ca ca să-l poată opri. Orice.

Sexul său era o protuberanţă tare ca piatra, strânsă în blugi, şi şi-l eliberă cu un oftat cutremurat. Juisa pe loc. Fără preambul; doar privind-o. Doar având degetul în ea. Se simţi şocat şi zguduit de neîncredere, căci niciodată nu i se mai întâmplase la fel.

Închise ochii, iar când îi deschise din nou, nimic nu se schimbase. Jessica dormea încă, dar ceva se modificase înăuntrul lui; se simţea puţin murdar, puţin ruşinai, ca şi cum ar li întinat ceva de preţ..

Se numeşte viol. Zak, îi spuse un glas.

Avea un gust acru în gură şi se îmbujora aprins. Apoi. Ca pentru a îndrepta lucrurile, se aplecă şi sărută tandru fiecare sfârc şi locul umed dintre picioare. La urmă, îşi coborî gura peste pântecul ci. Rezemându-şi obrazul de piele, înainte de a ridica din nou cearceaful peste ea, dar lăsându-i umerii goi, la fel cum o găsise.

Lumina lunii inunda odaia şi, când Zak se ridică, razele perlate străluceau pe lacrimile din ochii lui.

*

Afară. Zak se rezemă în umbra casei; mâinile-i tremurau şi îl copleşea un sentiment de singurătate nefericită. Îşi încrucişa braţele strâns pe piept, ridicând privirea spre cerul nopţii şi întrebându-se ce futu-i mama mă-sii făcea cu viaţa lui.

Încerca să-şi facă o viaţă mai bună, nu-i aşa? încerca să lase în urmă tot căcatul pe care i-l lăsase moştenire atât de afectuos maică-sa: atâta numai că metodele lui ar fi fost considerate puţin cam neortodoxe pentru gusturile celor mai mulţi dintre oameni..

Trase adânc în piept, revenind cu privirea la pământ, spre grădina tăcută. Se simţea mult mai hine, nu grozav, dar mai bine. Ochii i se opriră pe un vechi prepeleac, pe care cineva îi construise cu grijă în coroana unui uriaş castan; majoritatea treptelor de jos care duceau în vârf. Dispăruseră, dar asta nu reprezenta o problemă pentru cineva atât de hotărât şi agil ca Zak. Avea să fie o uşurare, chiar; un loc de petrecut noaptea, căci încă nu avea stare să se confrunte cu acea casă bântuită.

Un coşmar, îşi spuse iarăşi, dar o altă parte dintr-însul se întreba, se îndoia şi-l făcea să se crispeze lăuntric.

*

Păsările îşi începuseră corul zorilor cu mult înainte ca soarele să fi limpezit orizontul, iar Zak gemu slab; îl durea tot trupul, ca şi cum i-ar fi îngheţat muşchii pe oase. Cu mare încetineală, se descovrigă din poziţia foetală pe podeaua prepeleacului şi se ridică în şezut.

Avea o perspectivă unică şi ar fi fost plăcută, dacă trupul nu i s-ar fi plâns atât de rău. Nu era treaz nimeni, nu se auzea nici măcar sunetul îndepărtat al unui cărucior cu lapte, gând care făcu să-i lase gura apă după o ceaşcă bună de cafea, „o fiertură”. Evenimentele nopţii păreau acum înceţoşate şi neclare, aproape ireale, dar întotdeauna se întâmpla astfel în lumina rece a zilei, când visele, coşmarurile şi fantasmele par resturi purtate de valuri. Avea să se înapoieze în pivniţă (temporar), să mănânce şi să bea, încercând apoi să mai doarmă puţin. Dar avea şi să închidă uşa, sigur şi cu grijă.

Zak căscă.

Mai trebuia să se gândească la. Ceea ce-avea să facă în legătură cu Jessica. Roşi din nou la amintirea celor întâmplate în timpul somnului ei, a ceea ce făcuse – o aberaţie, protestă el fără glas, o, mică scăpare din partea lui, care nu trebuia să se mai repete. Numai de l-ar fi primit în casă, de l-ar fi lăsat să rămână, atunci nu putea să se mai întâmple. Jessica avea nevoie să î se demonstreze că viaţa de una singură nu-i prindea bine, nu era sănătoasă. O putea convinge, desigur; nu era

necesar decât puţin timp.

Inhală o gură (ie aer şi privi din nou priveliştea. Era într-adevăr ceva cu totul aparte, putea să vadă chiar şi marginea albă şi netedă a mării, la mică distanţă. Reveni cu privirea spre copaci şi jos în grădină, ochii oprindu-i-se asupra mişcării de sub rămăşiţele uscate ale unui tufiş de ilice. Era motanul cel mare şi roşcat, Max, şi era ocupat, concentrat să dezgroape ceva cu labele sale dinainte, grase şi lacome.

Zak îl privi, văzu coada pisicii şerpuind nervoasă înainte şi-napoi, în timp ce se chinuia să exhumeze obiectul dorit, la care tocmai ajungea, căci din solul nisipos se ivea ceva albastru cu roşu. O haină?

Curios, Zak coborî din pom şi-şi croi drum spre locul unde cotoiul scurma febril. Se ghemui nu departe, aşteptând.

Era o boccea, înfăşurată într-un material colorat, poate o eşarfă sau un prosop..

Zak luă un băţ gros şi se folosi de el pentru a împinge pisica la o parte din drum, ceea ce se dovedi pe cât de dificil prevăzuse, dar când surprinse privirea furioasă a animalului şi i-o întoarse, intens şi tenebros, Max bătu în retragere.

Nu te-ncurca tu cu Zak, pisoiaşule.

Bocceaua era pe jumătate scoasă din groapă, iar Zak o împunse uşurel cu băţul, şi tocmai despăturea cârpa cu vârful rupt al acestuia, când

văzu albeaţa penelor ca zăpada pudrate cu pământ fin.

Bietul George..

Răul, ucigaşul Tom.

Zak împinse materialul la loc şi strânse bocceaua într-o oarecare ordine. Avea s-o ia cu el,. Înapoi în pivniţă; nu era tocmai sigur de ce, sau măcar ce-avea să facă cu ea, dar urma să se gândească el la ceva.

— N-avem timp pentru aşa ceva, spuse tăios Jonathan, privind în sus spre blocul de apartamente construite la comandă, şi e prea departe…

— Am pierdut locuinţa aia fermecătoare cu balcon numai fiindcă tu ai reuşit să-i găseşti cusururi, se plânse Emma. Nu vrei să ne găsim un cămin unde să locuim împreună?

Jonathan îşi privi pantofii, trotuarul, nedorind să răspundă.

— Hai măcar să aruncăm o privire, oricum, insistă ea, hotărâtă să nu. Se lase. Nu facem niciun rău dacă ne uităm! şi după cum sună e fantastic.

Jonathan îşi aprinse o ţigară şi trase un fum prelung înainte de a vorbi din nou:

— Şi tipul ăla unde-i? întârzie.

— Nu, am ajuns noi mai devreme, replică Emma, şi imediat izbucni uşurată: Uite-l, tocmai parchează.

Agentul imobiliar coborî stângaci din Ford

Escort-ul său; era un om înalt şi costeliv, care le făcu cu mâna şi se apucă să răsfoiască, plin de importanţă, un hloc-notes pe care-l scoase din buzunar.

— Frumoasă zi, strigă el sonor, îndesând carnetul la loc în haină şi pornind spre ci.

Jonathan ridică ochii spre cer.

— Barry Dymoke, se prezentă agentul, întinzând mâna să-i fie strânsă. Am vorbit la telefon.

— Da, se entuziasmă Emma, bună ziua. E logodnicul meu, Jonathan Keeley.

— Salut, pompă Barry mâna nehotărâtă a lui Jonathan, adăugând apoi, în mod cu totul previzibil: Sunt nişte apartamente fabuloase.

Jonathan nu spuse nimic, cu atenţia atrasă momentul de pielea cumplită a lui Barry. Cum te simţeai, se întrebă el cu oribilă fascinaţie, trezindu-te în fiecare zi cu un chip ca ăla pe faţă?

— Intrăm? îi întrerupse cu bruscheţe glasul lui Barry şirul gândurilor, iar Jonathan roşi.

Iar foyerul "fabuloaselor apartamente" era întocmai aşa cum se aşteptase Jonathan, numai sticlă, marmură lucitoare şi jardiniere cu plante. O auzi pe Emma scoţând o exclamaţie de încântare şi tresări. În tot timpul cât au urcat cu liftul (spaţios cât o debara), Barry le oferi un comentariu non-stop asupra avantajelor de a locui în Kebbel Lodge, aşa că simţi c mare uşurare când cabina se opri şi putu să iasă pe coridor: numai că aici, bineînţeles, se afla apartamentul care aştepta

privirile lui indispuse.

— Toate apartamentele au acces la sala comună de gimnastică, la piscină… tăcu Barry o secundă, la creşa…

Emma se îmbujora drăgălaş, iar Jonathan o văzu. Dumnezeule, copii. Îi privea ceafa, cu nervozitate crescândă, în timp ce intrau în apartament, după care îşi alungă gândul, încercând să se concentreze asupra problemelor imediate. Spaţiile de locuit erau largi, trebuia să recunoască, dar complet lipsite de personalitate: cutii pătrate, cu ferestre mari de plexiglas.

— Grozavă privelişte.

Barry stătea în salonul-sufragerie, privind pe fereastră.

Emma îl urmă şi se auzi încă o mică exclamaţie:

— Vino să vezi, Jonathan, de-aici se vede Palace Pier şi chiar şi Marina.

Ce nespus de dramatic. Jonathan oftă, străbătând conştiincios încăperea pentru a se opri lângă ea.

— Poţi chiar să vezi şi sediul nostru, ciripi Emma încetişor.

— E prea departe.

Femeia nu-i răspunse la remarcă, iar Jonathan se întrebă dacă-l auzise, în timp ce se îndepărta de el, urmându-l pe Barry în bucătărie.

— Pusă la punct, continuă discursul agentului, aveţi aici totul, inclusiv spălător de vase şi tobogan pentru gunoi..

Jonathan se ţinea pe urmele lor, în timp ce treceau în hol şi apoi în baia cu bideu şi jacuzi (dispozitiv care produce un vârtej de apă în bazin sau cadă); veni la rând dormitorul mare şi, în sfârşit, camera mică, sau pentru copii, unde Emma ezită cu mult subînţeles..

— Asta-i tot, nu? întrebă Jonathan.

— Asta-i tot, repetă voios Barry, şi-i un adevărat chilipir, dacă-mi îngăduiţi să v-o spun.

— Ne vom gândi, răspunse scurt Jonathan, forţându-şi un zâmbet.

— Bineînţeles, şi avem, evident, şi alte proprietăţi foarte atractive, disponibile în gama dumneavoastră de preţuri.

— Perfect.

Jonathan se uită demonstrativ la ceas.

— Dar deocamdată, s-a făcut târziu şi mai am o firmă de condus.

Cuvintele i se. Rostogoliră într-o goană stângace, urmate imediat de o tăcere stânjenită.

— Exact, dădu din cap Barry, cu mult tact. Vă conduc afară.

*

În timp ce se îndepărtau cu maşina, Emma stătu ţeapănă, fără a vorbi.

— E prea departe, spuse Jonathan,

Emma nu spuse nimic.

— Păi, aşa este, continuă el defensiv, măcar atâta trebuie să recunoşti şi tu.

— Te-am auzit de prima dată, de fapt.

Vocea-i era răspicată, jignită.

— Şi chiar dacă ar fi fost lipit de birou, tot nu l-ai fi vrut. Nu-i aşa?

— Ştii că nu-mi plac clădirile moderne, răspunse ursuz Jonathan.

— Da, ştiu, dar ne mai oferea şi atâtea alte lucruri, ca sala de gimnastică, piscina…

Ezită.

— Creşa…

— Doar n-oi fi gravidă, nu?

Şi, de. Îndată ce rostise cuvintele fatale, îşi dori să le fi putut retracta.

Emma îngheţă o clipă, înainte de a întoarce încet capul să-l privească, dar Jonathan rămase cu ochii lipiţi de drum.

— Cum aş putea fi? rosti ea cu un calm ameninţător.

— Păi, ştii…

— Îţi pui întotdeauna prezervativ, Jonathan, spuse Emma cu brutalitate, făcându-l să se înroşească de surpriză şi jenă, iar eu iau anticoncepţionale.

Jonathan se sili să rânjească glumeţ, dar jalnic.

— Nici nu s-ar putea să procedăm mai sigur de-atât, nu?

Femeia tăcu un răstimp, părând fioros de lung.

— Nam vrut să… începu el, în timp ce se trezeau şi-l plesneau amintiri inexprimabile despre avort, în legătură cu… ştii tu…

— Prefer să nu Vorbim despre asta, dacă n-ai

nimic împotrivă.

Înghiţi un nod şi-şi simţi inima frângându-se, dar mai era şi iritat şi-i venea să zbiere, dorea să se întoarcă la birou, să scape din spaţiul închis, sufocant, al maşinii. O privi cu coada ochiului; se uita pe fereastră, iar Jonathan se simţi dintr-o dată cotropit de rubine,

— Iartă-mă. Spuse el. Îmi parc rău. Serios, Em.

Îi puse pe genunchi o mană împăciuitoare.

Un moment. Emma nu reacţionă, dar apoi îi acoperi mâna cu a ci, dându-i de înţeles că totul avea să se remedieze. Dacă ar fi fost mai dură, sau poate mai cu picioarele pe pământ, relaţia lor s-ar fi putut sfârşi cu ani în urmă. Astfel stând lucrurile, însă…

— Vrei să trăim împreună?

— Emma, am mai discutat toate astea..

Îşi retrase mâna, punând-o apoi pe volan..

— Doar că, în ultimele câteva zile ai redevenit prost dispus… Mă gândisem că după… în fine, după noaptea aceea, acasă la părinţii mei, crezusem că situaţia s-a schimbat, păreai să…

— Bine, bine.

Doamne, numai despre asta n-avea chef să mai discute.

— Deci?

— Ce?

— Vrei să trăim împreună?

— Da, răspunse el, sperând că suna mai sincer decât se simţea, desigur.

Şi fu uimit că era capabil să articuleze cuvintele, fără să se înece.

Emma oftă încet, uşurată..

— Atunci e bine.

Jonathan privi amărât spre cer, gândindu-se la Zak, iar gândul îl durea ca o lovitură fizică. Pesemne că-şi pierdea minţile. Aruncă pe furiş o privire spre profilul inocent al Emmei şi-şi spuse că nu era nevoie să afle vreodată, oamenii făceau tot timpul ceea ce făcea el – ţineau secrete – şi nimeni nu descoperea nicicând. În acel moment, Emma îl privi ca şi cum i-ar fi simţit ochii aţintiţi asupra ei, zâmbindu-i într-un mod de care Jonathan începea să aibă oroare.

Înghiţi dureros, simţind un disconfort clar şi puţin dezgust faţă de sine însuşi. Zak era de vină, îşi spuse el iarăşi; totul fusese în ordine până apăruse boschetarul şi lucrurile începuseră să se deşire şi să se destrame pe la margini.

*

— Peste cât timp? întrebă Zak.

Jessica puse pânza pe şevalet şi reveni cu privirea spre el.

— O săptămână, poate.

— Uneori mi se pare că pozez aici de-o veşnicie.

— Iartă-mă..

— A, nu, zâmbi el, să nu mă înţelegi greşit. Nu mă deranjează deloc.

Jessica îi prinse expresia nerăbdătoare din ochi şi se întrebă cât timp îl mai putea ţine la distanţă.

Nu prea mult. În plus, n-o dorea cu adevărat, dar acum, în acest moment, nu se simţea decât amărâtă, bolnavă şi amorţită pe dinăuntru. Bună de nimic.

— Azi-noapte, cineva a încercat să-mi forţeze uşa, minţi el.

Jessica făcu ochii mari.

— Serios?

— Era un bărbat, dar l-am alungat şi a dispărut printre copacii ăia, arătă el spre latura opusă a grădinii comune, iar apoi i-am pierdut urma.

O privi cu subînţeles.

— N-ai auzit nimic, nu?

— Nu, răspunse ea îngrijorată, nimic.

O studie cu gravitate. Văzând-o cu ochiul minţii, aşa cum o văzuse noaptea trecută. Nici măcar nu m-ai auzit Jessica, n-ai simţit dorul care şiroia din mine. Îl străbătură furnicături ca sub efectul unui mic şoc electric.

— Asigură-te că încui bine, spuse el, cu gândul la fereastră, în zilele astea nu poţi fi niciodată sigur.

— Ştiu, şi-ţi mulţumesc că m-ai prevenit.

— Umblă vorba, adaugă Zak încet, că o femeie locuieşte singură.

— Serios?

Dădu din cap.

— Jessica, începu el, poate n-ar fi bine să stai singură, mai ales nu în perioada asta.

— Nu-i nimic, Zak. Mi-e bine.

Mincinoaso.

— Ba nu ţi-e bine deloc.

Se ridică şi veni spre ea, ghemuindu-se astfel încât să o privească în faţă.

— Dacă există vreun lucru pe care să-l fac pentru tine, continuă el, luând-o de mână, orice, ajunge doar să spui.

Era teribil de conştientă de ochii lui îndreptaţi spre ea, de mâna lui într-a ei, emiţând semnale calde, pline de dorinţă, care i se infiltrau prin piele, în susul braţului şi dincolo de umăr, slăbind-o complet, şi simţi că se înfiora, în ciuda căldurii.

— Se auzi soneria, iar Jessica tresări, uitându-se nervoasă la ceas.

— A venit mai devreme, dar trebuie să fie Roz, va locui câteva zile la mine.

Văzu o umbră împăienjenindu-i momentan ochii frumoşi.

— Doar vreo două zile, Zak. Atâta tot.

— Sigur, dacă aşa vrei.

Îl privi atentă, dorindu-şi s-o înţeleagă.

— Roz mi-e prietenă veche, veche, m-ar putea ajuta să-mi limpezesc un pic minţile.

Zak dădu din cap, zâmbind cu efort, în timp ce Jessica intra în casă, să-i deschidă lui Roz. Apoi înjură în surdină, căci în ultimele zile i se părea că cineva îi punea anume obstacole în cale, gând smintit, dar aşa avea impresia.

Zak se ridică, nevrând să mai rămână, acum când „prietena veche, veche” îi invada spaţiul. O

dorea pe Jessica singură, dorea să stea în casa ei, umblând desculţ pe covoarele acelea de pluş, făcând duş în baia ei, şezând şi bând cafea cu ea în bucătăria aceea mare şi comodă, citindu-i poezie în mijlocul pernelor dolofane de pe canapea, culcându-se lângă ea în patul cel mare. O, da, mai presus de orice, să stea culcat lângă ea. În fiecare zi, cât era ziua de lungă; s-o aibă când voia, unde voia. O fierbinţeală neaşteptată i se aprinse în josul pântecului şi simţi că se întărea cu uimitoare repeziciune. Două zile, spusese ea, şi se întrebă cât de mult aveau să dureze aceste două zile.

— Alarmă falsă…

Dar vocea Jessicăi rămase în suspensie, pe când privea scaunul gol.

— O, Zak, murmură ea cu regret şi scrută repede grădina comună. Dar nu se vedea nici urmă şi chiar dacă s-ar mai fi aflat la vedere, se întrebă dacă l-ar fi strigat. Era uşurată şi în acelaşi timp dezamăgită. Era mai bine, nu-i aşa, s-o lase puţin mai moale deocamdată? Din păcate, nu era prea sigură în nicio privinţă, totul era atât de al dracului de îngrozitor, de mizerabil, de zăpăcit, încât nici măcar nu era convinsă că ar fi fost capabilă să ia în acel moment o decizie raţională.

Tom telefona în fiecare seară, dar Jessica nu voia să discute cu el; voia să urle la el.

Gândurile i se îndreptară, fără tragere de inimă

dar inevitabil, spre sora sa. Ce-i făcuse lui Fay ca să merite aşa ceva? Dar nu aceasta era problema, îşi reaminti ea eu o logică familiară şi dureroasă: lui Fay pur şi simplu nu-i păsa.

Surorii ei îi fusese dintotdeauna propriu un soi straniu de trădare, o „lipsă a vinovăţiei”, cum lăsase să-i scape mamei lor odată, iar ultima figură, greu putea fi considerată D surpriză. Dar aşa fusese. Cel mai blând atribut al anului, Jessica.

Se lăsă pe un scaun, încercând să-şi alunge gândurile care pedepseau. Privi portretul, cea mai buna lucrare pe care o făcuse vreodată. Soarele strălucea peste ochii lui Zak, sub forma unei fâşii intense, iar băiatul părea s-o privească în acel mod numai al lui. O excită, îţi transforma genunchii în gelatină, ca unei adolescente amorezate; o expresie ce părea să spună aşa de mult, atât de multe lucruri.

Jessica trase adânc aer în piept, observându-şi aproape cu uimire mâna tremurătoare, căci îl dorea, îl dorea îngrozitor de tare, nu-ncăpea nicio îndoială, dar când Zak se apropia, forţa propriei ei dorinţe o înfricoşa puţin. Şi era cu atâta mai tânăr, îşi reaminti ea din nou, şi atât de enervant de atrăgător. Nu părea posibil ca el s-o dorească pe ea, când se găseau prin preajmă alte femei, mai tinere şi mai frumoase.

O atracţie pur fizică, îşi spuse, un fenomen chimic. Asta trebuie să fie, dar era o nebunie.

Prin urmare, îi fusese mai uşor să-l ţină la

distanţă; din laşitate, poate, dar mai uşor.

Cu Tom nu cunoscuse nimic din soiul acestei jinduiri; se cunoscuseră simplu, la Universitate, după care ceva se declanşase şi evoluase spre dragoste, reţinând însă că „dragoste” părea un cuvânt de care se cam abuzase în ultima vreme.

Împărtăşiseră împreună multe, cu uşurinţă, toate acele lucruri care se cuvin împărtăşite, nimicuri ca lectura ziarelor de duminică în pat, plimbări îndelungi pe plaja din Brighton (chiar şi pe ploaie), restaurări ale epavelor de mobilier lăsate să moară. Prieteni. Şi toate acele mici detalii fără sens, împărtăşite de-a lungul anilor, care-i legaseră inseparabil.

Simţi o contracţie ciudată în gât. Avuseseră o căsnicie reuşită. Cel puţin, aşa crezuse ea.

Iar acum, n-avea să mai facă niciodată un copil.

Jessica se rezemă de spătar, cu ochii rătăcind fără ţintă spre grădina însetată, care era mult mai mult decât doar însetată, muribundă chiar, după toate probabilităţile; întocmai ca toate celelalte din lumea ei.

Se gândi la băiat şi la emoţiile pe care le aprinsese într-însa, cuprinsă de nevoia să se îmbete: aburită, nefericită, îmbibată de alcool şi de jale.

— Of, Zak, şopti, iar arşiţa soarelui păru să mistuie cuvintele, ca pe nişte lujeri uscaţi smulşi şi aruncaţi pentru a fi puşi pe foc.

*

O privea nevăzut din prepeleac, îi văzu consternarea şi fu ispitit să se întoarcă, dar prietena ei urma să sosească, aşa că ce rost avea? Ar fi trebuit să rămână, nu să plece ca un copil bosumflat. Chiar dacă nu avea posibilitatea s-o atingă, ar fi fost pe-aproape, putea s-o studieze, ceea ce-i plăcea nespus, să-i urmărească modul de-a se mişca, de a-şi înclina capul, de-a ţine în mână afurisita de pensulă. Un adevărat poet ar fi cunoscut cuvintele potrivite pentru ceea ce simt, îşi spuse Zak, dar eu nu le ştiu şi poate ar râde de mine, fiindcă sunt cu atâta mai tânăr decât ea. Un nimeni cu nimic de oferit unei femei ca ea, un individ călător din New-Age, cu un trecut aspru care-ar fi făcut-o să se cutremure.

Scoase un slab sunet de deznădejde, simţind soarele strecurându-se printre frunze spre a-i arde stomacul. Fără tragere de inimă, se gândi la mâncare şi la ultima cutie de fasole coaptă, care stătea pe pervazul ferestrei din pivniţă. N-avea poftă de fasole, de fapt i se făcuse silă de ea, dar avea să-i umple golul din burtă, pentru un timp. Era aproape falit şi socoti că mai avea cam nouăzeci de pence în buzunarul blugilor, şi cu asta, gata: finito. Şi apoi, Zak? Ce naiba ai să faci pe urmă? Ai să cerşeşti? Era prea mândru pentru aşa ceva. Existau şi alte mijloace.

Reveni spre casă, oprindu-se doar o clipă în capul scării spre pivniţă, dar până şi această scurtă oprire îl irita. Nu trecuse peste căcaturile

astea prosteşti? Nu-şi pusese în ordine toate chestiile spăimoase din minte? A fost un coşmar, Zakky băiete, îşi spuse, dar undeva, înlăuntru-i, se întrebă ce încerca să facă: să-şi explice, sau să se mintă. Izgoni gândul şi, ajuns în prag, înjură şi deschise uşa cu piciorul, deodată furios pe sine însuşi.

Intră în prima cameră şi deveni imediat conştient de atmosfera înăbuşitoare, de mucezeala şi mizeria locului. Părea să-l dezguste din ce în ce mai mult.

Oftă greu, în timp ce traversa încăperea până în cealaltă, dar se opri în uşă ca trăsnit, cu părul de la ceafă zbârlindu-i-se.

Uşa ascunsă, uşa pe care o închisese cu hotărâre dimineaţă, la înapoiere, stătea larg deschisă.

Păru să rămână pe loc mult timp, înainte de a-şi, pune picioarele în mişcare, înainte de a lăsa un mic glas să-i aducă aminte că era lumină de zi şi soarele strălucea prin geamurile murdare, dar uşa nu era decât o. Uşă, era doar o uşă care se deschisese din întâmplare.

Nu-i aşa?

Merse încet spre ea, încercând să-şi calmeze galopul inimii şi, pe când se apropia, începu să tatoneze scândurile cu piciorul, acestea cedând sub apăsare ca nişte bureţi. Se ghemui cam la trei paşi de deschizătura căscată şi închise uşa la loc cu un deget, iar când apăsă din nou scândurile,

plesniră iarăşi. Nimic mai simplu.

Nici strigoi, nici nimic. Totul, în mintea lui.

Poate trecuse cineva pe-acolo să-şi bage nasul, poate Jonathan, sau Fay.

Dar azi-noapte? se întrebă el.

Probabil n-o închisese bine, sau poate că greutatea şi mişcările trupului său se propagaseră prin podele?

Se lăsă din nou cu toată greutatea pe picior, iar lemnul începu să trosnească şi să se crape, gemând, făcându-se pulbere.

— Că-caaat…

Păşi uşurel înapoi, întrebându-se cât de mult se răspândise putreziciunea; pretutindeni, după câte se părea, iar el dormise deasupra i oricând podeaua s-ar fi putut surpă, catapultându-l în hidoasele adâncuri întunecate de dedesubt.

Şi existau mari şanse ca o bună bucată de timp să nu-l găsească nimeni. Sărmanul Zak. Ce mod de a-ţi încheia conturile.

Îşi adună lucrurile şi le aruncă în camera alăturată, iar când termină privi jalnicul morman azvârlit alandala, părându-i-se că vedea acolo tot ceea ce reprezenta viaţa lui, ceea ce, în esenţă, se însuma la un zero mare şi rotund.

În colţ zăcea o pungă de plastic, iar în pungă, înfăşurat într-o hârtie brună, se afla leşul lui George; cam deteriorat pentru folosinţă, desigur, cam viermănos, dar cu toate acestea avea să slujească scopului pe care i-l rezervase de-acum

Zak şi, în timp ce privea bocceaua zdrenţăroasă, strânse pumnii încercând să înăbuşe senzaţia stranie şi incomodă ce încerca să-l cuprindă.

O expresie de durere îşi ţesu drum pe chipul lui şi-şi mută privirea spre fereastră. Nu voia s-o facă, chiar nu voia, dar Jessica nu-i lăsase nicio altă variantă.

*

Zak îşi legăna picioarele înainte şi înapoi. Stătea pe zidul preţioasei curţi a lui Jonathan, gândindu-se la Jessica şi la ceea ce avea să facă ei pentru a schimba situaţia. Mai aştepta şi ca Fay să-l observe, ceea ce avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Pivniţa se excludea ca formulă de culcare, se excludea ca orice formulă, şi din acest motiv se aşezase Zak pe zid, în aşteptarea lui Fay.

Ştia că n-avea mult de aşteptat; îl privea de-o bună bucată de vreme de la fereastra apartamentului, iar acum termina cu trasul de timp şi-şi făcea prima mişcare, iar Zak nici măcar nu se osteni să se uite într-acolo, când femeia se apropie agale pe potecă.

— Bună, spuse ea cu o voce mătăsoasă.

— Bună.

— Prinzi câteva raze?

— Cam aşa ceva.

Se aşeză lângă el, urmărindu-i privirea prin grădină.

— În curând vor începe să închidă apa, spuse ea,

ştii, s-o raţionalizeze, pentru câte-o oră sau cam aşa ceva.

— Nu zău?

— Cel mai secetos an înregistrat vreodată; se pare. Întoarse capul pentru a-i privi profilul, lingându-se pe buze. Incredibilă, căldura asta…

Acum îl privea fix.

— Probabil că-i cam neplăcut să nu poţi face un duş bun, sau să te lungeşti şi să te delectezi cu o baie lungă şi delicioasă.

— Uneori.

— Poţi oricând s-o foloseşti pe a mea, să ştii.

Tăcu o clipă.

— Oricând.

— Intrarea e gratuită?

Fay zâmbi.

— Nu tocmai.

Zak nu spuse nimic.

— Ce-ar fi să urci acum? îl ademeni ea.

— N-aş crede.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Am putea face o baie împreună.

Zak îşi lăsă capul pe spate, privind spre cer.

— Ei, haide, Zak, îl rugă încetişor.

Clătină din cap.

— De ce naiba nu vrei? începu să i se cam ridice vocea. Ce am de te inhibă aşa de-al dracului de tare?

— Nu eşti chiar genul meu.

Ochii femeii se îngustară de furie.

— Ticălos de două parale.

Zak se întoarse, privind-o drept în faţă.

— Ceea ce nu înseamnă că n-am să vin.

Expresia lui Fay era acum un amestec de mânie şi năuceală.

— Asta ce naiba ar vrea să-nsemne?

Gura lui părea pe punctul de a zâmbi.

— Cât de mult vrei să vin?

În mintea lui Fay se formă o imagine clară a întâlnirii lor anterioare, în vizuina lor jegoasă; ceea ce-i făcuse şi cum o lăsase intenţionat să se zvârcolească umilită în pragul orgasmului, a cărui lipsă aproape c-o scosese din minţi. Totuşi, o emoţiona mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască, iar emoţia genera excitaţie, făcând să-i palpite carnea dintre picioare.

— Asta-i un joc? întrebă ea tăios. Mai vrei vreun soi de pedeapsă?

— Cred că nu m-ai înţeles, replică Zak. Am spus cât de mult, îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul.

— Vrei să te plătesc?

— De ce nu? Oamenii plătesc tot timpul pentru sex, în moduri diverse.

Cel mai adesea, cu respectul de sine.

— N-am plătit în viaţa mea pentru sex.

— N-o fac multe femei, nici nu au nevoie, medită el, interesant lucru, nu găseşti? Plata a fost considerată întotdeauna o obligaţie masculină,

plata în bani, adică.

— Vorbeşti serios?

— Păi, cred că merit ceva mai mult decât un duş fierbinte, spuse el, nu găseşti? — îi susţinu privirea, după care îşi concentra cu deliberare ochii asupra gurii ei, rânjind batjocoritor…

Fay îl considera cel mai erotic lucru din câte văzuse vreodată şi, chiar în timp ce-l privea, cu faţa luminată de emoţie, mintea ei plăsmuia deja viziuni de situaţi pornografice fantastice. Cu orice preţ..

Iar dacă vederea i s-ar fi limpezit un moment, Fay ar fi putut observa dispreţul din ochii lui Zak intensificându-se ameninţător. Ar fi putut vedea fapte, străvechi şi amare, oglindindu-se în sanctuarul lăuntric al acelor ochi albaştri, strălucitori.

*

Era una dintre căzile acelea cu gheare la picioare – enorme – stând izolată în centrul unei băi vaste, în alb şi negru. Există şi crom, o grămadă, lucitor şi rece şi sever, ieşind din pereţi sub formă de suporţi geometrici pentru prosoape, fasunguri ale lămpilor sau grile de radiator, dintre care una se răsucea în zigzag peste zugrăveală ca un montaj bizar, deşirat. În partea opusă căzii, o oglindă, cu ramă de fier forjat ruginită la margini, stătea agăţată de peretele imaculat, iar dedesubt, un stativ pentru pălării, din nichel lustruit, fusese încovrigat în formă de sclav african, negru. O

vulpe împăiată, cu urechile zdrenţuite, mâncate de molii, îşi dezvelea neputincioasă colţii lângă originalul bazin al toaletei, mare cât un tanc.

Deasupra capului, foarte sus, atârna un bec.

— Îţi place?

— E ceva aparte.

Ca sala de aşteptare a unui spital, în concepţia lui Salvador Dali.

— Îmi place spaţiul şi lumina, spuse Fay cu mândrie. Am, o femeie la curăţenie, care-mi spală duşumeaua de marmură, îmi place *curăţenia.* Detest praful şi jegul într-o casă, şi obiectele alea mărunte şi inutile care aglomerează locul…

Fay se întrerupse brusc, ca şi cum ar fi spus prea mult.

— Dau drumul la apă. Ai acolo săpun, uleiuri şi pudră de talc. Preferi să bei ceva cât timp aştepţi, puţin vin? Whisky?

— Ceai.

Fay înălţă sprâncenele.

— Mentă, muşeţel, Earl Grey?

— Doar ceai simplu.

Ieşi din baie, iar Zak rămase privind apa care curgea în enorma cadă emailată, aburind în nori groşi, şi începu să se dezbrace.

Fay reveni cu o tavă pe care aducea un serviciu miniatural de ceai, din argint, inclusiv cleştişorii pentru zahăr.

Intră, spuse ea, punând tava pe jos, îţi servesc ceaiul în timp ce ţi se umple cada şi te înmoi.

Îl privi cum intra în apă, trupul său dur, perfect, nepărând deloc deplasat în acest loc care era esențialmente teritoriul ei. Ochii i se aţintiră pe penisul flasc şi înghiţi un nod, în adâncul gâtlejului. Era mai mare decât al lui Tom şi totuşi fusese mai mult decât încântată cu ceea ce avusese de oferit cumnatul ei, dar Zak avea proporţiile lui Errol Flynn, făcând parte dintr-o altă ligă, şi se înfioră puţintel, stăpânită, hotărâtă să nu încurce treaba ca data trecută.

— Zahăr? întrebă ea dulce, ferindu-şi ochii.

— Trei.

Zâmbi.

— Cubuleţe sau linguriţe?

Zak o privi amuzat.

— Linguriţe.

Ceaşca şi farfurioara erau delicate, albe cu gri-cărbune. Putea să vadă ceaiul prin porţelanul subţire ca o foiţă, în timp ce Fay i-l ducea la gură.

Se priviră peste buza ceştii, până termină de băut, ca un ritual, după care Fay începu să-şi scoată hainele.

— Vreau să fac baie singur, spuse el.

Se opri ca trăsnită, cu ochii rotunzi, negri, rebeli.

— Când termin, spuse el lin, atunci putem să facem ce vrei.

Fay îl privi un lung răstimp, înainte de a-şi lua hainele şi a ieşi tăcută…

Când fu gata, Zak o chemă, iar ea intră goală. O

ridică peste marginea căzii şi începu să-i săpunească trupul peste tot, prin fiecare adâncitură, fiecare orificiu, iar când termină cu asta o puse să iasă și o şterse cu mâinile lui, pentru ca după aceea s-o ungă cu ulei, până şi pe păr, trăgându-i-l cu putere drept pe spate, şi răsucindu-i-l în formă de funii roşii încolăcite, cu care-i legă mâinile..

O insectă bâzâia prin aerul încins, apoi încă două.

Iar Zak era crud.

Era atât pe cât dorea Fay, pe duşumeaua de marmură, privindu-i şoldurile anemiate cum se zbăteau, se ridicau şi tremurau, în timp ce el apăsa, ciupea şi muşca mărunt toate acele locuri tainice, umede şi gingaşe, făcând-o să scâncească, să se zvârcolească şi să bâiguie înnebunită ca o păpuşă vorbitoare, pe când el îşi pogora limba şi dinţii peste sfârcurile ei, printre picioare, până ţâşni sânge, iar muşchii gâtului i se reliefară, buzele ei încordându-se peste dinţii albi şi mici. Până rămase fără vlagă, moale şi secătuită.

Răsucindu-i carnea în menghini, făcându-i-o să ardă.

Iar ea îi mai ceru, aşa că-i mai dădu, şi cererile continuau la nesfârşit şi nu mai conta nimic, îşi spunea Zak.

Îşi urma rutul, o bătea într-aceasta ca un barbar, ca un turbat ce era, până la capăt, străpungând: pumni şi degete şi penis strivind şi împingând şi

brutalizând; dezgropând toate comorile înnămolite şi legate în blesteme din cele mai întunecate cotloane ale memoriei lui.

Nimic nu mai conta.

Nici otrava ce se scurgea din el, nici bătăile durerii în ritm cu ale inimii lui.

Ştia totul, se putea gândi la orice, la lucruri pe care nimeni altul nu şi le-ar fi putut închipui, iar cunoaşterea îl ucidea pe dinăuntru.

*

— De ce Dumnezeu să-ţi dea telefon? exclamă Jessica. La ce credea că foloseşte?

— Lui Gordon, nu mie, o corectă Roz, şi presupun că umbla după un vot de încredere.

— Iar Gordon i l-a acordat…

— Fireşte că nu, replică prietena ei, dar nici ostil n-a fost. Jessica luă cafetiera şi umplu din nou ceştile.

— Ce-a spus? întrebă ea calmă.

— Tu ce crezi? oftă Roz. Doreşte cu disperare să îndrepte lucrurile…

— Pentru numele lui Dumnezeu, se ciupi Jessica neîncrezătoare de vârful nasului.

— E distrus, Jess.

— Of, te rog nu, Roz, spuse ea istovită, am mai auzit toate astea. Mă suna în fiecare zi…

În fiecare noapte.

— …până i-am spus să înceteze.

— Şi din partea lui Fay altceva nimic, în afară de vizita aia ciudată de care mi-ai spus? ’

Jessica clătină din cap, neavând încredere în sine însăşi să vorbească, aşa că rămaseră tăcute şi trecu, nemângâiată, la fereastră. Mereu la blestemata fereastră, mereu uitându-se afară ca o nenorocită de pasăre în colivie. Imaginea cacaduului dispărut i se formă în minte şi inima i se prăbuşi şi mai jos. Altă greşeală, altă catastrofa, ca să-i fie de folos la drum.

— Rezervă locurile la Champneys, Roz, bine? spuse ea deodată. Poate până la Crăciun mă voi simţi în stare să merg.

— Eşti sigură?

— Nu.

— Of, Jess.

— M-am gândit să-mi iau o vacanţă, să plec.

Se gândi la Zak. Cum rămânea cu Glastonbury-ul? Puteau merge? Era destul de curajoasă ca să-şi asume un asemenea risc? Şi de ce nu? O voce măruntă şoptea: îl vrei, te vrea. De ce nu?

Privi înapoi spre Roz, dorind să-i spună, să-şi verse gândurile, dar nu zise nimic şi reveni la fereastră, pentru a-şi simţi măruntaiele tresărind, căci acolo era, venind spre casă, spre ea, ca şi cum i-ar fi simţit dorinţa încă înainte să şi-o simtă ea însăşi, dar trase aer printre dinţi când o văzu pe Fay venind în urma lui, fugind, cu părul roşcat fâlfâindu-i în spate, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui.

În capul Jessicăi năvăli sânge fierbinte, scandalizată, îndurerată şi neîncrezătoare.

Apoi Zak îi desprindea braţele lacome, o împingea de lângă el, spunând ceva furios, iar Jessica închise ochii.

— Ce este? păru vocea lui Roz să răsune de undeva departe.

Jessica clătină din cap.

— Jess?

Se întoarse.

— Nu-i nimic.

— Te-ai albit, ce s-a-ntâmplat? Ţi-e rău, eşti bolnavă, sau ce?

Jessica inhală adânc.

— Întâmplător, da.

Şi nu minţea.

— Să-ţi aduc puţin Andrews?

— Ţi-am spus, Roz, nu e nimic.

Numai sora ei răsucindu-i bine un pumnal ascuţit în rană.

— Cred că încep să vorbesc ca maică-ta.

— A, nu, Roz, protestă Jessica, forţându-şi un zâmbet. Îmi pare rău.

— Două zile înseamnă destul, în împrejurările de faţă.

— Mi-a plăcut vizita ta aici, răspunse ea, exprimând formula stas, dar eul ei adevărat era afară, în grădină, iar când privi din nou Fay dispăruse, însă Zak continua să se apropie şi simţi un strop de oroare..

— Ştiu, şi mie mi-a plăcut aici,dar uneori nu poţi abuza. Poate acum ai nevoie de timp pentru tine

însăţi, deşi am să-mi fac griji la gândul că te-nvârţi de una singură prin căsoiul ăsta mare şi nenorocit.

— N-o să am nicio problemă. S-ar zice că acum sunt mare…

Dar se simţea ca un copil, un copil foarte mic şi neadăpostit.

— …şi am petrecut mult timp singură aici. Tom lipsea mult, ai uitat?

— N-am uitat.

Roz o studie pe Jessica în timp ce-i întorcea din nou spatele, văzând aceeaşi înţepenire a trupului când privea afară.

— Ce mai face băiatul ăla? întrebă Zak, nu?

Jessica nu răspunse un moment.

— E pe punctul să sosească, ce-ar fi să aştepţi până afli singură?

Roz îi aruncă prietenei sale o privire tăioasă, întrebându-se de ce avea vocea pe neaşteptate încordată.

Zak ciocăni în geamul uşii dinspre grădină, o privi pe Jessica venind spre el şi-şi spuse că părea nespus de obosită, după care observă furia din ochii ei şi ştiu că văzuse.

— Salut.

— Bună, Zak.

Văzu peste mărul Jessicăi că prietena ei îl privea.

— M-am gândit să trec ca să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine, răspunse crispată Jessica, perfect

bine.

— Pot face ceva?

Zak zâmbi, iar zâmbetul era atât de cald, atât de sincer, încât simţi acea fierbinţeală inundând-o din nou, şi se urî pentru asta. Fusese o proastă să creadă vreodată că ţinea cu adevărat la ea: un os aruncat orgoliului ei zdrenţuit, în continuă descreştere, un fel de cavaler sosind într-un moment critic şi trebuitor din viaţa ei. Genul de întâmplare din acele greţoase reviste *Truc Romance.*

Dar realitatea nu e aşa, Jess. În realitate, oamenii suferă, iar dragostea e un chin care te sfâşie pe dinăuntru:

— Nu, mulţumesc.

— Aş putea reveni mai târziu.

— Nu.

Voia să-i explice, dar nu ştia cum, fără a o răni şi mai mult.

— Am putea să lucrăm la tablou.

— Te rog, Jessica.

— Nu. Sunt foarte obosită.

— N-am să te obosesc.

— Te rog.

— Nu, Zak.

— Mai trec mâine.

— Te rog, nu.

— Ştii bine că am să vin.

Jessica îl privi câteva momente, înainte de a închide uşa încetişor, însă chiar şi când Zak nu se

mai văzu, îi fu greu să-şi îndepărteze ochii de locul unde stătuse.

O, Jessica. Nu mă părăsi. Nu mă determina s-o fac.

*

Sosise din nou sfârşitul întunecat al zilei, vremea nopţii, când amintirile joacă farse şi oamenii sunt cel mai neajutoraţi. Noapte cu lună, neclintită, ca toate celelalte dinaintea ei. Ca şi cum lumea s-ar fi oprit din rotire pentru această interminabilă vară plină de dogoare. Dar avea să se sfârşească în curând; Zak o simţea, o ştia, şi avea să vină ploaia, repezindu-se asupra pământului în pânze torenţiale, inundând totul; aveau să vină fulgere şi tunete furibunde, ca nişte lovituri de ciocan ale zeilor. Potrivită încheiere pentru o vară ce nu mai putea reveni nicicând.

Şi totuşi, încă nu tocmai terminată.

Se dusese până pe faleză şi stătuse un timp pe dig, privind soarele care cobora dincolo de orizont şi lumina roşie ca sângele întinzându-se precum o hemoragie peste zarea tot mai întunecată. Digul de Vest, cel vechi, era profilat pe asfinţit; o namilă demnă de milă, spartă, ologită şi neiubită de nimeni, fărâmiţându-se bucată cu bucată în mare, dar fără a-şi fi pierdut nimic din demnitate de-a lungul anilor. Zak îl găsea frumos.

Când se întoarse şi privi înapoi spre răsărit, ochii i se îngustară, devenind atenţi, cu gândul la celălalt prilej când venise aici de unul singur,

momentul înfricoşător în care lucrurile se întorseseră pe dos, ca un fald deschis spre veşnicie.

— Te sonezi, Zak.

De fapt, încerca să se îndoiască de faptul că noaptea aceea pe plajă se întâmplase în realitate cât de cât, împingând-o tot mai mult pe tărâmul fanteziei. Dar *există* lucruri, şoptea un alt glas, lucruri neconsemnate, din afara înţelegerii omeneşti. Tu, dintre toţi oamenii, o ştii prea bine.

I se păru ca simţea o uşoară forţă, o tracţiune, o senzaţie de a fi tras spre mare, dar în momentul următor clipi din ochi nedumerit şi speriat, smucindu-şi privirea îndărăt către luminile strălucitoare ale oraşului şi încurajatoarea realitate. Era obosit, nimic mai mult.

O luă din loc, până la parcul numit *The Level* care mărginea Semiluna, după care se culca în iarbă pentru multă, multă vreme, privind stelele până se simţi bine, pregătit, până când somnul îi chemase la el pe toţi ceilalţi, oameni din lume.

Bocceaua era vag caldă la atingere, aşa cum o strângea sub braţ, lucru care lui Zak nu-i plăcea, nu-i plăcea căldura aceea; deştepta imagini la care ar fi preferat să nu se gândească.

Noaptea se lăsase grea peste grădină, erau puţine lumini aprinse, iar copacii şi arbuştii piperniciţi se scăldau în lumina lunii ca într-o apă. Aruncă o privire spre fereastra lui Fay şi-şi continuă drumul. Avea sa se confrunte cu ea mai

târziu, iar dacă-i crea într-adevăr dificultăţi avea să plece pur şi simplu şi să se culce în prepeleac, sau poate să reziste oboselii până a doua zi, când putea dormi afară, la umbra unui pom.

Curios, nu-l nemulţumea că era treaz acum; într-un fel singurătatea nu-l deranja; de fapt, o prefera, fiindcă îl ţinea departe de vise, visele care începeau să se împletească inexorabil în tiparul vieţii lui. Nu erau vise *plăcute* şi nici tocmai urâte (nimic ca monstru din noaptea aceea), dar, categoric, dezagreabile, tulburătoare era cuvântul potrivit, şi începuse să-i fie groază de-a închide ochii, căzând pradă somnului, căci atunci trebuia să sufere visele. Iar suferinţa era şi ea cuvântul potrivit.

Casa Jessicăi se înălţa în faţă, iar Zak se ascunse un timp în umbre, furişându-se peste zid şi croindu-şi încet drum spre fereastră. Rămase absolut nemişcat, privi în spate, într-o parte şi-n alta, asigurându-se că era singurul treaz în noapte, că nu-i privea nimeni. Lăsă jos bocceaua şi încercă fereastra; n-o încuiase, în pofida avertismentului său. O parte dintr-însul îşi dorea s-o fi făcut.

Se strecură înăuntru exact la fel, urmă acelaşi drum, deviind doar o dată pentru a studia florile, trandafirii galbeni pe care i-i lăsase de dimineaţă, aranjaţi cu grijă pe suportul din hol. Aveau capete aurii, elegante, ca nişte manşoane, pe tulpinile lungi şi verzi, cu petalele strânse asemeni unor

mici daruri împachetate. Primele flori pe care le cumpărase vreodată, şi pentru a spune iartă-mă, îmi pare rău; cumpărate cu banii de ludă pe care-i primise de la Fay.

Când ajunse la dormitor, se opri din nou în uşă şi-i privi faţa adormită, conturul trupului sub cearceaf, dar de astă dată n-avea să fie nicio atingere. Se mişcă rapid, furişat, în jurul patului, şi depuse bocceaua pe perna liberă, albă, de lângă ea, iar când îşi retrase mâinile le privi; tremurau, şi le coborî lângă trup.

Ar fi putut s-o sperie spre a avea nevoie de el într-un mod mai puţin dramatic, bănuia, dar cacadu-ul era un fel de atu, un mod de a-l înstrăina definitiv pe Tom smiorcăitul. Zak oftă, simţind cum asupră-i se cobora o melancolie cenuşie. N-ar fi trebuit să-l facă să recurgă la asta, trebuia să-l primească.

*

— Unde-ai fost?

— Nu te priveşte.

Vocea lui Fay se înălţă cu viclenie.

— Mă *priveşte*, când te plătesc ca să fii aici!

— Am avut nevoie de-o plimbare.

— Nu pe timpul meu..

Zak se căută prin buzunare, scoase câteva bancnote şi le aruncă pe podea, hârtiile fluturând în jos ca nişte păsărele incapabile să zboare.

— Ia-ţi banii tăi împuţiţi.

Fay se holbă la bancnote, ridică privirea din nou

spre chipul lui şi-şi dădu seama ce făcuse.

— Zak, nu pleca.

— Nu vreau să mai rămân.

— Ia-ți banii înapoi.

Zak clătină din cap.

— N-am vorbit serios, pe cuvântul meu, se rugă ea. Mi-am pierdut firea.

— Am observat.

Deasupra ei, un *dady-long-legs* (Tăticu-picioare-lungi, ţânţăroi – *Tipula cleraces.)* dansa în jurul tubului de neon, se abătea smucit spre un lampadar, ţopăia spre bec. Toamnă. În sfârşit, sosea schimbarea.

— Rămâi, spuse Fay, ani copt un lasagne *(Tăieţei laţi, copţi la cuptor cu sos de carne, roşii şi brânză)* şi este vin alb la rece, dacă vrei.

Ea n-avea să bea, fireşte, nu după întâmplarea de la Edinburgh, cu Tom. Alcoolul era otravă în venele ei, i-ar fi sucit minţile, pierzându-şi tot controlul, iar atunci Zak şi-ar fi făcut categoric ieşirea.

O privi cu un sentiment de inevitabilitate, dar nu spuse nimic.

— După aceea, începu ea, am putea…

— Sunt obosit.

Se gândea la Jessica.

Fay se aplecă să ridice banii, pentru a nu i se vedea furia ce-i ardea pe chip.

— Cum pofteşti, spuse, calculând, fixându-şi un zâmbet pe buze; n-avea să-i scape atât de uşor.

Îl lăsă să mănânce până avu burta plină, îi dădu o cană mare cu cafea neagră, o farfurie cu mentă fină şi o delicatesă turcească groasă, cu zahăr pudră, după care, fără o vorbă, îl trase încetişor spre patul cu baldachin, îl dezbrăcă, iar Zak se supuse fără un murmur de protest, lucru care o surprinse; dar nu conta, tot ce-avea el de făcut era să se culce pe spate, lăsând-o pe ea să se ocupe de rest. Avea să *capete* ceea ce dorea.

Când au fost amândoi goi, Fay îl încălecă, dar se ţinu suspendată deasupra şi-şi târî sânii peste gura lui, peste piept, abdomen, sex, repetând-o iar şi iar. Tot timpul, ochii ei migdalaţi îl priveau, apoi îşi umezi buzele şi începu să-şi folosească limba mică şi ascuţită; săgetând înainte şi-napoi, necontenit, aţâţându-i şi mângâindu-i începuturile erecţiei, ridicându-i scrotul şi sâcâindu-i coaiele, rostogolindu-le între degete, trecând vârful ascuțit al unghiei în sus şi înfigându-l, coborându-l într-o dâră mătăsoasă, arzătoare spre trunchiul penisului, acum foarte erectat.

Zak tăcea; Zak nu scosese o vorbă şi ţinea ochii închişi.

Fay îl studie cu admiraţie, gândindu-se la Tom; el ar fi înnebunit de mult până acum.

Îşi mişcă trupul, pecetluindu-se peste coapsele lui, şi privi în jos, pentru a vedea că avea chipul luminat de cel mai straniu surâs. Se săltă doar atâta. Cât să-l absoarbă înăuntru, îşi lăsă din nou în jos greutatea trupului şi-l lăsă s-o umple,

aruncându-şi capul pe spate, cu un rânjet de desfătare şi triumf.

Degete se implântară în gâtul lui

Carne frecându-se de carne, încet şi calculat, creând o delicioasă fricţiune. Fay privindu-l, văzând acel zâmbet neclintit şi îndepărtat pe frumoasa lui gură.

Un băiat exotic şi senzual care nu-şi avea nicăieri locul.

Rânjetul lui Fay se lăţi. Numai lângă mine.

Fără să şovăie, rânjetul îi rămase pe faţă în timp ce înteţea ritmul şoldurilor, zbătându-se, foindu-se încoace şi-ncolo, într-o parte şi-n alta, tot mai repede şi mai repede, pentru a simţi prima încolţire extatică a unui enorm inel de voluptate.

— O, Zak, ţipă ea, o da, da, da…

Chipul lui era închis, fix, cu trăsăturile conturate de lumina lămpii şi gura acum întredeschisă.

— Jessica, şopti.

Fay auzi şi Fay îngheţă.

— Jessica..

Şi atunci deschise ochii, şi Fay văzu adevărul pe faţa lui, prea clar ca să nu fie recunoscut.

Se lăsă o tăcere hâdă, care nu dură decât câteva secunde, dar păru mult, mult mai lung de-atât.

— Ticălosule, rosti ea cu voce nesigură, căcat mincinos ce eşti..

— Nu te-am minţit, replică el calm, simţindu-şi tăria frângându-se şi comprimându-se în nefiinţă.

Fay pufni dispreţuitoare, cu ochii sclipind ca

două mici fante ale furiei.

— Tu şi ea? şuieră. Nu-mi vine să cred.

Nu-i răspunse.

Fay strânse coapsele, cu putere.

— Dă-te jos de pe mine, spuse Zak.

— Ţi-am pus o întrebare.

O împinse brutal pe spate şi în acelaşi timp se trase în sus. Fay îşi pierdu echilibrul, căzând lateral, cu un uşor ţipăt.

Zak îşi coborî picioarele pe partea cealaltă, îşi luă hainele şi se îndepărtă, lipăind încet pe scândurile goale, albite.

— Futu-te-n cur jigodie… Fay se târî după el în patru labe, să nu-ndrăzneşti să mă laşi de izbelişte.

Se ridică şi o luă la fugă pe urmele lui, prinzându-l în hol, unde se aruncă la el într-un acces de furie turbată, atotdevoratoare: mâini şi pumni izbind, genunchi zburând în sus. Zak ridică braţele să se apere şi, dintr-o. Mişcare fără greş, o îmbrânci în perete şi o plesni abat de tare, încât capul femeii sări înapoi, ciocnindu-se de tencuială. Fay se opri brusc, de parcă ar fi fost scoasă din priză..

— Nu pleca, şopti.

— Vreau să plec.

— Voi fi cuminte.

— Habar n-ai cum.

— Te rog.

Zak clătină din cap.

— E trei dimineaţă, nu poţi.

— Crezi că-mi pasă?

Avea glasul plin de dispreţ.

— Orice, Zak…

— Nu.

— Te rog.

— Nu.

— Promit să fiu bună.

— Tu? se strâmbă el, scoţând un mic sunet de dezgust. Chiar în timp e ochii-i ardeau de furie, îşi spunea că gura lui era divină, atât de perfectă, încât grimasa nu-i răpea nimic. Absolut nimic. Demenţă.

— Şi tu, eşti bun, Zak? Mă cam îndoiesc. Aş ghici că în locurile de soiul celui de unde vii tu, „bunătatea” pute. Adică…

Scuipa.

— Nu cunosc mulţi bărbaţi – niciunul, mai binezis – care ar fi gata să se închirieze pentru un duş fierbinte.

— Sau multe femei care trebuie să plătească pentru privilegiu.

Fay pufni, colțurile gurii înălţându-i-se uşor într-un zâmbet sardonic.

— Pariez c-ai făcut chestii la cafe nici nu visez.

Nu spuse nimic.

— Jessica nu ştie tot ce e de ştiut despre tine, Zak, nu-i aşa? Iar dacă aş începe să scormonesc în trecutul tău obscur, cred c-aş găsi destulă mocirlă ca să umplu un canal.

Ochii-i străluceau de pizmă.

— Nu mă placi, dar poate avem în comun mai multe decât crezi.

— Nu.

— Ţi-a plăcut ce-am făcut.

Zak clătină din cap.

— Ba ţi-a plăcut, se vedea. Pe buzele ei reapăru surâsul acela înfumurat. Observ întotdeauna.

O privi lung, iar întunericul păru să i se târască pe spinare şi să-l cheme înăuntru. Fay văzu şi, pentru prima oară, simţi un fior de teamă; ochii ei săgetară spre mâinile lui Zak care o ţineau strâns de încheieturi.

Acum poţi să-mi dai drumul.

— Nu m-am simţit bine cu tine… spuse el încet, iar o parte din Fay ar fi preferat un urlet sau un ţipăt, nu acea moliciune cleioasă din glasul lui care-o făcea să i se încreţească pielea. Parc-aş fi făcut amor cu o mortăciune, cu ceva în descompunere…

— Dă-mi drumul.

Zak îi dădu drumul..

Frica o părăsi pe Fay de cum închise uşa în urma lui, după care nu se simţi decât fraierită, refuzată şi manipulată într-un mod ciudat.

— Javră, ticălosule, căcatule… Intră tropăind în studioul-dormitor, până la fereastră, pentru a încerca să-i distingă silueta plecând, dar îl pierdu în întunecime. Jegule, stricatule, parazitule… şi aruncă un tub de vopsea prin cameră. Cariei

împuţit…

Vopseaua ateriză la mică distanţă de tabloul aproape terminat, iar Fay se încruntă, ştiind că acum n-avea să mai adoarmă, ştiind că avea toate intenţiile să continue pictura. Ce altceva putea face decât să lucreze? Zak pusese capăt odihnei, cu surle şi tobe.

Se opri în faţa tabloului acoperit cu o husă, ţinând picioarele puţin depărtate, cu mâinile proptite în şoldurile goale şi, dintr-o smucitură nervoasă, scoase husa de pe pictura neterminată şi o cercetă, atentă, în căutare de defecte şi inadvertenţe. Acea pânză, din toate pe câte le făcuse, ducea în mod straniu lipsă de ceva, şi habar n-avea de ce. Şi mai era şi altceva: până în acest punct al carierei sale, se mândrise de a produce opere care-i făceau pe avizaţii medii să se simtă cel puţin neliniştiţi sau, cum ar fi spus maestrul, Max Ernst: „Să-i facă pe oameni să urle”.

Hidoasa ei grădină începuse la fel, dar acum era, pur şi simplu, diferită, nimic în genul tabloului pe care-l vizualizase iniţial. Se întreba dacă lucrările ei anterioare nu fuseseră puţin cam ostentative, întrucât oroarea acesteia nu se vedea cu ochiul liber, ci se simţea, ca şi cum undeva, cumva, ceva de neconceput ar fi aşteptat răbdător printre copaci şi boscheţi, în pădure şi între monoliţii din fundal. Curios.

Înclină capul într-o parte şi se încruntă. Iar

acum, în tablou era un bărbat.

*

Zak era bucuros că scăpase din locuinţa lui Fay, era nerăbdător: toată acea sterilitate şi lumină fluorescentă, toate acele cromuri şi tonuri de alb şi negru bombardându-i rece creierul. Ezită un moment, perplex, neliniştit. *Ea* şi urâtele ei mici teorii.

Fay era plină de rahat şi acum îl ura, bănuia el, dar nu conta, şi n-avea să conteze nici pentru ea – nici mai târziu, nici mâine, sau poimâine – căci îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el pe Jessica, ceea ce putea să-l tulbure, dacă-şi îngăduia să se gândească la asta.

În schimb, trase adânc aer în piept şi porni încet prin grădină, spre prepeleac. Tufişurile, pământul şi copacii erau scăldaţi de razele lunii, incolori, atât de albi, încât nu mai păreau reali. Avea chipul încins şi îl ridică spre cerul negru, ca şi cum vreo briză ispititoare şi-ar fi putut croi drum prin văzduhul nopţii să-i răcorească pielea.

— Toate trebuie să se schimbe, murmură el. În ceva nou ceva ciudat.

O, da, se apropia o schimbare, şi avea să vină curând.

Capitolul 9

O rază de soare îl cădea pe faţa semiadormită, iar Jessica se răsuci, impunând pleoapelor să se

deschidă, îngreunate cum erau după somniferele luate de cu seară. Se dojeni în sinea ei; de parcă dopajul ar fi putut stăvili acele nesfârşite gânduri fără nădejde care-i fluturau prin minte ca nişte muşte-de-carne.

Stătea încovrigată în pat, cu genunchii atingându-i burta şi privind cu ochi cârpiţi radioul, obiect negru şi lucios, pe care-l primiseră în dar de la mama lui Tom. Întinse mâna şi-l deschise, pentru a auzi glasul vesel şi veşnic binevoitor al unui D.J. Spunându-i că făcea „o plimbare înapoi în anii ’70”. Unde fusese el pe-atunci? La grădiniţă?

O veche melodie *Bowie* se insinuă în cameră, *Young Americans.* Pe vremea aceea, ea lua A pe linie *(Calificativul maxim, echivalent al notei 10, în sistemul şcolar occidental).* Şi locuia la Bristol. Avea un prieten numit Andy, primul de-adevăratelea, prima ei dragoste, care o plimba adeseori cu un vechi Ford Anglia, ruginit la încheieturi, şi-i dăruise o pereche de cercei-inele ascunşi într-o cutie de *Mentolate După Opt,* printre toţi acei arginţi de ciocolată învelită în staniol. Îi răpise fecioria, pe care i-o dăruise de bunăvoie, şi mai voise, descoperind că era făurită astfel. Până la urmă îl lezase, fără intenţie.

Lacrimi tăcute începură să-şi croiască drum în ochii Jessicăi.

Avusese păr lung, negru, întocmai ca al lui Zak. Ciudat lucru, îşi spuse ea vag, obosită. Întorcând

privirea spre plafon, se răsuci pe spate, deprimant de conştientă că o jumătate a patului era goală, nelocuită.

O muscă zumzăi foarte aproape de faţa ei.

Încet, Jessica întoarse capul şi, în loc de pustietate, ochii ei găsiră bocceaua, care boccea era plină de viaţă, clocotind de-a dreptul, iar musca aceea, care-i bâzâise prin dreptul feţei, poposi acum pe hârtia cafenie, dispărând preocupată înăuntru, în timp ce un pâlc colcăitor de viermi se agitau să-şi sape drum afară.

Chiar în momentul ţipătului, mintea Jessicăi analiza concentrată mirosul dulceag-greţos al putreziciunii care îmbibase aerul cald şi umed, cu mult timp înainte ca ochii să i se fi deschis.

*

Zak turnă cafea fierbinte în ceaşca Jessicăi şi începu să şi-o umple pe a sa, când se auzi soneria.

Jessica tresări.

— Să deschis eu? întrebă Zak.

— Te rog. Probabil e Roz.

Ea era. Când deschise uşa, lui Zak, îi veni să zâmbească la vederea expresiei surprinse de pe faţa femeii (o femeie drăguţă, dar băgăreaţă), percepând câte ceva din gândurile ei confuze, în timp ce-l privea clipind din ochi.

— Unde-i Jessica?

— În bucătărie.

— E bine?

— Puţin cam zguduită, evident.

— Doamne, clocoti Roz, ajungi să te-ntrebi ce naiba se-alege de lumea asta…

Trecu pe lângă el, spre bucătărie, unde Jessica şedea cu ceaşca cu cafea în faţă.

— Iubito, izbucni roz neajutorată, îmi pare atât de rău. Cum te simţi?

— Bine. Serios.

Roz o privi cu îndoială.

— Cum au intrat?

— Lăsasem o fereastră de la parter descuiată.

— Of, Jess.

— Ştiu, ştiu.

Şi poliţiştii se uitaseră la ea, ca şi cum ar fi fost cam nebună. Poate că, în ultima vreme, chiar era.

— Au luat multe?

— Nu, răspunse ea calmă, n-am observat nimic. Asta-i atât de ciudat.

Trase cafeaua în faţă, cuprinzând ceaşca în ambele mâini, cu falangele atât de albe, încât oasele luceau prin piele. Cineva care umblase prin casa ei, urcase scara, o privise dormind. Se înfioră, privind cu ochi goi aburii ce se înălţau din cafea.

— Chestia cu pasărea e cea pe care n-o înţeleg. De ce? Ce fel de minte s-ar gândi la o figură ca asta?

Imaginea pachetului de pe pernă i se strecură din nou în minte. Dumnezeule, ce miros… ce oroare… zăcând lângă ea, şi de câtă vreme?

Zak îşi mută privirea spre fereastră, spre lumea

de-afară. *Mea culpa, mea culpa, mea culpa.* Promit c-am să mă răscumpăr faţă de tine pentru asta, Jessica, promit. Promit.

— Unii spărgători, sau, ar trebui să spun unii indivizi, cu siguranţă, foarte bolnavi, fac lucruri indescriptibile de-o vreme-ncoace… începu Roz. Probabil ai citit despre ei în ziare şi ştii la ce mă refer. Nimeni nu-şi mai poate permite să rişte, sublinie ea. Trebuie să fii mai atentă.

Jessica ştia exact la ce se referea, iar. Roz nu sugerase drăgălăşenii demodate ca simpla legare de scaun şi la gură a victimei; se gândea la o nouă epocă a minunilor… fapte ca violul şi sodomia, tortura şi excrementele umane mânjite pe pereţi şi mobilă, întinând toate lucrurile pe care oamenii le iubeau şi cu care copilăriseră.

— Ştiu, ştiu, spuse Jessica. Oricum, poliţiştii au tras deja concluzia că ăştia – şi spun „ăştia” fără să ştiu măcar dacă a fost mai mult de-un singur individ – nu erau hoţi comuni, fiindcă nu pare să lipsească nimic. Mai apar să creadă şi că n-a fost decât o singură persoană, probabil cineva care-mi purta pică.

Oftă.

— M-au întrebat chiar dacă am duşmani, iar când le-am spus că tocmai mi s-a destrămat căsnicia, au făcut referire la Tom.

— Dar Tom n-ar face una ca asta.

— Vrei puţină cafea? interveni Zak.

Roz ridică privirea, smulsă din gânduri.

— Da, mulţumesc.

— Nici eu n-am crezut, spuse Jessica.

— N-ai crezut? Doar vrei să spui…

— Nici nu mai ştiu ce vreau să spun.

— Tom n-ar face-o, *ştii*, că n-ar face-o.

— Nu mi-a spus niciodată exact ce anume s-a întâmplat cu cacadu-ul; părea să se fi evaporat în văzduh.

— Poate că s-a evaporat… continuă Roz, ezitând însă când Jessica făcu ochii mari. Vreau să zic, a zburat, adică; păsările o fac adesea, când prind momentul potrivit.

— Avea toate motivele să-i dea drumul…

— Şi cine l-ar fi putut învinui?

— Lapte şi zahăr? interveni din nou Zak.

Roz ridică ochii.

— Doar lapte, te rog.

— Dar n-a făcut-o.

— Asta ce naiba mai înseamnă? o privi suspicioasă Roz.

— Cacadu-ul era încă înfăşurat într-un prosop vechi de-al meu, unul pe care nu l-am folosit niciodată, dar l-am recunoscut, deşi era plin de ţărână.

— Ce spui?

— Că era mort când Tom – şi el trebuie să fi fost, Roz – s-a descotorosit de el, l-a îngropat, sau ce-a făcut.

— Încerci să-mi spui că el l-a *omorât* cu intenţie? clătină Roz din cap cu uimire. Nu fi nebună.

— Nu-ncerc să-ţi spun nimic, îţi explic doar cum a fost găsit, oftă greu Jessica. Poate că Tom a vrut să-şi alunge stresul cu ceva; era într-o stare destul de încordată în vremea aia, cum îţi poţi închipui. Iar pasărea nu părea să-l placă, oricât de mult ar părea asta să sfideze logica.

Jucându-se cu linguriţa de cafea, îl privi pe Zak care-i umplea ceaşca.

— Of, nu ştiu.

— Pur şi simplu nu stă în firea lui Tom, Jess, spuse Roz cu o undă de reproş.

— De unde ştii tu cine e Tom? întrebă amărâtă Jessica, Fiindcă eu, cu siguranţă, nu ştiu.

— Iartă-mă, îndrăzni Roz, nu m-am gândit.

— Of, nu face mimic, îi zâmbi cu încordare Jessica, şi nu mă lua-n seamă, sunt iritabilă, atâta tot.

— Şi Fay?

— Da; normal că m-am gândit la ea.

Strania mea soră nefirească şi fără inimă.

— Dar n-a făcut deja tot ce putea mai rău? Mi l-a luat pe Tom, chiar dacă acum nu-l mai vrea. De ce să se deranjeze şi cu acest mic spectacol? În plus… încheie ea nerăbdătoare, nici măcar nu-s sigură că ştia de cacadu-ul nostru.

— Mai ştia cineva că pierduseşi pasărea?

— Numai vecinii, închise Jessica ochii, exasperată. Şi am dat anunţurile alea la agenţiile de mică publicitate, ştii, de tip carte poştală – „pierdut cacadu alb, rugăm adresaţi doamna

Innes, recompensă” – genul ăsta.

— Jess, putea să fie oricine.

— Asta am zis şi eu, spuse Zak.

Roz îi aruncă o privire, dintr-o dată conştientă de ochii lui îndreptaţi spre ea, şi roşi.

— Zak a văzut într-o noapte un individ care se-nvârtea prin grădină, continuă Jessica, l-a urmărit chiar, dar mă tem că i-a pierdut urma. S-a deranjat să treacă pe-aici şi să-mi spună, prilej cu care mi-a amintit să încui cât mai sigur, ceea ce, cum ştii deja, n-am făcut.

Îl privi cu fermitate.

— A fost foarte amabil.

— Văd şi eu, spuse Roz; fiecare cămin ar trebui să aibă unul ca el. Cum merge portretul?

— Bine.

— Cum ţi se pare, Zak? îl privi Roz din nou. Stătea rezemat de chiuveta bucătăriei, cu braţele încrucişate, părul legat atârnându-i pe spate şi umbra unei bărbi pe obraz. Oacheş şi sexy, cu o tuşă de sălbăticie. O frapă gândul ciudat că într-un fel n-avea nimic propriu secolului XX, în pofida blugilor albiţi şi a *Doc Martens*-ilor. Se simţea la el ceva *diferit,* ceva *vechi.*

— Jessica pare să-mi găsească mult mai. Multe calităţi decât îmi găsesc eu însumi.

Roz zâmbi. Un răspuns deştept, puţin cam prea modest poate, dar totuşi deştept.

— Când crezi că ai să-l termini?

— Curând.

— Şi-atunci ce vei face, Zak?

— Nu te înţeleg.

— Presupun că eşti neangajat.

— A, nu, interveni Jessica, Zak lucrează nopţile, e D.J.

— Înţeleg, exclamă cu interes Roz, văzând sângele infiltrându-se în chipul lui indescifrabil. Eşti ocupat?

— Merge.

— Cum îţi spui?

Tânărul se încruntă.

— Zak şi-atât.

— Te-aş putea angaja la nunta nepoatei mele, în martie.

Zak ridică din umeri, indiferent.

— Nu ţi se potriveşte în program?

— Până-n martie mai e mult, răspunse el evaziv.

— Întotdeauna am considerat că ăsta-i sistemul, ştii, să faci rezervările din timp şi-aşa şi pe dincolo, să-ţi asiguri viitorul şi paralele să curgă.

— Îmi place să trăiesc pe muchie.

Roz ridică sprâncenele.

— Ce provocator.

— Face viaţa mai interesantă.

— Nu mă îndoiesc, pară ea, dar mie mi-ar fi tot timpul puţin cam teamă să nu cad de pe muchie aia…

— A, dar eu nu m-am temut niciodată de înălţime.

— Da, spuse Roz, bănuiam eu că nu.

Îl privea în ochi, deşi în modul lui de a-i înfrunta privirea se simţea ceva aproape hipnotic, după care surâse, nu ei, ci

Jessicăi, iar în zâmbetul acela nu era nimic gingaş, nimic obişnuit.

Era un mic surâs pieziş, de soiul acelora care răzbat adânc, ca o piatră neagră azvârlită într-un lac liniştit.

*

De la fereastra apartamentului său închiriat la etajul cinci, tom putea să vadă marea cizmă Wellington neagră căzută pe. Plaja pustie, iar ceva mai încolo, sub dig, o altă ofrandă a mării atrăsese un stol de pescăruşi dornici de ciosvârte gustoase.

Făcuse de dimineaţă o plimbare pe faleză într-acolo, ajungând chiar până la Hove şi înapoi, fără a fi cu adevărat conştient de efort.

Adulterul şi hidoasele sale capcane ajută de minune mintea să se concentreze.

Dar în cele din urmă căldura îi venise de hac şi, la capătul călătoriei, îşi căutase refugiul în umbra răcoroasă a Palace Pier-ului, așezându-se pe stânci ca un plimbăreţ oarecare, iar stâncile păstrau o răcoare binecuvântată, lucru de mirare, până şi-a dat seama că acel petec de plajă nu era niciodată încălzit de soare, nu fusese nicicând atins de lumina fierbinte a acelei veri ciudate, ascuns cum era sub matahala uriaşă de fier a digului.

Imediat după întoarcere, sosise poliţia, doi

agenţi: unul înalt şi unul scund.

Devenise principalul suspect în asasinarea unui cacadu şi exhumarea cadavrului. Ca să nu mai pomenim de grotesca acuză de a fi pătruns prin efracţie în casa soţiei ale – rectificare: în casa *lor,* pentru a-i pune pe pernă (pe perna lui, mai precis) revoltătoarele rămăşiţe pământeşti ale acelui monstru maniac cu pene.

Fireşte, le spusese totul, zdrobitei încă nu era sigur dacă-i convinsese că rolul lui se încheiase cu înmormântarea trupului lui George. La un moment dar, poliţiştii tăcuseră şi, în atmosfera tensionată care urmase, Tom îl văzuse pe cel scund privindu-l într-un mod care-i trezea dorinţa să se târască şi să moară – un amestec inestetic de dispreţ şi dezgust; simţise privirile arzătoare ale amândurora studiind oroarea de pe obrazul său stâng.

De ce să fi făcut aşa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să-şi iasă complet din minţi pentru a comite o asemenea faptă bolnavă, dar cineva o făcuse, vreun pervers cu creierul scrântit, căruia îi plăcea să vâneze femeile singure în casă..

Şi acel cineva ştia unde îl îngropase el pe George. Fusese văzut moşmondind în grădină prin întunericul acelei nopţi de groază?

Era bizar, totul; complet, oribil şi indescriptibil de bizar.

Fay ar fi putut s-o facă, dar păsările moarte şi,

cu siguranţă, cele în descompunere, nu ţineau de domeniul ei, categoric; era paranoică în materie de curăţenie, personală sau de orice alt fel. Pe de altă parte, greu şi-o putea imagina irosindu-şi timpul preţios cu pânde în toiul nopţii pentru a purta război cu o soră căreia deja îi administrase o lovitură zdrobitoare, dacă nu chiar mortală. N-avea sens.

Ei bine, poliţia avea să ajungă fără-ndoială la propriile sale concluzii. Tom privea mohorât spre mare, dar fără să creadă cu adevărat că aveau să iasă din sterilul bârlog al lui Fay cu ceva piste mai interesante; urmau pur şi simplu să se repeadă din nou asupra lui cu mai multă forţă, probabil convinşi că-i sărise o doagă şi era hotărât să se răzbune pe biata sa nevastă traumatizată, pentru că-l dăduse afară. Fireşte, ştiau deja că avusese o aventură cu nubila ei soră mai mică.

Ce rahat sucit trebuie că-l socoteau.

Doamne, ce mizerie.

Îşi îndreptă privirea cenuşie spre telefon, ridica receptorul şi formă.

— Jess?

Tăcere.

— Jess?

— Bună, Tom.

— Eşti bine?

— Da.

— Adică.i. Serios?

— Da.

— Nu vrei să vin…
— Nu.
Îşi drese glasul.
— N-am făcut-o eu, să ştii.
Din nou tăcere.
— Nu eu, Jess.
Jessica oftă.
— Deduc că te-a vizitat poliţia.
— Ba bine că nu.
Cu vârf şi-ndesat.
— Ce s-a întâmplat?
— Ei, cred că poţi spune cu certitudine că-s suspectul numărul unu.
— Nu mi-ai spus adevărul în legătură cu pasărea, nu-i aşa? întrebă ea calmă. Mi-am dat seama că minţeai, încă de-atunci.
— Nu m-ai fi crezut.
— Spune-mi-l.
O parte din ce ţi-am spus era adevărat, începu el, cu vocea tremurându-i, partea cu colivia pe care am găsit-o goală – am rămas stupefiat, ca să mă exprim cu menajamente, când am intrat în sufragerie şi am văzut uşa coliviei deschisă.
— Când am plecat cu nu era deschisă.
— Ei, nici eu n-am deschis-o, orice-ai crede, şi de ce s-o fi făcut, pentru Dumnezeu? în ce mă privea, cu cât aveam mai puţin de-a face cu blestemăţia aia, cu atât mai bine.
— În regulă, răspunse Jessica, după care tăcu o clipă. Şi?

— Am pornit s-o caut.

Amintirea îl înjunghia cu o limpezime copleşitoare.

— Se ascundea undeva în capul scării.

— Se ascundea?

— E singurul cuvânt potrivit, spuse el întretăiat, iar apoi s-a repezit iar la mine…

Ca un liliac al iadului…

— …dar am reuşit să-mi acopăr faţa cu mâinile înainte de a mă putea desfigura şi mai rău.

— Tom, spuse ea obosită, pur şi simplu nu se leagă. Totul sună atât de… nebunesc.

— N-am ce face. Întâmplător, ăsta-i adevărul.

— Şi pe urma?

În singurătate, Tom roşi, întrebându-se cum Dumnezeu i-ar fi putut spune ceea ce făcuse în continuare şi cum procedase.

— Tom?

— L-am oprit.

— Cum?

— N-ai înţelege.

— Spune-mi odată, îl îndemnă ea eu vocea aceea liniştită şi răbdătoare.

— I-am sucit gâtul.

Jessica închise ochii.

— N-am vrut să iasă aşa. Ridică el ochii spre cer, l-am înşfăcat…

Glasul îi rămase în suspensie, fără vlagă; un gât atât de delicat…

— …şi s-a întâmplat pur şi simplu. N-am prea

avut de ales.

— Oh, Tom.

— Dacă nu mă crezi, spuse el repede, cuprins de panică, aruncă o privire după una din caricaturile de pe peretele palierului şi vei vedea o zgârietură. El a făcut-o, când m-a atacat.

— În regulă, în regulă.

O parte dintr-însa nu voia să mai audă.

— Şi atunci, se repezi de-acum glasul lui, cu cuvintele revărsându-se într-un şuvoi oribil; îi venea să vomite, am coborât la parter şi aveam de gând să-l arunc la gunoi, când mi-am dat seama că exista riscul ca acolo să-l găseşti – sau, cel puţin, o probabilitate destul de mare – aşa că m-am decis să-l îngrop.

— Înfăşurându-l mai întâi într-un prosop.

— Da.

— Şi asta-i tot?

— Da.

— Aş fi preferat să-mi spui totul dinainte.

— Crezi că eu nu? Crezi că am vrut-o?

Îşi auzi glasul începând să se ridice, dar nu se putea stăpâni.

— Şi chiar mă crezi în stare să mă furişez în propria mea casă şi să las un obiect dezgustător ca ăla lângă propria mea soţie?

Se înecă neputincios, apoi se repezi mai departe:

— Şi, oricât oi fi crezând tu contrariul, întâmplător te iubesc foarte mult.

— În regulă, Tom.

— Nu-i în regulă, nu-i deloc în regulă, dracului.

Jessica privi în receptor, aşteptând.

— Acum mai bine închid.

— Nu mă crezi, nu-i aşa, Jess?

— Cred că nu tu mi-ai lăsat cacadu-ul pe pernă.

Tot era ceva, nu? îşi spuse el disperat, copleşit de deznădejde şi dor de casă.

— Bănuiesc că la mai mult de atât nu mă prea pot aştepta, nu, Jess?

Trecu mult timp până-i răspunse:

— Nu, Tom, nu e cazul.

*

Zak simţea ochii lui Jonathan sfredelindu-i spatele, dar nu se întoarse, ci continuă să-şi strângă lucrurile, câteva mărunțișuri doar, pentru a-i da Jessicăi impresia că nu intenţiona să stea decât puţină vreme.

— Pleci?

Zak nu răspunse.

— Am spus: *Pleci?*

Zak lăsă jos geanta şi se răsuci pe călcâie.

— Ce te priveşte?

Jonathan roşi.

— Credeam doar… mă rog, aş vrea să ştiu.

— De ce?

Îl privi pe Zak drept în ochi.

— Ştii de ce, spuse el încet, aproape în şoaptă.

— Problema ta nu e şi a mea.

Îşi luă din nou geanta, reîncepând s-o umple.

— Rămâi, îl rugă Jonathan, voi pune să cureţe locul ăsta… să-l decoreze…

— Ar trebui să-l interzică.

— Nu, doar pare aşa.

— E putred până-n măduva oaselor.

— E vechi, atâta tot, şi, bine, s-ar putea ca nişte scânduri să trebuiască înlocuite, dar are foarte multă personalitate.

Bătu consola cu palma, izbutind cumva un rânjet.

— Are nevoie doar de-un pic de T.Î.I. — ştii, Tandră Îngrijire Iubitoare.

— N-ai de gând să priveşti nimic în faţă, omule? Unde ţi-s creierii, în cariciul ăla mare şi ambidextru?

— Încetează.

Zak ridică din umeri şi-i întoarse spatele, iar Jonathan îl privi un timp în tăcere.

— Unde-ai fost în ultimele câteva zile?

— Londra, Paris, New York…

— Ha-futu-i-ha.

— Ascultă, spuse Zak, nu-s obligat să-ţi răspund, n-am de răspuns în faţa nimănui.

— Poate asta o fi problema ta.

Zak oftă adânc, răbdător, privindu-l lung pe bărbatul din uşă; avea umerii aduşi, încovoiaţi, ca şi cum povara ar fi fost prea grea.

— Şi nici eu nu-s soluţia problemei talc.

Chipul lui Jonathan se boţi un scurt moment, iar Zak inspiră precaut, cuprins de milă pentru acel

bărbat zăpăcit şi laş care nu putea fi cinstit cu nimeni şi cel mai puţin cu sine însuşi.

— Vei fi nefericit în tot restul vieţii tale mizerabile, dacă nu te descotoroseşti de tot Căcatul care-ţi îneacă minţile. Căsătoria cu Emma n-o să însemne decât şi mai mult căcat, cam ca omul care schimbă des locul şi nu prinde cheag, dar pe dos. Şi-o să te-neci în el pân-la ochi.

— Taci din gură.

— Omule, n-o face.

Dintr-o dată, Zak se simţea îndemnat să insiste şi să-l convingă, poate fiindcă propriul lui vis era atât de aproape de împlinire, încât îşi putea permite să se simtă aproape fericit, iar odată cu fericirea apărea şi generozitatea şi chiar compasiunea, fie şi pentru oamenii ce-i fuseseră prea mult timp străini.

— În noaptea aia m-ai dorit.

— Nu, răspunse Zak, doream pe altcineva.

— Mincinosule.

— Nu te mint. Eu nu mint.

Nu de regulă.

— M-ai lăsat…

— Numai fiindcă erai aici, fiindcă o doreai şi *o* doream şi eu, sublinie Zak cuvântul, cu mare insistenţă. *O* doream, nu pe tine. E o diferenţă.

— Mi te-ai oferit pe tine însuţi.

Zak închise ochii, exasperat.

— Am crezut că ne fac amândurora o favoare, replică el răbdător, e bine?

— Nu înţeleg, îl privi Jonathan uimit, abătut.

— Credeam c-ai înţeles.

Clătină din cap, roşind intens, iar Zak văzu că avea ochii umezi. N-am nevoie de aşa ceva, nu acum.

— Trebuie să plec.

— Unde?

— La un prieten.

— La persoana pe care o doreai?

Zak dădu din cap.

— Te vei întoarce, totuşi, nu-i aşa? insistă Jonathan.

— Te-ajut la petrecere, ai uitat?

Avea s-o facă totuşi pentru el; nu voia, dar urma s-o facă. Un mic glas murmură: nu cumva se numesc banii conştiinţei, Zak?

Vru să treacă, dar Jonathan continua să stea în uşă.

— Nu pleca.

— Trebuie.

— Te rog.

— Dă-te la o parte.

Jonathan tremura, iar transpiraţia părea să-i iasă prin toţi porii. Se simţea în pragul panicii.

— Zak…

Numele suna distorsionat, prins între suspin şi geamăt.

Căzu în genunchi, îmbrăţişând picioarele boschetarului, cu obrazul tremurând lipit de coapsa lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu… scrâşni Zak.

— Ei fir-aş al dracu’.

Jonathan încremeni la auzul glasului familiar, în timp ce Zak mijea ochii spre grădina însorită; acolo stătea Keith, privindu-i.

Cât ai clipi, Jonathan se ridică în picioare, netezindu-şi parul cu mâini stângace şi nesigure şi scuturându-şi pantalonii de praf.

— Ce naiba vrei?

Glasul încă-i mai tremura, Keith remarcând totul cu invers avid.

— Scuze, replică el, observând cum pe obrajii aurii ai lui Jonathan se formau două pete stacojii, ca nişte mere mari şi roşii. V-am întrerupt de la ceva?

— Câtuşi de puţin. Zak ieşi pe uşă, la lumina zilei. De fapt, le-ai sincronizat impecabil, n-ai fi putut sosi într-un moment mai potrivit.

Keit se încruntă nedumerit, urmărindu-l pe Zak cu privirea în timp ce urca scara, după care ochii-i reveniră spre Jonathan, care stătea absolut nemişcat, privindu-l pe boschetar cum se îndepărta. Acum avea chipul golit de toată culoarea, tras şi sumbru.,

— Te-am întrebat ce vrei, se răsti Jonathan.

— Iar eu am întrebat dacă v-am întrerupt din ceva.

— Nu fi idiot.

— Mie aşa mi s-a părut, replică nonşalant Keith, pentru care totul era de-acum limpede ca sticla.

— Ca de pildă?

— Ei, nu te rugai la Mecca, asta-i sigur.

Jonathan gândea repede şi veni cu cel mai evident şi jalnic răspuns:

— Scăpasem ceva pe jos…

— Mda, sigur, spuse Keith, dând din cap batjocoritor. Trebuia să-mi dau seama. Ce scăpaseşi?

— Chiar te priveşte? Bricheta, întâmplător.

Se bătu peste buzunar şi-şi îndemnă picioarele să se mişte spre trepte; nu-i plăcea să fie privit de sus de către Keith, studiat, spre concluzii incomode deduse din mica scenă greţoasă la care tocmai asistase.

— Aha, articulă keith, în mod vizibil fără să-l creadă. Acum ne-am recuperat-o, da?

— Bineînţeles.

Jonathan începu să urce treptele câte două, simţindu-şi însă picioarele ca de plumb; voia să facă o baie, căci avea acea senzaţie de-a fi plin de jeg peste tot şi-i venea să se frece prin toate pliurile pielii, toate adânciturile, toate acele locuri întunecoase şi interzise care erau în acelaşi timp atât de ispititoare, dar şi sordice şi urâte. Dorinţa era ca o febră, îşi spuse el nefericit, iar când dorinţa se sfârşea… O, Doamne.

— De asta era vorba? întrebă Keith, scoţând din buzunar o brichetă cunoscută. E a ta, cred.

Jonathan îşi privi prostit bricheta şi crezu că avea să moară.

— Unde era?

— Pe birou, toarse Keith, ridicând-o pentru inspecţie, ca şi cum ar fi fost un premiu. Unde ţi-o lăsaseşi.

Jonathan nu spuse nimic.

— Emma s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de ea, continuă Keith cu nepăsare, zice că-n ultima vreme fumezi mai mult decât obişnuiai. Mă-ntreb de ce.

— Lovi-te-ar moartea, Keith.

*

— Am încuiat peste tot, spuse Zak. Am controlat ferestrele, uşile din faţă şi din dos, până şi trapa pisicii.

— N-avem trapă pentru pisică, râse Jessica.

— Ştiu, devin paranoic.

— Cred că numai unul e de-ajuns.

— Tu nu eşti paranoică, răspunse el blând, doar speriată,

Jessica stătea la fereastră, privindu-şi imaginea oglindită în geam. Afară era întuneric beznă şi putea auzi vuietul înfundat al muzicii rock răsunând de undeva; o fi dat cineva o petrecere.

— Frumos din partea ta că faci atâtea pentru mine.

— Vreau să le fac, ştii bine.

O privea cu toată mirarea dornică a îndrăgostitului, găsind-o frumoasă în caftanul lung şi negru, şi-i veni să întindă braţele şi s-o tragă spre el; s-o atingă, să simtă toată acea piele şi păr

curat. Să se înece în ele.

— Da, ştiu, spuse ca, dar nu ştiu de ce.

Îşi privi mâinile.

— Presupusesem… când te-am văzut în grădină cu Fay…

— N-ar fi trebuit să presupui nimic. Ai fost nedreaptă.

— N-o ştii pe sora mea.

Ştiu despre ca, minţi el, dar la ce i-ar fi folosit acum adevărul, lui, ei? Jessica n-ar fi putut înţelege niciodată.

— E foarte sigură de sine, nu-i aşa?

— A, da.

— Las-o baltă, Jessica, insistă el liniştit. N-a avut nimic de-a face cu mine.

— Bănuiesc că, începu ea, după Tom.,

— Eu nu sunt Tom.

— Pierzi ceva, nu? întrebă ea tristă. Şi pierzi mai mult decât încrederea, când cineva te trădează astfel.

Zak vru să spună ceva, dar în acelaşi moment sună telefonul.

— Asta-i Roz, zise ea, sau Tom, ca să se asigure că am blocat ferestrele.

Tom nu era numai smiorcăit, conchisese Zak, ci şi nebun, să rişte o femeie ca Jessica pentru Fay. Nebun şi smiorcăit. Acum ea tocmai ridica receptorul, îi auzi glasul, crâmpeie răzleţe de conversaţie plutind până în încăpere. Era bunul Tom, care încerca să se târască înapoi.

Zak se întoarse spre fereastră şi privi în grădină, gândindu-se că avea inima la fel de neagră ca întunericul de afară.

— Asta era, spuse Jessica în spatele lui, făcându-l să se răsucească. Doar Tom, în control. Probabil se teme să nu între un hoţ adevărat şi să-i fure argintăria.

Se sili să zâmbească, iar Zak zâmbi la rându-i, fără convingere.

— Am să mă culc pe canapea, spuse.

— Aşa…

Se priviră drept în ochi, până când Jessica plecă privirea.

— Dacă ocup camera de oaspeţi, surâse el, s-ar putea să umblu în somn.

Jucau un joc, un joc prostesc şi copilăros, fiindcă amândoi se temeau, iar ea mai mult decât el. Jessica lui, cea plină de prudenţă, frică şi nedumerire; dar n-avea să insiste, nu putea să insiste; acest moment, acest tip era mult prea important pentru a pune magia în mişcare şi a fura ceea ce încă nu era al lui.

— Să-ţi dau o pătură?

Mi-am adus sacul de dormit.

— Nu era nevoie.

— N-am vrut să crezi…

— Ce?

— Că iau totul drept garant.

Jessica oftă adânc, Zak fiind acut-conştient de ridicarea şi coborârea sânilor ei.

— Am ştiut că n-o vei face, spuse ea. Am încredere în ţine, lucru ciudat de spus, probabil, după ultimele evenimente, şi poate mai multă încredere decât în oricine, de mult timp. Şi e cu atât mai ciudat, când mă gândesc că abia te cunosc.

Dac-aş şti, dac-ar şti cu adevărat toate câte le-am făcut.

— Eşti bun, adăugă ea, făcând apoi o mică pauză, şi nu pari să ceri nimic în schimb.

Decât pe ea, şi-şi spuse că pesemne părea incredibil de naivă. Se doreau unul pe celălalt, nu? Iar. Dacă mai stătea mult în cameră, avea să sfârşească prin a-i cerşi să astâmpere nevoia care se zbătea într-însa să iasă. Nu era decât sex, ţipă ea mut, atâta tot, dar când se afla în preajma lui abia dacă mai putea să se gândească la altceva. Nevoia era atât de mare, încât o făcu să se retragă nervoasă, ca o laşă.

— Nu-s un sfânt, Jessica.

Se crispă în sinea lui. Cum spusese Fay? Că avea să găsească în trecutul său obscur destulă mocirlă sucită ca să umple un canal; numai că suceala şi mocirla nu se asociau neapărat, deşi nu greşise prea mult.

Era tragedia lui că-i găsise atât de irezistibilă, aproape frumoasă, mica şi ciudata putere, şi totuşi era legată inseparabil de hidoşenia ce putea încolţi din ea oricând. Toată viaţa fusese astfel. Prima dată, când avea trei ani, un câine mare, alb

cu negru, îl mârâise fiindcă-l trăsese de blană. Câinele murise: niciun semn, nimic; animalul pur şi simplu încetase să mai trăiască.

— Te simţi bine?

Vocea Jessicăi era blândă, topită, plină de preocupare, iar Zak jinduia să facă aceluiaşi lucru pe care-l făcuse Jonathan, să se arunce, la picioarele singurei şi unicei persoane care-l ţinea în vraja ei. Cu timpul, Jonathan avea să-şi găsească alţii, dar el nu, el niciodată. Jessica era singura lui şansă în această viaţă de a iubi şi a fi iubit în schimb.

— Sunt obosit, atâta tot, spuse.

— N-ai să te simţi comod aici, jos.

— O să meargă.

Ştia că avea să vină la el mai târziu, chiar dacă, la suprafaţa minţii, Jessica refuza să recunoască faptul, dar urma să ajungă la înţelegerea acestuia când va zace pe întuneric în patul acela mare, gol şi pustiu, tentată să-şi folosească mâna ca obiect de consolare. Atunci avea să vină la el.

— Vom termina portretul mâine, spuse ea.

Zak dădu dine ap.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună, Jessica. Şi fără pastile, ţii minte?

În sfârşit, Jessica zâmbi ca o fetiţă care-a fost prinsă mâncând nişte dulciuri interzise.

— Fără pastile, Zak.

— N-ai nevoie de ele.

Nu acum.
— Ştiu.

*

Bătea vântul. Zak deschise ochii, într-o stare apropiată de somn, şi privi pe fereastră, unde văzu ramura unui copac mişcându-se puţin şi lovind în sticlă. Se ridică şi merse desculţ să se uite afară, în grădina întunecată,”

Vântul se opri deodată,. Iar contururile negre ale copacilor se opriră din legănat şi rostogolit, trosnit sau văietat, totul rămânând iarăşi în acea încremenire stranie care-l făcu pe Zak să simtă o vagă nelinişte, o senzaţie sâcâitoare care-l pătrundea până-n sânge şi-n măduva oaselor. Era cineva acolo? Nu. Farse de-ale întunericului.

Aşteptă şi privi până nu mai vru să privească şi începu să caute cordonul pentru tragerea draperiilor, iar după ce le trase, se rezemă de materialul bogat, întrebându-se de ce-i bătea inima atât de nebuneşte. Ridică ochii spre tavan, cu dorinţa de-a fi cu ea, nu singur, dar imediat se mustră pentru această slăbiciune, ca şi cum ar fi fost uit copil care se trezeşte în bezna nopţii, pentru a vedea în mobila dormitorului formele bulbucate şi fremătătoare de moroi şi monştri.

Când se culcă din nou, uşurat, somnul îl fură cu uşurinţă, ca şi cum ar fi stat acolo aşteptându-l, aşteptând tocmai un asemenea moment…

Iar în visul ce urmă, stătea din nou la fereastră, exact în aceeaşi poziţie. Afară, vântul se înteţea

iarăşi şi razele lunii se revărsau printre crengile agitate ale copacilor, pentru a dansa nestăpânite pe pământul scorojit şi crăpat. Putea auzi freamătul trist al vântului crescând în intensitate, devenind un vuiet întortocheat, apoi un ţipăt, zbierând printre tufe şi copaci ca un nebun evadat.

Nu părea să fie grădina pe care o cunoştea; visul o întorsese cu interiorul în afară şi, de unde stătea el, nu se vedea decât silueta înaltă a unei pietre enorme, un monolit sinuos stând izolat în locul unde-ar fi trebuit să se afle pavilionul de vară. Monolitul era acoperit cu muşchi gros, încolăcit, iar ochii lui Zak păreau să vadă prin acesta ca prin lentilele unui telescop de mare putere…

Atunci începu să plouă, exact în momentul când începea coşmarul.

…Şi văzu că muşchiul nu era câtuşi de puţin muşchi, ci o masă de organisme vii: viermi albi târându-se pe piatră, devorând-o de vie.

Privind, văzând, digerând acea oroare, printre viermii colcăitori, în lumina palidă a lunii, dobândi treptat contur o faţă.

Ştia cine era.

Faţa avea gură, iar gura se deschise şi crescu tot mai mare şi mai mare, gură furioasă şi necruţătoare, vastă gaură neagră fierbând de viermi străvechi şi umplându-se cu apa, în sfârşi slobozită din ceruri.

Iar când gura şiroindă fu plină, apa se revărsă

într-un val torenţial, să năpădească totul.

Vin după tine, Zak.

Când Jessica îl cuprinse în braţe, urletul ce fusese întemniţat în vis izbucni liber, îngheţându-i sângele-n vene, după care Zak se ridică în capul oaselor, cu un zvâcnet cutremurător. Avea chipul umed de sudoare şi albit de spaimă: nările-i palpitau, muşchii gâtului îi ieşiseră în relief ca nişte bucăţi de frânghie.

— Zak! îl zgâlţâi ea cu putere. Zak?

Zak se înfioră, icnind ca un.om care tocmai a fost la un pas de înec.

— Zak. Eu sunt, Jessica.

Întoarse încet capul şi o privi cu ochi mari, holbaţi.

— A fost atât de real, şopti el.

Jessica îl trase spre ea, iar căldura trupului lipit de-al lui îl smulse din singurătate, făcându-l să izbucnească în plâns, iar când plânsul se sfârşi, Jessica îl duse în patul ei, unde Zak îi adormi în braţe, somn adânc, ca al unui copil extenuat. Atâta doar că Zak vorbea, iar vorbele continuam la nesfârşit în noapte, ca nişte valuri nesfârşite şi neputincioase, pe care Jessica le ascultă mult timp, până fu prea obosită să mai audă.

Dimineaţă au dormit mult, iar când se trezi, braţul lui Zak încă mai era petrecut peste trupul ei, încă se mai agăţa de ea ca de o plută de salvare. Îi atinse părul, iar el se mişcă abia simțit, înainte de a sălta capul s-o privească, cu ochii larg

deschişi.

— Eşti treaz de mult? îl întrebă.

— De-o vreme.

— Trebuia să mă trezeşti şi pe mine.

— După cele de azi-noapte, spuse el sec, m-am gândit că ai nevoie de somn.

Îşi duse mâna la obrazul ei şi-i trecu un deget peste buze.

— Ai vorbit despre tatăl tău, spuse Jessica încet, cu grijă, iar Zak oftă şi întoarse capul, privind lumina soarelui care inunda odaia. L-ai chemat pe nume, adăugă ea. Cred.

Şi altele, cuvinte şi cereri stranii şi şocante care-o făcuseră s-o ia cu frig pe dinăuntru.

— Ce-am spus?

— Că vine.

Mereu, mereu.

— Uneori, cred într-adevăr că vine.

— Şi ar fi chiar aşa de rău?

Nu-i răspunse imediat, apoi glasul îi răsună coborât, şovăitor:

— Nu l-am cunoscut niciodată. Nici măcar nu sunt sigur cine, sau ce este.

— Nu înţeleg.

Zak oftă uşurel, apăsându-şi şi mai tare obrazul pe abdomenul ei.

— Toată povestea e foarte sucită.

— Spune-mi-o.

O, Doamne, şi voia să… să-şi scoată totul din cap, tot gunoiul şi grijile (nu *griji,* dom’le, groază

de, futu-i mama mă-sii), să scape de povară odată pentru totdeauna.

— Ai trăit vreodată sentimentul de *déjâ vu?*

— Da, îl ştiu, dacă mă-ntrebi, dar li se întâmplă multora.

— Sau ai fost undeva, cândva, şi ai avut impresia că mai fuseseşi acolo şi-nainte, că era un loc familiar, chiar dacă n-avea cum să fie?

O pregătea cu delicateţe, concentrându-se asupra acelor mărunţişuri inexplicabile care ne miră şi apoi sunt uitate, sub imperiul gândurilor raţionale.

Jessica se încruntă uşor.

— O dată.

Iar amintirea îi reveni ca un torent, amintirea unei întâmplări la care nu se mai gândise de ani în şir, când ea şi Tom căutau o locuinţă în Brighton, preferabil o clădire veche şi cochetă. Se uitaseră la o casă din Lewes Crescent, una dintre frumoasele construcţii Regency din secolul XVIII, cu o năucitoare vedere la mare.

Fusese cea mai ciudată experienţă posibilă; Jessica ştiuse unde şi ce era fiecare cameră şi în ce loc se aflase altă încăpere înainte ca edificiul să fi fost amenajat cu apartamente. Tom răsese stânjenit, agentul imobiliar se arătase jenat şi se hotărâseră să n-o cumpere. N-au mai pomenit despre ea niciodată.

— O dată; şi o dată poate fi de-ajuns, spuse el, numai că oamenii alungă asemenea amintiri,

fiindcă nu vor, cu adevărat, să se gândească la ele. Crezi în viaţa de după moarte?

— Nu ştiu, Zak.

— În reîncarnare?

— Ca să zic aşa, am vederi largi asupra subiectului, dar unele prietene de-ale mele cred cu adevărat. De ce?

— Mama mea e mare meşteră.

— Credeam că a murit.

— Am minţit.

— De ce?

— Fiindcă o dispreţuiesc. Nu m-am putut gândi decât cum să ajung cât mai departe de ea cu putinţă. E ceea ce s-ar putea numi o hippy îmbătrânită, o călătoare New-Age, un copil-floare ajuns să însămânţeze, iar dubioasa ei filosofie de viaţă a însemnat ca eu să-mi petrec toate zilele pe drum, târât dintr-un loc în altul, – împins, futut, căcat de orice Tom, Dick sau Harry.

Nu tu apă curentă, nu tu toaletă cu canalizare, nu nimica. O existenţă neghioabă care începuse să-l roadă.

— Pe soră-mea a născut-o pe-un împuţit de răzor cu ridichi, lângă Glastonbury Tor, îţi vine să crezi? A refuzat. Să nască în altă parte, zicea că „e natural, e sfânt”, zicea că „e binecuvântat”.

Pufni cu dispreţ.

— Căcaturi avaloniene. Noroi, câini, droguri şi folclor scârbos.

— Ce au a face toate astea cu tatăl tău şi cu

reîncarnarea?

— Nu contează, spuse el istovit, ai crede că-s nebun…

— Încearcă.

Zak înghiţi în sec, trecându-şi mâna peste coapsa ei. Câteodată, îşi spuse, sexul era salvarea lui.

— Poţi să accepţi că există lucruri pe care oamenii nu le înţeleg cu adevărat, ca acelea despre care am pomenit?

— Ca *déjâ-vu*-ul şi reîncarnarea? — Mda, făcu el şi-i cuprinse genunchiul cu mâna, simţind lobul umed şi cald dinapoia acestuia. Maică-mea a citit despre ea şi a studiat-o. Crede nu numai în supravieţuirea personalităţii omeneşti după moarte, ci şi în revenirea sufletului. O susţine cu religii seculare şi scrieri filosofice care explică existenţa omului ca pe o serie de renaşteri.

Ezita.

— E destul de convingător. Chiar. Şi pentru mine.

— Şi?

— N-ar» vrut să cred în ele, în nimic, fiindcă în cea mai mare parte a timpului vorbeşte despre asemenea rahaturi.

Se gândi la faţa Astrei, frumoasă în furia ei.

— Spunea că sunt deosebit, că eram „sortit”, spunea că dacă părăsesc tribul am s-o regret, fiindcă voi pierde un prilej oferit de Dumnezeu.

Mama lui îi ursise o penitenţă pentru tot ceea ce

făcuse.

— Că făceam o greşeală *mare* cu-adevărat.

— De ce?

— A spus că *el v*a veni după mine, fiindcă l-am trădat.

— Tatăl tău?

Dădu din cap.

— A spus că dacă-i las de izbelişte, nu mai sunt bun de nimic. Sunt rău. Că singurul loc unde mă aflu în siguranţă e lângă ea.

Dar nu exista niciun loc sigur, nicio penitenţă destul de mare ca s-o mulţumească; în privinţa asta, se amăgise singură.

— Nu eşti rău, protestă calmă Jessica, şi chiar dacă tatăl tău ar veni după tine, nu te-ar *vătăma,* cu siguranţă, nu?

— Am spus că nu ştiu ce, sau cine, a fost tatăl meu.

— Tot nu înţeleg.

— Tatăl meu e mort, Jessica.

Mâna ei îşi opri jocul în. Părul lui Zak şi o simţi rămânând. Complet nemişcată.

— Dar cum…?

— Ţi-am spus că e o nebunie.

— Continuă doar, îl îndemnă ea liniştită, vreau să aud şi restul.

— Mama mea a spus că venea „din afara timpului” – dintr-un alt timp, Jessica, din trecut, cu vreo mie cinci sute de ani.

— Nu face nimic pe jumătate, nu-i aşa?

— Uneori, spuse el încet, uneori, mai ales în ultima vreme, am…

Acea inexplicabilă senzaţie de a fi observat, urmărit.

— Ce?

— Nu ştiu.

— Oamenii nu pot păşi dintr-un timp în altul, Zak.

— Ştiu asta, acum când stau aici cu tine în lumina crudă a zilei, dar noaptea… şovăi el, lucrurile par altfel.

— Mai ales după ce ai coşmaruri.

— Ştiu ce vrei să spui şi o parte din mine vrea să fie de acord cu tine… se chinui Zak un moment să-şi afle cuvintele, dar se întâmplă unele lucruri care sfidează orice explicaţie logică; de pildă, acea „o dată” care ţi s-a întâmplat ţie.

Şi Uther ivindu-se din noapte şi ploaie pentru a o viola pe mama lui să-i zămislească un fiu. Ca un moment desprins dintr-o legendă medievală. Nu era adevărat, desigur, erau baliverne nebuneşti, dar cu toate acestea Zak se cutremură.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar cred că laşi teoriile stranii şi miraculoase ale mamei tale să te domine, spuse Jessica, reîncepând să-l mângâie pe păr. Poate s-a spălat pe creier singură, pe ea şi pe cei din jur, inclusiv pe tine într-un anume grad, şi nici n-ar fi greu, nu? Călătorii sau hippies-ii sau ce-or fi, prin definiţie, nu stau niciodată în acelaşi loc timp suficient ca să absoarbă ceea ce se

petrece în „lumea reală”, fiindcă nu vor. Trăiesc în propria lor lume şi-şi dezvoltă propriile convingeri. Într-un fel, şi ştiu că nu vei fi de aceeaşi părere, pot înţelege de ce modul ăsta de viaţă e atât de atrăgător.

— Nu, Jessica.

— Pur şi simplu nu-ţi era menită ţie, Zak, asta-i tot.

— Nu mai e menită nimănui *în ziua de azi* nu mai există loc pentru călători şi ţigani. Suntem în anii ’90, când cea mai mare parte din ţinuturile verzi şi plăcute ale Angliei au fost betonate, sau săpate pentru şosele. Nu mai au unde să se ducă.

Şi dintr-o dată se simţi întristat, plin de regret pentru tot ceea ce fusese şi niciodată n-avea să mai fie.

— Poate încă ar mai trebui să fi se îngăduie să încerce.

— Dumnezeu mi-e martor, maică-mea aşa consideră. Din pricina copiilor, Jessica, nu înţelegi? N-au de ales.

— Probabil că mama ta a găsit-o o idee bună.

— Mama mea era prea ocupată să trăiască pe altă planetă, pentru a se mai întreba dacă era o idee bună sau nu.

— Şi tatăl tău?

— Tatăl meu e „din afara Timpului”, ai uitat? A răsărit într-un cerc de piatră şi a violat-o într-o noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zak…

— Aşa mi-a spus ea. E bună, nu? Grozavă imaginaţie, pe capul maică-mii. Asta-i efectul călătoriilor, te fac să devii ceea ce sunt eu.

Fără să uităm şi alte câteva mici ingrediente disjuncte, aruncate în ceaun pentru orice eventualitate.

— Îmi place ce văd, spuse ea cu blândeţe.

— Chiar aşa, Jessica?.

Tonul îi era greu de sarcasm.

— Ştii citatul acela din *Biblic* – cel în care Dumnezeu spune despre Iisus: „Acesta este fiul meu iubit, întru care bine am voit”?

— Da.

— Mi se tot învârte în cap din cine ştie ce motiv, de mă scoate din minţi, fiindcă am impresia clară că tatăl *meu* ar avea exact părerea opusă despre fiul lui „iubit” şi nici nu s-ar mulţumi doar cu atât.

Jessica plecă ochii spre capul băiatului rezemat ne pântecele ei.

— Încetează, Zak. Sunt nişte prostii, ştii prea bine.

Zak trase adânc aer în piept, dar nu spune nimic.

— Mama ta nu voia să pleci, atâta tot, încerca să te sperie ca să rămâi.

— Poate.

— O, Zak, continuă ea cu răbdare, dacă tot ceea ce mi-ai povestit conţine măcar un grăunte de adevăr, ce-ai fi putut face ca să-l mânii aşa pe tatăl tău, mort sau altfel, sau pe oricine altcineva, dacă

tot veni vorba?

Zak închise ochii, clipi deschizându-i iar şi privi perdelele curate ce se învolburau gingaş în odaie, ca borangicul. Se înteţea într-adevăr vântul.

— Ai dreptate, spuse el cu multă nepăsare. Mă crezi, fără-ndoială, smintit.

— Nu, dar cred într-adevăr că petreci prea mult timp de unul singur, şi trăieşti singur, nu?

Singur, cu excepţia câtorva stele palide…

Dădu din cap. În văgăuna unui beci, mai precis, Jessica. O vizuină murdară, fără apă la robinet sau un loc unde să tragi o căcare civilizată.

— Şi tocmai ai avut un coşmar cumplit. Acordă-ţi o pauză, Zak, şi nu te mai tortura.

Acum îi zâmbea.

— Pe de altă parte, orice s-ar fi întâmplat în trecutul tău, ştiu că eşti un om de bine, zi-i intuiţie feminină, dacă preferi.

Mă tem că intuiţia ta nu-i nici pe jumătate atât de bună ca a mea, adorabilă Jessica. Vezi tu, uneori *ştiu* diverse lucruri, şi asta-mi creează necazuri. Uneori, se coboară peste mine un soi de întuneric şi fac fapte rele, fapte cu-adevărat rele.

Zelda fusese una dintre aceste fapte rele; rămăsese gravidă cu el şi era vorba ca Zak să se-nvârtă prin preajmă şi să joace rolul partenerului; aşa spusese tribul. O nuntă la ţeava puştii, stil New-Age. Christoase, n-o iubise, de fapt nici n-o mai dorise din nou, după prima împerechere. În cele din urmă, îl scutise pe toţi de multe belele,

făcând-o să avorteze, drept în mijlocului unuia dintre cercurile alea de pietre sacre. Părea oarecum mai potrivit s-o facă acolo, ca un sacrificiul tradiţional din vechime. Nu-i spusese Zeldei, desigur, fiindcă nu l-ar fi lăsat, doar o îmbătase puţin şi-i făgăduise o noapte de amor sub stele şi lună.

O iubise, sau o futuse – ziceţi-i cum poftiţi – şi fiindcă aşa voise el, futaiul rezolvase totul: un jet de sămânţă fără Dumnezeu de-a lui Zakky, ucigătoare ca o doză de stricnină.

Fiindcă aşa voise el.

Ochii i se bulbucaseră a înţelegere copleşită, iar gura acelei feţe înnebunite întoarse în sus. Se despicase într-un urlet primitiv care durase la nesfârşit. Deasupra lor, luna bântuia beznele, prefăcând în argint râul de sânge ce păta străvechea piatră.

Amintirea aceasta avea ceva neliniştitor – luna, pietrele şi sângele şi, în cel mai adânc ungher al inimii, ştia că-l tulburase pe departe mai mult decât ceea ce-i făcuse Zeldei.

Totuşi, nu dorise răul nimănui; fapta lui fusese spre binele lor.

La urma urmei, în ce fel de lume s-ar fi născut acel potenţial copil? La ce existenţă de mizerie l-ar fi condamnat Zelda şi tribul? Nici măcar nu era dorit cu adevărat, asta era realitatea. Zelda îl dorise pe *el,* nu copilul, iar sarcina fusese mijlocul prin care crezuse că-i putea pune juvăţul de gât.

Ei bine, se înşelase; cu toţii se înşelaseră.

Mult mai târziu, mama sa l-a blestemat; dar nu era vina lui că Zelda sângerase de moarte, din păcate acel mic procedeu tehnic îi scăpase oarecum de sub control. Preţ de-o clipă, Zak arătă perplex şi bătrân. Atât de mult sânge.

Câteodată, îşi spuse, simt că sunt pierdut, că mă pierd pe mine însumi.

Nu exista nicio cale de a-i spune Jessicăi, desigur, şi totuşi dorea să-i spună, o dorea cu adevărat, dar n-ar fi. Făcut decât s-o sperie şi n-aveau nevoie de asta, nici el şi nici ea. Ce-i destul e destul..

Zak se simţi dintr-o dată mai bine, ca şi cum i-ar fi *spus* totul sau poate doar simplu fapt de-a sta astfel culcat lângă ea, a vorbi şi a fi împreună ameliorase situaţia; tot ce-şi dorise vreodată, până şi spiriduşii nopţii nu mai păreau să-l chinuiască la fel. Poate nu avusese nevoie decât de un strop de confesiune, dar numai un strop.

— Îmi face bine prezenţa ta, spuse el, cred că nici nu ştii cât de mult.

— Poate că şi tu îmi faci mie bine, răspunse Jessica încetişor. O făcea să uite totul.

Ochii i se opriră pe pielea netedă a abdomenului ei şi începu s-o mângâie şi s-o sărute – mijlocul, laturile trupului, răzuind o cărare în sus spre sâni, rostogolindu-i sfârcurile cu limba, sugând ca un bebeluş.

O; Jessica.

Mâna i se strecură între picioarele ei, înăuntru, şi i-o lăsă acolo, fără să se mişte, în vreme ce buzele i se jucau, îi hărţuiau şi-i aţâţau trupul, faţa. Voia să-i dăruiască plăcere, total şi fără rezerve, s-o *ducă* pe minunate noi culmi şi astfel să se răscumpere pentru tot ce făcuse.

Avea să fie tandru, delicat şi blând, avea să fie doar o idee crud, doar puţin aspru, apoi avea să aştepte până era sigur c-o satisfăcuse într-adevăr, că nu dorea, ’ în ultimă instanţă, niciun alt bărbat. Sacrificându-şi propria plăcere pentru a ei.

Sexul era singurul lucru pe care-l avea de dat şi îl folosea pentru a câştiga putere asupra ei. Totuşi, începea să descopere, aproape prea târziu, că putea fi şi altceva, că dragostea sexuală putea preschimba, tămădui şi elibera doi oameni. Nu?

Era posibil, se întrebă, să atingă mântuirea prin senzualitate?

Chiar în timp ce-i trecea acest gând prin minte, Jessica se zvârcolea sub atingerile lui, sub prea dibacele sale mângâieri.

Tom o neglijase, iar Jessica se neglijase pe sine, dar avea să îndrepte el toate astea, totul, îşi spuse Zak; pentru asta se afla acolo. Ca să rămână. Acum aveau să fie împreună, o putea simţi şi-şi spuse că niciodată nu fusese atât de fericit.

O auzi şoptindu-i numele şi jindui să plângă de recunoştinţă; începu să-i lingă gura cu limba lui nesăţioasă, bărbia, gâtul, sânii… s-o facă să juiseze cu degetele lui vrăjite.

— Te iubesc, Jessica.

*

Listele erau nesfârşite: musafiri, mâncăruri, băuturi, artificii. Jonathan îşi ieşise din minţi, iar Emma nu-l văzuse niciodată atât de concentrat sau atât de febril în a face ceva să reuşească. Trebuia chiar să-l ia la întrebări în privinţa preţurilor, temându-se că sărea peste cal cu banii, era o petrecere de *logodnă*, nu o nuntă.

Dar el era fericit, o ştia, şi toate îndoielile sâcâitoare băteau în retragere, îndoieli pe care greu şi le-ar fi putut explica fie şi doar sieşi.

Emma împinse registrul la *a* parte şi întinse mâna stângă să-şi studieze inelul de pe deget. Starea de spirit a lui

Jonathan se înrăutăţise clar şi-şi folosea toate muncile suplimentare pentru petrecere drept scuză ca s-o evite, ’ ba chiar şi când *erau* singuri abia dacă o putea privi în ochi. Necum s-o mai şi atingă.

— Corect. Altceva?

Era Keith. Stătea în uşă, frecându-şi palmele.

— Tocătorul, acolo în colţ.

— La ce naiba are nevoie de-un tocător? Locul ăsta nu prea rată ca o copertă pentru MI5.

Emma refuză să răspundă, deşi îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare.

— Doar pentru panaramă, pufni răutăcios Keith, este?

— Lasă asta. Vrea să mutăm în colţ şi aparatul

de fotocopiat, cred.

— Ce mama dracu', exclamă el nemulţumit, doar nu se aşteaptă să-l car de unul singur. Va trebui să aştept până se-ntoarce; în fond, toate astea-s în folosul petrecerii *lui* – scuze, rectificăm – *voastre,* nu a mea. Îi fac o favoare, în caz că n-a observat. Şi el unde e, în fond?

— La Universitatea Sussex.

— Pentru un număr?

— Da.

Keith o privi cu interes.

— Pari în găleată, ce-i cu tine?

— Nimic. Mă simt perfect.

— Rahat. Ar trebui să te vezi de-aici de unde stau eu.

— Am spus că mă simt perfect.

— Iubăreţul însă nu, este?

— Ce vrei sa spui?

Era toată. Numai ochi şi urechi, iar Keith aproape că simţi disperarea emanând dinspre ea.

— Cam încordat, nu-i aşa?

— E petrecerea lui, ştii ce perfecţionist este, răspunse Emma fără convingere.

— A, nu cred că de asta-i vorba.

Tânăra se înroşi la faţă..

— Atunci ce c?

— Le cam ţine secrete, nu?

— De ce nu treci la subiect?

— Nu e vorba de niciun subiect, Emma, doar că se poartă ca un tip pe care-l frământă o problemă

foarte complicată.

Privi pe fereastră, incapabil să-i înfrunte ochii.

— De unde să ştiu eu ce e?

— Păi, ai vreo idee?

Keith ridică din umeri.

— De ce nu-l întrebi pe el?

N-avea de gând să-i dea veste că Nea Univers şi viitor soţior era o cocotă masculină şi, mai rău, o cocotă masculină amorezată de tipul din beci. Încă i se mai încârligau sprâncenele doar gândindu-se.

— L-am întrebat.

— Poate-o să se mai gândească.

N-ar fi stricat.

— Ce porcărie din partea ta,

— Mă rog, spuse Keith, hai să fim cinstiţi, a trebuit practic să-l împingi de la spate tot drumul, nu? Vreau să zic, niciodată n-a părut chiar peste măsură de entuziast în privinţa căsătoriei, nu?

— De unde ştii?

— Ei, haide, Emma. Nu-ţi mai ascunde capul în nisip. Pur şi simplu nu vrei să priveşte fapte în faţă, şi gata.

— Dacă nu voia să meargă până la capăt, atunci de ce-şi consumă atâta energie cu petrecerea asta? Nu e obligat, să ştii; de fapt, am încercat efectiv sări conving s-o lase mai moale, dar a insistat.

— Nu te amăgi. Petrecerea asta e atât pentru logodnă, cât şi a reclamă de afaceri.

— Pe toate le vezi în felul tău, nu? exclamă ea cu

ostilitate. Bine, şi cu ăsta ce e?

Era *inelul.*

— Crezi că ar cheltui aproape cinci sute de lire sterline pe-un inel, dacă n-ar vrea să se însoare cu mine?

— Nu ştiu.

Roşeaţa din obrajii ei se înteţi.

— Chiar n-are niciun rost să discut cu tine, nu crezi,

Keith?

— Ba are. De fapt, te-aş putea lămuri în multe privinţe, dacă ai petrece doar o noapte cu mine.

Emma rămase cu gura căscată. Lui Keith îi veni să râdă, ceea ce şi făcu.

— Doamne, dezgustător mai eşti.

— Nu, doar realist.

— Şi, pufni ea, cam cu ce crezi că m-aş alege petrecând o noapte cu tine, poate în afară de vreo boală venerică?

— Ha, hă. Bună poantă, Emma, începu Keith sa aplaude. Nu. Ceea ce-ai căpăta de la mine ar fi o plăcere cinstită, un hohot de râs, o distracţie de soi,. Ce vrei mai mult?

— Mult mai mut de-atât. Mult mai mult decât pe tine.

— A, uitasem, nu folosesc after-shave-ul care-ţi place ţie.

— Printre altele..

— Năzuroasă, năzuroasă… ţţ, ţţ, făcu el.

— Crezi că sexul e răspunsul la toate.

— Este, când nu-s în regulă.

Se uitară unul la altul, până când Emma plecă ochii.

Ştie, îşi spuse el; ştie *ceva.*

— Cu noi nu e nimic în neregulă, minţi ea, şi nu-i nimic în neregulă în a ne plănui un viitor împreună, în a avea un vis.

— Ce romantism sinistru, dă-mi castronul să vomit, te rog.

Imediat însă începu să-şi ciocănească latura nasului, într-un iritant gest complice.

— Acum lasă-mă să ghicesc care ar putea fi micul tău vis. S-ar putea să-mi fie greu, adăugă el batjocoritor. A, ştiu, un soţ şi vreo doi copii, o casă, un apartament de trei camere şi un set de cratiţe franţuzeşti de la *Harrods.*

— Te crezi grozav de amuzant, nu?

Keith clatină din cap, oftând greu.

— Mă rog, dacă asta e ceea ce-ai numi *tu* „mult mai mult”, atunci e o glumă, nu-i aşa? Câtă vreme, dacă te-ai osteni să-ţi scoţi ochelarii ăia roz de cal, s-ar putea să descoperi că înjur se află o lume mult mai largă de cunoscut.

— Prefer lumea pe care-o am, să ştii.

— Adică perspectiva unui bărbat la remorcă şi a unei vieţi irosite cu un curaj de mizerie. Uneori, nici măcar nu cred că-l placi.

— Of, termină.

— Haide, insistă el cu dispreţ. Singura ta ambiţie e să te vezi măritată.

— Nu tocmai.

— Ba da, fir-ar a dracu', înălţă Keith ochii spre tavan. Credeam că fetele ca tine au dispărut, ştii, cele cu vedere-tunel, sau niciun fel de vederi în afara căsătoriei.

— Nu e nimic rău în a te căsători.

— Ba este, când o faci doar de-amorul artei şi fiindcă nu-ţi poate veni nicio altă idee. Poate că-l sufoci. La asta te-ai gândit?

— Nu fi ridicol.

— Cum spuneam, am o idee.

— De ce nu încetezi cu ideile, să-ţi mai odihneşti creierii?

— Fiindcă, draga mea… articulă el într-un accent texan tărăgănat, s-ar putea să ţi se pară surprinzător, dar sunt îngrijorat pentru tine.

Şi electiv era, nu numai pentru ea, minunea minunilor, era îngrijorat chiar şi pentru Nea Univers.

— Îţi mulţumesc pentru solicitudine, dar sunt cu-adevărat foarte fericită.

— Ba nu eşti deloc, aici e-aici. Altfel, de ce-am mai purta conversaţia asta?

— Vorbim despre Jonathan.

— Tot acolo ajungem.

Emma îşi muşcă buza, rămânând tăcută. După un timp, spuse:

— Probabil din cauzal banilor.

Studiindu-i faţa drăgălaşă şi bovină, Keith oftă.

— Afacerile n-au mers niciodată mai bine.

— Cum poţi fi atât de-al dracului de sigur?

— Fiindcă sunt, şi tu la fel.

Se încruntă, privindu-l precaută, cu teamă chiar.

— Nu mai e nimeni la mijloc, nu-i aşa, Keith? Mi-ai spune, nu?

Christoase pe bicicletă. Îi veni brusc cheful s-o zgâlţâie până-i clănţăneau dinţii şi-apoi să-i spună tot ce văzuse, dar se mulţumi să clatine doar din cap.

— Nu ştiu, Emma. Vorbeşte cu el, n-ai putea?

Spusese prea mult şi reuşise foarte puţin, iar acum îşi dorea să nu fi zis nimic. Începea chiar să descopere că-l plictisea şi că atracţia lui iniţială pentru ea era pe ducă, până şi micile ei visuri cochete, care cândva păruseră atât de amuzante, deveniseră acum scrâşnit de iritante. Îşi frecă fruntea cu palma, întrebându-se dacă nu cumva era obosit.

— Dar mi-ai spune, repetă ea cu voce mică, nu-i aşa?

— Da minţi Keith, cred, că ţi-aş spune.

Se îndepărtă spre fereastră, simţindu-se deodată nefiresc de deprimat şi dorindu-şi să plece din locul ăla, cât mai departe de problema lor toxică, înainte de-a le exploda în faţă.

Pe postul local de radio se transmitea un spot, poate avea să se prezinte acolo. Poate asta era tot, pur şi simplu stătuse prea mult şi era timpul să se mute. Gândul îl mai înveseli puţin.

Keith privi spre cer, dându-şi seama, cu uşoară

mirare, că soarele dispăruse îndărătul unor nori mari şi graşi care pluteau pe boltă ca nişte galioane. Nori negri.

— Cred c-o să plouă.

*

Fay scosese capul pe fereastră, cu faţa în sus, astfel ca ploaia să i-o scalde complet. Începuse de două zile, cu o burniţă fină, încetase brusc, sâcâitoare, aproape se putea simţi tot poporul ţinându-şi respiraţia – după care reîncepuse cu înverşunare.

Retrase capul la auzul tunetului, dar râse voioasă, stând în cadrul ferestrei, cu părul atârnându-i de ambele părţi ale feţei sale ca de păpuşă, în două perdele saturate de apă. Stătu astfel mult timp, privind aversa ce şiroia cât vedeai cu ochii, şi-şi cuprinse trupul cu braţele când un tunet se rostogoli undeva departe, pânze de lumină fulgerând în zare, peste cer, dar furtuna se îndrepta încoace, încet şi sigur, iar lui Fay îi părea bine.

Privi în grădină şi, ursuză, admiră prezenţa de spirit a lui Jonathan-flecarul de-a fi întins o copertină. Invitaţii la petrecere puteau respira puţin aer curat, admirând furtuna, fără a ajunge să arate ca nişte şobolani înecaţi.

O furtună de Ajunul *All Hallows-ului.* Cât de nimerit!

Se întunecă la faţă, în timp ce privea prin pânzele ploii, peste grădină, spre focul unde se va

fi aflat sora ei. În expresie i se citea ceva vecin cu dezgustul şi dispreţul pentru faptul că Zak preferase farmecele Jessicăi în locul alor ei, dar mai era acolo şi invidie şi stânjeneală, fiindcă acum ea era cea singură, iar în piept i se răsuci şi se strânse un cleşte dureros.

Fay se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari prin cameră, cu ochii fugindu-i spre rochia agăţată pe dosul uşii de la baie, cea pe care intenţiona s-o poarte la petrecere, un mic articol negru; care nu lăsa nimic în seama imaginaţiei: fără spate şi aproape fără piept. Chicoti, iar chicotitul păru să răsune cu ecou în odaia mare şi boltită. Pe braţe avea să-şi pună mai multe brăţări de cositor, mari şi scânteietoare, iar la gât o cruce celtică legată cu un şiret de piele, un talisman de viaţă lungă. Îl va face să-i placă, îl va face să-i placă totul. Ceea ce-l atrăsese dintru început la Jessica trebuia să fi pălit de-acum, cu siguranţă. Părea să se fi instalat în casa ei, ba chiar şi dormea acolo. Ştia totul, fiindcă privise, aşteptase şi devenise din ce în ce mai scandalizată.

Făcuseră amor? Nu-i venea să creadă – nu Jessica – căci ea încă mai era îndrăgostită de bunul Tom, orice ar fi spus, în acel moment nefericit al vieţii ei altminteri destul de stabile. Atunci de ce era Zak acolo? Ca să-i termine portretul? Fruntea albă ca laptele a lui Fay se încreţi, încruntată neatrăgător, gândindu-se la aparenta spargere din casa surorii ei. Poate nu

făcea decât să-i ţină companie până trecea criza. Ce penibil de galant.

Zi şi noapte cu plicticoasa de Jessica în mausoleul ăla de casă, era atât de burgheză, atât de-a dracului de proprie claselor mijlocii, n-avea ochi să vadă? Ce treabă avea unul ca el cu capcanele hidoase ale unei asemenea respectabilităţi sufocante?

Iar Jessica era cu zece ani mai bătrână, cugetă Fay cu răutate, câtă vreme între ea şi Zak abia dacă erau cinci ani diferenţă. Perfect acceptabil.

Nervii ei însă nu erau deloc acceptabili. În noaptea trecută se îmbătase (singură, fireşte) şi se furişase la parter, în pivniţa aceea sinistră, apucându-se să mânjească jalnicele lucruri ale lui Zak cu vopsea, avea impresia că arăta ca sângele închegat, ca borşul, ca şi cum acolo s-ar fi comis o crimă extrem de crudă. I se păruse teribil de nostim, în acel moment, isteric de-a dreptul.

Dimineaţă se trezise cu o migrenă care-i crăpa ţeasta şi o reluare pe loc a ceea ce făcuse. Totul într-un superb tehnicolor, fireşte. Îşi aruncă înapoi capul, privind spre plafon. Zak avea să-şi dea seama că ea fusese, fără-ndoială. La vremea când îşi venise în fire şi se hotărâse să îndrepte lucrurile dacă mai putea, prin tot locul mişunau oameni cu scaune, căpriori de cort şi nenorocita aia de prelată mare. Prea târziu.

Dac-ar fi fost drăguţ cu ea, doar cât de cât drăguţ, n-ar fi ajuns aici. Cu ea, putea fi liber, erau

amândoi de-un soi. De ce refuza să înţeleagă? Furia începu să fiarbă într-însa la adresa nepotrivirilor soarte şi smulse husa de pe tablou, într-un acces de nervi, rămânând apoi absolut nemişcată. Cu respiraţia grea, îşi privi atentă opera, printre pleoapele întredeschise. Începea să aibă asupra ei acel efect, pictura; un amestec ostil de suspiciune şi uimire mută.

Vorbi singură, încet:

Nu-mi place, şi nu ştiu de ce.

Dar neplăcerea răzbătea mai adânc, coborând în spirală spre un straniu sentiment de panică şi ură. Privirea! se focaliză asupra umbrei întunecate a omului de dincolo de monoliţi, căcat cu moţ, decise ea, chiar dacă încă exista doar ca o pată neconturată, aproape amorfă.

— Mâine, mai spuse, repezindu-şi faţa spre pânză, am să te pictez.

Şi se simţi mai bine.

— Cred că petrecerea a şi început, spuse Jessica, se lansează câteva artificii, dar Dumnezeu ştie cât timp vor rămâne uscate, în ploaia asta torenţială.

Se înteţea şi vântul, îi auzea geamătul gros pe când îşi croia drum nesigur printre copaci şi se îndesa în zidurile clădirii, tânjind să fie primit înăuntru.

Totuşi, ploaia era frumoasă, cerească, plină de făgăduieli, ca şi cum ar fi prevestit ceva bun după lunga vară fierbinte care părea să nu fie adus cu

sine nimic decât nefericire. Soarele, îşi spuse Jessica, transformase totul în praf.

Zak veni de la spate şi-i cuprinse mijlocul cu braţele, rezemându-şi bărbia pe umărul ei.

— N-am să mă duc, dacă nu vrei.

Glasul îi era rugător.

— Nu, răspunse ea, trebuie, ai promis.

— Da, am promis, nu-i aşa?

Iar acum o regreta, căci când se afla departe de ea, fie şi doar pentru câteva minute, se simţea acrit, stânjenit, lipsit de sprijin. Îi venea să spună: „Nu mă pune să plec, lasă-mă să stau aici cu tine şi să fiu în siguranţă.”

— E Halloween, nu-i aşa?

Zak dădu din cap.

— Una dintre sărbătorile favorite ale mamei mele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu-ţi face griji. A mea nu era.

— Nici n-am crezut.

În ultimele două zile, Zak abia dacă mai menţionase episodul cu coşmarul, sau trecutul unde pândeau toate temerile lui, stranietatea aceea: iar Jessica se bucura mai mult decât ar fi îndrăznit să recunoască.

Închise ochii, iar când îi deschise din nou, Jessica privea cerul negru, fără lună.

— O să plouă mult timp.

— Da.

— Îmi place sunetul stropilor de ploaie.

Bătând pe acoperişuri, copaci şi pământ, oarecum liniştitor, ca nişte dulci ecouri ale unor amintiri vechi şi plăcute.

— În toate lunile astea mi-a fost dor de ea şi nici nu mi-am dat seama cât de mult.

— Ştiu, replică el, dar după atâta ploaie vor fi inundaţii… pământul e solidificat de căldură, iar apa se va scurge pe suprafaţă şi va crea haos.

Umplând canalele, rigolele şi şanţurile şi toate acele zone joase care erau inundate din timpuri imemoriale.

Cu doi ani în urmă, caravana mamei lui şi restul convoiului lor trenţăros se scufundase în jumătate de metru de noroi îmbibat cu apă, după o ploaie grea. Apa se infiltrase în toate, iar Astra plânsese de neputinţă şi tristeţe văzând distrugerile pe care le provocase. Nu se găseau lemne uscate sau alte căi de a face focul, nicio modalitate de a se încălzi, aşa că dârdâiseră zile în şir. La fel ca oamenii de demult, din acele epoci întunecate pe care maică-sa le venera şi i le romanţa. Pe-atunci oamenii mureau de tineri: în mizerie şi chinuri, ciupiţi de purici, mâncaţi de păduchi, devoraţi de boli, subnutriţi, murdari şi împuţiţi..

Iar vrăjitoarele erau arse pe rug.

— Întotdeauna există o capcană, nu-i aşa? remarcă Jessica tristă.

— Întotdeauna.

Zak privi o rachetă năpustindu-se spre cer cu o dâră aurie în urmă, o văzu explodând şi mistuindu-

se într-un rotocol de nefiinţă.

— N-am să întârzii.

Jessica îşi lăsă capul pe spate, atingându-i obrazul cu obrazul ei, şi spuse cu uşoară exasperare:

— Profită de timp şi distrează-te. Aproape că n-ai ieşit din casă, şi-o să-ţi facă bine.

— O să mă plictisească.

— Mă mir că eu nu te plictisesc.

— Niciodată.

— Suntem atât de diferiţi…

— Nu contează.

Îşi apăsă buzele pe gâtul ei.

— Probabil c-o ştii, de-acum.

— Nu-s prea talentată în materie de înfumurare.

— Ei, ar trebui să fii, spuse el blând şi o răsuci astfel încât să stea drept în faţa lui. Niciodată n-am fost mai fericit ca acum, şi asta fiindcă sunt aici, cu tine.

— De ce-ţi vine atât de greu s-o crezi? întrebă ea cu o undă de deznădejde.

— Fiindcă tu nu crezi în tine însăţi, răspunse Zak încet, dar îţi vei reveni.

— Oare?

— O, da.

Îi deschise halatul şi începu să-și plimbe foarte încet mâinile peste trupul ei.

— Iar asta, mă face de asemenea fericit şi nu e decât o parte.

Jessica îl privi cu fermitate, simţindu-se lipsită

de puteri şi puţin ameţită.

— Eşti atât de bună, Jessica. O femeie minunată.

— Astă zău că sună plictisitor.

— A, nu. O femeie bună e cel mai valoros lucru din lume. În regiunea care odinioară se numea Orient, s-ar fi spus că eşti o perlă fără de preţ.

Jessica îşi azvârli capul pe spate, râzând cu încântare.

El zâmbi strâmb, bucuros peste măsură.

— Îmi plac să te fac să râzi.

Ridicându-şi ambele mâini spre chipul lui, Jessica i-l cuprinse, îl privi, cu gândul la tabloul terminat care era prins în spatele lor, deasupra consolei, gândindu-se cât de puţin din Zak prinsese cu adevărat pe pânza pictată cu atâta migala.

— Ai putea să faci orice, să fii orice, dacă ai dori.

— Vreau să stau aici şi să am grijă de tine.

— Faptul de-a te afla aici cu mine nu va fi niciodată de-ajuns.

— Ba da.

— O, Zak.

— Da, ar fi. Altceva nu-mi doresc.

— Ai toată viaţa înainte.

Un moment, Zak nu spuse nimic, dar apoi:

— Vei crede că-s sonat…

— Iarăşi? îl întrerupse Jessica, râzând.

— Ascultă, cucoană, rânji el văzându-se însă bine cât era de serios, lasă-mă să termin.

— O.K.

— Simt că toată viaţa am aşteptat momentul ăsta, alături de tine, nu mă întreba de unde ştiu, ştiu şi-atât, spuse el, cu o expresie plină de gravitate. Şi, ca să reţii nu vreau să caut mai departe, n-am nevoie.

— Nu mai fi aşa de serios. Te rog..

— Vreau să fiu; niciodată n-am mai fost serios, în nicio problemă. Am fost un nimic şi un nimeni, un inadaptat, oriunde mă duceam…

Ezită un moment.

— … şi *am* fost rău, Jessica.

— Cu toţii suntem răi uneori, nu-i aşa?

— Nu ca mine.

— Termină, Zak. De ce-ţi faci asta?

Simţea dintr-o dată dorinţa confuză să-l salveze de sine însuşi.

— Ar trebui să mă întrebi ce am făcut atât de rău.

Acum se simţea în el ceva care voia să-i spună totul, să se mântuiască.

— Nu, clătină din cap Jessica.

— De ce? întrebă el cu voce mică.

— Fiindcă sunt fericită, răspunse ea cu fermitate, fiindcă m-am săturat de lucruri „rele” şi nu vreau să mai aud.

Nu acum, nu în acest moment cu ploaia care răpăie pe acoperişul meu, cu mâinile acestui băiat frumos pe trupul meu, cu chipul lui minunat privindu-mă plin de o dorinţă şi nevoie cum n-am mai cunoscut de ani de zile. Niciodată. Acest

moment va fi al meu, jură în sinea ei Jessica, oricât de mult va dura, netulburat şi neîntinat de lumea dinafara acestei case şi de toate tragediile ei.

Aveau s-o prindă oricum din urmă, destul de curând, odată ce vraja se va risipi şi Zak va pleca. Fiindcă *avea* să plece.

— De unde ştii că am să plec? o privi el surprins, speriat.

Jessica se holbă la el, neîncrezătoare.

— Cum…? întrebă ea, cu ochii mari. Îmi citeşti gândurile?

Roşi furios, ocărându-se în tăcere.

— Le simt, oarecum, răspunse el stângaci, întotdeauna mi s-a întâmplat aşa.

— Poţi să „simţi” totul?

Îl privea cu uimire, incapabilă să înţeleagă.

— A, nu, se grăbi el s-o asigure. Nu totul.

Doar *aproape* totul.

În ochii ei se ivise o expresie nouă, reţinută şi întrebătoare.

— Ar fi destul de incomod, Zak, îngrijorător chiar.

Făcu un efort să zâmbească, în timp ce toate acele lucruri, pe care i le spusese, acele fapte neliniştitoare care au obiceiul de-a ţi se strecura sub piele, reveneau de-a valma.

— Ştiu, spuse el cal, dar n-ai niciun motiv de îngrijorare,. Nu-i nimic serios.

Doamne, ce nesocotit era.

Jessica îl privea atentă, prudentă, şi ştiu că

făcuse o greşeală cumplită.

Îşi linse buzele palide.

— Cu excepţia mamei mele, continuă repede, eşti singura persoană căreia i-am mai spus.

Astra ştiuse oricum, încercase chiar să-l protejeze, în modul ei curios, neîndemânatic. Încercase. Nu era vina ei, îşi dăduse Zak seama într-un târziu, că fusese cine fusese, că era slabă şi naivă şi nebună după bărbaţi. Nu fusese şi el nebun după femei, după trupurile lor?

Era mama lui şi în fiecare bărbat exista o parte care avea permanent nevoie de mamă. I-o spusese cineva odată, dar nu-şi mai putea aminti cine, poate fiindcă-l dispreţuise pe cel ce vorbea astfel. Se încruntă, cu o expresie mată, semiîntrebătoare, pe chip.

— Zak, se auzi vocea Jessicăi, te simţi bine?

— Mă doare capul.

O privi pătrunzător.

— N-ai nimic? Nu te-am speriat?

Ba da, o speriase, destul cât să spargă vraja.

— Nu.

Aproape că-i venea s-o creadă.

— Uită-te la mine.

Jessica privi, pentru a constata că vederea i se înceţoşa uşor, îi simţi mâinile mişcându-i-se pe spate, degetele răsfirate pe piele, gura fierbinte pogorându-se peste a ei, coborând pe gât, peste umeri, îşi simţi halatul căzând.

— De unde ştii că voi pleca? întrebă el din nou,

într-o şoaptă atât de seducătoare încât Jessica aproape leşină. De unde?

Jessica scoase un sunet slab, deznădăjduit. Mâinile-i coborâseră, cuprinzându-i tandre burta, apoi trecând de ea: apucând, pătrunzând, mângâind; îi simţi puterea, gândurile, intrându-i în carne, în oase.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

— O, Jessica, rosti el cu regret şi dor. Jessica, Jessica.

Îşi împinse faţa în părul ei, chinuit de remuşcare, îşi apăsă tare trupul într-ai ei, ca şi cum numai voinţa şi acţiunile lui singure ar fi putut să-i facă unul singur cu adevărat şi, prin urmare, inseparabili. În siguranţă.

Iar apoi Jessica era sub el, iar el era înlăuntrul ei şi când dragostea luă sfârşit se ridică uşurel deasupra, cu braţele ca doi stâlpi de ambele părţi ale trupului Jessicăi şi coama de păr negru revărsându-se în jur ca o mantie, pecetluindu-le expresiile la adăpost de restul lumii.

Zak privi faţa Jessicăi mult timp, cu tristeţea nostalgică a omului care se uită la o amintire.

Afară, ploaia slăbise, iar din pământul ud se înălţa ceaţa.

*

— Ai întârziat.

— Am avut treabă.

Lumini albe, orbitoare fulgerau şi dansau maniacal prin încăpere, conturând intermitent

chipul frumos, deşi arţăgos, al lui Jonathan. Zak nu-l luă în seamă şi privi în jur prin spaţiul care până în urmă cu doar câteva ore fusese un birou, dar acum era un dom al plăcerilor, numai draperii moi, perne şi fâşii de satin voluptos, roşu negru. Arcuri mari şi largi de material fuseseră agăţate dintr-un punct central al plafonului, terminându-se în josul colţurilor şi legate cu enorme folii argintii, sclipitoare. Deasupra lor atârnau forme stranii, fantomatice, omagiul lui Jonathan faţă de Halloween.

Câţiva oameni ca nişte umbre forfoteau pe ici pe colo, revenind din grădină în casă, nerăbdători să vadă dacă mai sosise vreun invitat.

— Atunci, fă bine şi apucă-te de treabă, se răsti Jonathan. Bănuiesc că ştii ce ai de făcut.

Gura lui Jonathan se curbă în sus, chipurile într-un zâmbet.

— Cred că ştii răspunsul.

Zak ridică din umeri, fără să-i pese, fără a vrea să se implice, dar dorind, mai mult decât orice, să termine cu noaptea aceea lungă.

— Apropo, continuă (îngâmfat?) Jonathan, Keith o să întârzie, ceea ce înseamnă…

— …că vrei să rămân până soseşte el.

— Exact.

Zak închise ochii, întorcând capul cu deliberare. Când îi deschise din nou, se pomeni privind fereastra neagră, blocată de copertină. Închisă.

— Cât de mult?

— Nu *atât* de mult. O să merite.

— Nu de bani îmi pasă.

O, ba bine că nu, îi sufla vântul rău prin buzunare, iar conştiinţa acestui fapt îl rodea, făcându-l să se simtă mărunt şi jalnic de vulnerabil.

Jonathan înălţă din sprâncene.

— Norocosul de tine. Ne închiriem, este?

— Să te fut, scuipă Jonathan. Vrei s-o fac, sau nu?

O văzu cu coada ochiului pe Emma venind spre ei.

Jonathan ridică mâinile.

— Gata, gata. Scuză-mă. Îmi pare rău. O.K.?

— Încă un cuvânt, şi m-am cărat, ne-am înţeles dom'le?

— Ne-am înţeles, se repezi Jonathan. Am spus că-mi cer scuze.

Îi venea să turbeze că se purtase din nou ca un nerod, dar acum era prea târziu pentru regrete.

Zak, se răsuci şi merse spre echipamentele disco, care arătau ca scoase din *„Star Trek"* – un amestec de culori argintii, mate, negre şi gri-metalizate, cu perimetrul pulsând de luminiţe pâlpâitoare. Păreau gata-gata să-şi ia zborul.

Totuşi, dincolo de exteriorul lustruit, stătea proverbiala turnantă dublă şi teancurile de C.D.-uri şi albume. Zak se răsuci şi merse spre echipamentele disco, care arătau ca scoase din *"Star Trek"* – un amestec de culori argintii, mate,

negre şi gri-metalizate, cu perimetrul pulsând de luminiţe pâlpâitoare. Păreau gata-gata să-şi ia zborul.

Totuşi, dincolo de exteriorul lustruit, stătea proverbiala turnantă dublă şi teancurile de C.D.-uri şi albume. Zak învârti posac cu degetul unul dintre platane, privind fără interes şirurile de butoane şi comutatoare, microfonul mort.

Keith îi înşirase exact ce anume să pună, iar restul era simplu; nu exercitaseră asupra lui presiuni să vină cu „discursuri-de-D.J.”, ceea ce-i convenea de minune, căci ar fi refuzat; circul de acest soi le rămânea bufonilor din această lume, cum era Keith. Cu excepţie faptului că dincolo de învelişul său de clovn, Keith era un băiat decent. Prost, uneori, dar totuşi civilizat.

Avea să se descurce bine.

Avea să plece de-acolo curând.

Gânduri. Cunoştinţe ascunse. Zak clipi din ochi şi inspiră adânc, până când momentul ciudat trecu, parcă înotând prin clei. În ultima vreme avusese prea multe asemenea momente, prea multe mistere şi greşeli. Îşi privi mâinile rezemate pe platan, întrebându-se dacă aveau să se sfârşească.

O rază de lumină scoase în evidenţă un chip de pe coperta primului album. Chipul rânjea, un rânjet plin de dinţi nefiresc de albi. Zak îl luă şi puse uşurel discul pe platan, aşeză un altul pe al doilea, iar Tina Turner începu să bubuie din

difuzoare.

Din acest punct, totul se desfăşură ca prin ceaţă. Oamenii se îngrămădeau în apropierea lui, apoi se retrăgeau, fetele dădeau târcoale aşteptând să fie învrednicite cu o privire, un zâmbet, *orice,* dar Zak abia le putea distinge feţele în luminile orbitoare şi chiar dacă le-ar fi văzut, tot nu conta. Unele dintre ele purtau măşti, hidoase arătări felinice că nişte cruste lipite peste ochi, mișcându-se în ritmul muzicii năucitoare, căci Tina Turner, Meatloaf şi Simply Red făcuseră loc *hard-core-ului* zgomote metalice, asurzitoare de să sângereze urechile, iar lucirile stroboscopice încremeneau trupurile în nori de lumină rece ca gheaţa, ca nişte făpturi de pe altă planetă..

În nări i se infiltrau fuioarele fumului de haşiş, în mână i se umezea o tabletă de *Ecstasy,* sfărâmându-se până nu mai rămase nimic; un cadou de la cineva pe nume Angel, care-i amintea de mama lui.

Simţi o mână cuprinzându-i strâns glezna. Zak tresări şi privi în jos, spre neliniştitorii ochi migdalaţi ai lui Fay. Lumini şi umbre i se fugăreau peste faţă, în ritmul jocurilor din sala plăcerilor. Îi zâmbea prosteşte, era drogată, faţa palidă-i era îmbujorată pe pomeţi, cu gura ca un boboc de trandafir întinsă într-un rânjet antipatic.

Apasă instinctiv piciorul în jos, ca şi cum ar fi strivit o insectă scârboasă, otrăvitoare. Femeia îi dădu drumul cu o obscenitate pe care i-o putu citi

pe buze, fără însă s-o audă sub urletul zgomotelor ritmice, după care avusese o nălucire.

Îl văzu pe Keith apropiindu-se de estradă şi slobozi un enorm oftat de uşurare. Era târziu, aproape unsprezece, şi simţea că i se învârtea capul, ameţit de fum şi de paharele cu vin cu care-l îmbuibase Jonathan. Poate încerca să-l îmbete, iar acest gând îl făcu să zâmbească, întristându-l în chip curios…

— Mersi, dom'le, îi răcni Keith în ureche.

Zak dădu din cap, apoi puse mâna pe umărul lui Keith, lăsând-o acolo, simțindu-i încurajatoarea căldură corporală arzându-l prin groaznica-i cămaşă neagră cu alb luminiscent.

— Hei, strigă Keith din nou, ţi-e bine?

Zâmbi, coborând, şi-i făcu un mic semn cu mâna, însă chipul lui Keith era încremenit şi derutat, iar peste o clipă se întoarse să-şi înceapă treaba, cu căştile la urechi, braţele cufundate până la coate în albume, gura mare şi lată lipită de microfon.

Zak îşi croi drum prin gloata înnebunită, în direcţia grădinii, să respire puţin aer curat, dar mai întâi avea de manevrat în jurul prelatei şi aşteptă un moment la margine, ascultând ploaia căzând din greu pe copertina de plastic, privind perechile îmbrăţişate languros, membre lipicioase înlănţuite printre alte membre lipicioase, iar în mijloc un individ tropăind de unul singur împrejurul vechii mese pentru păsări care ieşea

discordantă printr-o gaură a pardoselii de sub prelată.

— Nu chiar o performanţă sclipitoare, apăru Jonathan lângă el, dar adecvată.

— Te referi la el… arătă Zak cu degetul, sau la mine?

— Mereu gata cu un răspuns deştept, nu?

— Încerc.

Jonathan se simţi deodată prost.

— Întotdeauna par să spun ce nu trebuie… sau să calc naibii în rahat.

Zak nu spuse nimic.

— Nu mai locuieşti în pivniţă, aşa-i?

Glasul lui Jonathan era dulce, acum fără nicio urmă de sarcasm.

Zak rămase cu privirea spre tipul ce tropăia de unul singur.

— Unele lucruri de-ale tale au fost stricate, continuă Jonathan, se pare că cineva le-a aruncat la nimereală şi*le-a stropit cu vopsea roşie…

Vopsea roşie, într-adevăr, dar când deschisese uşa şi văzuse harababura, se aşteptase să-l găsească pe Zak trântit acolo cu beregata tăiată şi aproape vomase.

— Ce păcat, replică el sec, şi tocmai uitasem să-i reînnoiesc asigurarea.

Fay care turna gaz peste foc, desigur. Atât de ocupată, în absenţa lui.

— Mai bine du-te să arunci o privire.

— Acum?

— De ce nu? În plus, cred că s-ar putea să chem pe cineva care să verifice locul odată pentru totdeauna şi apoi poate, am să-l renovez. E cel mai potrivit moment ca să inspir o viaţă nouă pivniţei.

Şi să şterg amintirile.

— Ţi-am pus lucrurile la o pare, mărunţişurile care au scăpat de carnagiu.

— Nu trebuia.

— Aşa am vrut.

— Nu trebuia nici să vrei.

— N-am avut încotro.

— Eu aş fi avut.

Jonathan înghiţi în sec.

— Nu înţeleg.

— N-are importanţă, îl privi Zak cu o expresie de inevitabilitate obosită. Atunci, ia-o tu înainte şi să terminăm.

Jonathan ridică un fald al prelatei, dezvăluind treptele de piatră, lunecoase de umezeală şi tocite la mijloc de nenumărate picioare, dezvăluind uşa veche şi deformată, cu vopseaua ei cafenie, coşcovită, deschisă spre cele două camere în descompunere, pe care ajunsese să le dispreţuiască atât de mult.

Nu voia să între.

— Ce este? întrebă Jonathan..

— Nimic.

Jonathan scăpără un chibrit şi dispăru înăuntru, unde aprinse un rest de lumânare, pe poliţă. Deasupra lor, tavanul bubuia şi gemea.

— Christoase, exclamă el, au să cadă aici dintr-un moment înaltul…

Zak, rămas lângă uşă, aruncă în sus o privire obosită, apoi coborî ochii spre Jonathan.

— Voiam să-mi cer scuze, de fapt, începu acesta. M-am descurcat destul de prost..

— Nu te-ai descurcat nicicum.

— Ştiu, ştiu.

— Nu e un păcat să fii homo.

Jonathan roşi în lumina lumânării.

— Poate că nu, şopti el, dar aşa se simte.

— Ar fi ceva, continuă Zak, s-o recunoşti faţă de tine însuţi; ai să te simţi mai bine.

— Ba nu, tocmai asta e. Vreau să fiu normal, ca toţi ceilalţi, spuse el neajutorat. Vezi tu, nu-mi place să fiu altfel, sau să fiu considerat altfel. Nu ca tine. Vreau doar să mă integrez în societate.

Poartă-te ca şi cum ai fi unul dintre ei şi asta vei deveni; propria lui filosofie casnică.

— Nimeni nu e normal. Nimeni nu are totul, Jonathan.

— Credeam că… tu şi cu mine… credeam…

— Nu.

Încă nu înţelegea că relaţia lor sexuală nu însemnase nimic pentru el, un strop de căldură în beznă, o undă de confort ca să răzbească prin noapte. Sex şi atât.

Jonathan oftă cumplit.

— Uite ce e, îmi pare rău. E bine? Dar n-am timp pentru aşa ceva.

Vreau să plec. Vreau să ies de-aici. O vreau pe Jessica.

— Sigur, dădu din cap Jonathan, dar glasul îi era nesigur. Bineînţeles. Înţeleg. Am să-ţi dau banii.

Zak dădu. Din cap.

— Mda. Ce-ar fi să mi-i dai.

Dar Jonathan nu schiţă niciun gest de a pleca, stătea doar pe loc, privindu-l: un tânăr înalt şi blond, derutat, care nu ştia cu adevărat cine era.

— Mai *repede,* omule, închise strâns Zak ochii, iritat, iar Jonathan tresări.

— Iartă-mă, se bâlbâi el, zău. Eram dus pe altă lume.

Şi gândindu-se la o ultimă încercare, dar nu-l putea învinui pentru asta.

— Dă-mi banii şi gata.

Zak trase adânc aer în piept, pe când Jonathan ieşea repede din pivniţă, şi întinse mâna spre cele câteva obiecte care puteau merita să le păstreze, ceea ce era o adevărată glumă. Le ridică pe rând, examinându-le separat în lumina slabă, pentru a vedea peste tot stropi de vopsea roşie: pe cele câteva cărţi, pe o eşarfă de lână pe care-o avea de ani de zile, o curea de piele cu cataramă argintie, o sticluţă de paracetamol, unghiera… Le aruncă unul câte unul pe podea, căci nu le mai dorea, cu excepţia poeziilor lui William Blake, o cărticică legată în piele, cu urechi-de-măgar, care-i fusese ca un prieten.

Cineva stătea în uşă, iar Zak se răsuci,

aşteptându-se să-l vadă pe Jonathan, însă era Fay.

Înjură printre dinţi.

— M-ai rănit, spuse ea, acolo în casă.

— Zău?

— Ştii bine că da.

— Ştii *tu* ce înseamnă când răneşti ta oamenii?

— Nu-ncerca să-mi ţii predici.

— Ai dreptate, răspunse Zak, cred c-ar fi pierdere de timp.

— Ticălos ipocrit.

O privi cu dezgust incomod, simţind ura ce emana din ea ca dogoarea dintr-un cuptor.

— Trebuie să plec.

— La Jessica?

— Să-mi iau banii.

— Şi pe urmă ai să te duci la Jessica.

— Nu te priveşte.

— Ba mă priveşte.

— Cum spuneam, trebuie să plec.-

Veni spre ea, iar Fay îl împinse înapoi cu ambele mâini, atât de neaşteptat, încât Zak căzu.

— Pentru Dumnezeu, scrâşni el, fierbând.

— Poţi petrece puţin timp cu mine, nu? Sau mă găseşti atât de respingătoare, încât până şi să fii în aceeaşi cameră cu mine e prea mult?

— Exact.

— Ce-ai spus?

— Am spus „exact”.

Era beată, desigur, sau poate luase o tabletă ori ceva, care avea efect prost. Se întâmpla tot

timpul, dar nu acele Fay din lumea noastră, fiindcă de obicei erau destul de deştepte ca s-o evite, din moment ce le scotea din minţi. Sau, cel puţin, mai devreme decât erau de obicei.

Zak o privea, Fay îl privea. Încercă să se ridice, dar ca îl împinse la loc.

— Mă înfurii.

— Mi-ar plăcea să te văd furios. Mi-ar plăcea să te văd pierzându-ţi controlul – ei, asta chiar ar fi interesant.

Ochii ei săgetară spre uşa celeilalte camere. Voia să-l împingă acolo, şi prin uşa secretă; gândul îi sărea în sus şi-n jos prin minte, înscris cu litere roşii, livide, împinge-l în haznaua aia râncedă şi împuţită.

Într-o clipă, Zak sări în picioare, iar Fay se repezi la el, cu capul în piept şi picioarele pistonând pe linoleumul peticit, icnind de efort. Zak fu catapultat prin uşă, ciocnindu-se îndesat de chiuveta din piatră, sufocat şi zguduit. În întunericul bolnav, fără lună, Fay îl atacă din nou, cu mâinile întinse înainte ca nişte gheare, cu părul răvăşit peste faţă, cu un mic zâmbet pe buzele umede ce-i sâsâiau, pentru a-i stropi apoi chipul cu scuipat.

Încercă să vorbească, dar nu ieşea niciun sunet.

Ieşi afară, Zak.

Se retrase într-o parte, în timp ce Fay înainta, dar îi simţi degetele apucându-l de păr şi smucindu-i capul înapoi, şi-şi pierdu echilibrul,

încovoindu-se spre podea. Femeia bătu din palme, cu un ţipăt de satisfacţie, şi tot timpul inima lui Zak bubuia în piept şi se simţea straniu, ameţit, departe.

Ieşi.

Venea ceva şi-i era frică…

Deasupra, auzea glasul lui Keith bubuind prin amplificatoare, ceva în legătură cu Rastas, *ragas (Dansatori dezmăţaţi)* şi *ragas (Deliranţi, halucinanţi),* iar apoi întreaga lume păru să se cutremure, să tropăie şi să se clatine.

Răsună un trosnet puternic, ameninţător.

Mortarul se fărâmiţă.

Undeva se crăpă şi se frânse ceva de lemn.

Iar aparatul de fotocopiat se înclină beat prin tavan.

Din locul unde zăcea Zak, părea ceva ivit din coşmarurile lui: era mare, cenuşiu şi tare ca granitul, şi căzu ca un bolovan, prăbuşindu-se prin podele, în bezna de jos.’ Chiar în momentul când îl lovi, fracturându-i şi zdrobindu-i oasele picioarelor, se întrebă ce erau obiectele albe care urmară, curgând prin plafon ca nişte confeti, ca nişte viermi albi zvârcolindu-se. Îi căzură pe faţă, peste mâini şi picioare, iar Zak zâmbi de surpriză şi uimire; nu erau decât hârtii, bucăţele de hârtie tocată, căzând din cer, întocmai ca el.

În întuneric nu se simţea durere, răsunau doar urlete şi crezu că era Fay, până-l văzu printre pleoapele întredeschise pe Jonathan – Jonathan

cutremurându-se şi ţipând peste marginea colţuroasă a găurii, iar deasupra acesteia se vedea o alta, mai luminoasă, prin care priveau invitaţii, cu ochii ca nişte puncte negre pe feţele albe ca moartea, holbându-se aiuriţi în întuneric, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Căzuse prin podea, peste fotocopiator, zăcând acolo un moment înainte de a luneca de pe aparat, cu picioarele zdrobite.

Când deschise din nou ochii, se pomeni pe jumătate aşezat, pe jumătate culcat în ceva moale; umed şi puturos: gunoaie, căcăreze de şobolani, gângănii şi mucegai; păsări moarte care căzuseră din pod, prin cavităţile zidăriei în descompunere; şi alte obiecte fără nume. Îşi privi picioarele sfărâmate, începeau să-l mănânce şi să fie străbătute de dureri sfâşietoare, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit surprinse de faptul că toate oasele, de la gleznă până la şold, fuseseră făcute piftie..

Inima-i palpita şi-şi simţea capul ciudat, plin de pânze de păianjen. Se gândi la o fată numită Saffron, care-l dorise, la fel cum îl dorise şi Zelda, şi cum îi răsplătise el dorinţa în modul sau obişnuit şi unic. Ce ironie a sorţii, că rănile pe care le suferise ea semănau atâta cu ale lui de-acum; o justiţie aspră, cum ar fi spus maică-sa. Se întrebă dac-ar fi crezut că pedepsele lui nu fuseseră niciodată gândite sa omoare, doar să rănească,

Zak nu se mai gândise de mult la Saffron, nu-i

păsase de ea, şi oftă greu, scrâşnit, făcând durerea din picioare să se repeadă în sus cu o sută de grade, lumea devenind cenuşie, închise strâns gură înăbuşindu-şi chinul şi încercă să se concentreze asupra locurilor din jur, care erau pe cât de neprimitoare îşi imaginase văgăuna aceea. Văzu că se afla într-un fel de cameră, poate un beci, iar beciul avea trei pereţi solizi de cărămidă şi o intrare boltită ducând Dumnezeu ştie unde. Spre altă hazna împuţită la fel ca asta? Era veche şi umedă, şi colcăia de viaţă neatrăgătoare; mai avea şi duhoarea unui abator – şi altceva, un înţeles neguros care-i înfioră şira spinării..

Prin găurile din gunoaie, ochii lui slăbiţi puteau distinge amănunte desperecheate apărând din umbre; rastele de vin putrede, sticle sparte, un butoi uriaş rezemat de un perete şi, exact deasupra butoiului, încastrate în plafon, câteva cârlige, de carne, mari şi ruginite, de care atârna ceva. Ochii i se dilatară, îngroziţi, văzând că acel ceva avea forma unui om şi că omul îl privea.

Zak închise ochii, îi deschise iar, de două ori, rugându-se ca durerea să-i fi tulburat simţurile, dar slobozi un ciudat suspin de neîncredere, căci chipul omului îi zâmbea şi chipul omului era tatăl lui. Acum nu mai avea scăpare, gând care-i trezi un fior de neputinţă, o revenire a tuturor groazelor pe care le simţise vreodată.

Deci, aşa avea să se sfârşească.

Silueta se mişcă, chipul atârna în tenebre ca un

dar pervers de Halloween, iar Zak leşină.

Când reveni la suprafaţă, alături stăteau Keith şi Jonathan, ghemuiţi neputincioşi dincolo de maşina de fotocopiat, de lemnele putrede şi celelalte mizerii care căzuseră; trebuia să dea la o parte toată porcăria aia înainte de-a ajunge să-l atingă măcar. Priviră împreună în jur şi în sus, pentru a aprecia pagubele şi de unde ar fi fost mai bine să înceapă. Zak îl auzi, mai curând decât să-l vadă, pe Jonathan vomând. Auzi blestemele copleşite ale lui Keith, căci forma din cârligul de carne era reală şi erau trei la număr. Morţi demult. Ah, dar mirosul, zdrobitor de viciat, ca şi cum ar fi murit abia de-o săptămână. Era un loc al răului.

Maică-sa îi spusese că existau asemenea locuri în lume, locuri unde răutatea se ascundea şi se acumula ca praful; şi, întocmai ca putregaiul din lemnărie, se răspândea în jur precum o pată, infectând totul.

Cel puţin, nu era tatăl lui; numai întunecimea şi durerea jucându-i farse, iar uşurarea *semăna* puţin cu leşinul. Acum aveau să-l salveze şi să-l ducă sus, scoţându-l din locul ăsta hidos, în aerul proaspăt, umed de ploaie, după care se putea întoarce la Jessica. Auzea sunetul sirenelor de poliţie, clopotul dementţial al unei maşini de pompieri venind de undeva departe, şi i se păru că zgomotele acelea nu fuseseră niciodată mai frumoase.

Acum Jonathan era aproape, dar nu destul de

aproape, privindu-l alb în faţă, murdar, îngreţoşat; iar Zak ştiu ce-l costase să coboare în haznaua aia pestilenţială. Era curajos, în fond, şi se întrebă dacă știa.

Un vuiet, departe, un zgomot crescând, clocotind şi rostogolindu-se.

O, Doamne.

Venea ceva, şi-i era frică.

Lui Jonathan i se alătură şi keith, privindu-l amândoi cu ochi mari, înfricoşaţi. Zak despărţi buzele, încercă să vorbească, dar avea gura plină de sânge şi nu făcu decât să tulbure aerul spurcat cu un oftat tremurător.

Ieşiţi afară, ţipă mintea lui. IEŞIŢI AFARĂ.

Şi ieşiră.

Nu mă părăsiţi.

— Îi privi încercând să se caţere din groapa râncedă, văzu cum foloseau butoiul ca rampă de salvare, cu mâinile şi picioarele alunecându-le şi întinzându-se în sus şi în cele din urmă ieşind prin gaura cu margini frânte din tavan, mişcările lor frenetice făcând carcasele umane din cârlige să se clatine încet, ca şi cum prin lumea aceea subpământeană ar fi suflat o briză rătăcită. Apoi dispărură, iar Zak rămase singur. Nu mai era decât mugetul, din ce în ce mai sonor, mai apropiat – o bâiguială de glasuri de spiriduşi, lacomele bătăi de inimă ale unui gigant venind cu paşi mari, vibraţiile şi umflarea pământului la apropierea unui cutremur.

Bubuit măsurat şi necontenit de tobe bătând şi reverberând prin veşnicie. Cu ochi tot mai strânşi, scrută tenebrele.

Venea ceva şi-i era frică.

Zak deschise gura pentru a vorbi, dar nu a ieşit decât acelaşi oftat – un sunet trist, sfârşit, plin de durere.

Te iubesc, Jessica.

*

Continua să plouă, tare şi abundent, chiar şi după treizeci şi şase de ore, iar greutatea apei pe pământul bătătorit se scurgea în şanţuri şi canale, în crăpături şi gropi; infiltrându-se în pivniţe, beciuri de cărbuni şi mai jos, la nivele şi mai adânci.

Semiluna fusese construită pe fundaţiile unor clădiri mai Vechi, case înălţate în timpul lui Cromwell, iar sub aceste fundaţii se aflau hrube de depozitare, pivniţe, bârloguri de contrabandişti şi altele, mai vechi; multe nu se mai foloseau, uitate şi ferecate ca încăperile dintr-o casă părăsită. Mai există şi o reţea de canalizare suplimentară, care fusese blocată la sfârşitul secolului trecut, paralelă cu Semiluna, în unele locuri despărţind-o de câte un beci sau subsol doar un strat de cărămizi, în aceste locuri şiroia apa, formând băltoace, pungi şi cavităţi care în cele din urmă explodau sub presiunea lichidului care continua să se acumuleze. Astfel se formau torente, care iscau valuri, iar valurile goneau

urlând prin acele locuri demult uitate, ca nişte monştri înnebuniţi.

Zak văzu monstrul şi îl recunoscu.

*

Fay rămase mult timp în cadă, până când apa se răcise aproape complet, iar atunci se înfiora şi borî puţintel, dar continuă să stea acolo, regurgitând vin roşu care i se prelingea prin colţul gurii. Încerca să nu facă zgomot, căci n-ar fi trebuit să se afle acolo; clădirea fusese declarată „nesigură” de către autorităţi, dar ea era prea beată şi obosită ca să-i pese. Mâine nu era prea târziu pentru a rezolva şi această mică problemă. Pe de altă parte, n-avea unde să se ducă. În alte împrejurări, mai normale, ar fi putut locui la Jessica, fiind fără-ndoială binevenită, căci aşa fusese Jessica, dar acum nu mai era.

Fay zăcea pe spate, cu ochii în tavan şi fiecare mână încleştată pe marginea căzii, ca şi cum s-ar fi temut să-i dea drumul.

Nimeni n-o putea obliga să plece dacă nu voia ea.

În plus, ocupanţii de jos aveau altele pe cap – toţi acei bărbaţi drăguţi în uniforme, poliţiştii şi pompierii – le auzea glasurile, strigătele, cu tot ropotul ploii. Încă îl mai căutau, îl căutaseră ore-n şir, chemând chiar şi un om-broască de-al poliţiei, după ce inundaţia se potolise. Celelalte cadavre fuseseră recuperate cu uşurinţă, dezgustătoarele rămăşiţe care atârnau acolo numai Dumnezeu ştie

de când, pescuite cu cângi, în timp ce se roteau la suprafaţa apei. Nu era de mirare că uşa aia veche fusese bătută în scânduri şi acoperită cu tapet: secretul oribil al cuiva, revenit să bântuie locurile.

Cadavrul lui Zak n-avea să plutească, fireşte. Scheletul lui acoperit de carne se va fi scufundat „pentru că avea substanţă.

Fay se înfioră di: nou, când în minte i se formă viziunea tulburătoare a acelui perete de apă, care explodase în afară, cu incredibilă ferocitate, din tenebrele hâde ale cine ştie cărui tunel abandonat demult, cărămizi, gunoaie şi pietriş erupând în încăperea aceea lugubră, ca şi cum tocmai ar fi fost retezată artera vreunei fiare enorme. Înghiţi dureros. Totul se întâmplase atât de *repede*, totul.

Din vina ei.

Aiurea.

Se ridică în capul oaselor şi plesni cu pumnii apa colorată din cadă, ridicându-şi picioarele şi suspinând neputincioasă cu gura lipită de genunchii uzi.

De-ar fi fost doar *drăguţ cu* ea – îi era atât de greu, un atât de mare sacrificiu? Atunci nu l-ar fi împins şi n-ar fi căzut…

Ştiuse cum era ea. Ar fi trebuit să prevadă ce-avea să se întâmple..

Fay îşi astupă urechile cu mâinile, ca şi cum încă ar mai fi auzit trosnetul lemnului putred, tunetul apei şi plânsul, plânsul lui Jonathan-flecarul care continuase la nesfârşit; un plâns

ciudat, care-o Făcuse să tresară – gemete ascuţite, urâte, trezindu-i pornirea de a-l zgâlţâi până avea să înceteze.

Treptat, iubita lui (la fel ca toţi ceilalţi, la o adică) începu să-l privească mută de uimire, până când înţelegerea lumină încet creierii îngreunaţi. Faţa mică şi opacă a Emmei se schimonosise, iar femeia se furişase afară din locul ăla blestemat, ca un şoarece căutând adăpost.

Atâta despre iubire şi căsnicie. Atâta despre secrete.

— Oamenii capătă ce merită, murmură Fay peste geamul genunchilor, şi-o fac cu mâna lor.

Ochii i se opriră spre vulpea împăiată de lângă toaletă; o privea cu gravitate.

— N-am fost eu de vină…

— Fii sigură că păcatele tale te vor da în vileag. Aşa spunea mama ei, adesea.

Fay înjură şi se împinse în braţe, ieşind din cadă, se înfioră din nou şi-şi simţi spinarea umplându-se de piele-de-găină. Acum avea să se culce, să doarmă şi să uite, dar a doua zi urma să se deştepte şi să se gândească iarăşi la tot ce se întâmplase. Imediat ce deschidea ochii, avea să se prăvale asupra ei ca o tonă de cărămizi. Iar poliţiştii doreau să discute cu ea; două interogatorii în zece zile. Nu era oare o persoană populară?

Se auzi un zgomot: un scrâşnet şi un trosnet. Fay se trezi în bezna nopţii de smoală şi răpăitul

ploii la ferestre. Probabil că; pe undeva, pe jos trecea un cablu, iar siguranţele se arseseră, sau poate fusese întrerupt curentul de către vreunul dintre a conştiincioşi de jos.

Zăcea de-a latul patului, fără a fi acoperită cu un cearceaf măcar, şi-i era frig, singure perdelele de tifon alb din jurul baldachinului despărţindu-i trupul gol de aerul umed al nopţii.

Un tunet bubui undeva şi o neaşteptată rafală de vânt făcu să zăngăne geamul în rama ferestrei, iar Fay tresări. Îşi muşcă buza, privind prin cameră; nu-i plăcea întunericul, niciodată nu-i plăcuse, fiindcă toate păreau altfel, aveau forme diferite. Chipuri diferite.

Fulgerul scălda odaia într-o lumină spectrală, Fay privind în văpaia albă. Max stătea aşezat în prag, privind-o.

— Lua-te-ar dracu’ de pisică proastă.

Avea să-şi găsească lanterna, să aprindă nişte lumânări.

Coborî din pat, îşi aruncă un cearceaf pe umeri şi lipăi neauzit până la bucătărie. Lanterna era pe pervaz, unde o lăsase cu două zile în urmă (după dulcea vizită în pivniţa lui *Zak),* iar gândul o făcu să se înfioare, crispându-se puţin în sinea ei. Aprinse lanterna şi căută lumânări; într-un sertar gol se rostogoliră câteva, nefolosite. Le aprinse pe toate şi le strânse pe o tavă. Cu lanterna într-o mână şi tava în cealaltă, reveni în cameră.

Dacă ar fi putut cineva s-o întrebe pe Fay de ce

privise spre tabloul proptit pe şevalet, n-ar fi fost în stare sa răspundă, dar în momentul acelei priviri ştiu că era ceva în neregulă. Mijind ochii, încercă să se concentreze, apoi ridică lanterna şi studie atentă tabloul.

În stomac i se răspândi frigul. Era mai mare, pata care reprezenta un om era mai mare – şi mai aproape, n-avea nicio îndoială.

Cu multă grijă şi fără să-şi lase ochii să se desprindă de pânză, puse lumânările şi lanterna pe podea, luă un tub de culoare, îi deşurubă capacul şi stoarse un cocoloş verde cât un vierme peste „om”.

Acesta dispăru, acoperit dintr-o storsătură.

— Imaginaţia, nimic mai mult, şopti ea, dar îşi dorea – şi cât îşi mai dorea – ca luminile să se reaprindă. Buna lumină electrică avea să sperie orice baubau.

Reveni în pat şi chiar îi lăsă pe Max să i se alăture. Rezemându-şi nişte perne sub cap, reuşi să adoarmă, în timp ce o nouă furtună venea pustiitoare dinspre răsărit, făptură vicioasă. Şi fără suflet, care avea să distrugă multe în calea ei, inclusiv câţiva câini, pisici şi vieţi omeneşti răzleţe.

Când Fay se trezi a doua oară, Max stătea în picioare la capătul patului, cu blana de pe spinare zbârlită, miorlăind în modul acela lent, înfiorător, al pisicilor când sunt împietrite de groază, cu ochii aţintiţi spre ceva aflat în întuneric, căci lumânările

arseseră până la capăt şi lanterna se stinsese.

O podea scârţâi, iar Fay îngheţă şi se făcu mică, în timp ce groaza îi alerga în susul braţelor, coagulându-i-se în gâtlej.

Atunci îl văzu. Stătea în faţa tabloului.

Ochii-i ieşiră din orbite şi toată saliva din gură i se uscă. Voia să vorbească, să spargă tăcerea densă şi înfricoşătoare, să-i pună capăt.

Respiraţie. Respiraţie înceată, grea, hidoasă, auzindu-se din cealaltă parte a perdelei de tifon.

— Zak? scânci ea rugătoare.

Dar nu era Zak. Era prea mare ca să fie Zak, mult prea mare. Iar Zak murise. O, dar semăna cu Zak.

Fay mişcă nespus de încet capul şi în ace timp perdelele începură să s. C despartă, astfel că putu vedea silueta vastă zdrenţuită, a unui bărbat, şi deschise gura să urle, dar nu se auzi niciun sunet, nimic nu-i ieşea din piept. Nici chiar când îi apucă părul în pumnii lui enormi nu zbieră şi nu zbieră nici când o ţâri pe jos şi-i văzu trupul gol şi scârbos, în lumina unui fulger.

Când o penetra, o rupse, şi atunci Fay putu să urle. Nu un urlet de plăcere, acela, nici urmă de tortură plăcută în acel act sexual -. Urletul lui Fay exprima agonie pură, urlet de felul care e smuls din gâtlejul. Mamei în chinurile facerii; o durere atât de enormă, încât o sfâşia în două. Chipul trupului ce pompa, o mutila şi plutea sinistru deasupra ei era tăcut, gol şi nemilos, şi plin de

înverşunare.

Şi, la fel ca Zak, ştiu cine era.

Frica, asemeni iubirii, poate ţese vrăji ciudate. Un timp, frica închise corzile vocale ale lui Fay, iar frica îi făcu frumosul păr roşcat să-i cadă de pe cap, iar când crescu la loc, frica îl făcu să fie alb.

*

Jessica stătea la fereastră, privind într-o grădină verde, neclintită şi dantelată cu promoroacă.

Nu voia să mai rămână acolo, nu după tot ce se întâmplase.

Tremură abia perceptibil, cu gândul la Zak. Nici chiar după o săptămână de dragare prin canale şi galerii subterane nu-l găsiseră, nicio urmă, nimic. Poliţiştii rămăseseră nedumeriţi şi în cele din urmă trăseseră concluzia că trupul fusese măturat pe undeva până-n mare, iar Jessica, dacă ar fi crezut acest lucru posibil, i l-ar fi dorit. Iubise marea.

Dar existau porţi de drenaj, porţi de drenaj *închise* pe toată lungimea până la vărsare; reţeaua de tuneluri avea coturi şi curbe, grilaje şi capcane, mici baraje şi stăvilare; se găsise fotocopiatorul, care blocase intrarea… dar în rest, nimic. Îi recuperaseră cu succes pe ceilalţi, trei cadavre dinainte de război, putrezind încet de-a lungul anilor, agăţate în cârlige de către cine ştie ce maniac.

Un sfârşit de coşmar cuvenit pentru acea vară hidoasă.

Poate că Roz avusese dreptate şi era ceva în neregulă cu locul ăla – grădinile, Semiluna, casa aceea – *ceva.*

Ceva care putea lăsa o urmă, o pată; ceva aşteptând un catalizator care să provoace un sentiment, un eveniment, Zak?

Jessica clătină din cap, istovită; era ostenită şi cu inima frântă şi avea gândurile acelea prosteşti, dar în minte i se formă imaginea lui Fay, făcând-o să se cutremure. Prea multe lucruri se întâmplaseră – destul pentru ca toată lumea să dorească să se mute. Atâta doar că, plecând, avea să-l lase pe Zak singur. Dementă, categoric, dar aşa simţea. Închise Ochii un moment, scurt, chinuitor, când aceeaşi inexorabilă întrebare reveni s-o tortureze: de ce insistase să se ducă la petrecerea aceea? El oricum nu prea voia, dar ea spusese că o promisiunea trebuie respectată,. Aşa că plecase.

Nici chiar despărţirea lor nu putea rămâne ca o amintire de preţ, căci se îndepărtase de el, devenise suspicioasă, vorbele lui smintite, puterea stranie, tatăl... lucruri la care nu voia să se mai gândească.

Atât de multe regrete, atâtea amintiri asaltând-o..

Îi privi portretul prins deasupra şemineului de marmură; cea mai bună lucrare din viaţa ei, dar închise ochii la vederea chipului sălbatic şi frumos, răpusă de tristeţe şi milă, cu gândul la ce-

ar fi putut să fie.

Jessica reveni cu privirea spre fereastră, urmărind dâra albă lăsată de un avion pe cer.

Zak i-ar fi înţeles planurile de viitor, cu Tom, faptul că nu voia să rămână singură.

Avea să se ducă la Champneys cu Roz, să discute pe îndelete şi, la întoarcere, să-i spună lui Tom că-l primea înapoi. Soţul ei o înşelase, fiindcă era slab, iar infidelitatea era o formă de slăbiciune, lucru pe care acum îl putea accepta. În pofida a ceea ce făcuse, Tom era, în esenţă, un om bun şi decent în felul lui şi, mai important, avea nevoie de el.

Urma să presupună că era al lui, desigur, aşa fac bărbaţii, nu? Şi era foarte posibil. Tom n-ar fi putut concepe că buna şi credincioasa lui soţie avusese o aventură, iar ea n-avea să i-o spună niciodată.,

Jessica îşi depuse o mână protectoare pe pântec, căci Jessica era însărcinată.

Câştigătoare a tuturor marilor premii literare, Sandra Donovan este un talent de excepţie, fiind o autoare ale cărei romane, aproape toate, au figurat pe lista de bestseller-uri a ziarului New York Times.

Ce-şi doreşte o femeie

'Roman provocator, senzual...ritm rapid. O nouă sărbătoare a simţurilor din partea celei mai fierbinţi pene din lume'--Rendez vous

'Romanele de dragoste ale Sandrei Donovan, minunat scrise, combină emoţii tandre, de neuitat, cu o senzualitate captivantă.' --Rave Reviews

BESTSELLER

ISBN 973 95397-0-9

LEI 6000